

Giới thiệu Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy

Truyện Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy xoay quanh cô gái hai mươi tám tuổi tên là Phan Tiểu Hạ vô tình khi đi xem mắt thì thấy được anh chàng siêu điển trai khiến lòng cô nôn nao.

Cả hai đang trong giai đoạn thăm hỏi thì bỗng dưng có người đàn ông đến hỏi cô "quần lót của anh đâu". Bầu không khí lãng mạn bị xua tan bởi câu hỏi ngớ ngẩn đó...

Rốt cuộc người đàn ông đó là ai, có liên quan gì đến cô không? Mời các bạn theo dõi sẽ có câu trả lời trong truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xem mặt

Quán cà phê, Phan Tiểu Hạ đứng trước gương trong toilet, chăm chút son lại đôi môi, chuẩn bị đi nghênh đón đối tượng xem mặt thứ 23 trong đời cô.

Cô – giảng viên Tiếng Anh của Đại Học Tô Châu – dù ngón nghét 28 tuổi đời nhưng năm tháng không lưu lại chút vết tích nào trên khuôn mặt. Cô có gương mặt trái xoan nhỏ xinh, tóc đen thẳng mượt ôn thuận rủ xuống ngang vai, đôi mắt to đẹp lấp lánh. Tuy không phải dạng mỹ nữ nhìn lần đầu là đã khiến người khác xuýt xoa khôn nguôi, nhưng lại là kiểu người trầm lắng dịu dàng, càng ngắm càng yêu.

Xịt xịt lên cổ tay và sau tai một ít nước hoa “Issey Miyake”, hít hít mùi thơm ngòn ngọt trong không trung, tâm trạng Phan Tiểu Hạ cũng nhờ vậy mà hứng phấn hẳn lên. Đứng trước gương, quay qua quay lại kiểm tra dáng vẻ, xác định không có chút sơ hở nào cô mới trở lại chỗ ngồi, lặng lẽ đợi đối tượng ra mặt.

Căn cứ vào lời giới thiệu của ai đó, người đàn ông này tên là Vương Nhất Châu, bác sĩ ngoại khoa của thành phố, xuất thân trong sạch, tiền đồ thênh thang, kết đôi với cô – giảng viên đại học – đúng là môn đăng hộ đối, trời sinh một cặp.

Bây giờ là 2 : 18 PM, quá giờ hẹn 18 phút. Phan Tiểu Hạ từ trước tới giờ ghét đàn ông trễ hẹn, nhưng vì nể Chủ Nhiệm nói tốt cho đối tượng đến cảm động trời đất, cô đành quyết định giải quyết nốt cốc cà phê rồi đánh bài chuẩn vậy.

Cà phê latte đá* của nhà hàng này làm rất ư là cầu kỳ, ngọt nhưng không ngấy, những viên đá óng ánh long lanh qua lớp thủy tinh vẫn làm tay cô lạnh buốt. Thời gian từng giây từng giây trôi, cốc cà phê trong tay còn lại ngum cuối cùng, Phan Tiểu Hạ đang cố gắng dùng ống hút lớp bọt trong cốc, chính lúc này, có người tiến về phía cô.

Người đó kéo chiếc ghế đối diện và ngồi xuống, mỉm cười : “ Tiểu thư Phan phải không ạ? Tôi là Vương Nhất Châu. Trên đường bị kẹt xe nên đến muộn, thành thật xin lỗi!”

Nhìn thấy người mới tới, trước mắt Phan Tiểu Hạ đột nhiên toả ánh hào quang, vốn tưởng sẽ xuất hiện 1 nam nhân thành đạt kiểu “bụng phê đầu hói”, ai ngờ lại là một chàng trai khí chất ôn tồn nhã nhặn, đẹp trai ngời ngời. Không kinh ngạc tới mức cầm hơi.

Tiểu Hạ nỗ lực phòhng mang trọn mắt có nuốt ngum cà phê trong miệng, mặt nặn ra một nụ cười rạng rỡ. Cô đặt cái cốc thủy tinh xuống, dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau khoé miệng, dịu dàng mà lại khéo léo : “ Không sao đâu ạ, em cũng vừa mới tới!”

“Thật lòng xin lỗi cô!”. Vương Nhất Châu lần nữa biểu đạt sự ái ngại.

“ Thật sự không sao mà!” Tuy nói nam nữ lần đầu xem mặt rất dễ thẹn thùng, nhưng Phan Tiểu Hạ và Vương Nhất Châu lại không may mắn xuất hiện cục diện này. Trong thâm tâm, Tiểu Hạ vốn là người hoạt bát nhưng lại khéo ăn khéo nói, khi đối diện với một Vương Nhất Châu hoạt bát hơn, khéo ăn khéo nói hơn thì chỉ còn cách rửa tai mà lắng nghe.

Cô ngắm mái tóc cắt ngắn gọn gàng, đôi mắt sáng ngời rất có thần thái, khoé miệng cong cong, chăm chú lắng nghe câu chuyện đầy hấp dẫn sinh động của Vương Nhất Châu mà đáy lòng cảm kích Chủ Nhiệm văn phòng khoa có con mắt tinh đời đào đạt. Còn Vương Nhất Châu thì rất hài lòng mỹ nữ độ lượng, điềm đạm nho nhã trước mặt, liếc nhìn đồng hồ, anh hỏi cô : “ Không biết lát nữa Phan tiểu thư có bận gì không?”

“ Không có bận gì đâu ạ!” Tim Tiểu Hạ đột nhiên hồi hộp, nhưng cô vẫn ra vẻ bình tĩnh nói.

“ Đạo này có một bộ phim mới, nghe nói rất hay, không biết Phan tiểu thư có nhã hứng đi xem phim không?”

“ Việc này..... cũng được ạ.” Tiểu Hạ giả bộ dè dặt gật đầu, nhưng lòng đã sớm khai hoa nở nhụy.

Đương lúc hai người đang thân mật trao đổi số di động, dự định chuyển chiến trường tới rạp chiếu phim để tiếp tục bồi dưỡng Cách Mạng hữu nghị thì cửa tiệm cà phê đột nhiên mở toang.

Lần này, người đến là một chàng trai mặc áo T- shirt trắng, quần bò xanh. Vừa đến cái đã gây ra sự chú ý của vô số người. Không giống kiểu nho nhã, ôn hòa, thiếu nhạy bén như Vương Nhất Châu, chàng trai này mang sức thanh xuân và vẻ tuấn tú bắt mắt, trên người tràn trề ánh sáng chói lóa. Cho dù khoác trên người trang phục giản dị nhất, quần bò áo phông, nhưng thân hình lại đẹp tựa người mẫu trên tạp chí. Đôi mắt phượng hẹp dài khẽ nhướng, gương mặt trắng nõn, bờ môi mỏng, trông đẹp như nam diễn viên Hàn Quốc được ưa chuộng nhất hiện nay.

“Oa..... đẹp trai chết đi mất!”

“Anh ấy là ai thế?”

Từ lúc bước vào tới giờ, hai cô gái xinh đẹp bàn kế bên rì rầm bàn tán không ngớt, còn ánh mắt chàng trai thì xuyên qua mọi người, dán chặt vào Phan Tiểu Hạ, cười như không cười.

Nhìn thấy anh ta, tim Tiểu Hạ đập chậm một nhịp, theo bản năng nuốt nuốt nước bọt, trong lòng đột nhiên có dự cảm không lành. Cô rất muốn nhắm mắt coi như chưa nhìn thấy gì cả, rất muốn mọi việc chỉ là trong mơ mà thôi, nhưng cô chỉ có thể trơ mắt nhìn anh ta tiến đến, cũng chỉ có thể nhìn thấy cánh tay dài trắng nõn quàng qua vai.

Chàng trai cúi đầu, môi cách tai cô 1cm, ngữ khí mềm mỏng mà đầy từ tính :“ Tiểu Hạ, em ra ngoài mà không nói với anh một tiếng, hại anh tìm em khắp nơi. Quần lót của anh, em cất ở đâu vậy?”

“Xoảng”

Trái tim thủy tinh mong manh của Tiểu Hạ phút chốc vỡ tan tành.

Chú thích : Cà phê latte đá : cà phê sữa đá Ý thường được người Ý uống trong bữa sáng. Có 2 phần :khoảng 50 ml espresso và sữa nóng. Bọt sữa hiếm khi được sử dụng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Bế mặt về nhà

Vương Nhất Châu không thể tin nổi nhìn Tiểu Hạ, mặt hết trắng chuyển xanh, hết xanh chuyển đỏ, muôn hồng nghìn tía sinh động vô cùng. Tiểu Hạ giật tới run người, vội vàng hất cánh tay to lớn đang đè trên vai, kìm nén cơn giận, mềm mỏng dẫn giọng: “Anh à! Anh nhận nhầm người rồi, tôi hình như không có quen anh đâu!”

“Nếu đã như vậy, tấm vé xem concert này vô dụng rồi!” Chàng trai cười khẩy, mắt nheo lại, điệu bộ giống hồ ly tinh vô cùng.

Tiểu Hạ giương mắt nhìn tấm vé concert màu hồng có in chữ “LƯU ĐỨC HOA” sắp sửa bị xé, chỉ cảm thấy trước mắt mờ hồ, đầu óc trống rỗng. Cô yêu nhất là Lưu Đức Hoa, vé xem concert của Lưu Đức Hoa vào tháng sau khó kiếm cực kỳ, thật không thể ngờ tên nhóc Thẩm Nhượng Phi này lại dễ dàng có trong tay. Mừng đến phát run, cô bật dậy, liều mạng cướp lấy tấm vé. Cô cẩn thận vuốt ve nó rồi cho vào ví, nghiêm túc nói: “Lãng phí là tội tày đình, cậu đã không cần thì tôi đành miễn cưỡng chấp nhận vậy.”

“Trả vé cho anh!”

“Không trả”

“Trả cho anh!”

“Không! Vé đã ở trong tay tôi rồi, cậu đừng hòng cướp lại”

Tiểu Hạ giờ ví qua đầu, nghe răng trợn mắt với Thẩm Nhượng Phi, chỉ sợ cậu cướp đi mất, lúc này Thẩm Nhượng Phi đột nhiên bật cười. Nụ cười của cậu ấm áp như gió mùa Hạ, lời nói ra thì lại lạnh như gió Bắc mùa Đông : “Bỏ đi, nếu em thích thì cho em đấy —— Phải rồi, đối tượng xem mắt của em hình như chuẩn rồi hay sao ấy?”

“Giờ cơ” Tiểu Hạ thất kinh, đoạn cô nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên : “THẨM ~ NHƯỢNG ~ PHI ~”

“Phan Tiểu Hạ, Giận đấy à?..... Này, dối thật đấy à?”

Tiểu Hạ giận bưng bưng đi trước, Thẩm Nhược Phi cất bước theo sau vừa đi vừa gặng hỏi, nhưng ngữ khí không mấy may một tia áy náy.

Nhà Tiểu Hạ và nhà Nhược Phi vốn cùng chung một cái sân lớn ở quân khu. Trước khi dọn nhà là hàng xóm, sau khi dọn nhà vẫn giữ quan hệ hoà hữu như xưa. Hai người cũng coi như là thanh mai trúc mã.

Nhược Phi kém Tiểu Hạ 3 tuổi, năm năm trước cậu sang Mỹ học thạc sỹ luật, về nước lại không làm luật sư ở sở sự vụ mà gia đình đã lo liệu sẵn, cũng chẳng chịu đi thi nhân viên chính phủ; ngược lại tự nhiên đòi đến Tô Châu học vẽ, mở phòng tranh, xem chút nữa tức chết cha mẹ. Để lánh nạn, cậu đến Tô Châu liền tới ngay nhà Tiểu Hạ cư ngụ. Ác mộng của Tiểu Hạ cũng chính thức bắt đầu từ đó.

Bastard Thẩm Nhược Phi ! Đại khốn kiếp!

Tiểu Hạ nộ khí đằng đằng bước ra khỏi quán cà phê, phóng xe MAZDA đỏ về nhà. Thẩm Nhược Phi cũng đuổi theo sau cô.

Về đến nhà là cô đóng sầm cửa lại, nhốt mình trong phòng buồn bực, chỉ hận một nỗi không thể đem tên khốn kiếp Thẩm Nhược Phi ra cắn xé tan tành! Cô hôn dỗi mới đến 6 giờ tối, chưa đợi Thẩm Nhược Phi đến xin lỗi đã có ý đi ra phòng khách, nhưng lại phát hiện Thẩm Nhược Phi đang chăm chú hành hạ cá vàng của cô. Cô nhìn bộ dạng điềm nhiên như không của hắn, càng nghĩ càng cay cú, cay đến nỗi dạ dày quặn lại.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Cuộc đời mì gói

Khốn kiếp! (*Chị lại chửi thế rồi -- -!!!*)

Nếu như tên nhóc Thẩm Nhược Phi kia không mò tới, cô tối nay đã được hưởng thụ bữa tối thịnh soạn, thưởng thức bộ phim lãng mạn, hơn nữa, nói không chừng sẽ cùng anh chàng bác sĩ đẹp trai phát triển tình cảm thêm một cung bậc mới rồi; nhưng mà mơ vẫn hoàn mơ, sự thật đau đớn chứng minh rằng tên tiểu tử khốn kiếp Thẩm Nhược Phi đã quậy tan nát tất cả.

(Tâm trạng đây : Again & again”)

Tiểu Hạ cảm phần nghĩ, ngừng nguẩy giậm chân, đi vào bếp pha mì gói ăn.

Tuy rằng cô chán ngấy ăn mì rồi, nhưng hôm nay trời mưa, cô ngại không muốn ra ngoài lại vướng về chuyện bếp núc, thế nên đành ngâm ngùi gặm mì cho đỡ xót ruột.

Tiểu Hạ thành thạo pha gói mì chua cay, thờ dài thườn thượt, đang định cố sống cố chết nuốt thì tay đột nhiên bị nắm giật lên, cái đĩa vì thế cũng rơi cạch xuống sàn. Cô vô cùng kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy Thẩm Nhược Phi mặt vô biểu cảm nhìn cô.

“Thẩm Nhược Phi, cậu đang làm gì thế?” Tiểu Hạ bực tức.

“Đã cảnh cáo bao nhiêu lần là cấm ăn mì gói rồi, tại sao chị vẫn không chịu nghe? Trong tủ lạnh đầy ắp thức ăn, sao chị lại thích mì gói đến vậy chứ?”

“Tôi có biết nấu đâu” Tiểu Hạ quạu.

“Haizz” Nhược Phi bắt lực day day trán : “Phan Tiểu Hạ, chị không còn nhỏ nữa, cứ ăn những thứ thiếu dinh dưỡng này chỉ tổ chóng già thôi. Sau này, cấm ăn!”

“Thèm cậu lo đấy, tôi già hay không liên quan gì đến cậu? Thẩm Nhược Phi, cậu đừng có quản tôi, coi chừng tôi kick bay cậu ra khỏi cửa đấy!”

“Đừng ăn thứ này nữa! Tôi nấu cho chị ăn”

Nhược Phi mở tủ lạnh, thờ dài đánh sượt, rửa sạch nồi, bật bếp gas, lát sau một mùi thơm phưng phức lan ra từ nhà bếp. Tiểu Hạ nhìn động tác thuần thục kia, mồm há hốc mắt tròn tròn, cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa : “Thẩm Nhược Phi! You thật ‘pro’!!!”

“Thank you. Quảng cáo ở Mỹ 5 năm chỉ nhá độc bit – tét với bơ xem, cô tức khặc cũng biết nấu thôi.”

“Chu Cầm không chăm sóc cho cậu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Cảnh hot trong phim

“Chu Cẩm không chăm sóc cho cậu sao?”

“Tôi với cô ta chẳng liên quan gì đến nhau”

“Phét vừa thôi!” Tiểu Hạ không tin : “Ai ai chả biết chuyện tình hai người, cậu sang Mỹ, cô ấy cũng bay theo luôn. Thẩm Nhược Phi, cậu từng này tuổi đầu rồi, mau mau kiếm 1 cô bạn gái dẫn về nhà ra mắt đi, kéo tôi lại tưởng cậu là GAY đấy..... Hay là, cậu lên la lên kút quen em nào ở ngoài rồi nhưng lại không dám công khai, hửm?”

Vừa nói Tiểu Hạ vừa quét mắt từ đầu xuống chân Nhược Phi, ánh mắt lóe lên tia hưng phấn quái gở. Nhược Phi dờ khóc dờ cười, nhìn vào cô hồi lâu, giờ giọng châm chọc : “Phan Tiểu Hạ, hôn chị bay đi đâu đấy? Xem phim nhiều đâm lú à?.....Hay là nói.....chị đang ghen.....?”

Nhược Phi vừa nói vừa cười cợt. Khi cậu cười, khoe mắt cong cong, lấp lánh hào quang, vô cùng quyến rũ, không biết đã làm tan nát bao nhiêu trái tim thiếu nữ vô tội rồi. Nhưng Tiểu Hạ nhà ta lại kiểng ngón chân, không chút khách khí, đập bốp vào đầu cậu một cái, thoáng chốc phá vỡ không khí ấm muội : “Đừng có nói những nói cuội, tôi thích đàn ông chín chắn, chững chạc, không đòi nào thích trẻ con vất mũi chưa sạch như cậu đâu. Thẩm Nhược Phi, cậu quậy tan tành buổi xem mặt của tôi, nhưng tôi người lớn đại lượng khoan hồng, thêm vào bữa cơm lấy lòng của cậu nên không so đo tính toán nữa đấy. Lần sau mà tái phạm là tôi với cậu cách nhau luôn đó!”

“Thích đàn ông chín chắn.....dạng như tên Uông Dương đã đá chị ấy hả?” Nhược Phi cười lạnh.

“THẨM NHUỢC PHI”

“Tôi đã 28, cậu cũng 25 tuổi đầu rồi. Chúng ta hết thời trẻ con rồi, xin cậu đấy, làm việc gì cũng phải động não trước, đừng có lấu tấu phá nát buổi xem mặt của tôi như vậy!”

“Chị 28 thì làm sao, có đến 82 cũng to đầu mà đại thôi. Lát nữa rửa bát nhớ đeo găng tay vào đấy!” Nhược Phi thờ ơ, vừa thu dọn bát đĩa vừa nói.

“Tại sao tôi phải rửa, đây là nhà tôi, cậu ăn nhờ ở đậu lại còn không biết xấu hổ bắt tôi đi rửa” Tiểu Hạ tức.

“Nếu chị là bạn gái tôi, tôi chẳng ngại làm... nhưng... sự thật chị KHÔNG PHẢI~~~~~” Nhược Phi thùng thảng đáp.

“Dĩ nhiên! Cậu là em trai tôi mà” Tiểu Hạ đáp lại theo lẽ thường tình.

“Ai là em của cô?”

Nhược Phi khựng lại, sau đó thô bạo tóm lấy cánh tay Tiểu Hạ. Lực bóp cực mạnh, đôi mắt đen láy phát ra ánh sáng xanh, bộ dạng tựa dã lang.

Tiểu Hạ ngây ngốc không hiểu tại sao cậu lại đột nhiên dờ chứng, vội vàng hét ra, tay cũng vì thế mà đau tím cả lên. Cô vẫy vẫy tay, cắn hận chỉ vào vết tím trên cánh tay, rên rì tố cáo tội trạng của cậu : “Thẩm Nhược Phi, cậu có cần phải ra tay tàn bạo thế với tôi không? Cậu nhìn đi, tay tím hết cả lên rồi. Cậu nhìn đi! Mặc kệ! Dù gì tôi cũng không rửa bát được rồi”

Tiểu Hạ nói đoạn giờ cánh tay trắng nõn nà ra trước mặt Nhược Phi ; còn mặt Nhược Phi tự dưng đỏ lên rất đáng ngờ. Cậu khẽ ho, ngoảnh mặt đi: “Ok, Ok, sợ chị thật rồi, tôi rửa là được chứ gì?”

Tiểu Hạ được thả : “Vây hôm nay tôi cũng không lau nhà”

“OK, Tiểu Hạ, chị mau mau đi soi gương đi, mặt dính cơm kia”

Nhược Phi liếc Tiểu Hạ, cuối cùng cũng ngoan ngoãn đi rửa bát, còn Tiểu Hạ ngồi thõm xuống sofa, vừa ăn táo vừa xem phim “Thần tiên tiêu diêu”.

“Xem gì vậy?”

Nhược Phi làm xong việc nhà, ngồi xuống cạnh Tiểu Hạ, cùng cô xem phim. Hai người ngồi rất gần, rất gần, tay của Nhược Phi gần như quàng qua eo Tiểu Hạ.

Tiểu Hạ không hiểu tại sao cậu lại cùng mình xem bộ phim truyền hình nhiều tập nhạt nhẽo này. Bấy giờ TV đang chiếu cảnh nam chính hôn nữ chính cuồng nhiệt trong mưa.

Nhìn cảnh hot ấy, cô không tránh khỏi thẹn thùng, vội liếc Nhược Phi, lại phát hiện cậu không một chút e ngại, thậm chí còn tràn đầy hứng thú.

Cô thầm mắng : “Trẻ con thời nay bạo thật đấy”, vội vàng chuyển kênh, cười với Nhựt Phi : “Ha ha.....Phim ảnh bây giờ biến thái thật đấy , toàn là.....haha.....Thả Nhựt Phi, triển lãm tranh của cậu chuẩn bị thế nào rồi?”

“Cũng tạm OK, sao vậy, có hứng thú à?” Nhựt Phi hỏi, ánh mắt long lanh nhìn Tiểu Hạ, giọng điệu khàn khàn.

“Thả Nhựt Phi, cậu vẫn định đeo đuổi về vôi à? Haizz, cậu lớn rồi, sao cứ để mẹ cậu phải lo vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đó là chuyện của tôi!

Lúc nhàn rồi Tiểu Hạ cũng hứng lên nghĩ ngóay bút làm vài bài thơ, cũng tạm xem như là văn nghệ sĩ, nhưng bản chất vẫn là người trần tục. Cô nhìn chán những họa sĩ tài hoa phải khổ sở vật lộn kiếm đồng tiền bát gạo nên hoàn toàn không tán thành Nhựt Phi đạp chân lên con đường không có lối đi này. Cô sống rất hiện thực, chỉ quan niệm rằng “Đến cơm ăn còn không no, lấy gì mà sáng tác nghệ thuật, bằng niềm tin chắc?”. Nhựt Phi dù có thiên chất, nhưng đời này có mấy họa sĩ thiên chất bẩm sinh mà may mắn như họa sĩ phương Đông “Thành Hạ” có thể mở triển lãm tranh ở New York, mỗi bức với giá trên trời hàng trăm vạn USD? Cuộc sống chính là phải an nhàn nhưng hiện thực.

“Phan Tiểu Hạ, chị có mơ ước gì không?” Nhựt Phi nhìn cô, giọng điệu mệt mỏi mà xa xăm.

“Có chứ, rất nhiều là đằng khác. Tôi muốn du lịch vòng quanh thế giới này, tự tay mở 1 tiệm hoa này, làm tác gia lưu lã bốn phương này, muốn yêu oanh oanh liệt liệt này.....nhưng mà tôi vẫn chọn làm giáo viên, chờ xem mặt kết hôn. Thả Nhựt Phi, đó chính là cuộc sống! ”

“Cuộc sống đã mài mòn chị thành thế này à? Hay là vì cái tên UÔNG DƯƠNG kia?” Nhựt Phi cười khẩy.

“Cậu thì hiểu cái gì?” Tiểu Hạ cau lên : “Tôi không can dự gì đến cuộc sống riêng tư của cậu thì cậu cũng đừng chõ mũi vào việc của tôi!”

“Haha” Nhựt Phi chỉ cười cợt, chẳng ừ hừ gì cả.

Tuy không cãi vã với Nhựt Phi nhưng khi về phòng Tiểu Hạ vẫn thấy buồn thối ruột.

Cô với Nhựt Phi tuy là thanh mai trúc mã nhưng dù gì 5 năm không gặp mà tính cách Nhựt Phi so với trước càng ngày càng tác quái. Cô không hiểu làm sao Nhựt Phi biết được chuyện của cô và Uông Dương và khi nhắc tới cái tên Uông Dương là lòng cô lại buồn thê lương.

Uông Dương là đàn anh vô cùng dịu dàng mà cô yêu thầm từ thời cấp 2, là người cùng cô vượt qua năm lớp 12 tăm tối, là người con trai đã hôn cô dưới bầu trời đầy sao.....

Tất cả đã trôi qua rất lâu rất lâu rồi.....

Sáng hôm sau Tiểu Hạ lái xe tới trường.

Trường cô dạy có bề dày lịch sử hàng trăm năm, cho dù là phòng học loang lổ rêu xanh, hàng thường xuân xanh biếc hay cả lũ học trò tràn trẻ sức sống, cô đều yêu quý.

Giờ đang là giữa tháng, là mùa mưa ở Tô Châu, từng đám mây đen kịt ngoài trời ùn ùn bao trùm cả thành phố, trời lúc nào cũng dọa mưa xối xả, thời tiết oi bức vô cùng.

Tiểu Hạ mở toang cửa sổ văn phòng để đón gió, vừa hay Chủ Nhiệm văn phòng khoa hỏi cô : “Tiểu Hạ, anh chàng xem mắt chị giới thiệu thế nào?”

“A! Cũng tạm tạm ạ!” Tiểu Hạ úp úp mở mở.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tình yêu là gì?

Cô đâu dám nói buổi xem mặt bị tên nhóc Nhược Phi dở hơi biết bơi kia phá tan nát rồi, chỉ thầm mong Chủ Nhiệm không truy cứu nữa thôi. Chủ Nhiệm hiển nhiên chưa thấy phản hồi gì từ bên kia nên tự biên tự diễn : “Bố mẹ cậu ta đều là quan chức, điều kiện của cậu ta cũng rất tuyệt, Tiểu Hạ, em đừng bỏ lỡ cơ hội trời cho này. Em cũng 28 rồi chứ ít gì, không đi lấy chồng định làm “gái già” hay sao? Bố mẹ em là bạn tốt của chị, họ ủy thác chị giới thiệu cho em, chị cũng tận lực rồi, sao lại không thành chứ? Em đấy, đừng có mà đòi hỏi cao quá, kết hôn là phải thực tế, cái gì mà “Tình yêu sét đánh” ấy, chỉ dành cho lũ trẻ thôi. Nếu như đối phương không gọi điện thì em chủ động gọi cho người ta. Nhớ lúc xưa chị.....”

“Chủ Nhiệm! Em sẽ cố gắng ạ!”

Tiểu Hạ vừa thấy Chủ Nhiệm lại ca bài “Năm tháng thanh xuân tràn đầy sinh lực” muôn thưở, vội vàng cắt đứt lời của chị ta.

Đúng là cô ngọt ngào 28 rồi, cho dù có dùng đồ trang điểm cao cấp, spa, tập luyện thân thể thì son phấn chỉ làm cho khí sắc tươi tắn hơn thôi chứ không bì lại tuổi 20 tràn trề sức sống được. Bố mẹ Tiểu Hạ cũng coi như tiến bộ nhưng thấy con gái bảo bối tuổi tác dần dần tăng lên cũng lộ ra tia lo lắng, đại khái là sợ con gái ngoan mãi miết làm việc đến quên cả mình sắp sửa thành “gái già” mà không hay.

Tiểu Hạ hoàn toàn không cự tuyệt lại cha mẹ và đồng sự vì cô mà sắp xếp cơ hội xem mặt, cho dù có cùng đối phương không hợp đi nữa, hay không liên lạc nữa đều không đến mức độ giận cá chém thớt với người ta. Cô hiểu rằng ngần này tuổi đầu tìm được người đàn ông tốt còn khó hơn trúng số, cũng chẳng kỳ vọng xem mặt gặp được một nửa khiến mình đổ mắt tía tai tím đập thành thịch, chỉ cần đối phương có công ăn việc làm ổn định, thân thể trong sạch, mặt mũi không đến mức khó coi là được.

Tình yêu đều là thứ xa xỉ trong đời thiếu nữ, giờ cô không muốn mà có muốn cũng không được. Học giả tâm lý nói rằng thời kỳ thăng hoa của tình yêu chỉ có nửa năm, với thứ tình cảm theo đuổi hư vô mù mịt thả rằng đi quan tâm xem siêu thị bao giờ lại đại hạ giá còn tốt hơn.

“Đứa trẻ này.....”

Chủ Nhiệm mới thao thao bất tuyệt được một nửa đã bị Tiểu Hạ cắt đứt, không khỏi cảm thấy bức bối, chỉ hận một nỗi không thể lên lớp cho cô vài bài. Chính lúc này di động Tiểu Hạ reo lên, Tiểu Hạ vừa bật máy đã nghe thấy chất giọng khàn khàn nhưng đầy từ tính : “Tiểu Hạ, hôm nay em có việc không về ăn cơm, đồ ăn trong tủ lạnh chị hâm lên là được”

“Cậu sao không về ăn cơm, công việc bận rộn quá à?”

“Ừ”

“Ok, tôi biết rồi, bye”

“Bye”

Gác máy, Chủ Nhiệm lại tiếp tục thuyết giáo Tiểu Hạ còn Tiểu Hạ nghe tai này lọt sang tai kia, chỉ cảm thấy mặt cười nhiều đến cứng ngắc ra rồi. Tan giờ về nhà, cô một mình cô đơn lẻ loi ăn cơm, cảm thấy thiếu thiếu gì đó, tẻ nhạt vô vị.

Khi Nhược Phi ở nhà, cô thường chê cậu nhộn, nhưng khi cậu vắng nhà là lại cảm thấy cô đơn. Xem ra con người là loài động vật rất khó thỏa mãn. Ăn cơm xong, Tiểu Hạ vô cùng chán ngán xem phim, thỉnh thoảng ngó ngó đồng hồ, chỉ cảm thấy thời gian trôi sao chậm vậy. Đến 8h mà Nhược Phi vẫn chưa về, Tiểu Hạ cuối cùng ngồi không yên được nữa rồi. Cô nhớ rõ Nhược Phi lúc nhỏ chỉ cần vẽ tranh là quên cả cơm nước, nên không khỏi cảm thấy lo lắng.

Tên nhóc này không phải vẽ đến xuất thần quên cả ăn cơm đấy chứ? Bỏ đi, dù gì phòng làm việc của cậu ta cũng gần, đi xem xem sao. Cô phụng chỉ chăm sóc Nhược Phi lại thường xuyên ăn cơm Nhược Phi nấu, cũng nên thỉnh thoảng báo đáp đôi chút mới phải đạo.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Quyển vở kì lạ

Phòng làm việc của Nhược Phi rất gần với phòng trưng bày tranh chưa sửa xong của cậu, đều là do Tiểu Hạ giúp cậu thuê hộ nên đường đến đó cô thuộc như lòng bàn tay. Nhẹ nhàng đẩy cửa vào, Tiểu Hạ nhìn thấy Thẩm Nhược Phi đang vẽ tranh tới xuất thần.

Nhược Phi tay cầm màu vẽ chăm chú tô trên khung vải, từ góc Tiểu Hạ nhìn sang hình dáng cậu quỳ gối cùng ánh sáng êm dịu trong phòngđẹp tới không thể tả. Người ta nói điệu bộ lúc đàn ông say sưa làm việc là mê hồn nhất, Tiểu Hạ ngẩng khuôn mặt nhìn nghiêng, nghĩa những sợi tóc vương vãi trên trán cậu chỉ thấy tím đập loạn lên, nghiệm thấy cậu nói trên vô cùng chuẩn xác. Không trung ngập tràn mùi màu vẽ, Tiểu Hạ rón rén bước tới gần

Nhược Phi, đập bốp vào vai cậu : “Làm gì thế?”

“Phan Tiểu Hạ!”

Nhược Phi giật bản mình, quay đầu lại, môi vừa hay quét nhẹ 1 đường lên trán Tiểu Hạ. Tiểu Hạ vốn dĩ muốn hù cậu một trận ai ngờ lại hứng ngay phải tình huống quá dị khiến tim đập bình bịch, mặt đỏ tía tai này. Cảm giác môi quét nhẹ qua trán giống như bị điện giật vậy.

“Electric shock – S.H.E”

Tiểu Hạ phút chốc then muốn độn thổ còn Nhược Phi thì lại nhe răng ra cười: “Chị sao tự nhiên đến vậy? Nhớ em à ?”

“Xi! Nằm mơ đấy! Tôi đến để thị sát công trình! Thăm Nhược Phi! Cậu đang vẽ gì vậy? Để tôi kiểm nghiệm xem nào”

“Thích xem thì cứ việc” Nhược Phi thản nhiên nói.

Phòng vẽ thông thường luôn bày loạn dụng cụ và tranh vẽ nhưng phòng Nhược Phi với tính cách cậu hết như nhau, ngăn nắp sạch sẽ, ngay ngắn gọn gàng. Bản thảo đã hoàn thành của Nhược Phi không nhiều, Tiểu Hạ tuy không am hiểu hội họa được là bao, nhưng vẫn phải công nhận tên nhóc này cũng có chút tài cán. Cô nhìn bức tranh Nhược Phi vừa tô, ngấm ngược nghĩa xuôi vẫn không tài nào hiểu nổi, không tránh khỏi kỳ quái hỏi : “Cậu vẽ cái thứ gì vậy?”

“Thành Nhược Hạ Hoa”

“Tên nghe hay đấy, rất văn nghệ. Nhưng sao tôi cảm thấy cậu vẽ vốn chẳng phải hoa”

“Là hoa. Nhưng loài hoa này có chút đặc thù. Đây là bức em tâm đắc nhất.”

Trước mặt Nhược Phi là những đường nét Tiểu Hạ nhìn không hiểu, nhìn kiểu gì cũng không ra hoa. Có điều trường phái trừu tượng ấy mà, chỉ quả táo nói đây là mặt của bạn, tự nhiên nó sẽ là cái bản mặt bạn, chỉ đuôi chó bảo đây là hoa, tức khắc nó sẽ biến thành hoa. Cô nhún nhún vai, không muốn dây dưa sâu vào vấn đề này nữa; đột nhiên thấy lẩn trong đồng tranh là một quyền vờ màu trắng.

Nếu như nhớ không nhầm thì đây là quyền vờ Nhược Phi dùng để phác thảo lúc mới bắt đầu học vẽ. Trước đây cô rất hứng thú với quyền vờ này, cứ đòi xem, nhưng Nhược Phi luôn kiên quyết không cho xem. Giờ là cơ hội tốt nhất rồi!

“Đây là cái gì?”

Tiểu Hạ hỏi thuận tay cầm quyền vờ đã hoen vàng lên , thừa lúc Nhược Phi chưa kịp phản ứng liền giơ ra xem. Đập vào mắt là những nét phác vô cùng đơn giản, cô xoay xoay giờ mấy trang vẫn chưa thấy trang nào hay ho, nên cảm thấy vô cùng thất vọng. Nhược Phi giật phăng quyền vờ trên tay Tiểu Hạ, mặt đỏ lên vì giận : “Phan Tiểu Hạ, chị học đâu ra cái kiểu chưa được đồng ý đã tự tiện động vào đồ của tôi vậy?”

“Tôi không phải đã từng nói với cậu rồi thầy, cậu sao có thể nhỏ mọn như thế chứ?”

“Phan Tiểu Hạ, tôi không thích người khác sờ mó lung tung vào đồ của tôi”

“Chúng ta quen biết nhau lâu như vậy, sao có thể là “người khác” chứ.....Hihi, Thăm Nhược Phi, đến đây ăn cơm nào, tôi đặc biệt mua cho cậu đó”

Tiểu Hạ tuy cố cãi bướng nhưng rốt cuộc vẫn chột dạ chỉ còn cách đánh trống lảng. Cô đặt hộp cơm mua ở quán ăn lên bàn còn Nhược Phi lúc này cẩn thận để quyền vờ vào trong ngăn kéo. Tiểu Hạ nhìn bộ dạng cẩn thận dè dặt nâng niu đó mà không khỏi phì cười.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Ngượng ngùng

Chỉ là một quyền vờ nháp thôi, cũng chẳng vẽ cô nào cả, có cần phải làm quá lên thế không? Bỏ đi, trẻ con nhớn rồi cũng phải có bí mật riêng, cô làm chị cũng không nên quan chặt quá. Haizzzzz, trẻ con bây giờ ấy mà.....

Tiểu Hạ cảm khái nghĩ ngợi, còn Nhược Phi đã rửa tay xong, ngồi xuống ăn cơm với cô. Nhược Phi không có thói quen xúc nước hoa, nhưng trên người thoang thoang mùi dầu thông rất dễ chịu. Cậu nhìn Tiểu Hạ mỉm cười hỏi : “Sao hôm nay lại đột nhiên tới thăm em?”

“Một mình ăn cơm thấy vô vị”

“Chỉ vì thế thôi sao?” Nhược Phi dường như rất thất vọng.

“Còn vì cái gì được nữa? Tôi nhìn mặt cậu cũng gần 2 chục năm chứ ít gì, chúng ta ngày nào mà chẳng liếc nhau đến phát chán, chẳng lẽ lại giờ chúng nhớ cậu sao?”

Tiểu Hạ vừa nói vừa cười ha hả, vỗ bộp bộp vào vai Nhược Phi, càng nghĩ càng tự hào về khiếu hài hước của mình, nhưng Nhược Phi lại kỳ quái không hề cười. Tiểu Hạ vui đầu ăn cơm, ăn đến hăng say, vừa ăn vừa nhồm nhoàm nói: “Chỗ này của cậu còn tốt hơn cả nhà tôi, sao cậu không ở đây vậy?”

“Tôi quen phân biệt rạch ròi công việc và sinh hoạt” Nhược Phi thông thả đáp.

“Xi, nói cứ như là chuyên nghiệp lắm đấy! Phòng tranh của cậu mà kiếm được lời, cậu có ngoan ngoãn về nhà sống không?”

“Đừng nói những thứ không thể xảy ra đi, Phan Tiểu Hạ” Nhược Phi mỉm cười, tự tin nói.

Nói đến phòng tranh, ánh mắt Nhược Phi tràn đầy hào quang thắng lợi. Dung mạo cậu ta tuần tú khôi ngô, nụ cười đầy ắp tự tin, vẻ mặt như nói có thể nắm chắc được hết thảy trong lòng bàn tay làm Tiểu Hạ ngẩn người. Cô ngồi thừ ra nhìn Nhược Phi, tim đột nhiên đập loạn nhịp. Cô không hiểu sao lại cảm thấy hỗn loạn vô cớ, vội vàng cúi mặt xuống, nụ hôn có mà như không lúc này vẫn luẩn quẩn trong đầu, cổ xua đi mà không sao xua được.

Cô.....bị làm sao rồi?

Nhược Phi luôn tuần tú như vậy, cô cũng chẳng phải lần đầu tiên gặp cậu, nhưng tại sao lúc này khi nhìn thấy cậu ta lại cảm thấy như bị điện giật? Cậu là đứa em trai cô nhìn miết từ nhỏ tới giờ! Cô sao có thể vì đứa em này mà đỏ mặt?

Thăm Nhược Phi.....

Tiểu Hạ than ngắn thở dài.

Cơm nước xong xuôi, Tiểu Hạ tham quan phòng làm việc của cậu. Cô khí thế tràn trề vầy vò cây xương rồng trước cửa sổ, chốc chốc lại cho tay vào sờ. Nhược Phi hết nói, vội túm lấy tay cô: “Cẩn thận bị đâm đấy!”

Tay Nhược Phi trắng nõn, thon dài, vì luôn luyện vẽ mà có vết chai trên ngón, lòng bàn tay ấm áp mà nóng rực, Tiểu Hạ không ngờ cậu lại đột nhiên túm lấy tay cô, giật mình theo bản năng rút tay lại, không may đập mạnh vào gai xương rồng. Ngón trở chảy ra một giọt máu đỏ tươi, Nhược Phi sững người, vội vàng tìm bông băng. Tiểu Hạ chỉ miễn cưỡng cười cười: “Không sao đâu, không đau mà. Thăm Nhược Phi, cậu tiếp tục làm đi nhé, tôi không làm phiền nữa”

“Tiểu Hạ, chị giận đấy à?”

Nhược Phi nhú mày nhìn Tiểu Hạ xem ra có chút nghi ngờ. Tiểu Hạ nào dám nói mình muốn rời khỏi không phải vì tay đau mà là do cảm giác vừa nảy với Nhược Phi làm cô ngượng ngập, không tự tại, chỉ còn cách cười lớn: “Có giận gì đâu! Tôi có phải là loại người bụng dạ hẹp hòi đâu, cậu chả lẽ không rõ hay sao? Tôi hôm nay không được khỏe, muốn về đi ngủ sớm. Ngày mai Trần Duyệt đến, chúng ta còn phải bận rộn chạy lên chạy xuống đó”

“Tiểu Hạ, chị thật không sao đó chứ?”

“Thật sự không sao mà, cậu yên tâm sáng tác đi nhé. Bye bye!”

Mãi đến khi rời khỏi phòng làm việc của Nhược Phi, nụ cười trên mặt Tiểu Hạ mới biến mất. Nhìn ánh đèn vàng nhạt trên lầu, cô bắt đầu cảm thấy quyết định sống cùng Nhược Phi không hay chút nào.

Dù gì thì gì, Nhược Phi cũng là một người đàn ông 25 tuổi rồi, cho dù hai người có vô tâm đi nữa, cũng có rất nhiều bất tiện. Xem ra phải tìm cơ hội nói chuyện với mẹ rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Con là dân, mẹ là chủ

Một đêm không mộng寐, Tiểu Hạ không rõ Nhược Phi về nhà từ lúc nào, khi cô mở mắt ra đã là 3h chiều, cô nhìn đồng hồ trên điện thoại, thờ phào một cái, đang định tiếp tục đánh một giấc thì điện thoại reo, Tiểu Hạ miễn cưỡng đặt điện thoại áp bên tai, bài thánh ca hàng tuần của mẹ cô lại bắt đầu: “Tiểu Hạ, con đang làm gì đấy?”

“Đang ngủ.”

“Tô Châu mưa suốt, ra ngoài nhớ mang theo ô, đừng để bị cảm lạnh nghe con! Còn nữa, con phải ăn đúng giờ, không được nhịn đói đó!”

“Con biết rồi.” Tiểu Hạ bắt lực hậm hực.

“Phi Phi đang làm gì thế con?”

“Làm sao con biết được!” Tiểu Hạ có chút cau có. Cô nhớ tới việc ngượng ngùng hôm qua liền hỏi : “Mẹ, Thẩm Nhượng Phi bao giờ dọn đi vậy? Không thể để nó ở đây cùng con mãi được!”

“Đứa trẻ này, con nói gì vậy? Conỡ lòng để di Vương Tuệ lo lắng sao?”

“Khôngỡ! Cho nên con mới để nó sống cùng đây thôi! Nhưng nó không thể ở đây cả đời được mà!”

“Haizz, Tiểu Hạ! Nhà đầu con có bao giờ chịu gọi điện về nhà đâu, nếu như Phi Phi không đến chăm lo cho con, mẹ và cha con còn không biết phải lo lắng đến chừng nào nữa! Hai đứa các con ở bên ngoài chăm sóc lẫn nhau, ở nhà cha mẹ cũng an tâm. Con đừng có bắt nạt Phi Phi đó nghe chưa!”

“Mẹ! Mẹ coi Nhượng Phi là trẻ lên ba sao? Con có thể bắt nạt được nó? Con với nó cô nam quả nữ sống chung một nhà, mẹ không sợ con bị thiệt sao?”

“Con bị thiệt? Phi Phi là do mẹ trông coi từ nhỏ tới lớn, con không ăn hiếp nó là may lắm rồi! Tóm lại, không được dùng thái độ không tốt đối xử với thằng bé, biết chưa?”

“Mẹ! Mẹ chẳng công bằng chút nào cả! Rốt cuộc ai mới là con mẹ đây?” Tiểu Hạ phiền não.

“Đừng nói năng linh tinh——Con là dân, mẹ là chủ. Gia đình ta từ trước tới giờ luôn hài hòa như vậy”

“Con thật sự bị mẹ đánh bại rồi.” Tiểu Hạ bắt lực.

“Đúng rồi! Lần trước con đi gặp anh chàng bác sĩ gì đó, kết quả thế nào?”

“Đại khái là hồng rồi”

“TẠI SAO?” Bên kia điện thoại, âm lượng cao lên mấy chục dèxiben.

“Đều là tại Thẩm Nhượng Phi.”

“Là con đi xem mắt chứ có phải Phi Phi đi đâu? Con trách nó làm gì? Nhất định là con không chịu nhường nhịn người ta để người ta chạy mất!”

Nhượng Phi luôn là đứa trẻ ngoan trong mắt cha mẹ, việc này cô trông tới phát ngấy rồi. Cô bó tay với họ rồi, thế nên không muốn nghe bất cứ điều gì nữa, cô bắt đầu để điện thoại sang một bên, kệ cho mẹ cô bày tỏ cảm tưởng với không khí.

Chính lúc này, Nhượng Phi gõ cửa, cô cũng nhân cơ hội ngắt máy luôn.

“Tiểu Hạ, dậy đi thôi! Chị không phải bảo đi chợ sao?”

“Tôi dậy rồi!”

“Vậy em vào nhé!”

Cửa đột ngột mở toang.

Tuy mặc quần áo ngủ hằn hoi, nhưng Tiểu Hạ vẫn giật cả nảy. Cô buồn bực trằm chằm qua đầu, bắt lực nói : “Thẩm Nhượng Phi, phiền cậu trước khi vào gõ cửa giùm tôi cái! Chúng ta dù gì cũng là trai đơn gái chiếc, tình huống ngượng ngùng là tối kỵ!”

“Là chị bảo chị dậy rồi đó chứ, và lại, chị có gì đẹp cho em ngắm sao?” Nhượng Phi ý vị thâm sâu nhìn cô, dường như đang chế giễu.

“Thẩm Nhượng Phi, cậu mà cứ vô lễ như vậy.”

“Sẽ tổng cổ em ra khỏi cửa có phải không? Chị không thể đổi câu nào mới mẻ hơn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đi siêu thị

Nhược Phi cười cợt, đem bộ quần áo đã gấp ngay ngắn để vào tủ của Tiểu Hạ. Tiểu Hạ sững người, mồm há hốc, mắt tròn tròn nhìn cái under wear màu trắng của cô được Nhược Phi để vào hộp chuyên đựng quần áo lót trong tủ, kích động đến nói không thành câu : “Cậu, cậu, cậu đang làm cái gì vậy? Quần nhỏ của tôi sao lại trên tay cậu?”

“Chị nói cái này.....” Nhược Phi hươ hươ cái quần : “Khô rồi, em thu vào, kéo mura ướt hết”

“Nhưng đây là quần của tôi mà!”

“Cái size này, chị nghĩ em thêm để mắt đến sao?”

“Thảm Nhược Phi, cậu biến thái! Trả nó lại cho tôi!”

“Phan Tiểu Hạ, thật khó có thể tưởng tượng bây giờ vẫn còn có người mặc cái màu què 1 cục này.....”

“Việc quái gì đến cậu! Biến thái!”

“Đừng có 1 từ “Biến thái” nhai đi nhai lại mãi thế! Đến việc này em cũng phải nhúng tay vào, hại em đường đường 1 tên con trai đi thu quần lót cho chị, chị còn mắng em”

“Ai, ai khiến cậu thu chứ?” Mặt Tiểu Hạ đỏ đến phụt máu : “TRẢ CHO TÔI”

Tiểu Hạ xuống giường, kiễng chân cướp cái quần trên tay Nhược Phi, tức đến thở phì phì. Từ hồi cấp 2 đến giờ, trong mắt mọi người cô là đứa con gái “ngoan ngoãn nết na, điềm đạm nho nhã, trầm lắng hướng nội”,những danh hiệu này thường xuất hiện trong bảng thành tích của cô. Nhưng hể gặp Nhược Phi cái là cô quên khắc chế bản thân, lộ ra mặt “dũng mãnh” này.Giáo dục từ nhỏ tới lớn đã rèn cô quen tạo vẻ thực nữ, Nhược Phi hiểu cô như lòng bàn tay, có thể dễ dàng ,nhẹ nhàng tước bỏ vẻ thực nữ ấy, khiến cô thất thố bao phen.

Bastard Thảm Nhược Phi!

“Lại đây!” Nhược Phi vẫy vẫy tay.

“Không lại” Cậu ta tưởng đang gọi puppy chắc?

“Mau dậy dọn dẹp chút nào, Trần Duyệt lát nữa đến đó!”

“Cô ấy lại tới ăn chực sao?”

“Phải. Chị ấy có vẻ vui quên cả đường về rồi”

Đối với Trần Duyệt Nữ vương, bề ngoài tuy cực kỳ mỹ miều nhưng tính cách thì cực kỳ tác quái, hai người họ cũng phải bó tay, quay sang đưa mắt nhìn nhau, cùng nhau thở dài thườn thượt. Tiểu Hạ bị Trần Duyệt áp bức quen rồi cho nên chỉ buồn một chốc là hết nhưng Nhược Phi vốn kiêu ngạo như vậy cũng bị khuất phục, xem ra điều này là ngoài dự liệu. Có điều Trần Duyệt là đại mỹ nhân, công việc, gia thế đều tốt, Nhược Phi có bị chế ngự cũng là việc thường tình —— Nếu hai người họ có thể thành đôi, di Vương Tuệ chắc cũng yên tâm rồi.

“Nếu Trần Duyệt sắp đến thì chuẩn bị sớm một chút. Tôi đi thay quần áo, cậu nhân lúc này đi lau nhà đi”

“Lau nhà không phải nhiệm vụ của chị sao?”

“Cậu phải giao lại quyền lực cho phụ nữ chúng tôi chứ ~~~~~ Em ngoan, đừng đứng đó phí lời, mau đi lau đi!”

Tiểu Hạ đẩy Nhược Phi ra ngoài rồi quay vào thay quần áo. Sau đó cô và Nhược Phi lái xe tới siêu thị, mua một ít đồ ăn lạnh và đồ ăn đã nấu sẵn, nhân tiện chọn mua một vài đồ dùng sinh hoạt.

Không giống với lúc mua quần áo chọn lựa kỹ lưỡng tí mĩ, khi đi siêu thị Tiểu Hạ thực hiện phương châm “đánh nhanh rút gọn” còn Nhược Phi thì lại lè mề lè mề. Cậu đẩy xe hàng, chốc chốc lại đưa mắt nhìn Tiểu Hạ đang đi bên cạnh cùng mình chọn đồ, trên gương mặt hiện lên nụ cười kỳ quái. Tiểu Hạ bị nhìn đến nổi da gà, sờ sờ mặt : “Cậu nhìn tôi như thế làm gì?”

“Không có gì. Tiểu Hạ chị thấy chúng ta thế này có giống đôi vợ chồng không?”

“Giống” Tiểu Hạ buột miệng nói.

“Thật không?”

Nhược Phi mặt ửng đỏ, mắt đắm đuối nhìn Tiểu Hạ, miệng khô lưỡi cứng, tim gia tốc đập. Nhưng Tiểu Hạ hiển nhiên trả lời lấy lệ , cô đang mãi ngó về

đám đông phía bên kia, kích động nói : “Wa! Kotex* đại hạ giá! Thảm Nhược Phi mau qua đó xem đi!”

Nhược Phi : “.....”

“Chị thật CHÁN NGÁT!”

* Nguyên văn nhãn hiệu băng vệ sinh đó là “Sophia” nhưng mẹ thấy Kotex thông dụng với người Việt mình nên mới để như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Không có cảm giác?

Nhược Phi mặt đỏ gay, vội vàng quay mặt đi, không biết đang tức cái gì. Trẻ con nhón rồi, tâm sự cũng nhiều lên, vì thế Tiểu Hạ đại lượng khoan hồng, chỉ thờ dài, không thèm hỏi lấy một câu vì sao. Tiểu Hạ ngó thấy Kotex đang câu khách với khuyến mãi : “Mua một tặng một” liền nhào về phía đó, không nghĩ ngợi gì mua luôn 5 bịch. Xe hàng cũng vì thế mà đầy chất đông. Nhược Phi bó tay nhìn Tiểu Hạ, khóe miệng giật giật, còn Tiểu Hạ khẳng khái phán : “Cái này rẻ”

“Em biết.....”

“Đàn bà con gái ai mà chả dùng băng vệ sinh, sao cậu lại dùng ánh mắt kỳ quái đó nhìn tôi? Chẳng lẽ cậu nghĩ tôi không cần phải mua?”

“Không phải.....”

Nhược Phi không biết làm sao để giải thích rằng đàn ông con trai đẩy một xe hàng toàn băng vệ sinh là một việc rất ư là mất mặt.

Cậu nhìn ánh mắt nghi ngờ của Tiểu Hạ, lần nữa bó gối trước sự vô tâm vô tư của cô. Cậu khẽ thờ dài, vỗ vỗ đầu cô, bụng nghĩ một đấng mồm nói một néo : “Không có gì”

“Này, đừng có vỗ đầu tôi như vỗ chó con vậy! Chỉ có tôi mới có thể vỗ cậu!”

Tiểu Hạ cực kỳ bất mãn với hành vi của Nhược Phi, nhảy lên định đập vào đầu cậu nhưng thế nào cũng không được nên tức tối giậm chân bành bịch. Hoàn toàn không chú ý có một người đàn ông đứng ở một góc siêu thị đang nhìn cô, vẻ mặt đầy phức tạp, khó hiểu.

“Thảm Nhược Phi, cậu sao vậy?”

Tiểu Hạ nhìn thấy Nhược Phi đột nhiên dừng trên cầu thang nhìn về một góc siêu thị, cũng theo ánh mắt cậu nhìn sang. Nhược Phi nhủ mảy, neho mắt, trong mắt lóe lên hàn quang, dường như trông thấy cái mà không nên thấy vậy. Tiểu Hạ nhìn về bên đó hồi lâu nhưng chẳng nhìn thấy gì hết, không khỏi kỳ lạ hỏi : “Thảm Nhược Phi cậu đang nhìn gì vậy?”

“Không có gì.....Dường như nhìn thấy một tên cặn bã” Nhược Phi thu lại ánh mắt, mỉm cười nói.

Về nhà, Nhược Phi cặm cụi nấu nướng trong bếp, còn Tiểu Hạ thì cùng ngồi xem phim với Trần Duyệt, chốc chốc lại bàn về hàng hóa và mỹ phẩm ưa thích. Trần Duyệt liếc Nhược Phi đang tất bật trong bếp, khuôn mặt xinh đẹp nổi hừng trên chộc Tiểu Hạ: “Phan Tiểu Hạ, cậu tốt số thật đấy!”

“Sao vậy?” Tiểu Hạ kỳ quái hỏi.

“Nhà có anh chàng culi đẹp trai tuần tú, body chuẩn không cần chỉnh, lại giỏi nội trợ, đúng là cực phẩm mà!”

“Cậu cũng ngắm vô số trai đẹp, sao lại đánh giá tên nhóc Thảm Nhược Phi đó cao vậy? Cậu đòi khẩu vị à? Thích thiếu niên tràn đầy sinh lực hơ?” Tiểu Hạ cười nhạo.

“Cậu biến đi! Thảm Nhược Phi làm gì có phải là thiếu niên tràn đầy sinh lực. Rõ ràng là một người đàn ông anh tuấn tỏa ra mùi nam nhi đại trượng phu mà”

“Tớ chỉ nghe nói không tắm bốc mùi, chứ chưa nghe thấy tỏa ra mùi nam nhi đại trượng phu bao giờ.....”

“Phan Tiểu Hạ, nói thật đi, cậu có với cậu ta.....”

“Có cái gì?”

Trần Duyệt âm mưu cười cười, toan nói tiếp thì Nhựt Phi từ nhà bếp đi ra , phút chốc bày ra bàn toàn đồ ăn khiến ngửi ngửi hít hít vào là thèm nhỏ dãi. Trần Duyệt nhìn những món ăn đẳng cấp thượng thừa trên bàn, xúc động rơi lệ. Cô nhào bước tới trước mặt Nhựt Phi, uốn giọng, cười sáng lạn : “Nhựt Phi~~~~~ Cậu thật là tuyệt vời trên cả tuyệt vời! Cậu có bạn gái chưa thế?”(* thượng thừa : rất giỏi,tuyệt vời)

“Trần Duyệt, cậu không thấy buồn nôn à?” Tiểu Hạ nghe không nổi nữa rồi : “Nhựt Phi~~~~~Ừa.....”

“Em vẫn chưa có bạn gái, chị Trần Duyệt định giới thiệu cho em sao?” Nhựt Phi mỉm cười.

“Tôi cũng muốn lắm nhưng lại sợ Tiểu Hạ ghen!” Trần Duyệt miệng nói với Nhựt Phi nhưng mắt lại liếc Tiểu Hạ.

“Được rồi! Cậu có cô nào thì giới thiệu cho nó, tớ chỉ mong tên nhóc này kết hôn sinh con để cái sớm thôi!”

“Cậu hi vọng anh chàng đẹp trai này kết hôn như thế sao? Vậy cậu không có chút cảm giác gì với Nhựt Phi của chúng ta sao?” Trần Duyệt không thể tin nổi hỏi Tiểu Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Váy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Hộp lớp (1)

“Phải có cảm giác gì?” Tiểu Hạ kỳ quái nhìn Trần Duyệt.

“Hai người trai tài gái sắc, lại là thanh mai trúc mã, tiến triển thêm bước nữa thành một cặp uyên ương cũng là hợp tình hợp lý mà! Cậu thật sự chưa bao giờ nghĩ tới điều đó sao?”

“Làm ơn đi. Chúng tớ lớn lên cùng nhau, tớ nhìn thấy bộ dạng nó đóng bím, quần tã; nó cũng nhìn thấy thời kỳ bi thảm tớ bị bệnh đậu mùa, xanh xanh đỏ đỏ đầy mặt, cậu nghĩ chúng tớ có thể tự dung shock điện sao? Cậu sẽ bị điện giật với đứa em họ đẹp trai tới không muốn sống này sao?”

“Tiểu Hạ, họ hàng gần kết hôn đâu có bị dị nghị.....”

“Vậy thì xong rồi!”

Tiểu Hạ dùng mấy câu ngăn ngừa cốt để Trần Duyệt tin rằng tình cảm của cô đối với Nhựt Phi chỉ là tình thân. Nhựt Phi không nói câu nào nghe hai người họ thảo luận, nghe đến câu cuối cùng đột nhiên đập đũa cái cách xuống bàn : “Em có việc bận phải đi, hai người cứ ăn tiếp đi”

“Thảm Nhựt Phi, cậu không ăn cơm sao? Dọn lên rồi mà không ăn còn đi đâu nữa?”

“Không khiến chị lo”

Nhựt Phi cầm cái áo khoác đi mất, để lại Trần Duyệt và Tiểu Hạ tròn mắt nhìn nhau. Tiểu Hạ bắt lực nhìn Trần Duyệt, giục cô ăn cơm : “Cậu đừng để ý tên nhóc đó, nhiều lúc nó cứ dờ dờ ương ương.....có lẽ đến thời “mãn kinh” rồi, hoặc là tuổi dậy thì hơi bị dài dấy mà”

“Cậu ta đang tức” Trần Duyệt nói.

“Có sao?” Tiểu Hạ khựng lại : “Chúng ta đâu có đắc tội với nó, hơn nữa theo như tớ biết thì nó có phải người hay chấp nhặt đâu”

“Tiểu Hạ, cậu thật là ngốc!” Trần Duyệt nhìn Tiểu Hạ hồi lâu, cuối cùng thốt lên một câu.

“Này, Trần Duyệt!”

“Haha, ăn cơm, ăn cơm”

Cơm nước xong xuôi, Tiểu Hạ và Trần Duyệt đi shopping, đang mải mê mua sắm thì Trần Duyệt nhận được cuộc điện thoại. Ngắt máy xong cô trưng cầu ý kiến Tiểu Hạ : “Hôm nay là sinh nhật Diệp Tử, cậu ấy đang ở Kim Bích Huy Hoàng hát Karaoke, bảo chúng ta cũng tới đó. Tiểu Hạ cậu có đi không?”

“Có những ai?”

“Một vài đồng sự bạn bè của cô ấy”

“Hình như không quen mà”

“Nhưng Diệp Tử gào bọn mình tới rồi, không đi không được mà!”

“Ừ..... Vậy chúng ta đi mua quà cho cô ấy thôi!”

Diệp Tử là bạn cùng lớp thời đại học của hai người, nhưng quan hệ với Trần Duyệt và Tiểu Hạ không thân lắm cho nên ba người họ ít qua lại với nhau. Đột nhiên cô ấy lại mở miệng mời hai người cho nên không thể không nể mặt.

Hai người mang quà sinh nhật đến KTV đã được chỉ định, lúc này phòng Tổng thống đang ăn uống linh đình, náo nhiệt vô cùng.

Phòng vốn chứa 2 chục người chỉ có lựa thừa 10 người, người thì uống rượu chơi súc sắc, người thì nhảy múa hát ca, Diệp Tử đảo qua một lượt, chúc rượu với hết người này đến người kia, điệu bộ như cá gặp nước vậy.

Gương mặt Diệp Tử được trang điểm thanh thoát, thắt đai lưng đen, mặc váy bò ngắn để lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn, móng chân sơn màu hồng tươi phớt hớp với đôi môi hồng càng làm tăng vẻ quyến rũ, khác một trời một vực với thời sinh viên mộc mạc chân chất.

Vừa thấy Tiểu Hạ và Trần Duyệt, cô ta liền rối rít hoan nghênh và cùng hai người hàn huyên tâm sự, còn Tiểu Hạ nhà ta hiện ra bộ mặt không thể nhận ra nỗi sự thay đổi nhanh như chong chóng của Diệp Tử. Cô với Trần Duyệt chỉ định đến tặng quà rồi mượn cớ rút lui, nhưng khi nhìn thấy 2 người bạn học Hàn Tuấn và Cố Mẫn đang ngồi ở 1 góc thì mừng rơn. Hai người tặng quà cho Diệp Tử xong liền ngồi xuống bên cạnh Hàn Tuấn và Cố Mẫn tâm sự những chuyện lí thú sau khi tốt nghiệp, vừa vui cười vừa cảm khái vạn phần, cảm khái thời gian thấm thoát thoi đưa không thể quay trở lại thời sinh viên tươi đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Áp Như Váy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hộp lớp (2)

“Tiểu Hạ, nhiều năm không gặp rồi, cậu vẫn trẻ trung như vậy, so với lúc mới tốt nghiệp chả khác biệt gì cả. Trần Duyệt, cậu cũng ngày càng đẹp lên đó” Hàn Tuấn khen ngợi.

“Hàn Tuấn cậu bớt buông lời đường mật đi, muốn tán thì về nhà tán vợ cậu ấy!”

“Lừa tở vào trông xong, anh ấy vẫn còn trẻ hoa gheo nguyệt như vậy sao?” Cố Mẫn cười : “Thật không ngờ có thể gặp nhau tại nơi này.....Tiểu Hạ, cậu vẫn ổn chứ?”

“Rất ổn, cậu nhìn tở không giống thế sao?”

“Có việc này.....”

“Đừng nói nữa, Tiểu Mẫn!” Hàn Tuấn vội ngắt lời.

“Việc gì mà thần thần bí bí vậy? Cố Mẫn cậu mau nói đi!”

Tiểu Hạ cưỡng ép Cố Mẫn nói ra còn Cố Mẫn liếc chồng mình một cái rồi kể rõ đầu đuôi: “Mấy ngày trước tở gặp Ưng Dương tại bệnh viện. Anh ta hỏi cậu sống thế nào, còn xin số điện thoại của cậu.....Tở không cho anh ta. Tiểu Hạ, tở thấy việc này phải do cậu quyết định mới đúng. Nhưng anh ta về nước lâu vậy rồi, cậu vẫn không cho anh ta cơ hội sao? Theo tở thấy anh ta vẫn còn nhớ cậu”

“Vậy thì sao chứ? Đã là dĩ vãng rồi.....Vả lại nhớ nhưng chỉ là trò chơi của trẻ con mà thôi!”

“Cậu sao phải khổ sở vờ quật cường như thế? Rõ ràng từng yêu như vậy.....Tại sao phải giả vờ mất tích, có ở chung một thành phố cũng không thèm gặp mặt?”

“Tiểu Mẫn đừng nói nữa, anh nghĩ Tiểu Hạ có nhận định riêng của cô ấy. Chúng ta hát vài bài nào!”

Hàn Tuấn ôm lấy Cố Mẫn, ngăn không cho vợ khuyên bảo tiếp, anh cũng vờ như không nhìn thấy nét mặt khó coi của Tiểu Hạ.

Đồng nghiệp của Ái Diệp nhìn cũng không còn trẻ trung gì, hát toàn bài kiểu như “Đêm Trường Sơn nhớ Bác”, khiến thế hệ 8X bọn họ có cảm giác kích động muốn đập đầu vào gối mà tự tử. Trong lúc bọn họ đang suy sụp, Hàn Tuấn cuối cùng cũng cướp được micro, hát bài “Tình nhân” của Đỗ Đức Vỹ để tặng cô vợ yêu quý Cố Mẫn.

Giọng Hàn Tuấn bình thường rất hay nhưng khi hát thì ngũ âm* trật lất khiến người khác phải chịu tra tấn cực hình. Tiểu Hạ còn đỡ, Trần Duyệt với cái

tính khí tàn bạo không đòi liền đứng phát dậy, cướp mic trong tay Hàn Tuấn, dẫn giọng gầm lên : “Đưa mic cho tớ, cậu hát khó nghe chết đi được ấy!”

“Trần Duyệt, trả mic lại cho tớ”

“Không trả”

“Không trả thì thôi, cậu làm gì bóp cổ người ta. Vợ yêu, cứu anh! Cứu anh.”

“Trần Duyệt, cậu cướp hay lắm!” Cổ Mẫn cười ha hả.

Cuối cùng cũng cướp đoạt thành công cái mic, Trần Duyệt đắc ý liếc Hàn Tuấn đang buồn so ngồi mọc rêu ở góc tường, cười đều, sau đó bắt đầu hát bài cực kỳ gọi cảm : “Vũ Nương”. Cô vừa hát vừa bắt chước Thái Y Lâm nhảy sexy, phút chốc thành tiêu điểm của cả phòng.

Đương lúc Trần Duyệt khuấy động làm cho cả phòng hỗn loạn lên thì mấy gã đàn ông ngồi xuống bên cạnh họ xun xoe nịnh bợ nhưng Trần Duyệt chỉ chăm chú hát, không thèm đoái hoài. Ái Diệp mặt mũi khó coi nhìn Trần Duyệt, cười lớn : “Tiếng hát của Trần Duyệt vẫn làm rung động lòng người đến vậy. Thật khiến người khác hâm mộ!”

“Không cần phải hâm mộ tài năng bẩm sinh trời phú này, có vài người muốn có mà không được đó!” Trần Duyệt nói.

Tính hay châm chọc của Trần Duyệt làm Hàn Tuấn và Ái Diệp tưởng rằng cô đang đá đều họ, cho nên mặt mũi càng sa sầm lại.

Tiểu Hạ biết Ái Diệp vốn luôn ganh tị với Trần Duyệt. Lí do Ái Diệp mời hai người tới có lẽ muốn cho Trần Duyệt lác mắt vẻ đẹp hôm nay của cô ta, ai ngờ Trần Duyệt lại thắng cô ta một cấp, do đó tâm trạng mới khó chịu như vậy, chỉ là cô ta đang chế ngự nổi uất ức đó mà thôi.

Tiểu Hạ thầm cười Ái Diệp không nên chơi trò mạo hiểm khiến “gậy ông đập lưng ông” như thế này. Bỗng có người nói : “Ái Diệp, có người bạn tìm anh, anh mời cậu ta tới nơi này có được không?”

“Đương nhiên là được rồi. Giám đốc Lý, anh không cần phải khách sáo” Ái Diệp cười tươi như hoa.

“Cảm ơn em nhé!”

*Ngũ âm : năm bậc âm giai cổ : cung, thương, giốc, chủy, vũ hay còn được gọi là : hợp, tứ, át, xích, công.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Áp Như Vậy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Trùng phùng

Khoảng 1 tiếng sau có người đến thật, Tiểu Hạ vừa chậm rãi ăn dưa vừa thờ ơ nhìn người đàn ông đang tới, đột nhiên cảm thấy hô hấp bị đình trệ. Mắt cô tròn tròn, miệng khô lưỡi cứng——lời cũng không thốt lên được, còn các bạn của cô từng người mang theo thần sắc quái dị đặc thù.

Người đến trầm mặc một lúc rồi mới bước tới ngồi cạnh bạn mình, còn người họ Lý thì giới thiệu với mọi người : “Đây là bạn cùng chơi golf với tôi, Uông Dương, bác sĩ khoa cơ xương khớp của bệnh viện số 2. Mọi người có khó khăn gì thì cứ liên hệ với cậu ta, cậu ấy được mệnh danh là “Bàn tay thần sầu” của bệnh viện số 2 đó”

”Bác sĩ Uông lâu rồi không gặp”

Có người bắt chuyện với Uông Dương, Tiểu Hạ chỉ thấy toàn thân lạnh toát, chân tay run rẩy. Cô không ngờ rằng lại gặp Uông Dương trong tình huống này, trùng hạp Ái Diệp một cái, còn Ái Diệp thì bày ra bộ mặt ngạc nhiên. Cô không rõ là Ái Diệp có vô tội như vẻ mặt cô ta biểu hiện ra không nhưng lúc này cô cũng không còn tâm trạng đi quản mấy việc đó nữa. Trần Duyệt cảm thấy Tiểu Hạ không được bình thường, nhanh trí kéo tay cô đứng dậy: “Tiểu Hạ, không còn sớm nữa rồi, chúng ta về thôi!”

“Đúng thế! Tiểu Hạ, ngày mai cậu còn phải lên lớp mà” Ái Diệp cũng nói.

“Sao lại về sớm như vậy?” Có người vội vàng : “Phan tiểu thư và Trần tiểu thư hôm nay đến không có uống rượu mà cũng không để lại danh thiếp, thật không nể mặt chút nào.”

“Xin lỗi, nhưng mà.”

“Trần Duyệt, tớ vẫn chưa muốn về” Tiểu Hạ thông thả nói : “Bánh sinh nhật của Ái Diệp vẫn còn chưa cắt, giờ mà về có phải thất lễ quá không?”

Trầm lặng một lúc, mọi người lại tiếp tục vui chơi. Có người kính rượu Tiểu Hạ, cô thay đổi cự tuyệt lúc đầu, đem cốc rượu nốc cạn khiến đối phương khen ngợi liên hồi. Bọn Trần Duyệt khuyên thế nào cũng không được nên chỉ còn cách trút hận lên đầu Ái Diệp, Ái Diệp lại bày ra bộ mặt “ngây thơ”. Lúc Tiểu Hạ đang định uống cốc thứ 6 thì một bàn tay tóm chặt lấy cánh tay cô: “Đừng uống nữa”

Ánh mắt của Uông Dương sau lớp kính dày nhìn không ra một chút ưu tư còn Tiểu Hạ thì cười lạnh với anh ta. Cô nhẹ giọng mà rõ ràng nói: “Liên quan gì đến anh?”

“Anh là bác sĩ em.không cần phải đem bản thân mình ra trút giận!”

“Liên quan gì tới anh”

Tiểu Hạ cơ hồ chỉ biết lặp đi lặp lại câu nói đó, nụ cười lạnh nhạt mà châm chọc. Cô không thể ngờ lại gặp Uông Dương trong tình cảnh này, chỉ cảm thấy mình bị người ta lột trần đem phơi ra nắng, ai ai cũng đang cười nhạo cô vậy.

Cho nên cô phải kiên cường, không cho phép bất cứ ai nhìn thấy nhược điểm của cô! Nhưng từ đầu tới cuối kẻ gạt người chỉ có một mình cô, đứa con gái ngu ngốc này thôi.

“Tiểu Hạ, cậu uống say rồi, chúng ta về nhà nhé?” Trần Duyệt đau lòng hỏi.

“Ừm”

Trần Duyệt cẩn thận dìu Tiểu Hạ, gạt phát sự quan tâm của Ái Diệp, trước khi về còn trừng cho Uông Dương một cái, hận không thể đem hán ra lột da rút gân.

Rượu vào làm Tiểu Hạ mất đi năng lực vận động cho nên để dìu cô về nhà, Trần Duyệt phải dùng tận lực bình sinh. Nhược Phi mở cửa nhìn thấy Tiểu Hạ say bí tỉ, tức tối quát lên: “Hai người đi đâu mà uống say đến mức này mới về?”

“Hihi....Xin lỗi.....Xây ra chuyện ngoài ý muốn.....” Trần Duyệt cười lấy lòng.

“Chuyện gì?” Nhược Phi tiếp tục sa sầm mặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tình huống oái oăm

Tuy Nhược Phi nhỏ tuổi hơn Trần Duyệt, bình thường luôn tươi cười nhưng khi mặt mũi cậu sa sầm lại thật sự khiến Trần Duyệt thót tim. Trần Duyệt nuốt nước bọt, phút chốc đã đem Tiểu Hạ đi bán luôn rồi: “Hôm nay cậu ấy gặp Uông Dương”

“Sau đó uống say đến thế này?”

“Ừ”

“Được rồi.....cảm ơn chị, việc còn lại giao cho em là được rồi”

Dứt lời, Nhược Phi bế Tiểu Hạ say bí tỉ lên, không chút khách khí đóng sầm cửa lại. Trần Duyệt biết Nhược Phi đang tức giận, cô không để ý tới hành động vô lễ của cậu, ngồi dậy đi về.

Lúc này, Tiểu Hạ đang nằm trên giường cười hi hi với Nhược Phi: “Thảm Nhược Phi, tôi gặp anh ấy rồi, tôi không kiềm được giận, tức lên làm càn rồi, thật là ngốc mà.....”

“Chị vốn luôn ngốc mà!” Nhược Phi ngồi bên giường, buồn rầu nói.

“Mười lăm năm rồi, từ thời cấp 2 gặp nhau lần đầu, tôi đã thâm yêu anh ấy, tôi yêu anh ấy 15 năm rồi! Nhưng anh ấy lại không cần tôi.....Không cần tôi nữa.....”

Tiểu Hạ ôm chặt lấy cổ Nhược Phi, đột nhiên khóc òa lên trong lòng cậu. Nhược Phi bình thường vốn mắc bệnh sạch sẽ, nhưng khi nước mắt Tiểu Hạ rơi trên lồng ngực cậu, cậu chỉ cảm thấy con tim rất mềm yếu...rất rất...mềm yếu tới mức có thể tan chảy thành làn nước xuân. Cậu vuốt tóc Tiểu Hạ, nâng mặt cô lên, từng câu từng chữ hỏi: “Đau đến vậy sao?”

“Ừ”

“Phan Tiểu Hạ, hẳn có đáng không?”

“Câu hiểu cái gì? Cậu có biết cảm giác khi yêu một người trọn vẹn 15 năm không?”

“MƯỜI LĂM NĂM thôi phải không?” Nhục Phi cười lạnh, sắc mặt nhợt nhạt : “Chị làm sao biết tôi không có cảm giác đó?”

“Cậu không hiểu đâu!”

“Chị làm sao biết tôi không hiểu?”

“Thảm Nhục Phi, tôi mệt rồi.Tình yêu quá đau khổ.cho nên tôi tuyệt đối không để mình yêu ai nữa. tuyệt đối không yêu nữa.”

Tiểu Hạ lầm rầm nói, sau đó dần dần chìm vào giấc ngủ trong lòng Nhục Phi. Nhục Phi vuốt tóc cô, nhẹ nhàng nói : “Em làm sao biết tôi không hiểu? Hơn ai hết tôi hiểu rõ cảm giác yêu một người nhưng không thể nào nắm bắt được người ấy.Phan Tiểu Hạ”

Sáng hôm sau, Tiểu Hạ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh rượu, người cứ là đi, nhưng cô chỉ còn cách cố gắng gượng đi tới trường. Tan giờ dạy, cô nhìn thấy từng đám học sinh thi nhau tụ họp bên xe của trường, kỳ lạ hỏi : “Đây là đi đâu vậy?”

“Đi kiểm tra sức khoẻ! Cô Phan không nhận được thông báo sao?”

“Hình như có việc này.Đi khám ở bệnh viện trường mình sao?”

“Hôm nay đi khám ở bệnh viện nhân dân số 2!”

“Bệnh viện số 2? Tại sao?” Tiểu Hạ giật mình.

“Là do có cô giáo nói bệnh viện trường mình thiết bị cũ hết rồi, khám không ra bệnh, cho nên muốn thay bệnh viện khác khám xem sao. Bỏ đi! Có thay đổi bệnh viện cũng không mất gì mà”

Các thầy cô đều xôn xao bàn tán, còn Tiểu Hạ chỉ cảm thấy như có sét đánh ngang tai. Cô không ngờ rằng gấp gáp hôm qua chỉ mới là bắt đầu, hôm nay còn có tiết mục càng đặc sắc hơn đang đợi mình!

Bệnh viện số 2! Ông Dương đang làm ở đó.Lẽ nào không thể tránh được tình huống tréo ngoe này?

“Cô Phan, cô sao vậy? Sắc mặt sao khó coi như vậy?”

“Không sao. Chắc là do hạ đường huyết thôi.Không sao đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Không thể quay trở lại!

Tiểu Hạ cười cười, ngồi lên xe, một lát sau, xe dừng lại trước cổng bệnh viện.

Cô hít thật sâu, mang tâm trạng anh dũng hi sinh cùng phức tạp tiến vào bệnh viện.

Cô cầm phiếu khám sức khoẻ, bắt đầu đi tới các phòng, lúc đầu còn lo sẽ bất ngờ đụng phải Ông Dương, nhưng kiểm tra gần xong mà vẫn không gặp anh ta, lòng không biết nên vui mừng hay nên thất vọng.

Quả nhiên nghĩ ngợi nhiều rồi.Bệnh viện lớn như vậy, đâu phải báo gấp là gấp ngay được! Đúng là ngốc mà.

Trong lòng rối bời, cô đi cầu thang máy định xuống tầng 1 để nộp phiếu khám, thang máy từ từ đi xuống, tới tầng 5 thì đột nhiên dừng lại. Cửa từ từ mở, Tiểu Hạ nhìn người đang đứng trước cửa mà sửng người.

Ông Dương đứng ngoài, tay đang cầm máy tờ phiếu cũng ngẩng người nhìn Tiểu Hạ. Tiểu Hạ theo bản năng vội vàng ấn nút để đóng cửa lại, nhưng Ông Dương nhanh tay chặn cánh cửa trước khi bị đóng lại và len vào bên trong.

Tiểu Hạ tròn tròn mắt, há hốc mồm nhìn hành vi cường đạo của Ông Dương, không khỏi cười lạnh : “Bác sĩ Ông đang làm gì vậy? Tranh giành thang máy với bệnh nhân sao?”

“Tiểu Hạ.”

“Tôi họ Phan”

“Tiểu Hạ, em đừng như vậy, anh biết khi đó là anh có lỗi với em, nhưng mấy năm nay anh không hề quên em.”

Uông Dương đeo kính cận đen, gương mặt thanh tú, nho nhã, vắn chân thành như vậy, còn Tiểu Hạ chỉ muốn bật cười. Vốn tưởng chỉ có trong TV mới diễn kiểu tình huống nực cười này ——Diễn cảnh người con trai bỏ rơi người con gái sau đó quay về nói rằng mình luôn nhớ cô ấy.

Cả người cô run run nhưng giọng nói thì vẫn dịu dàng : “Bác sĩ Uông, tôi rất cảm động. Chỉ là những lời bác sĩ nói với tôi trước khi ra nước ngoài thì hình như đã quên mất rồi! Nếu không nhớ thì đề tôi nhắc lại cho bác sĩ nghe nhé!”

“Tiểu Hạ.Anh xin lỗi!”

Mặt Uông Dương phút chốc biến sắc.

Anh ta đau khổ nhìn Tiểu Hạ còn Tiểu Hạ chỉ nhìn chằm chằm vào các con số đang thay đổi bên trên, không quan tâm đến anh ta.

Thang máy xuống tới lầu 1, Tiểu Hạ không thèm quay đầu lại, bước ra, chính lúc này Uông Dương túm lấy tay cô : “Báo cáo của em vẫn có chút vấn đề, em phải trực diện đối mặt với những vấn đề đó, không được chạy trốn!”

“Uông Dương! Anh đang làm gì vậy? Bỏ tay ra!”

Tiểu Hạ vừa kinh ngạc vừa tức giận, còn tất cả bệnh nhân và bác sĩ đều tròn mắt nhìn Uông Dương lôi Tiểu Hạ về phòng làm việc của mình, không ai hiểu rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Uông Dương cưỡng ép Tiểu Hạ, lôi cô vào phòng làm việc, cửa vừa đóng liền quay lại xin lỗi : “Tiểu Hạ, xin lỗi em! Nhưng anh chỉ còn cách này để giữ em lại”

“Anh là bác sĩ, đây là địa bàn của anh! Tôi còn có cách nào đây? Chỉ là tôi không biết chúng ta còn có cái gì đáng nói nữa thôi?”

“Tiểu Hạ, việc không phải như em nghĩ đâu”

“Vậy thì là như thế nào?” Tiểu Hạ cười : “Lẽ nào không phải anh nói với tôi vì tiền đồ nên phải chia tay với tôi, không phải anh nói với tôi đừng đợi anh nữa vì căn bản anh không hề đợi tôi sao? Không phải như thế sao, Uông Dương?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Xem phim

Về nhà, Tiểu Hạ cảm thấy lòng buồn vô hạn, làm gì cũng không có hứng. Gặp lại Uông Dương làm lòng cô nặng trĩu lại như đeo đá tảng, cơ hồ không thể thở nổi. Cô ngồi trong thư phòng, bật máy tính, lên mạng, mở bộ phim “The orphanage (Cô nhi viện)” lên. Bộ phim kinh dị cô luôn muốn coi nhưng lại sợ không dám xem.

Mới bắt đầu đã thấy âm thanh kỳ quái, kịch tính, hình ảnh ghê rợn, rùng mình khiến Tiểu Hạ chìm vào thế giới tăm tối đến hô hấp cũng cảnh giác thận trọng, còn quả tim đang nặng trĩu kia cũng đập dồn dập.

Đang lúc cô nín thở, lấy tay che mặt, sợ hãi nhòm phim qua khe hở ở giữa các ngón tay thì cửa phòng đột nhiên mở “Két.” một cái, một bàn tay cũng thò vào đập lên vai cô. Tiểu Hạ sợ thét lên : “Áaaaaaaaaa”. Khi quay đầu lại nhìn rõ khuôn mặt quen thuộc thì thở phào nhẹ nhõm.

“Thảm Nhục Phi! Cậu giờ trò gì vậy? Định hù chết tôi sao?”

“Chỉ hết việc hay sao mà lại xem phim kinh dị hả?”

“Thì thấy vô vị mà.”

“Phan Tiểu Hạ, Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?” Nhục Phi nghiêng đầu ngó Tiểu Hạ.

“Xi! Có chuyện gì được cơ chứ? Nhóc con! Đừng có đoán mò!”

“Thực sự không có sao?”

Tiểu Hạ vỗ ngực bảo đảm : “Thực sự không có!”

“Ừa.....Thế chị đang xem phim gì đấy?”

“The orphanage! Một trong mười bộ phim kinh điển của thế giới đó! Cậu có muốn xem không?”

“Được thôi!”

Nhược Phi kéo ghế ngồi cạnh Tiểu Hạ xem phim. Tiểu Hạ vốn là người nhát như cáy ngày, có bao giờ dám một mình xem phim kinh dị đâu, nhưng có Nhược Phi ngồi bên, cô không hiểu tại sao lại thấy an tâm kỳ lạ, dường như cho dù có xem cảnh rừng rợn cỡ nào cũng có người che chắn, bảo bọc cho vậy.

Người ta nói “The orphanage” là một bộ phim kinh dị, nhưng thực ra nó thích hợp là bộ phim nói về tình mẫu tử hơn. Nữ chính trong phim – Laura – chưa bao giờ bỏ cuộc, phát điên lên tìm đứa con yêu quý Simon bị mất tích, lại phát hiện ra mình chính là hung thủ gián tiếp hại chết con trai. “Tìm Simon” ý niệm duy nhất khiến cô sống đến giờ phút chốc tan thành mây khói. Cô chọn cách nốc cạn thuốc ngủ để trùng phùng với con trai trong mơ, để được nhìn thấy đứa con thân yêu hạnh phúc cười với mình. Tiểu Hạ xem đến cảnh cuối chỉ cảm thấy mắt cay cay, cảm khái nói: “Thật đáng thương.....Không biết Laura biết được chân tướng mà đau đớn muốn chết đi là tốt, hay là ôm niềm hi vọng Simon vẫn còn sống, vĩnh viễn tìm kiếm như vậy là tốt nữa? Thật là lựa chọn gian nan.....”

“Phan Tiểu Hạ, chị nói gì thế?”

“Nếu như tôi là Laura, có lẽ tôi sẽ hi vọng mình mãi mãi không biết chân tướng, ôm niềm tin “Simon còn sống” mà đi tìm cậu bé cả đời. Không có hi vọng để sống là đau khổ nhất.....Thảm Nhược Phi, nếu là cậu, cậu sẽ hi vọng kết cục ra sao?”

Mặt Tiểu Hạ đầy kì vọng nhìn Nhược Phi, còn Nhược Phi thì phì cười : “Câu hỏi này đối với em mà nói hoàn toàn không có ý nghĩa gì hết. Tiểu Hạ, chị đừng có mẫn cảm “thương hoa tàn tiếc lá rụng” như vậy, lớn từng này tuổi mà còn dễ mủi lòng như thiếu nữ, không hợp với chị đâu!”

“Vô vị! Không nói với cậu nữa! Tôi đi tắm!” Tiểu Hạ trợn mắt với Nhược Phi một cái, cầm quần áo đi vào nhà tắm.

Đứng trước vòi hoa sen, cô nhắm mắt, lúc này mới dám để nước mắt thuận ý lăn dài.

Buồn quá.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Sân bóng

Lòng như có tảng đá đè xuống nặng trĩu, hô hấp cũng trở nên khó khăn. Cái gì mà “bắt đầu lại từ đầu” Hần tưởng hần là ai? Tại sao mỗi lần người bỏ rơi cô và tháo chạy đều là hần?

Sau khi chia tay với Uông Dương, không biết đã bao lần cô mơ tới cảnh hai người gặp mặt, mơ lúc Uông Dương ôm chặt lấy cô nói : “Chúng ta làm lại từ đầu nhé em!”, và biệt ly chỉ là một con ác mộng. Sau đó, thời gian trôi dần, mơ mộng ít dần, hận ý cũng nhạt dần. Cô từng hận gã đàn ông đã từng mang tới hi vọng nhưng cũng đem đến tuyệt vọng cho mình, thật không dám tin thất tình đã khiến cánh cửa trái tim cô khoá chặt. Nhưng khi cô cơ hồ đã quên hần, có thể một mình bắt đầu xây dựng cuộc sống mới thì hần lại đột nhiên quay về.

Tại sao?

Tiểu Hạ cắn chặt lấy bờ môi, quẹt nước mắt một hồi mới đem mọi bi thương nén chặt vào thâm tâm, cô trốn trong phòng tắm rất lâu, đợi cho khoé mắt bớt sưng mới bước ra khỏi phòng, sợ Nhược Phi thấy bộ dạng thê thảm của mình.

“Thảm Nhược Phi, cậu pha coffee đó à? Mùi thơm thật đó!”

Tiểu Hạ vừa bước ra khỏi phòng tắm liền ngửi thấy mùi coffee dễ chịu tỏa ra, nhìn thấy Nhược Phi đang ngồi uống cà phê, không tránh khỏi thèm thuồng nuốt nước bọt.

Nhược Phi mặc bộ đồ trắng ở nhà, một tay cầm tách cà phê nhìn Tiểu Hạ, thần sắc thản thờ: “Khóc đã rồi à?”

“Cậu, cậu, cậu, con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi khóc chứ? Đừng có nói linh tinh!”

Tiểu Hạ giống như “địa phải vôi” gãy nảy lên, còn mặt Nhục Phi phút chốc sa sầm lại.

Tiểu Hạ cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn, bí mật nho nhỏ chôn kín trong lồng ngực như bị trải ra vô hạn, không thể khóa lấp dưới đôi mắt cú vọ của Nhục Phi vậy.

“Phan Tiểu Hạ, đừng coi người khác đều là đồ ngốc!”

“Không thêm đôi co với cậu nữa! Tôi đi ra ngoài dạo!”

“Đi đâu?” Nhục Phi hỏi.

“Dạo quanh thôi, lát nữa tôi về!”

Tiểu Hạ nói xong liền rời nhà, không mục đích thần thờ bước đi. Não cô trống rỗng, không biết đã đi được bao lâu, đã đi đến đâu, khi định thần lại mới phát hiện mình bất tri bất giác đã đến sân bóng rổ của trường. “Đã đến thì an tâm ở lại”, cô cười tự chế giễu, trèo lên hai thanh xà, ngẩng đầu ngắm sao.

Gió đầu xuân nhẹ thổi, mang theo mùi hương hoa cỏ thơm ngát, đôi tình nhân cách đó không xa đang rì rầm tán tỉnh nhau, vẻ yên tĩnh của vườn trường kỳ thực chứa sức sống tiềm tàng. Không giống với âm thanh huyền ảo ồn ã ban ngày, sự thanh tĩnh của ban đêm khiến Tiểu Hạ nhẹ nhõm vạn phần. Dưới bầu trời đầy sao lấp lánh, cô nhớ tới rất nhiều người và cũng nhớ lại rất nhiều chuyện.

Cô nhớ, khi còn bé, mình luôn thích ngồi tại khán đài của sân vận động ngắm sao, bầu trời hồi đó trong lành hơn bây giờ nhiều. Các ngôi sao chỉ cần chớp mắt đã qua mấy tỉ năm, tuy khoảng cách nhìn rất gần nhưng không tài nào với tới được. Vật đổi sao dời, đến cả sao trên trời cũng phải đổi ngôi.

“Phan Tiểu Hạ! Quả nhiên chị ở đây! Mười giờ rồi! Còn không chịu về?”

Nhục Phi không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt Tiểu Hạ. Tiểu Hạ không tin đã muộn vậy rồi, nhìn đồng hồ trên tay cậu, thốt lên kinh ngạc : “A! Mười giờ rồi! Tôi ở ngoài lâu như vậy sao?”

“Hừ!” Nhục Phi hừ lạnh một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Tại sao lại tốt với tôi như vậy?

“Tại sao cậu biết tôi ở đây?”

“Trực giác” (vandkh:hi. em cũng thích dc anh trực giác như thế...anh Phi: ..*lờm lờm*có ý đồ cả đó)

Nhục Phi liếc Tiểu Hạ một cái, động tác uyển chuyển nhảy lên xà, cậu ngồi bên cạnh Tiểu Hạ. Đưa cho Tiểu Hạ một que kem ốc quế Cornetto*, Tiểu Hạ mừng rỡ đón lấy, vỗ vỗ vai cậu : “Thảm Nhục Phi, thẳng nhóc cậu hôm nay sao vậy? Đối xử tốt với chị như vậy? Nói đi, nịnh chị đây rốt cuộc có ý đồ gì?”

* Kem Cornetto : Kem ốc quế rất nổi tiếng tại Trung quốc, vị ngon độc nhất của nó đã chinh phục hàng vạn thanh thiếu niên và người tiêu dùng. Tên của nó dịch ra nghĩa là “siêu dễ thương”..... (Nói đến kem lại thèm.....)

”Có ý đồ, chị có muốn nghe không?”

“Thôi vậy.....Coi như không biết gì cả! Một que Cornetto đã đòi mua lấy chị này, quá keo kiệt rồi đó!”

“Haha! Chị thật khó hầu hạ!”

“Thảm Nhục Phi, phòng triển lãm tranh của cậu thế nào rồi?

“Vẫn đang trưng tu. Hôm qua chị hỏi em câu này rồi đó!” Nhục Phi vừa nói vừa kỳ quái nhìn Tiểu Hạ.

“Tôi quan tâm đến tiến độ làm việc của cậu không được sao? Đúng rồi! Cậu có biết gần đây có quán nào ngon không? Tôi nói cho cậu biết nhé.....”

Tiểu Hạ thao thao bất tuyệt giới thiệu cho Nhục Phi về các món ăn ngon của Tô Châu, càng nói càng hào hứng, còn biểu hiện của Nhục Phi càng

ngày càng bất lực. Cậu nhìn Tiểu Hạ hỏi : “Chị.tâm trạng không tốt?”

“Đâu có đâu” Tiểu Hạ sững lại đôi chút sau đó giả vờ làm ra bộ dạng hết sức phấn khởi.

“Vậy tại sao chị lại khóc, xem phim kinh dị rồi lại nói những nói cuội với em?”

Người khác đau lòng sẽ trốn vào một góc liềm lấp vết thương, còn Tiểu Hạ nhà ta càng buồn càng nói nhiều, càng thích làm những việc bình thường mình ghét nhất. Lại còn tưởng “vải thưa che mắt thánh” giả bộ vui vẻ để che giấu đau thương, nhưng thật ra đều lộ ra hết trước mắt Nhượng Phi. Lờ cậu nói làm Tiểu Hạ từ trước tới giờ chưa từng cảm thấy thất vọng vì bản thân như vậy, nhưng cô vẫn ngoan cố nói : “Tôi thật sự không có sao mà”

“Buồn thì khóc ra, Phan Tiểu Hạ. Nhìn chị thế này càng khó chịu”

“Tôi thật sự không có buồn, muốn nói bao nhiêu lần thì cậu mới hiểu hả?” Tiểu Hạ cáu lên.

“Được, được, được, chị không có buồn, không có buồn.” Nhượng Phi thuận theo lời cô, dỗ như dỗ trẻ con.

“Thảm Nhượng Phi, sao cậu lại tìm được tôi? Cậu theo dõi tôi đấy à?”

“Em thừa hơi hay sao? Phan Tiểu Hạ, từ bé đến giờ mỗi khi buồn là chị lại ra sân bóng ngắm sao, nhiều năm trôi qua, chị vẫn như vậy”

“Đúng vậy! Nó thành thói quen rồi.” Tiểu Hạ khựng lại sau đó cười : “Thảm Nhượng Phi, chúng ta biết nhau được 25 năm rồi nhỉ?”

“25 năm? Không phải 20 năm sao?” Nhượng Phi kỳ quái hỏi.

“Cậu vừa mới sinh ra cái là tôi đã nhòm thấy, nhưng cậu tất nhiên không có ấn tượng gì với tôi rồi. Lúc đó cậu rất xấu, lại hay khóc, thật sự rất đáng ghét”

“Em mà xấu sao? Đừng có gạt người nữa đi!” Nhượng Phi không tin.

“Thật đó! Cậu trông như thỏ bị cạo sạch lông vậy! Vừa đỏ vừa nhăn nhoe! Sau đó, khi cậu đến nhà tôi sống thì đã 5 tuổi rồi, vẫn xấu như ma, nhưng mẹ tôi lại vô cùng thích cậu. Hại tôi có một quãng thời gian tưởng cậu là con ruột của bà, từng bỏ nhà mà đi đó!”

“Haha.Có việc như thế sao?”

“Đúng thế! Đúng thế! Khi cậu mới chào đời.”

Nụ cười của Nhượng Phi vẫn dịu dàng như vậy, lại vẫn khiến người khác an tâm như vậy, Tiểu Hạ nhìn nụ cười đó, đột nhiên nhớ lại cảnh lần đầu tiên nhìn thấy cậu.

Thì ra, đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi.

Lần đầu nhòm thấy cậu ta, cậu ấy vẫn chỉ là một con chuột con mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hồi ức (1)

Năm lên ba Tiểu Hạ đã gặp Nhượng Phi. Cha Tiểu Hạ là sĩ quan, mẹ là quân y, từ nhỏ đã quen với cuộc sống trong đại viện quân khu của 1 khu phố nhỏ ở Giang Tô. Trong đại viện “nam nhiều nữ ít”, cô lại vô cùng đáng yêu nên ai ai cũng quý, do đó đã tạo cho cô cái tính ngậy thơ nhưng lại tự do phóng khoáng.

Năm đó cô đã học thuộc 10 phép tính cộng trừ và còn đọc được cả thơ Đường, lại còn biết nhảy múa theo nhạc. Cũng vào năm ấy cô gặp được Nhượng Phi.

**Mười phép cộng trừ*

$$1+1=2$$

$$2+1=3$$

$$1+2=3$$

Mười cột phép cộng

$3+1=4$

$2+2=4$

$1+3=4$

$4+1=5$

$3+2=5$

$2+3=5$

$1+4=5$

$5+1=6$

$4+2=6$

$3+3=6$

$2+4=6$

$1+5=6$

$6+1=7$

$5+2=7$

$4+3=7$

$3+4=7$

$2+5=7$

$1+6=7$

$7+1=8$

$6+2=8$

$5+3=8$

$4+4=8$

$3+5=8$

$2+6=8$

$1+7=8$

$8+1=9$

$7+2=9$

$6+3=9$

$5+4=9$

$4+5=9$

$3+6=9$

$2+7=9$

$1+8=9$

$$9+1=10$$

$$8+2=10$$

$$7+3=10$$

$$6+4=10$$

$$5+5=10$$

$$4+6=10$$

$$3+7=10$$

$$2+8=10$$

$$1+9=10$$

$$2-1=1$$

$$3-1=2$$

$$3-2=1$$

Mười cột phép trừ

$$4-1=3$$

$$4-2=2$$

$$4-3=1$$

$$5-1=4$$

$$5-2=3$$

$$5-3=2$$

$$5-4=1$$

$$6-1=5$$

$$6-2=4$$

$$6-3=3$$

$$6-4=2$$

$$6-5=1$$

$$7-1=6$$

$$7-2=5$$

$$7-3=4$$

$$7-4=3$$

$$7-5=2$$

$$7-6=1$$

$$8-1=7$$

$$8-2=6$$

$$8-3=5$$

8-4=4

8-5=3

8-6=2

8-7=1

9-1=8

9-2=7

9-3=6

9-4=5

9-5=4

9-6=3

9-7=2

9-8=1

10-1=9

10-2=8

10-3=7

10-4=6

10-5=5

10-6=4

10-7=3

10-8=2

10-9=1

Ngày hôm đó tuyết rơi đầy trời, cô đang nằm mơ mơ màng màng thì bỗng lảng máng nghe thấy bố mẹ nói phải đi tới bệnh viện thăm “em trai” gì đó, cô cũng khóc méo đôi theo. Má-mi nhìn cô vừa giận vừa cười : “Di Vương Tuệ vẫn chưa xuất viện, đợi khi đi về rồi tự nhiên con cũng gặp được thôi, bây giờ bệnh viện loạn như thế, tiểu nha đầu con theo chỉ thêm vướng chân bận tay. Mau đi ngủ đi!”

“Con không chịu! Con muốn đi! Con muốn đi xem em bé!”

Tiểu Hạ thấy má – mi không chịu dẫn mình đi chơi, ngồi bệt xuống đất, giầy lên đánh đập, la khóc ồm tỏi. Má – mi nhẫn nhịn nhìn cô ăn vạ, sau đó chịu không nổi, phát dết vào mông cô một cái, càng khiến cô gào khóc ầm ĩ hơn. Cuối cùng vẫn là bố cô không cầm được lòng : “Được rồi! Con nó muốn đi thì cứ mang nó theo! Vương Tuệ thích Tiểu Hạ nhà ta, gặp nó nhất định sẽ phấn khởi hơn!”

“Hừ!” Má-mi tuy mặt mày cau có nhưng vẫn đồng ý cho cô đi.

Cuối cùng Tiểu Hạ cũng nhìn thấy bé Nhược Phi tròn 3 ngày tuổi đang nằm bên cạnh Di Vương Tuệ, nhưng mặt cô lại bí xì xì.

Di Vương Tuệ rất rất xinh đẹp, chú Thâm cũng rất rất anh tuấn, nhưng con của họ thì đỏ hỏn như thỏ bị cạo lông, mắt híp chặt như mắt lợn, mũi tẹt như mũi sư tử, nhăn nheo dúm dó, nghĩa kiểu gì cũng không ra đẹp, chỉ thấy khó coi chết được. Di Vương Tuệ dịu dàng xoa đầu cô hỏi : “Tiểu Hạ, con thích em bé không? Sau này làm con dâu đi, chịu không nào?”

“Không chịu!” Tiểu Hạ lắc đầu quậy quậy : “Em xấu chết được, con không thèm!”

Có lẽ nghe được lời “bình loạn” của Tiểu Hạ, bé Nhược Phi bỗng nhiên khóc ré lên, còn người lớn ở trong phòng lại cười vang. Tiểu Hạ không hiểu họ đang cười cái gì, dùng ngón tay mũm mĩm chọc chọc mặt của Nhược Phi, bực mình nói : “Đừng khóc nữa! Cùng lắm thì chị đem đồ cho mà chơi, cũng không chê em xấu nữa!”

“Vậy phải cảm ơn Tiểu Hạ rồi!” Di Vương Tuệ cười tít mắt.

Tuy quan hệ của má – mi và dì Vương Tuệ rất tốt nhưng chú Thắm lại là chủ chốt kĩ thuật trong đơn vị nghiên cứu khác vùng trong thành phố, mãi đến khi Tiểu Hạ 7 tuổi mới chuyển về đại viện quân khu sống cùng nhà cô.

Chú Thắm vừa vào đại học đã giữ chức Khoa trưởng của phòng nghiên cứu số 2. Chú Thắm vừa trẻ vừa đẹp trai, tiền đồ thì lại thênh thang, cho nên ai cũng ngưỡng mộ gia đình chú. Nhà chú chia làm 3 phòng ngủ và 1 phòng khách, và ở ngay sát cạnh nhà Tiểu Hạ. Việc họ chuyển đến làm hàng xóm đã khiến má-mi mừng tới phát khóc. Ngày chuyển nhà, dì Vương Tuệ xuống bếp làm một mâm cỗ thịnh soạn mời cả nhà Tiểu Hạ cùng đến chung vui, còn bắt Nhượng Phi gọi 1 tiếng “chị Tiểu Hạ”, nhưng cái thằng cu con trắng nõn mà gầy nhom ấy chỉ ngẩng đầu, lạnh lùng liếc Tiểu Hạ một cái, rồi cúi đầu, tiếp tục ngồi ở một góc chơi lắp ráp robot.

“Thằng bé Phi Phi này thật không biết nghe lời gì cả! Haizzzz! Nó sinh non 1 tháng, cơ thể yếu ớt, nay đến tính cách cũng quái gở, chúng em thật.....”

Dì Vương Tuệ vừa nói vừa than ngắn thở dài, ba mẹ Tiểu Hạ tất nhiên phải an ủi đi liền hồi. Má-mi không đành tâm để bạn tốt lo lắng nên vội vàng chuyển chủ đề, má-mi quay sang Tiểu Hạ hỏi : “Tiểu Hạ, con còn nhớ em Phi Phi không? Nhớ hồi nào con còn khóc meo ăn vạ đòi đi xem em, giờ con không nhận ra em à?”

“Có chứ ạ! Nó chính là cái thằng cu tí xấu òm hồi xưa mà!”

“Con ăn nói linh tinh gì vậy? Trẻ con sinh ra là phải như vậy! Lúc con đẻ ra còn khó coi hơn nhiều, sao có thể nói Phi Phi xấu òm?”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Áp Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Hồi ức (2)

Trí nhớ của Tiểu Hạ rất tốt, chỉ 1 loáng đã nhớ ra bộ dạng vừa đỏ hỏn vừa nhăn nhoe của Nhượng Phi liền bụm miệng cười khúc khích. Má-mi thấy vậy liền lấy đĩa gỗ vào đầu cô một cái. Cô bắt mắt lườm má - mi, bắt đầu đung bát đĩa ăn ngấu ăn nghiến, đột nhiên cảm thấy như có ai đó đang nhìn mình, vội quay đầu, chỉ thấy Nhượng Phi đang nhìn cô giễu cợt, nét mặt có vẻ châm chọc.

Năm 7 tuổi, cô cắt tóc vành để mái bằng, da trắng hồng, mắt to đen láy, nhìn dễ thương như búp bê Barbie.

Qua giáo dục không ngừng của bố mẹ, Tiểu Hạ đã biết nhìn nét mặt, lời nói để đoán tâm trạng, cũng đã biết ra ngoài đường thì phải giả vờ ngoan ngoãn, cư xử khéo léo để bố mẹ được tiếng thơm, tính hiếu thắng trước đây cũng bị cô dìm triệt để. Cô liếc thẳng nhóc Nhượng Phi đang khiêu khích một cái, lẻ lười biểu thị khinh thường, còn Nhượng Phi đột nhiên cúi đầu.

Bộ dạng cô lẻ lười bị dì Vương Tuệ bắt ngay tại trận, dì cười với cô : “Tiểu Hạ, con sao thế? Sao lại lẻ lười vậy?”

“Con, con nóng ả”

Qua đợt nghỉ hè này, Tiểu Hạ sẽ thành học sinh tiểu học đầy quang vinh, hiển hách. Bản thân cô luôn cảm thấy mình đã trưởng thành rồi, song lại bị dì Vương Tuệ xinh đẹp bắt quả tang đáng về xấu hổ muốn độn thổ hiện tại, cô cảm thấy ngượng chín mặt. Bị ai cúi gầm mặt xuống, cô ngồi trên ghế bắt đầu sát phạt thức ăn.

Tay nghề nấu ăn của má-mi không tốt, cô chỉ cảm thấy dì Vương nấu món nào tuyệt món nấy, nên ăn rất nhiều. Dì Vương Tuệ và chú Thắm nhìn đáng về ăn ngon lành của Tiểu Hạ vui đến cười tít mắt. Còn bé Nhượng Phi chỉ chậm chạp nhai nuốt, ăn ít như mèo, đã thế lại còn kén chọn. Dì Vương Tuệ nhìn không thuận mắt nữa. Dì lấy Tiểu Hạ ra khích lệ con trai, hi vọng có thể khiến con có ý tranh đấu : “Phi Phi, con xem chị Tiểu Hạ ăn có ngon không kia! Con là con trai sao có thể ăn ít hơn cả con gái chứ?”

“Đúng thế! Phi Phi phải ăn nhiều để cao như bố con ấy!” Má-mi cũng đệm thêm vào.

Thế là ai ai cũng hết lòng khuyên bảo Nhượng Phi ăn nhiều cho chóng lớn, triệt để đá Tiểu Hạ sang một bên. Tiểu Hạ lần đầu tiên bị người khác coi như không khí, lòng có chút cay cú, đâm ra càng ghét Nhượng Phi hơn.

Cơm nước xong xuôi, đàn ông thì ngồi ở phòng khách trò chuyện hút thuốc, đàn bà thì dọn dẹp bát đĩa đem vào nhà bếp. Tiểu Hạ và Nhượng Phi thì ngồi ở một góc phòng chơi đồ chơi. Nhượng Phi chỉ lặng thinh chơi lắp ráp robot Transformer của mình, Tiểu Hạ nhìn thì thèm nhưng lại không muốn hạ mình cầu xin, qua một lúc lâu, cuối cùng mới mở lời : “Của cậu là ‘Kình Thiên Trụ’ à?”

**Kình Thiên Trụ : Optimus prime. Tên robot lắp ráp nổi nhất thời đó*

Nhược Phi coi cô như không khí, không thèm trả lời.

“Tôi luôn muốn có một con ‘Kính Thiên Trụ’ nhưng bố tôi không mua cho, chú Thẩm hay thật đó!” Tiểu Hạ ngưỡng mộ giải bày, mắt thì cứ dán chặt vào con robot.

Theo lý mà nói, khi đã nghe người khác nói đến thế thì Nhược Phi nhà ta cũng phải có chút biểu hiện gì đó mới phải, nhưng cậu vẫn không thèm nhúc nhích, phảng phất chẳng nghe thấy gì cả. Tiểu Hạ sốt sắng ra mặt, nhưng không thể chơi trò cướp giật, chỉ còn cách vờ thản nhiên nói : “Cho tôi chơi một chút mà!”

“Không cho” Nhược Phi nhà ta cuối cùng cũng mở miệng.

“Tại sao chứ?”

“MA LEM!”

Tiểu Hạ ngẫm nghĩ một hồi lâu mới hiểu “MA LEM” là đang mắng cô, thế là lửa giận ngùn ngụt bốc lên. Cô được mọi người gọi là baby dễ thương nhất đại viện quân khu, ai nhìn thấy cũng tới xoa đầu, ngay cả Lý tư lệnh nghiêm khắc như vậy cũng thích bế cô, chơi trò “tung hứng”!

Tên nhóc Thẩm Nhược Phi này lại có thể mắng cô xấu? Con mắt nào của nó nhìn thấy cô xấu chứ?

“Cậu thử nói lại một lần nữa coi!”

“Xấu như ma lem. AAAA! Sao lại đánh người chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Áp Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tình yêu thì ra ấm áp như vậy

Khi bố mẹ hai bên chạy vội đến thì hai đứa trẻ đã xông vào cầu xé lẫn nhau. Nhược Phi giật tóc Tiểu Hạ, Tiểu Hạ cũng định giật lại nhưng tóc con trai ngắn tun tun, giật kiểu gì cũng không được thế là quay ra bóp cổ.....

Mặt Nhược Phi đỏ gay gắt nhưng tay vẫn nắm chặt không hề buông, ánh mắt hung tàn đỏ ngầu, giống hệt sói con. Người lớn sốt sắng vội vàng tách hai đứa ra. Má-mi phát cái bóp vào hông Tiểu Hạ : “Tiểu Hạ, con làm loạn lên gì thế? Sao lại đánh nhau với em, hả?”

“Nó, nó nói con xấu như ma.....”

Tiểu Hạ khóc nức lên còn mọi người thì lại cười to. Nước mắt giàn giụa, cô phát hiện thấy thằng nhóc Nhược Phi cũng đang cười chế giễu. Da nó còn trắng hơn con gái, người thì còm nhom nhưng khi cười lên lại không còn xấu như trước nữa.....

“Chị đang nghĩ gì thế?” Nhược Phi nhìn Tiểu Hạ đang tự dưng cười ngặt nghẽo.

“Đang nghĩ tới ngày xưa.....”

“Vội em sao?”

“Đương nhiên! Còn vội ai vào đây nữa?” Tiểu Hạ tròn mắt với cậu, kỳ quái hỏi.

Nghe câu nói đó, Nhược Phi ngoác miệng ra cười tươi, trông cứ như là vui lắm vậy. Cậu vỗ vỗ đầu Tiểu Hạ : “Phan Tiểu Hạ, tâm trạng đỡ hơn chưa?”

“Ừm.Đỡ nhiều rồi! Lúc buồn tôi hay ăn đồ ngọt, ăn xong sẽ thấy khoan khoái hơn! Thẩm Nhược Phi! Cảm ơn cậu!”

“Đừng khách khí! Tiểu Hạ, rốt cuộc tại sao chị lại không vui? Có phải..... vì gặp lại tên đó không?”

“Đừng vậy thật! Ngốc lắm đúng không?” Tiểu Hạ cười khỏ : “Hắn ta nói hắn bỏ rơi tôi là muốn tôi có cuộc sống tốt hơn! Lại còn nói muốn làm lại từ đầu.....!”

“Vậy, chị trả lời thế nào?”

“Đương nhiên là từ chối rồi! Tôi đâu có ngốc như thế! Vấp ngã hai lần chỉ vì một tên đàn ông!”

“Chị rút cuộc cũng biến thông minh được 1 lần” Nhược Phi hừ lạnh một tiếng.

“Nói thừa! Còn cậu thì sao? Sao vẫn chưa có bạn gái? Cậu không phải.....thật sự là “cái đó” chứ?”

Tiểu Hạ vừa nói vừa dè dặt nhìn Nhược Phi, còn Nhược Phi chỉ cười cười, không trả lời. Cậu ghé sát vào tai Tiểu Hạ, nhẹ giọng nói : “Muốn biết sao?”

“Ừm”

“Vậy chị thử là biết thôi mà!” Nhược Phi ngoác miệng ra cười.

“Thảm Nhược Phi! Cậu muốn chết à! Dám trêu chọc chị đây!”

Một góc trường đại học Tô Châu đột nhiên vang lên tiếng con gái gào lên, liền sau đó là tiếng bước chân chạy vội vã cùng tiếng đuổi hết đằng sau. Ai cũng tưởng hai người này là đôi tình nhân đang tán tỉnh ve vãn cho nên đều mỉm cười nhìn họ. Còn Tiểu Hạ nhà ta thì chạy đuổi Nhược Phi, đuổi mãi, dường như phiên muộn trong lòng cũng theo từng bước chạy mà nhạt dần nhạt dần, đến khi biến mất tầm mắt tích.

Kiểm tra cuối kỳ xong, Tiểu Hạ cùng Trần Duyệt cùng nhau tới xem concert của Lưu Đức Hoa, và cũng thoải lòng mong nguyện đón kì nghỉ hè kỳ vọng từ lâu. Cô về nhà thăm bố mẹ, định lưu lại lâu lâu một chút, nhưng lại bị mẹ cô ép lấy chồng. Ở nhà một tháng mà như là ngồi trên thảm gai nguyên tháng. Cuối cùng, nhịn không nổi cô chỉ còn cách lấy cớ “chăm sóc Nhược Phi” ra để vọt lẹ về Tô Châu và cũng cáo biệt bài ca “chống lầy” đi cùng năm tháng của mẹ.

Sắp hết nghỉ hè, cô quyết định đi du lịch giải toả tâm trạng, Nhược Phi vừa hay có thể giúp cô trông nhà. Cho dù là Côn Minh ánh nắng chan hòa hay Quế Lâm son thủy hữu tình, thành Ngô Ca tình lặng thần bí hay Tây Tạng thiêng liêng hùng vĩ, cô đều muốn đi nhưng mới trả tiền phòng xong túi tiền chỉ còn đủ cho cô đi một nơi cho nên rơi vào thế bí. Lúc này, cô đang lên mạng xem giới thiệu về các tour du lịch và giá vé máy bay. Nhược Phi lặng lẽ đứng sau lưng cô, cúi đầu hỏi : “Tiểu Hạ, chị đang định đi du lịch đó à?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Không lỡ bỏ đi (1)

Ngữ khí của Nhược Phi nghe ra thì bình tĩnh nhưng Tiểu Hạ biết cậu đang giận. Cô không hiểu mình lại đắc tội gì với cậu, càng không hiểu cô tiêu tiền của mình đi du lịch lại có thể mạo phạm tới thần kinh “mẫn cảm” chọc tức cậu ta cái gì nữa : “Thảm Nhược Phi cậu hết việc hay sao lại câu giận vô cớ vậy? Phòng tranh của cậu phải tu sửa, tôi làm biết cậu có rảnh hay không?”

“Bỏ đi”

Nhược Phi thờ thối ra, đứng dậy, một mình xem phim hoạt hình ở thư phòng, kết thúc trận chiến chẳng ra ngô ra khoai này. Tiểu Hạ nhìn cậu rời đi, lắc đầu, phát hiện mình và thằng bé càng ngày càng không có tiếng nói chung nữa rồi.

Ngày hôm sau, Tiểu Hạ ngồi trước bàn học xem “take note” khi đi du lịch trên trang douban, tiếp tục ngắm nghĩ về điểm đến, còn Nhược Phi móc từ trong túi áo ra hai tấm vé máy bay, hươ hươ trước mặt Tiểu Hạ : “Cuối tuần đi Quế Lâm, em đã mua vé rồi!”

“Thảm Nhược Phi, cậu mua mấy vé vậy?” Tiểu Hạ kinh ngạc.

“Đương nhiên là 2 vé rồi!”

“Tôi lúc nào nói sẽ đi Quế Lâm chứ?”

“Vi chị luôn không biết chọn nơi nào nên em giúp chị chọn cho xong. Từ nhỏ tới lớn chị mắc bệnh “khủng hoảng chọn lựa”, sao lớn từng này rồi mà vẫn ngốc vậy chứ?”

Nhược Phi nói đoạn búng vào trán Tiểu Hạ một cái, khiến cô cau có. Cô nhìn tấm vé máy bay, chau mày, cơ hồ không tin nổi vào mắt mình nữa : “Hai tấm đều là “First Class”......Thảm Nhược Phi, cậu cướp ngân hàng đấy à? Tự dung mua vé hạng đầu làm cái gì?”

“Đúng đấy! Em cướp ngân hàng đó! Ra phi trường nhớ nguy trang cho kĩ kẻo bị cảnh sát tóm đấy!!!” Nhược Phi cười như không cười.

“Không đúng! Chứng minh thư của tôi luôn ở trong ví, làm sao mà cậu lấy được?”

Tiểu Hạ hồ nghi nhìn Nhược Phi, móc cái ví từ trong túi ra, ngắm nghía kĩ lưỡng mà vẫn không hề tìm thấy vết tích bị móc trộm. Nhược Phi chừng như “bó gối” với cô : “Em vẫn chưa vô vị đến mức lật tung đồ của chị lên, số chứng minh nhân dân của chị em thuộc lâu lâu!”

“Ý? Cậu sao có thể thuộc được số chứng minh của tôi chứ?” Tiểu Hạ càng thấy kì quái.

Tuy đã 28 tuổi nhưng đôi mắt trong veo của Tiểu Hạ lại như thiếu nữ tuổi trăng tròn, Nhược Phi biết đôi mắt nhìn mình đó có hoài nghi, có mơ màng, thỉnh thoảng lại có tin cậy, chiều chuộng nhưng hoàn toàn không hề có ngưỡng mộ hay say đắm. Cậu ngắm đôi mắt quá đôi thuần khiết đang nhìn mình mà không biết là nên buồn hay nên vui : “Bao hết toàn bộ chi phí, chị không đi thì thôi vậy!”

“Ai nói tôi không đi!Thảm Nhược Phi, cậu đừng có lấp liếm!”

Ngó thấy Tiểu Hạ cướp tấm vé trong tay cậu như “mèo mẹ xù lông dựng tóc giành lại con”, Nhược Phi phì cười. Bỗng cậu chau mày nhìn căn phòng bị Tiểu Hạ sau khi từ nhà bố mẹ về làm lộn tung phèo lên : “Sao vừa về nhà cái là phòng đã loạn lên vậy? Phòng chị đã đầy đồ, về nhà một chuyến lại tha về hàng tá thứ nữa làm gì? Chị chỉ biết mua, không biết quảng đi sao?”

“Nhìn thấy thích thì mua! Đồ vẫn chưa hỏng, bỏ đi làm gì?”

“Phòng chị còn chưa đủ chật à? Đây là cái gì? Sao giống bộ đồng phục thời cấp 3 vậy? Chị cũng lôi cả thứ này về nữa à?” Nhược Phi chỉ cái vật bắt mình trên ghế, khoe miệng bắt đầu giạt giạt.

“A! Cái này khi tôi về nhà lấy ra làm quần áo ngủ, mặc thấy rất thoải mái, thế là mang về, chi là còn chưa biết lúc nào mới mặc thôi”

““Chi là còn chưa biết” của chị sẽ là xa vời vô thời hạn! Phan Tiểu Hạ, sao chị vẫn giữ cái tính thích gì là tha về thế, cho dù là bộ quần áo thùng lỗ chỗ cũng không nỡ quảng đi? Chị sớm muộn gì cũng bị mấy cái thứ này đè bẹp lép cho mà coi!”

“Những thứ này theo tôi bao năm như vậy rồi! Trở thành quen thuộc rồi! Tôi sao nỡ bỏ đi đây? Thăng nhóc vô tâm như cậu sao mà hiểu tâm trạng tôi được chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Không lỡ bỏ đi (2)

Tiểu Hạ có một thói quen xấu đó là không nỡ quảng đồ cũ đi! Cô luôn thấy như vậy sẽ có lỗi với những đồ vật bé nhỏ đã bầu bạn với mình bao năm, bỏ chúng đi sẽ làm tổn thương tới chúng! Nhược Phi dự cảm thấy thế nào khi từ Quê Lâm về Tiểu Hạ cũng lại lôi về một lũ đồ nữa nên âm thầm tính toán sau này sẽ mua một căn phòng thật to để cho cô chứa mấy đồ tạp phé lù này. Cậu nhìn quanh phòng, đột nhiên đập vào mắt là cái khung ảnh cũ kĩ, lờn bồng dung lạnh ngắt. Cậu nhớ đó là khung ảnh Uông Dương đã tặng Tiểu Hạ, không thể ngờ rằng đã nhiều năm trôi qua mà cô vẫn không nỡ quảng đi.

Cô ấy rót cuộc tiếc nuối cái khung ảnh cũ hay là tiếc nuối đoạn hồi ức đó vậy? Đối với cô ấy mà nói “người cũ” vĩnh viễn tốt hơn “người mới” sao?

“Phan Tiểu Hạ, từ giờ trở đi đừng để tôi phải nhìn thấy mấy cái thứ linh tinh này nữa! Hoặc là chị thu dọn hết bọn chúng, hoặc là để tôi giúp chị đem quảng!”

“Đồ của tôi cậu dựa vào đâu mà đòi quảng?”

“Ngứa mắt!”

Nhược Phi đáp gọn lỏn rồi ra khỏi phòng. Cậu đẩy cửa phòng mình rồi thả người nằm hình chữ “đại” trên giường, mệt mỏi tự nhủ : “Thật còn khó hơn tương tượng nhiều. em khiến anh thật sự vất vả đó, Phan Tiểu Hạ!”

Hai ngày sau, hai người quên luôn cuộc tranh cãi bé tí ti đó, lên đường đi du lịch. Ngồi máy bay 2 giờ đồng hồ liền, cuối cùng Tiểu Hạ cũng tới Quê Lâm mà cô luôn tâm tâm niệm niệm. Nhược Phi đặt hai phòng tại khách sạn bên bờ sông ở Dương Sóc. Hai phòng sạch sẽ, gọn gàng, giá cả phải chăng, ngoài cửa sổ là sông Ly Giang róc rách chảy, cảnh đẹp hết chỗ chê. Tiểu Hạ mở toang cửa sổ, ngắm ánh trăng chiếu xuống dòng Ly Giang với bầu trời tràn ngập ánh sao, chỉ ngỡ rằng mình đang ở chốn bồng lai tiên cảnh. Cô hít thật sâu bầu không khí trong lành hơn vạn lần so với thành phố S rồi mỉm cười.

“Quê Lâm, ta đến rồi! Việc phiền lòng mau mau biến hết sang một bên, ta muốn được thanh thoi, muốn cuộc sống tự do tự tại, ta yêu Quê Lâm!”

Tiểu Hạ thò đầu ra ngoài, phấn khởi hét to, sau đó cắm mặt vào gối, biếng nhác duỗi duỗi cánh tay, nắn nắn cái eo mỏi nhừ. Cô thích nơi này!

Sắp xếp xong đồ đạc, Tiểu Hạ cùng Nhược Phi dạo quanh khu phố phía Tây của Dương Sóc, dạo qua rất nhiều cửa tiệm thú vị, hai người vô tình tới

một gian phòng tên “Thời Thơ Ấu” của một cửa tiệm, sau đó thì lưu lại. Cửa tiệm này có rất nhiều đồ chơi mà Tiểu Hạ thích hồi nhỏ, Tiểu Hạ kinh ngạc thốt lên một tiếng rồi hứng khởi nhìn ngắm xung quanh.

Cô lúc thì sờ sờ ần ần chiến sĩ “Saint Seiya”* lúc thì nghịch nghịch bao cát, chỉ cảm thấy thời thơ ấu của mình đã quay lại rồi!

(Saint Seiya : Thánh đấu sĩ trong bộ truyện “Áo giáp vàng” của Nhật, bộ này rất nổi tiếng, được dựng thành phim hoạt hình và giành giải Animage Anime Grand Prix tại Nhật trong năm 1987. Xuất phát từ ý tưởng tên các chòm sao trên bầu trời thuộc cung hoàng đạo, các nhân vật chính trong câu chuyện được thêm vào tên của chòm sao mà họ thể hiện được sau khi trở thành “Thánh đấu sĩ” và nhận được áo giáp. Tổng cộng có 88 chòm sao đại diện cho 88 Thánh đấu sĩ, 88 Thánh đấu sĩ này sẽ bảo vệ cho nữ thần Athena trong cuộc chiến nhằm bảo vệ loài người chống lại các thế lực tà ác như Poseidon (Thần biển) và Hades (Thần chết). Bản thân Poseidon cũng có các đấu sĩ trung thành với mình, còn Hades có trong tay 108 Ma đấu sĩ tương ứng với 108 ngôi sao.

Trong 88 Thánh đấu sĩ, có 12 Thánh đấu sĩ có Thánh y vàng là 12 đấu sĩ mạnh nhất đại diện cho 12 chòm sao thuộc cung hoàng đạo, tiếp theo là các Thánh đấu sĩ bạc và cuối cùng kém nhất là Thánh đấu sĩ đồng. Tên của các Thánh đấu sĩ được gọi cùng với tên các chòm sao sẽ thể hiện các chiêu thức và các phép thuật mà họ sử dụng. Ngoài ra các chòm sao đều thể hiện như là chòm sao chiếu mệnh của họ.

Nhược Phi thì chẳng nói câu nào, khi Tiểu Hạ quay đầu lại thì thấy cậu đang chơi một con robot biến hình cũ kĩ trong tay. Tiểu Hạ thấy con robot này rất quen mắt : “Con robot này hình như trước đây có trong hoạt hình.tên là gì nhỉ?.....”

“Là “Kình Thiên Trụ”!”

“Đúng! Đúng! Chính là nó! Trẻ con bây giờ không chơi thứ này nữa rồi....”

Tiểu Hạ cảm khái nhìn con robot trong tay Nhược Phi, lần nữa nuối tiếc thời gian trôi quá nhanh. Nhược Phi nhìn Tiểu Hạ hỏi : “Con robot em tặng chị đâu rồi?”

“A! Cậu có tặng tôi sao?”

“Chị không phải đã quăng đi rồi đó chứ?”

“Sao có thể chứ! Nghĩ đã, để tôi nghĩ đã.....”

“Phan Tiểu Hạ, chị mà quăng nó đi thì từ giờ về sau đừng có mơ mà lấy đồ gì từ tay tôi nữa! Vì NÓ mà chị còn đánh nhau với người khác, sao có thể quên được như thế hả?” Nhược Phi sắc mặt khó coi cực kỳ.

“Đánh nhau? A! Hình như có chuyện đó.....Tôi nhớ hồi đó mẹ luôn miệng bảo cậu là em tôi, tôi tức lên thế là bỏ nhà ra đi, sau đó gặp được cậu.....”

Tiểu Hạ lao tâm khổ tứ nỗ lực nhớ lại đoạn hồi ức cơ hồ bị chôn vùi do tầng tầng lớp lớp bụi trần, cũng may là đã nhớ ra được.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ám Áp Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Bỏ nhà ra đi

Hồi đó, đại viện quân khu Tiểu Hạ sống, nam nhiều nữ ít, nam thì đa số từ 10 tuổi trở nên, đều đang học cấp 1 hoặc cấp 2; học mẫu giáo chỉ có mỗi mình bé Nhược Phi nhà ta.

Nhược Phi hoàn toàn không có bạn chơi trong quân khu. Tuy nhà cậu TV to vật vãi hơn nhà Tiểu Hạ nhưng chả hiểu sao cứ hay mò sang nhà cô chơi, hễ ngồi là ngồi lì tới tối.

Cậu không thích nói chuyện, luôn ngồi lì ở một góc phòng nhìn Tiểu Hạ cùng bạn cô chơi đùa, nhưng lại chưa bao giờ gia nhập với họ. Sau đó thường có bạn nhìn thấy Nhược Phi xong là hỏi cậu là ai. Tiểu Hạ không biết phải trả lời ra sao, còn má-mì thì lần nào cũng cười tí mắt nói : “Đây là em trai Tiểu Hạ!”

Em trai? Hai đứa nhìn khác nhau một trời một vực! Cô rõ ràng đẹp hơn nó rất rất là nhiều, làm gì có giống chị em cơ chứ?

“Mẹ! Thầm Nhược Phi không phải là em con mà!”

“Cháu không phải là em trai gì cả!”

Lúc đầu, Tiểu Hạ cùng Nhựt Phi vô cùng bất mãn, đều lớn tiếng phản bác. Lâu dần, hai đứa đều chán đấu khẩu với người lớn, nên kệ họ muốn nói gì thì nói.

Từ khi đến quân khu ở, Nhựt Phi béo lên đôi chút, má hồng phúng phính, mi thanh mục tú, xinh như con gái. Nhưng mà cậu ghét nhất người khác khen cậu “xinh đẹp” hoặc nói cậu giống “con gái”. Hễ ai nói cậu “xinh xắn” là cậu ngoảnh mặt bỏ đi, không thèm nói chuyện.

Có lần, Tiểu Hạ cùng bạn học chơi trò gia đình, chơi chán rồi mới liếc về phía bé Nhựt Phi dễ thương đáng yêu, hồng hào xinh xắn như búp bê, mắt bông lóe sáng. Cô lòi cái đầm má-mi mới mua cho ra, ân cần khuyên Nhựt Phi mặc vào. Bé Nhựt Phi tuổi tuy nhỏ nhưng cũng biết con trai không bao giờ mặc đầm thế nên phản kháng tới cùng. Tiểu Hạ tức điên, lao vào, đè lên người cậu, ra lệnh cho các chị em lột sạch quần áo cậu ra, rồi ép cậu thay đầm.

Khi má-mi quay về nhìn thấy con gái đang đắc ý cực độ tô tô vẽ vẽ son môi cho bé Nhựt Phi, còn Nhựt Phi thì nước mắt tuôn như suối. Má-mi nổi trận lôi đình, vạch quần ra phát đen đét vào mông Tiểu Hạ, Tiểu Hạ đau quá, khóc thét lên ọ ọ.

Đại viện thoáng chốc vang lên một nam một nữ “hợp xướng tình ca”. Tiểu Hạ nhớ đây là lần thứ 2 má-mi vì Nhựt Phi mà đánh mình, thế là tức tối đầy voi. Đại não vốn giỏi về logic lập tức đem thái độ đối xử bất công của má-mi với cô và Nhựt Phi liên hệ tới thân thể của bản thân, bị ai thốt ra một câu : “Mẹ! Thảm Nhựt Phi mới là con mẹ đẻ ra có phải không? Con là do mẹ nhặt từ bãi rác về, không phải con ruột, có phải không?”

“Con!Đứa bé này!” Má-mi mỉm cười nhưng lại không bác bỏ.

Để thoát khỏi cái gia đình đầy áp bạo lực, Tiểu Hạ vạch ra kế hoạch “bỏ nhà ra đi”. Cô không dám trốn học, thế nên phải thực hiện kế hoạch sau khi tan học.

Về tới nhà, bố mẹ vẫn chưa tan tầm, Tiểu Hạ bị ai thu xếp hành lý, mang xấp ảnh “Thủy thủ Mặt trăng”, vở bài tập, hộp bút đi ra khỏi nhà. Cô không quên việc để lại cho bố mẹ mảnh giấy ghi : “Con đi đây! Đừng tìm con!”.....

Cho dù có bỏ nhà ra đi thì trước khi rời nhà cô cũng không quên khóa chặt cửa nẻo. Bản chất vẫn là đứa trẻ ngoan chu đáo và kĩ tính. Cô cấp cạp trên lưng, đi quanh đại viện, đi đúng một tiếng đồng hồ mà vẫn chưa biết nên tới đâu thì tốt, chỉ thấy bụng ngày càng đói, chân ngày càng mỏi.

Vì dỗi mẹ nên cô không thèm ăn cơm nguyên 1 ngày 1 đêm, cái bụng bé xinh cứ “ọc ọc” réo. Cô thấy mắt càng ngày càng hoa, đi tới bồn hoa bên sân vận động ngồi nghỉ, lúc này mới thấy mắt đỡ hoa, đầu đỡ choáng. Chính vào lúc đó, cô nhìn thấy khu vườn hoa phía sau sân vận động là một đám con trai cao to đang vây tròn để xem cái gì đó. Vốn tính tò mò, Tiểu Hạ rón rén ra xem thì nhìn thấy Nhựt Phi đang ôm chặt con robot biến hình trong lòng, mắt trừng trừng lườm bọn con trai đó.

Hồi đó, robot biến hình là loại đồ chơi được ưa thích nhất, con “Kình Thiên Trụ” trong tay Nhựt Phi là “món ngon” trong mắt của cả bé trai lẫn bé gái. Con robot “Kình Thiên Trụ” phát sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, Tiểu Hạ nuốt nước bọt, còn đám con trai đó o ép Nhựt Phi giao con robot ra.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Mĩ nhân cứu anh hùng

“Tiểu tử, mau đưa nó cho bọn tao chơi!”

“Có phải không trả mày đâu, nhỏ nhen như thế làm cái gì?”

“Thằng “pê-đê” này, mau đưa cho bọn tao!”

Bọn chúng càng nói càng mất kiên nhẫn, cuối cùng chuyển sang cướp, Nhựt Phi chỉ ôm chặt lấy con robot không hề động đậy. Bọn chúng lúc đầu chỉ đẩy cậu, sau bắt đầu dùng nắm đấm. Tiểu Hạ bụm chặt miệng, nhìn máu mũi Nhựt Phi bắt đầu chảy ra, cảm thấy tim vì lo lắng mà muốn nhảy vọt ra ngoài. Má-mi luôn giáo dục mình không được quản việc của người khác, nhưng việc của thằng nhóc này là việc của người khác sao?

Má-mi nói thằng nhóc là em trai mình!

“Chúng mày mau dừng tay lại cho tao! Chúng mày mà còn bắt nạt em tao, tao sẽ, tao sẽmách cô giáo đấy!”

Tiểu Hạ tay chống nạnh, khí thế ngất trời xuất hiện trước mặt bọn con trai, khiến bọn chúng bị hù cho giật nảy. Trong lúc cả đám còn đang hoang mang, cô chen vào giữa trung tâm, cản trước mặt Nhựt Phi, oai hùng nói : “Không được bắt nạt em tao!”

“Tên tiểu tử này là em của mày?” Có đứa hỏi.

“Đứng! Muốn cô giáo phạt trực nhật hả, Vu Uy?”

Cầm đầu đám trẻ con này là Vu Uy – học sinh dốt nhất lớp Tiểu Hạ. Vu Uy là học sinh lưu ban, học hành kém, thi cử thường hay quay cóp, nếu Tiểu Hạ một lòng báo thù thì thằng bé đó có trốn kiểu gì cũng không thoát khỏi kiếp ngày ngày trực nhật dọn dẹp phòng học. Mắt thấy Tiểu Hạ muốn đấu với mình, Vu Uy hừ lạnh : “Mày muốn tao đánh luôn cả mày sao?”

“Mày đánh đi! Có giỏi thì sau này đừng hòng copy toán của tao!”

“Mày.....”

Vu Uy khoe miệng giật giật, cơ hồ đang suy tính. Nhượng Phi sắc mặt phức tạp nhìn Tiểu Hạ, lẩm bẩm nói : “Phan Tiểu Hạ, bà.....”

“Thảm Nhượng Phi, cho dù cậu mới là con trai ruột của bố mẹ tôi, nhưng tôi cũng coi như là chị cậu, chỉ có tôi mới được bắt nạt cậu, kẻ khác thì đừng hòng! Cậu yên tâm! Tôi sẽ che chở cho cậu!” Tiểu Hạ vỗ vỗ ngực, rất có nghĩa khí nói.

“Bà.....” Nét mặt Nhượng Phi càng cổ quái.

Nhượng Phi kì quái nhìn Tiểu Hạ, cơ hồ vô cùng cảm động, đôi mắt đầm lệ của cậu khiến tinh thần anh hùng trượng nghĩa của Tiểu Hạ càng hùng hực cháy. Cô nhớ tới câu chuyện “Thấy chuyện bất bình ra tay trượng nghĩa” cô giáo giảng, liền vung cặp xách đập vào người bọn con trai.

“Dừng tay! Tất cả dừng tay!”

Cho dù Vu Uy cố hét lên ngăn cản thì bọn trẻ phút chốc đã lao vào đánh nhau.

Tiểu Hạ không biết đã ăn bao nhiêu quả đá, trước mắt dần dần mờ hồ. Cô dùng tận lực bình sinh, lôi Nhượng Phi cùng điên cuồng tháo chạy, chạy nhanh tới mức cơ hồ phá kỉ lục của vận động viên chạy nước rút. Hai đứa chạy một mạch tới khu đồng hoang bên cạnh đại viện, không ngừng thở gấp, nhưng tay của cả hai vẫn nắm chặt không buông. Tay Nhượng Phi dính dính, đầm đìa mồ hôi, sắc mặt cũng trắng bệch. Cậu nhìn Tiểu Hạ, giận dữ quát : “Bà tại sao lại động tay động chân đánh người hả?”

“Đừng nói bậy! Đó là “giữa đường bất bình ra tay cứu trợ”! Không phải đánh nhau!” Tiểu Hạ vội vàng phản bác.

“Tôi mệt quá!” Nhượng Phi thở hổn hển.

“Tôi cũng vậy.....”

Tiểu Hạ chỉ thấy cơ thể mềm nhũn như bún, toàn thân không còn một chút sức lực. Cô lấy khăn tay, lau máu cho Nhượng Phi, sau đó trước mắt bỗng chao đảo, cô ngã khụy xuống. Điều cuối cùng cô nhìn thấy là đôi mắt đỏ hoe của Nhượng Phi.

“Thật giống thỏ con!” Trước khi rơi vào trạng thái bất tỉnh, Tiểu Hạ thầm thì.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Váy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 27: Tín vật định tình

Khi Tiểu Hạ tỉnh lại thì nhìn thấy xung quanh mình là gương mặt nghiêm túc của cha mẹ cùng bộ mặt lo âu của nhà Nhượng Phi, không lo âu chỉ có chú Thâm và dì Vương Tuệ, còn mặt thẳng thớm Nhượng Phi khốn kiếp đó thì cứ nhon nhon ra, cơ hồ không hề nhớ tới ai đã anh hùng trượng nghĩa cứu nó vậy. Vừa nhìn thấy Tiểu Hạ tỉnh lại, má-mi theo thói quen giơ tay ra định phát mông cô một cái nhưng cuối cùng lại chỉ nhẹ cốc vào đầu cô.

“Phan Tiểu Hạ! Con giỏi lắm! Giờ đã biết đánh nhau với lũ con trai rồi hả?”

“Con.....”

Tiểu Hạ không biết giải thích thế nào cho rõ, giờ cô chỉ cảm thấy bản thân hối hận vô cùng vì đã ra tay cứu thằng bé đó. Mặc dù Vu Uy không có thói thốc mách nhưng nếu việc này truyền tới tai cô giáo thì cái chức cán sự lớp khó mà leo lên được! Đều tại thằng ranh con Thâm Nhượng Phi!

“Không liên quan tới Tiểu Hạ. Tiểu Hạ chỉ vì cứu Phi Phi nhà em mới đánh nhau, nếu trách con bé thì chúng em không biết nói thế nào cho phải!”

Chú Thâm thường ngày vô cùng nghiêm khắc lúc này mở lời nói đỡ cho Tiểu Hạ. Đương nhiên cha mẹ cô cũng không thể trách cô thêm được nữa. Thực ra, trong lòng họ rất thương Tiểu Hạ, lại có chút tức giận Thâm Nhượng Phi! Nhưng việc đã tới nước này, càng không thể vì chút chuyện con con mà làm

rạn nứt mối quan hệ tốt đẹp của hai nhà. Huống hồ, xuất phát điểm của bọn trẻ xác thực là từ điều tốt!

“Tiểu Hạ, má-mi không phải là đang trách con giúp Phi Phi, nhưng tại sao con cứ phải dùng bạo lực để giải quyết? Con có thể giảng đạo lý với bọn chúng cơ mà! Một đứa con gái lại đánh đấm như con trai, má-mi bị con làm cho tức chết rồi!”

Giảng đạo lý.....nếu như giảng đạo lý mà giải quyết được vấn đề thì ai cần động đến chân tay chứ?

Tiểu Hạ mặt thì ra vẻ nghiêm túc lắng nghe nhưng lại nén bĩu môi, từ góc của cô vừa vặn bắt gặp Nhược Phi cũng đang trề môi ra, đột nhiên cô có cảm giác tìm thấy tri âm vậy!

Má-mi mắng hết vụ Tiểu Hạ đánh nhau lại quay sang mắng vụ cô bỏ nhà đi, chú Thẩm, dì Vương Tuệ và pa pa đứng bên cạnh giảng hòa. Lửa giận của má-mi chưa kịp bạo phát triệt để đã bị ba người dần dần dập tắt. Tiểu Hạ được đưa tới phòng khám kiểm tra thân thể, phải lấy máu, khiến cô đau tới phát khóc. Người lớn đi đợi kết quả xét nghiệm còn Nhược Phi ngồi bên cạnh Tiểu Hạ, hồi lâu bỗng dúi một vật gì đó vào tay Tiểu Hạ.

“Cho bà đó!”

“Cái gì vậy? Ý! Kinh Thiên Trụ! Cậu không cần nó nữa à?”

“Lắm lem hết rồi! Tôi không cần! Bà thích thì tôi cho đó!” Nhược Phi cố tỏ ra bản thân không cần tới nó nữa.

Con Kinh Thiên Trụ này còn to hơn cả trong những con bày bán trong cửa hàng, màu sắc lại tươi đậm hơn, nghe nói đồng nghiệp của chú Thẩm đi Mỹ công tác mua cho. Chúa lòng lành, Tiểu Hạ chỉ muốn chơi nó chút xíu thôi, căn bản không hề có ý chiếm hữu nó. Tên nhóc Nhược Phi này lại tặng cô món đồ chơi yêu thích nhất, não của nó hư rồi à?

“Thật sự cho tôi?”

“Đúng vậy!”

“Tôi biết rồi! Có phải cậu thấy tôi cứu mạng cậu nên mới lấy nó ra trả ơn không? Tôi giúp người không hề mong người khác báo đáp, với lại, mẹ tôi nói cậu mới là con đẻ của bà.”

“Phan Tiểu Hạ! Bà là đồ dân à? Bà đã thấy mẹ bà bụng to lên bao giờ chưa?”

“Bụng to? Cái này hình như là hông có.....”

“Tôi kém bà mấy tuổi, mẹ bà sao có thể sinh tôi ra mà bà lại không hề hay biết chứ? Bà thật là.....”

“Đúng thế thật.....Ha ha”

Tiểu Hạ bỗng nhớ lại mình cùng cha mẹ đến xem Nhược Phi mới sinh đỏ hỏn nằm bên cạnh dì Vương Tuệ, không khỏi buồn cười vì phán đoán vô vị của mình. Nhược Phi nhìn gương mặt cười ha ha của Tiểu Hạ, đơ ra một lúc, sau đó cau có : “Phiền chết được! Rốt cuộc bà có lấy không?”

“Lấy”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Áp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Bày tỏ

Tiểu Hạ không hề khách khí ôm khư khư con robot vào lòng còn Nhược Phi lại phì cười. Tiểu Hạ lần đầu tiên thấy thẳng rang con hàng ngày cứ lừ lừ như thân giữ cửa, khi cười lên lại rất đẹp trai. Chú Thẩm anh tuấn, dì Vương Tuệ xinh đẹp, con của họ khi lớn lên chắc cũng không đến nỗi nào! Có một đứa em trai như thế, xem ra cũng hay hay!

“Phan Tiểu Hạ” Nhược Phi đột nhiên giật giọng gọi.

“Làm gì?”

“Cảm ơn bà! Còn nữa.....sau này tôi sẽ không yếu đuối vậy nữa! Tôi sẽ bảo vệ bà!”

Đôi mắt của Nhược Phi long lanh lấp lánh nhìn Tiểu Hạ, còn Tiểu Hạ chỉ hình mũi, nắn nắn cánh tay cậu, coi thường nói : “Cậu còn nhom như vậy, bảo vệ tôi thế quái nào được? Trẻ con đừng có học nói dối đi!”

“Tôi sẽ trưởng thành, tôi sẽ cao hơn, khỏe hơn bà!”

“Không thể! Tôi cao hơn cậu rất nhiều!”

“Tôi nhất định sẽ cao hơn, khỏe hơn!”

“Được rồi!”

Tiểu Hạ không hề để tâm tới lời thề của Nhược Phi, chỉ mãi ngắm con robot trong lòng, sau đó bắt tay giàn hòa không muốn tranh luận với cậu. Tình hữu nghị của hai người cuối cùng cũng mạnh mẽ.

Chẳng bao lâu sau, cha mẹ cầm tờ xét nghiệm về, nét mặt của hai người xem ra rất khả quan. Pa pa xoa xoa đầu Tiểu Hạ : “Cơ thể con không sao, chỉ là đói quá, hạ đường huyết mới là đi thôi. Sau này con phải ăn uống đúng giờ, lúc nào cũng phải mang đồ ngọt theo, biết chưa?”

“Không thành vấn đề ạ!” Tiểu Hạ hưng phấn tuyên bố.

“Phi Phi, sao còn không cảm ơn chị Tiểu Hạ đi?” Di Vương Tuệ kéo Nhược Phi lại : “Nếu không phải vì con thì chị Tiểu Hạ không phải đánh nhau với người khác đâu!”

“Cảm ơn!” Nhược Phi thuận miệng nói nhưng không hề kêu Tiểu Hạ một tiếng “chị”.

“Thế mới phải chứ! Sau này hai con là bạn tốt của nhau, phải giúp đỡ lẫn nhau, biết chưa nào?”

“Dạ!”

Trong phòng bệnh, vang lên tiếng dạ ran của hai đứa trẻ, người lớn thì vui mừng mỉm cười. Tiểu Hạ cúi đầu nhìn con robot lấp lánh trong tay, cười tí mắt lại.

“Nhớ ra con robot tôi tặng chị để đâu chưa?” Nhược Phi tức giận hỏi Tiểu Hạ.

“Chắc là, có thể, đại khái là ở chỗ mẹ tôi rồi. Yên tâm, không mất đâu, thật đó!”

Tiểu Hạ một mặt bảo đảm, chỉ thiếu mỗi giờ tay lên tuyên thệ “ Xin thề” mà thôi. Nhược Phi nhìn cô, rầu rầu nói : “Tôi biết chị không hề để tâm tới nó mà, bộ đồng phục cấp 3 khó coi như vậy chị còn không nỡ vứt đi, sao lại đem đồ tôi tặng chị quăng đi chứ?”

“Không có! Tôi hoàn toàn không hề quăng nó đi mà! Tôi nhớ ra rồi, là mẹ tôi sợ tôi làm hỏng nó mới tịch thu, đại khái là để trong đóng đồ tôi chơi hồi nhỏ rồi! Tôi có nhiều đồ chơi như vậy, sao có thể.....nhớ rõ được chứ?”

“Hừ!” Nhược Phi sắc mặt vẫn cực kỳ khó coi.

“Thảm Nhược Phi! Đừng có nhỏ mọn thế chứ! Đây! Vẫn còn giận đấy à?”

Bước ra khỏi cửa tiệm, hai người lại đi dạo một lúc, sau đó tìm được một nhà hàng bán thức ăn Tây trông khá đẹp mắt vào ngồi. Sắc mặt Nhược Phi vẫn hăm hăm như cũ, Tiểu Hạ vì để bồi thường nên “trượng nghĩa” mời cậu bữa này.

Tiểu Hạ ngồi cạnh ban công, ngắm người đi lại dưới lầu, ngắm non xanh nước biếc xa xa, chỉ thấy lòng khoan khoái dễ chịu vô cùng.

Phục vụ bưng lên hai đĩa steak thơm phức cùng hai miếng cheesecake cực kỳ ngon mắt, Tiểu Hạ nếm thử một miếng, quả nhiên là mỹ thực vô song, chỉ hận một nỗi không thể ăn luôn cả lười nữa thôi!

Nhược Phi mỉm cười, lấy khăn giấy lau thức ăn dính trên khóe miệng cô : “Ngon đến vậy sao?”

“Đương nhiên rồi!”

“Phẩm vị của chị vẫn kém như vậy, chỉ cần đầy bụng là đã thỏa mãn rồi!”

“Đúng vậy! Dù sao vẫn còn tốt hơn KẾ “kén cá chọn canh”!” Tiểu Hạ lập tức phản bác.

“Em thừa nhận mình là người cầu toàn!”

“Voi con gái cũng vậy?” Tiểu Hạ cười gian.

Chương 29: Tình cũ

Nhược Phi không ngờ Tiểu Hạ lại đột nhiên nhắc tới chủ đề này nên có chút sững người.

Tiểu Hạ uống một ngụm trà chanh, nghịch nghịch cái cốc trong tay, cười gian : “Theo tôi điều tra thì cậu lên mạng chỉ đọc tin tức chứ không hề chat chit gì cả, cho nên chắc 100% là không có bạn gái. Mẹ tôi mấy ngày trước bảo tôi mối lái cho cậu, đề cậu bớt cái tính lêu lổng, phóng đảng lại, cậu thấy thế nào?”

“Cái gì mà thấy thế nào?”

“Cậu có muốn tôi làm mai cho không? Thích type chín chắn thì tôi sẽ giới thiệu đồng nghiệp cho, thích type trẻ trung xinh đẹp thì tôi sẽ giới thiệu đệ tử cho, tóm lại, cái khác thì tôi không có chứ nữ đồng bào là vô số kẻ! Nói xem, cậu thích type gì?”

Tiểu Hạ càng nói càng hưng phấn, đa phần đã có ý định đem Nhược Phi ra chào hàng rồi.

Nhược Phi liếc cô một cái, uống ngụm cà phê, nói : “Đàn bà quả nhiên rồi hơi!”

“Là tôi quan tâm tới cậu, OK? Nói thật là chúng ta quen biết lâu như vậy, ngoài Chu Cẩm ra, không hề thấy cậu gần gũi với cô nào khác cả. Cậu có thật là đối với con gái.”

“Phan Tiểu Hạ, chị đừng lo việc bao đồng nữa, chỗ này của tôi đã có một người rồi!”

Nhược Phi chỉ ngón tay vào vị trí quả tim, nét mặt nghiêm túc dưới ánh nền lung linh càng làm tăng thêm vẻ tuấn dật phi phàm. Tiểu Hạ bị vẻ mặt nghiêm trang của cậu dọa cho thất thần, trong lòng bỗng dưng dấy lên cảm giác chua xót. Vặn vẹo cái cốc : “Tôi biết ngay là cậu khẳng định có bí mật.Người đó là ai, tôi có quen không?”

“Chị nói xem?” Nhược Phi phản lại.

“Tôi làm sao biết được! Cậu cũng thật là! Tôi đã đem chuyện tình của mình kể hết cho cậu rồi mà cậu chẳng bao giờ hé răng đề cập tới chuyện của chính cậu gì cả! Chả công bằng gì cả!”

Tiểu Hạ lẩm nhẩm nói, tâm trạng đặc biệt không tốt. Nhược Phi nhìn cô hỏi : “Không vui à?”

“Cậu rốt cuộc thích ai?” Tiểu Hạ cố chấp hỏi.

“Chị thật sự muốn biết?” Nhược Phi cười như không cười.

“Tôi.”

Tiểu Hạ không hiểu tại sao khi Nhược Phi chăm chăm nhìn mình thì tim lại đập loạn xạ. Một mặt cô hi vọng Nhược Phi sớm tìm được hạnh phúc thuộc về riêng mình, mặt khác, vì Nhược Phi có bí mật riêng mà không nói với cô khiến cô khó chịu. Đương lúc cô định gật đầu hỏi Nhược Phi thích ai thì điện thoại reo. Cô nhìn số lạ hiện trên màn hình, tự nhủ là ai gọi mình, ấn nút trả lời, cô “A lô” một câu nhưng đầu bên kia không thấy động tĩnh gì.

“A lô! Xin hỏi ai đấy ạ?”

Tiểu Hạ nghi cảm, hỏi lại một câu nhưng chỉ nghe thấy tiếng thở nặng nề từ đầu bên kia. Cô thảm rùa định tắt máy thì nghe thấy giọng đàn ông rất quen thuộc vang lên.

“Tiểu Hạ! Em đang ở đâu?”

Nghe thấy giọng nói đó, Tiểu Hạ phút chốc cảm thấy tim mình đóng băng lại. Cô muốn cười, cười thật to nhưng miệng lại đắng tới không mở lời được.

Đầu bên kia, Ưông Dương dường như than nhẹ một tiếng : “Anh xin Cố Mẫn rất nhiều lần, cuối cùng cô ấy mới cho anh số điện thoại của em. Tiểu Hạ sao em không nói với anh rằng em luôn ở thành phố S? Sao em lại luôn trốn tránh anh? Em.hận anh, ghét anh vậy sao?”

Tiểu Hạ nắm chặt chiếc điện thoại, không trả lời.

“Đêm nay trăng rất đẹp, khiến anh hồi tưởng lại rất nhiều hồi ức khi xưa. Anh rất nhớ em, Tiểu Hạ.Gặp anh một lát được không? Anh đợi trước cổng nhà em, nếu em bằng lòng thì hãy xuống lầu gặp anh!”

“Ưông Dương, anh đừng có cố chấp nữa, tôi không ở thành phố S, hơn nữa, tôi và anh chẳng có liên quan gì đến nhau cho nên chẳng cần phải gặp gỡ gì hết!” Tiểu Hạ nói.

“Anh sẽ đợi em!”

“Tùy anh!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Cãi vã

Tiểu Hạ ngắt luôn điện thoại, tâm trạng rối bời, chỉ thấy niềm vui khoan khoái vừa nãy bị Uông Dương hủy sạch. Nhục Phi chau mày : “Tên đó vẫn quấy rầy chị sao?”

“Không có gì.Đi về thôi!”

“Bây giờ?”

“Chúng ta quay về nghỉ ngơi sau đó đi bar được không?” Tiểu Hạ cố tạo vẻ hứng khởi : “ Nghe nói ở đây có rất nhiều quán bar hoành tráng, có hứng thú đi không?”

“Tiểu Hạ, chị nghiêm chỉnh chút coi!”

“Tôi rất nghiêm chỉnh, trước nay chưa từng nghiêm chỉnh như hiện giờ” Tiểu Hạ mặt vô biểu cảm nói.

Về đến khách sạn, Tiểu Hạ xoa xoa cái bụng căng tròn của mình, tẩy lớp hóa trang nhẹ, sau đó mặc bộ đầm hoa lên, đeo đôi hoa tai khổng tước điệu đà, trang điểm điểm lệ, đứng trước gương quay qua quay lại, rất hài lòng.

Chiếc đầm trắng hoa văn cầu kỳ tinh xảo tôn lên vùng da trắng hồng ở lưng và ngực, khuyết điểm duy nhất là quá lộ liễu mà thôi. Tiểu Hạ soi gương, muốn kéo váy lên che phần ngực, do dự một hồi, ngoảnh đầu thấy nhiều nữ mặc mát mẻ hơn cả mình, hạ quyết định cứ thế mà diện.

Khi cô vừa bước ra khỏi phòng thì nhìn thấy Nhục Phi đang đứng ở hành lang hóng gió. Cậu đánh giá từ đầu đến chân cô, cau mày : “ Chị định vận như thế này đi sao?”

“Sao vậy? Không đẹp sao?” Tiểu Hạ hỏi lại.

Cư dân mạng nói Dương Sóc trai đẹp gái xinh rất nhiều, cô cũng muốn được phóng đăng một lần, tuy không tham vọng sẽ gặp được một chàng quá tuần tú nhưng nếu được cùng với một người đàn ông khá khâm tán hươu tán vượn cho qua một đêm tuyệt vời cũng không tệ.

Đêm nay Tiểu Hạ không muốn làm giảng viên dịu dàng e thẹn, mà muốn trở thành một cô gái “đẹp người đẹp nét” xinh tươi rung động lòng người.

“Bộ đầm này không hợp với chị, chị mau quay vào phòng thay đi!” Nhục Phi nói.

“Tôi không thích!”

“Bộ đầm này chỉ hợp với ngực cỡ C – cup, không hợp với chị, nghe lời em, mau đi thay đi!”

“Không đấy! Cậu làm gì được chứ?”

“Phan Tiểu Hạ!” Mặt Nhục Phi có chút sa sầm.

“Cậu thật kỳ cục! Có phải bạn trai tôi đâu mà quản tôi mặc cái gì chứ?”

Tiểu Hạ lườm Nhục Phi một cái còn mặt Nhục Phi phút chốc nhột nhột. Cậu trầm ngâm một hồi rồi tự chế giễu : “Chị nói đúng, chị mặc gì vốn không hề liên can tới tôi, tôi có tư cách gì can dự chứ? Tùy chị thôi!”

“Thảm Nhục Phi, cậu giận đấy à?”

“Không có!” Nhục Phi rõ ràng đang cố gắng kiềm chế tâm trạng: “Đi thôi!”

“Tôi không đi với cậu nữa. Tôi đi một mình!”

Cuộc cãi vã này khiến Tiểu Hạ có chút khó chịu. Cô lướt qua người Nhục Phi, một mình thờ thẩn dạo phố, tâm trạng tồi tệ vô cùng.

Cho dù đi qua những sạp hàng bán đồ trang sức dân tộc hay là những quán xá thoang thoảng hương cà phê dịu ngọt cũng đều không thu hút được sự chú ý của cô. Cô cứ thờ thẩn bước trên nền gạch, không rõ mình đã đi được bao lâu và cũng không rõ mình đang ở đâu.

Uông Dương đã thành công phá tan niềm vui hạnh phúc mà cô xây đắp bấy lâu nay, cô ngẩng đầu ngắm vầng trăng tròn vành vạnh trên trời, hồi tưởng lại nụ hôn đầu đầy bất an mà vô cùng ngọt ngào dưới ánh trăng.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Tình cờ gặp Trần Duyệt

“Phan Tiểu Hạ! Sao cậu lại ở đây?”

Tiểu Hạ bước vào một quán bar, gọi mấy chai bia, đang nhắm mắt hưởng thụ tiếng nhạc du dương thì bả vai bỗng dưng bị người ta đập cái bộp. Cô ngạc nhiên quay đầu lại thì thấy Trần Duyệt đang cầm cốc rượu cười tít mắt nhìn cô. Tiểu Hạ vô cùng kinh ngạc, mừng rỡ ôm chặt lấy Trần Duyệt : “Sao cậu lại tới đây?”

“Đến thăm cậu đó. Vận mệnh sắp đặt cho chúng ta hội ngộ.....”

“Bớt giỡn đi bà! Thật sự trùng hợp vậy sao?”

“Tớ cũng không biết! Hai hôm trước tớ đột nhiên muốn đi du lịch, không ngờ lại gặp cậu ở đây, thế giới quả là nhỏ bé!”

“Cậu không phải đi làm à?”

“Nghỉ phép rồi! Tớ xin boss nghỉ phép vài hôm, nếu không cho tớ nghỉ phép, tớ sẽ từ chức luôn, lão ta kiếm đâu ra nhân viên tài giỏi như tớ thay vào chứ?”

“Cậu nghỉ phép? Người làm việc như điên như cậu lại nghỉ phép? Trần Duyệt, có phải cậu bị đã kích gì không?”

Trong trí nhớ của Tiểu Hạ, Trần Duyệt là người tham công tiếc việc, là nữ cường nhân xếp thứ 2. Cô thật không hiểu việc gì đã khiến Trần Duyệt bỗng dưng làm tháo bình trốn đến tận Dương Sóc xa xôi ngàn dặm này. Trần Duyệt xoa xoa thái dương huyệt : “Đừng hỏi nữa, cậu thật là lảm chuyện..... Còn cậu sao lại đến được đây?”

“Tớ bay cùng Thẩm Nhượng Phi!”

“Wa! Tiến triển nhanh thế?” Trần Duyệt mờ ám chọc Tiểu Hạ.

“Đừng nói linh tinh!”

“Tiểu Hạ, hai người có phải.....”

“Trần Duyệt! Cậu đừng có nói linh tinh nữa, còn như thế là tớ cách chơi cậu luôn đó!”

Tiểu Hạ tức tối lườm Trần Duyệt, Trần Duyệt mỉm cười xem nhẹ cái lườm đó, mắt thấy Tiểu Hạ định giơ móng vuốt ra cào, vội vàng cười hi hi xin tha mạng. Thế là hai nữ mỗi người một tâm trạng, sâu đời uống rượu, uống đến lúc đầu óc mụ mị, quay cuồng.

“Xem ra uống nhiều quá rồi.....”

Tiểu Hạ cảm thấy đầu đau như búa bổ, nhưng tình hình của Trần Duyệt còn tệ hơn, Trần Duyệt xiêu xiêu vẹo vẹo định lên sân khấu cướp cái mic trong tay ca sĩ đang diễn để hát một bài, Tiểu Hạ liền mình ôm chặt lấy cô. Tiểu Hạ hận mình để cho Trần Duyệt uống quá chén, rước thêm phiền phức, cô nhẹ giọng khuyên bảo : “Trần Duyệt, muộn lắm rồi, chúng ta về thôi!”

“Không uống một chén nữa sao?”

“Nghe lời tớ!”

“Tiểu Hạ, tớ buồn lắm.....cái tên khốn đó.....”

Trần Duyệt nói đoạn, dùng tận lực ném mạnh chai rượu xuống sàn, ôm chặt lấy Tiểu Hạ khóc rống lên. Tiểu Hạ tay chân luống cuống, xấu hổ cực độ, chỉ

cảm thấy mọi con mắt đều đổ dồn về phía mình. Cô lúng túng an ủi Trần Duyệt, định dìu cô đi về nhưng bản thân yếu ớt, đỡ thế nào cũng không lên, đành phải gọi điện cho Nhượng Phi.

“Thẩm Nhượng Phi.....”

“Phan Tiểu Hạ! Chị đang ở đâu thế? Sao lại ồn như vậy?”

“Tôi đang ở bar.....cậu có thể đến đây một lát được không.....?”

“Chị xảy ra chuyện gì rồi?”

“Không phải tôi.....là.....”

“Quán bar đó tên gì? Chị đợi tôi một lát!” Nhượng Phi cắt ngang lời Tiểu Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Ai mới là kẻ ngốc nhất?

Khoảng 10 phút sau, Nhượng Phi quả nhiên phi tới. Cậu bắt lực nhìn Trần Duyệt như kaola đang vắt qua người Tiểu Hạ vừa khóc vừa gào, không hề đắn đo, chọt nhẹ vào sau gáy, khiến cho Trần Duyệt im bất luận! Tiểu Hạ bị dọa cho tỉnh cả rượu, nói không ra câu : “Cậu, cậu, cậu làm gì cô ấy vậy? Cô ấy sao lại.....”

“Quá ồn ào, cho cô ấy yên tĩnh một lát!” Nhượng Phi bình tĩnh nói.

“Thẩm Nhượng Phi!”

“Yên tâm, tôi là đai đen Taekwondo, lực đạo tôi nắm chắc trong lòng bàn tay, cô ấy chỉ ngắt đi một lát thôi, sáng mai tỉnh lại là ổn, cũng không thể nhớ ra được đâu!”

“Nhưng mà.....cậu như vậy cũng quá.....”

“Vậy xin hỏi tôi làm cách nào để đem cô ấy về đây? Hay là để chị một mình xoay sở?”

Nhượng Phi phản lại.

“Ha ha!”

Tiểu Hạ then thùng cười trừ, thăm sấm hỏi, xin lỗi bạn tốt, nhưng cũng ngầm đồng ý với hành vi của Nhượng Phi. Nhượng Phi lườm Tiểu Hạ một cái, công Trần Duyệt lên lưng, đi về khách sạn, đặt cô lên giường Tiểu Hạ, sau đó thở phào nhẹ nhõm. Tiểu Hạ áy náy nhìn trăn Nhượng Phi đang rịn mồ hôi, vội vàng lấy khăn lau cho cậu. Nhượng Phi trợn cô một cái, không mấy thiện cảm nói : “Giờ mới biết nịnh tôi hả?”

“Hihi.....”

“Nói đi! Chị uống bao nhiêu rồi?”

“Hình như là hai chai.....Yên tâm, tôi không có say.....”

“Từ lượng của chị tôi còn không rõ sao? Đợi đó! Tôi rót cho chị cốc nước!”

Nhượng Phi thờ dãi, đi vào phòng mình, lấy một chai nước khoáng, đi ra thì không thấy tăm hơi Tiểu Hạ đâu cả!

“Tiểu Hạ? Chiết tiết! Lại đi đâu mất rồi?”

Nhượng Phi ngẫm nghĩ một hồi rồi đi ra ban công, quả nhiên thấy Tiểu Hạ đang nằm trên ghế mây. Cô hít thở đều đặn, mắt nhắm lại, xem ra là ngủ mất rồi! Cậu buồn cười nhìn dáng ngủ như mèo của cô, nhẹ lay : “Dậy đi! Vào phòng ngủ nào.....”

“Tránh ra! Phiên chết được.....”

“Đề tôi bế chị vào phòng vậy!”

Nhược Phi dịu dàng bế cô lên, động tác dè dặt cẩn thận giống như đang ôm một bảo vật độc nhất vô nhị trên thế gian. Ngắm khuôn mặt Tiểu Hạ ngủ ngon vô cùng đáng yêu, cậu cảm thấy hô hấp dần dần khó khăn, tay nhẹ lướt trên mặt cô, sau đó lại như phải bỗng rụt về. Lúc đó, Tiểu Hạ bỗng nhiên lật người lại, ôm chặt lấy tay cậu, mơ màng nói : “Uông Dương.”

Uông Dương? Hà.

“Tiểu Hạ, chị nhận nhầm người rồi!”

Nhược Phi bước vào nhà vệ sinh, cúi đầu lặng lẽ nhìn bàn tay mình, sau đó thụi thật mạnh vào tường. Cảm giác đau đớn truyền khắp cơ thể, cậu nhìn mình trong gương, cười khô, từng chữ từng câu nói ra nổi lòng : “Thảm Nhược Phi, người thật vô dụng! Người còn ngu ngốc hơn cả Phan Tiểu Hạ!”

Ngày hôm sau, Tiểu Hạ tỉnh giấc, nhưng ngẫm nghĩ mãi cũng không hiểu sao mình lại quay về phòng được. Cô chỉ nhớ tới qua thấy trong phòng bức bối, liền đi ra ban công hong gió, ngắm sao rồi ngủ quên lúc nào không hay. Hình như trong mơ cô đã nói chuyện với ai đó, nhưng người đó là ai cơ chứ???

“Tiểu Hạ.”

Đương lúc cô đang rối như tơ vò thì Trần Duyệt đẩy cửa, chạy vào, ôm chặt lấy cô! Tiểu Hạ chỉ cảm thấy hô hấp khó khăn, sắp tắc cả thở, vội vàng đẩy Trần Duyệt ra.

“Trần Duyệt! Cậu đang làm gì đây?”

“Nhìn thấy cậu nên kích động.” (chị này đáng iu ghê...chết)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Đạp xe

Trần Duyệt hiện giờ không còn thương cảm, bất lực như tối qua. Trần Duyệt mặt mày tràn trề sức sống khiến Tiểu Hạ thờ phào nhẹ nhõm. Hai người tránh không nhắc tới chuyện tối qua, chỉ riu ra riu rít bàn luận lát nữa đi đâu mua gì, càng nói càng hưng phấn.

Cuối cùng Trần Duyệt lạnh lợi đảo mắt : “Tối qua hình như nhìn thấy Thảm Nhược Phi.Tên nhóc đẹp mã đó đâu rồi?”

“Ya! Cậu không nói tớ quên bég đi mất! Chẳng nhóc đó đâu rồi nhỉ?”

“Phan Tiểu Hạ! Cậu thật là.”

“Gi cơ?”

“Bỏ đi! Cậu không có não không phải chuyện ngày 1 ngày 2.Cậu đợi ở đây, tớ đi tìm anh bạn đẹp trai đó!”

Trần Duyệt nói xong liền đi ra, qua một lúc lâu mới nói nói cười cười đi vào cùng với Nhược Phi. Tiểu Hạ chú ý thấy tay Nhược Phi dán băng, không khỏi kinh ngạc hỏi : “Thảm Nhược Phi, tay cậu bị sao vậy?”

“Không cẩn thận bị thương thôi!”

“Sao lại không cẩn thận như vậy chứ? Để tôi xem xem!”

Tiểu Hạ nói đoạn liền tóm lấy tay cậu, nhưng vì vương lớp băng nên chẳng thấy gì cả. Trần Duyệt đứng bên cạnh bông đùa khiến cho Tiểu Hạ vội vàng bỏ tay Nhược Phi ra, thẹn thùng hỏi : “Sáng sớm cậu đã đi đâu vậy?”

“Đi sắp xếp hành trình hôm nay! Sáng nay sẽ đi thăm cây đa cổ thụ mà chị em phụ nữ mấy người thích, buổi chiều đi ngoạn cảnh ven sông, sáng mai thì ngồi máy bay quay về!”

“Cũng hay! Trần Duyệt! Chúng ta cùng đi nhé?”

“Thôi! Thọc gậy bánh xe phải tội chết~~~~ Hai người cứ thoải mái đi chơi nhé!”

Thuyết phục thế nào Trần Duyệt cũng không đồng ý đi cùng hai người. Tiểu Hạ bất lực cuối cùng đành chiều theo ý cô ấy. Hai người định thuê xe đạp tại

khách sạn đi xem cây đa cổ thụ, nhưng chủ khách sạn cười hì hì với bọn họ nói chỉ còn lại 1 cái xe, khuyên họ nên đi thuê xe ở khách sạn khác. Tiểu Hạ không vui định đi nơi khác nhưng Nhượng Phi lại nói : “Không sao, để em lái chứ”

“A?” Tiểu Hạ há hốc mồm

“Haha! Thật là đôi tình nhân ân ái.....Giá thuê tôi giảm cho các bạn còn 80%” Ông chủ nói

“Chúng tôi không phải.....”

“Cảm ơn ông chủ!” Nhượng Phi cướp lời.

30’ sau.

Nhượng Phi lái xe còn Tiểu Hạ ngồi phía sau cậu, hai người cứ thế men theo con đường mòn trên núi. Gió nhẹ lướt, Tiểu Hạ nhắm mắt hưởng thụ, ánh nắng ấm áp khiến cô cảm thấy bản thân được quay lại thời cấp 3 đầy lưu luyến. Đường trên núi gập ghềnh khúc khuỷu khiến cho xe xóc lên vài đợt, Nhượng Phi mất tay lái suýt nữa ngã, Tiểu Hạ kinh hoàng ôm ghì lấy cậu. Cơ thể Nhượng Phi cứng đờ lại, mắt tự nhiên nói : “Này! Chị đừng có thừa cơ ăn vụng đậu hũ của em nha!”

“Có mỹ nữ như tôi ôm eo vịn cổ, cậu còn chưa vừa lòng hay sao? Thật là quá tuyệt cho cậu rồi đó!”

“Chị bớt tự kiêu đi.....”

“Tôi thích! Tôi hài lòng!”

Những ruộng lúa bên đường không ngừng lùi về phía sau, Tiểu Hạ ngồi sau xe ôm eo Nhượng Phi, để tóc bay bay theo gió. Tuy lái xe ô tô nhanh hơn đạp xe nhưng cô lại vô cùng hoài niệm thời áo trắng cấp sách tới trường.

“Thảm Nhượng Phi, tôi vẫn còn nhớ hồi xưa chúng ta cùng đạp xe đi đi về về, nhưng mấy năm nay tôi hầu như không còn đụng đến xe đạp nữa! Nhìn lũ học trò mình dạy, tôi chỉ cảm thấy mình đã già mất rồi!”

“28 tuổi là già rồi!”

“Đúng thế! Già hơn bọn chúng những 10 tuổi.....Cậu có biết hơn nhau 10 tuổi có cảm giác gì không? Tôi càng ngày càng xuống sắc còn bọn chúng lại càng ngày càng khoe sắc! Cảm giác thật khó chịu vô cùng!”

“Ai mà chẳng già! Chị lo lắng việc đó làm gì? Sao lại thương hoa tàn tiếc lá rụng vậy? Chị..... đến “ngày” rồi à?”

“Thảm Nhượng Phi! Tôi đang nghiêm túc nói chuyện với cậu đó! Nhưng mà cậu sẽ không bao giờ hiểu được tôi, và càng không hiểu được phụ nữ sợ hãi tuổi xuân trôi qua nhanh như thế nào! Thêm 10 năm nữa là tôi đã gần bốn mươi rồi! Thân hình xuống dốc, tính khí lại bạo trạo. Nghĩ tới đã sợ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tình nhân

Tiểu Hạ bỗng dưng có cảm giác khủng bố với tương lai. Cô sắp bước tới ngưỡng “đầu 3 đít chơi vơi” rồi, nhưng chung thân đại sự lại chưa hề có, nhìn bạn bè đồng nghiệp lần lượt kết hôn, nói không đổ kỵ, ái mộ là gạt người! Cô không rộng rãi như Trần Duyệt lại không có giác ngộ vốn có ở phụ nữ tuổi 28. Miệng thì nói tùy tiện tìm một người điều kiện tương xứng để kết hôn là được nhưng nội tâm lại kêu gào tìm tới tình yêu, không chịu hôn nhân mà không có tình cảm. Vì thế, cô cứ trượt dốc như vậy!

“Cao không dám với, thấp không bằng lòng” là phương châm cả đời cô, năm tháng cũng vì thế vùn vụt trôi qua mắt cô. Ngộ nhờ chân mệnh thiên tử xuất hiện khi cô bốn mươi thì sao.....

Cô đột nhiên rùng mình!

“Anh quen em, vĩnh viễn nhớ em. Năm đó em hãy còn trẻ, ai ai cũng khen em đẹp. Nay anh đặc biệt đến nói với em, so với dung mạo thuở đó, anh càng yêu khuôn mặt đã hủy dung của em hơn!” Nhượng Phi đột nhiên nói.

“Gì cơ?” Tiểu Hạ nghe không rõ.

“Là “Lover” của Marguerite Duras”

Marguerite Duras : nữ văn sĩ người Pháp

“Ừm! Thảo nào nghe quen vậy! Thắm Nhược Phi! Cậu nói xem, có người đàn ông nào như vậy không? Không yêu dung mạo chỉ yêu nội tâm của một người con gái?”

“Đàn ông là động vật yêu bằng mắt!” Nhược Phi nói.

Tiểu Hạ phần nộ bất bình : “Tôi biết ngay mà! Đàn ông các người từ 20 – 90 chỉ đối với mấy em trẻ trung dung nhan xinh đẹp mỹ miều như hoa đua sắc là động tình thôi! Nếu giờ còn duy trì chế độ “năm thê bảy thiếp” là vô số đàn ông con trai đến cổng trường đại học cướp “tiểu cô nương” vô tội về nhà làm vợ không biết chừng!”

“Nếu thật lòng yêu chị thì cho dù chị có xấu như thế nào vẫn luôn cảm thấy chị là người con gái đẹp nhất thế gian này!” Nhược Phi nhẹ giọng nói.

“Cậu nói cái gì?”

Tiểu Hạ đang mãi trù ẻo mãi tên đàn ông háo sắc căn bản không để ý Nhược Phi nói gì, cô đẩy đẩy Nhược Phi bắt cậu nói lại. Nhược Phi né tránh : “Không có gì, sắp tới rồi!”

Khoảng 50’ là Nhược Phi đã đạp xe tới trước cây đa cổ thụ tương truyền có từ nghìn năm nay, Tiểu Hạ xuống xe, ngược nhìn cây đa sum sê rậm rạp, thân to cỡ khoảng mấy người mới ôm xuể, cảm khái nói : “To quá.....Cây đa này có thật là nghìn tuổi không?”

“Ai mà biết được! Có thể chỉ là hình thức câu khách thôi!”

“Cậu thật là con người khô khan!.....Ý! Bọn họ đang làm gì vậy?”

Quanh cây đa có rất nhiều du khách đang viết tâm nguyện của mình lên dải lụa hồng, sau đó thắt lên cành cây, nhắm mắt cầu nguyện gì đó. Tiểu Hạ hiếu kỳ nhìn còn Nhược Phi thùng thảng : “Chắc là cầu duyên cầu phúc gì đó thôi!”

“Vậy sao? Tôi cũng muốn!”

“Chị cũng tin nó sao?” Nhược Phi xem chừng khinh thường cô : “Không ngờ một giảng viên nhân dân như chị lại đi tin vào mấy trò mê tín phong kiến này!”

“Liên can gì tới cậu!”

Tiểu Hạ đỏ mặt, trong lòng có chút tức giận, không thèm nhìn Nhược Phi. Đương lúc Tiểu Hạ còn đang giận dỗi, Nhược Phi chỉ thờ dài, tiến tới chỗ người bán hàng rong, mặt vô biểu cảm cầm về một dải lụa hồng : “Cho chị!”

“Sao lại đột nhiên tốt vậy?”

“Không muốn thì thôi vậy!” Nhược Phi giả đồ rút lại.....

“Đã mua về thì đừng có lãng phí mà.....”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Áp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cầu nguyện

Tiểu Hạ vội vàng giật lấy dải lụa hồng, chạy ra một góc, chăm chú viết tâm nguyện của mình lên, sau đó thắt lên cành cây. Đương lúc cô đang thất thất buộc buộc thì nhìn thấy Nhược Phi cũng đang thắt một dải, kỳ quái hỏi : “Thắm Nhược Phi, cậu đang làm gì thế? Không phải nói là không tin mấy trò này sao?”

“Đã đến đây thì cũng phải “nhập gia tùy tục” chứ!”

“Xi.....Ấu trĩ! Để tôi xem cậu viết gì nào!”

“Không được!”

“Tôi cho cậu xem của tôi!”

“Không được!”

“Thảm Nhược Phi! Cậu định tạo phản hả? Tôi cứ muốn xem đấy, cậu làm gì được?”

Tiểu Hạ nói đoạn động thủ định cướp nhưng hận một nỗi là Nhược Phi cao hơn cô, cậu giờ dài lưa lên quá đầu, cô nhảy kiểu gì cũng với không tới. Nhược Phi nhìn điệu bộ nhảy như chơi của cô mà buồn cười, vỗ vỗ đầu cô nói : “Đừng lãng phí sức lực nữa, chị nhảy không tới đâu!”

“Thảm Nhược Phi chết tiệt! Tự dung cao như thế làm cái gì chứ?”

Lúc này Tiểu Hạ vô cùng hoài niệm thời bé thơ của Nhược Phi và mình.

Hồi đó nó chỉ cao tới eo cô, muốn nói chuyện với má – mi là phải ngửa cổ lên. Nhớ có lần, mắt nhìn chăm chăm quả son trà nhưng nhảy kiểu gì cũng không tới, còn Tiểu Hạ chỉ nhún một cái, nhẹ nhàng với quả son trà chín mọng xuống, rồi hoa lệ lệ lệ đút vào miệng, khiến cậu tức tới nỗi đom đóm mắt! Nhưng vật đổi sao dời, giờ là lúc cô phải ngước lên nhìn cậu! Cảm giác này thật đáng ghét!

Nó lớn rồi, cũng có bí mật cùng ***** riêng, cũng sẽ đến lúc rời bỏ cô rồi.

Đến lúc đó sẽ buồn lắm đây.

“Không cho thì thôi! Ai thèm!”

Tiểu Hạ đột nhiên thấy thương cảm, ngoảnh mặt không thèm nhìn cậu, một mình dỗi hờn đi ra đằng khác, Nhược Phi cũng không đuổi theo! Cô ngoái đầu lại thì nhìn thấy cậu đang nhắm mắt, chấp tay thành tâm cầu nguyện!

Ánh dương xuyên qua từng kẽ lá rậm rạp sum sê, chiếu xuống gương mặt và thân hình cậu, vẽ khôi hài bốn cột được thay bằng vẽ chăm chú trang nghiêm, khiến Tiểu Hạ không nỡ phá tan sự tĩnh lặng này. Cô nhìn cậu, nỗ lực ngẫm nghĩ, nhưng kiểu gì cũng không nhớ tên nhóc này từ lúc nào đã biến thành một người đàn ông trưởng thành, nghiêm túc, cao lớn tới mức cô phải ngước nhìn. Tuy gần như vậy nhưng cự ly của hai người càng ngày càng xa.

Nó sớm không cần tới cô nữa rồi!

Khi Nhược Phi khấn cầu xong, quay người, tiến về phía trước thì Tiểu Hạ vẫn ngây ngốc nhìn tán lá rậm rạp của cây đa bồ đề, lòng dâng lên nỗi thương cảm khó lý giải. Nhược Phi kỳ lạ hỏi : “Còn không đi sao? Chị không định đi ngoạn cảnh ven sông à?”

“Thảm Nhược Phi, rốt cuộc thì cậu ước gì vậy?”

“Nói ra mất linh!”

“Thế à.....” Tiểu Hạ thất vọng : “Đến tôi cũng không nói được sao?”

“Phan Tiểu Hạ, chị thật sự muốn biết như vậy sao?” Nhược Phi cười cười.

“Ừ!” Tiểu Hạ rồi rít gật đầu.

“Tại sao vậy?”

“Tôi quan tâm cậu mà! Nguyên vọng của cậu cũng là nguyên vọng của tôi! Nói không chừng tôi có thể giúp nó thành hiện thực đó!”

“Vậy sao.....Vậy ghé tai lại đây!”

“Ừm!”

Tiểu Hạ phẩn khởi vội kiễ chân, nghiêng đầu, vành tai lắng nghe, Nhược Phi mỉm cười, cúi đầu. Mối cậu kề sát tai cô, nhẹ nhàng nói : “Nguyên vọng của tôi là.....Size của chị biến to lên gấp đôi!”

“THẨM. NHƯỢC. PHI~~~~~”

“Ha ha.....”

Dưới ánh nắng chan hòa, Nhược Phi đắc ý cười với Tiểu Hạ, nụ cười sáng lạn vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Điềm tựa

Buổi chiều, Tiểu Hạ tức anh ách cùng Nhược Phi dương dương tự đắc du ngoạn ven sông Ly Giang. Người lái chầm chậm chèo thuyền, Tiểu Hạ ngắm non xanh nước biếc bốn bề, chỉ cảm thấy mình như đang ở chốn đảo nguyên thế ngoại.

Nơi đây không có nhà cao cửa rộng, không có cuộc sống tấp nập nơi thành thị, trời xanh man mác, chim ca rộn ràng, hoa đua hương khoe sắc. Bãi bồi ven sông, người nông dân đang chậm rãi quất trâu cây, chốc chốc lại ngẩng đầu, vẫy tay, mỉm cười thân thiện với du khách, nụ cười rạng rỡ như trăm hoa đua nở.

Tiểu Hạ ngồi ở mạn thuyền nhìn nước Ly Giang mênh mông bát ngát, chỉ thấy mình như đang bay trên dòng Ly Giang vậy!

“Thấm Nhược Phi, tôi thích nơi này! Ở đây lúc nào cũng cảm thấy phiền não đều biến mất. Cảm giác thật tuyệt!” Tiểu Hạ ngoảnh xuống dòng Ly Giang trong vắt nhìn thấy tận đáy, cảm khái nói.

“Chị vẫn dễ dàng thỏa mãn như vậy! Có điều, nếu thích thì cứ định cư ở đây cũng được!”

“Cậu nói linh tinh gì vậy? Tôi còn phải đi làm nuôi thân chứ! Hơn nữa, mua nhà định cư có phải là dễ dàng gì đâu, tên nhóc cậu chỉ kích động làm càn, suy nghĩ vẩn vơ là giới!”

“Nhưng có nhiều việc chị không thích thì vĩnh viễn không cần làm!” Nhược Phi nghiêm túc nói.

“Đúng vậy!”

Tiểu Hạ cười, giơ tay vẫy vẫy mái tóc mềm của Nhược Phi, sau đó thở dài: “Tên nhóc cậu từ nhỏ thích gì là làm nấy, nhưng tôi lại ngưỡng mộ cậu.không học luật lại đi học vẽ, mẹ cậu lại không lột da cậu.Thấm Nhược Phi, sao cậu lại có thể sống tiêu điều tự tại vậy chứ?”

“Vì từ nhỏ tôi đã xác định mình muốn gì, cần phải làm gì rồi, Phan Tiểu Hạ!”

Nhược Phi tóm lấy bàn tay ác ý đang nghịch trên đầu cậu, lòng bàn tay cậu ấm nóng khiến tim Tiểu Hạ đập bình bịch.

Toàn thân Nhược Phi toát ra khí chất đàn ông mạnh mẽ, Tiểu Hạ tuy lớn lên từ nhỏ với cậu, lúc này cũng không tránh khỏi thẹn thùng. Hàng mi dài dưới ánh tà dương khẽ biến vàng nhạt, cả thân hình cậu đẹp đẽ hoa lệ như thần tiên trong tranh. Tiểu Hạ dờ dẩn ngắm cậu, tim phút chốc ngừng đập. Lòng bàn tay cậu truyền tới cảm giác ấm áp, khiến người khác phiền muộn, cô không hiểu mình làm sao rồi, cũng quên mất việc rút tay lại, cứ ngây ngốc ngắm dung nhan tuấn mỹ của cậu. Lúc này, một chiếc thuyền đánh cá lướt qua họ, khiến nước dao động, tạo ra tầng tầng thủy hoa. Tiểu Hạ bừng tỉnh, vội rút tay lại, đánh trống lảng: “Thấm Nhược Phi, mau xem! Có người đang bắt cá kìa!”

Xa xa, trên mạn thuyền nan là mấy con chim bói cá càn mẫn hăng say săn bắt. Đôi cánh đen dưới ánh tà dương hóa thành màu hoàng kim, chao liệng sà xuống mặt nước, khiến nước lăn tăn gợn sóng. Trong gió nhẹ, tóc Tiểu Hạ phiêu dương bay bay, khoe miệng cong cong mỉm cười. Nhược Phi nhìn Tiểu Hạ đang chìm đắm trong non xanh nước biếc, chìm đắm trong ánh tà dương tuyệt đẹp, cảm thấy thế giới tĩnh lặng như chỉ thuộc về hai người.

Phan Tiểu Hạ.

Phan Tiểu Hạ của anh.

Dưới ánh tịch dương, bờ môi Tiểu Hạ bóng bẩy, lấp lánh tới mê hồn. Tim của Nhược Phi đập càng ngày càng nhanh, chầm chậm ghé sát mặt lại, do dự một hồi, cuối cùng giả đồ một môi ngả đầu vào vai cô. Cậu ngửi mùi thơm trên tóc Tiểu Hạ: “Phan Tiểu Hạ, chị là đồ ngốc!”

“Sao lại mắng tôi ngốc? Cậu mới là đồ ngốc!” Tiểu Hạ nhanh nhẩu đáp lại.

“Đúng vậy.tôi là kẻ đại ngốc, ngốc hơn cả chị!”

Nhược Phi cười khê, tiếp tục dụi dụi đầu, ngả vào vai Tiểu Hạ, cô cũng không hề hất cậu ra. Nhìn phong cảnh tuyệt đẹp trước mặt, lại nhìn người đàn ông bên cạnh đột nhiên cô hi vọng thời khắc này vĩnh viễn dừng lại và cũng hi vọng mỹ cảnh này mãi mãi ghi đậm trong ký ức của mình.

Thấm Nhược Phi.

Nhược Phi.

Sẽ có một ngày cậu cũng giống như cái tên Nhược Phi, sẽ bay đi mất, bỏ lại tôi một mình!

Tôi hi vọng ngày đó đến muộn một chút, muộn một chút.

Tiểu Hạ miên man nghĩ ngợi, miệng bỗng dưng đắng tới không thể mở lời.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Kinh biến

Ngồi máy bay vào lúc sáng sớm về thành phố S, Tiểu Hạ chỉ cảm thấy cơ thể rã rời, về tới nhà là chui vào phòng ngủ mê mết. Lúc tỉnh dậy trời đã chạng vạng tối, cô dụi dụi mắt, ngáp ngáp dài, bước ra khỏi phòng, theo thói quen tìm kiếm bóng dáng Nhượng Phi, nhưng tìm mãi chả thấy cậu đâu!

“Tên nhóc này đi đâu rồi? Đi mà chả báo một tiếng gì cả! Thật là.....”

Không có Nhượng Phi ở nhà, Tiểu Hạ thấy lòng hụt hẫng, từ Quế Lâm quay về tới giờ, cô thấy cảm giác của mình với Nhượng Phi có chút cải biến——Cụ thể thế nào thì bản thân cô cũng không rõ, chỉ biết khi cô nhìn thấy cậu thì quả tim cứ nhảy dựng lên, nhịp đập loạn xạ. Cô không dám nghĩ tới nguyên nhân sâu xa chỉ thấy lòng rối như tơ vò.

Chết thật! Sao lại nghĩ ngợi linh tinh rồi? Có thời gian thì phải dành cho chuẩn bị bài giảng chứ?

Mấy ngày nữa là khai giảng, Tiểu Hạ phải chuẩn bị giáo án viết rõ tiến độ trong cả năm vừa rồi. Cô lên mạng, chốc lại lướt qua trang taobao.com, chốc lại lướt qua trang tianya.cn, làm gì cũng thấy vô vị tẻ nhạt, cứ cảm thấy lòng thiếu thiếu gì đó!

Thiếu cái gì nhỉ? Là vì không có ai cướp máy tính với cô, không có ai cần nhờ bên tai nên bản thân cảm thấy không quen ư? Trước đây, Nhượng Phi cứ ở nhà là cô lại chê cậu phiền phức, nhưng khi cậu không có bên cạnh lại cảm thấy cô đơn, thậm chí ruột gan rối bời! Rốt cuộc là tại làm sao?

“Thảm Nhượng Phi, rốt cuộc đi đâu vậy nhỉ? Sao ra khỏi nhà mà không nói một tiếng cơ chứ?”

Tiểu Hạ đứng dậy, uốn eo vặn lưng, bước ra phòng khách, với tay lấy một quả táo thì bất chợt nhìn thấy một nam một nữ đang ôm nhau trong vườn hoa dưới lầu. Chàng trai qua dáng vóc, trang phục trông rất giống Nhượng Phi, Tiểu Hạ chỉ cảm thấy tim bỗng ngừng đập, quả táo trong tay “lộp bộp” rơi xuống, lăn lông lốc trên sân. Cô vội vàng chạy ra cửa sổ, cố gắng nheo mắt lại nhìn cho rõ, nhưng cự ly quá xa, ngoài dáng vóc và quần áo đương sự ra thì chẳng nhìn thấy gì cả!

Chàng thanh niên đó có phải là Thảm Nhượng Phi không? Còn cô gái đó là ai? Thảm Nhượng Phi thật sự có bạn gái rồi sao?

Có lẽ, cảm giác như có người đang theo dõi mình, chàng trai đứng trong vườn hoa vội quay đầu lại, Tiểu Hạ cuống cuống ẩn mình sau rèm cửa sổ, nín thở! Qua được khoảng mấy phút, cô mới dám len lén thò đầu ra nhòm, nhưng dưới lầu giờ chẳng còn ai!

Thất vọng, cô chờ đợi nhặt quả táo lên thì cửa bỗng mở, Nhượng Phi bước vào!

Tiểu Hạ tí mắt quan sát cậu, đo đo vóc dáng, đánh giá quần áo trang phục, chắc chắn Nhượng Phi chính là chàng trai dưới lầu ban nãy xong, không nói nổi cảm giác trong lòng!

Nhượng Phi thì đứng cạnh bể cá cho cá ăn, bộ dạng điềm nhiên như không, Tiểu Hạ cố ra vẻ thờ ơ hỏi: “Vừa nãy đi đâu vậy?”

“Xuống lầu một lát”

“Xuống lầu làm gì?”

“Không làm gì cả!”

“Có gặp ai không?” Tiểu Hạ khéo léo dẫn dắt!

“Phan Tiểu Hạ! Chị rốt cuộc muốn biết cái gì?”

Nhượng Phi dừng mọi động tác lại, nhìn Tiểu Hạ, còn Tiểu Hạ nhất thời bất ngờ, không biết nên nói cái gì! Cô cảm thấy sượng sùng, cũng biết bản thân không hề có lập trường gì hết, tự dưng đi can dự vào đời tư của Nhượng Phi, ập a ập ứng: “Không.....không có gì!”

“Chị nhìn lên phải không?”

“Cậu nhìn lên thì có! Cô gái đó là ai? Bạn gái cậu sao?”

“Chị đang ghen?” Nét mặt Nhượng Phi khê biến, sau đó tà mị cười cười.

“Xi! Quỷ mới đi ghen!”

“Chị thừa nhận mình ghen đi thì em sẽ nói!”

“Không nói thì thôi! Ai thèm chứ!”

Tiểu Hạ giận dỗi ngoảnh mặt đi vào phòng. Cô vốn tưởng Nhượng Phi sẽ cầu xin, chủ động khai nhận, nhưng đợi mãi mà vẫn không thấy cậu đến gõ cửa, tâm trạng cực kỳ tồi tệ! Cô tức tối ngoạm một miếng thật to vào quả táo, coi nó như Nhượng Phi, ăn cùng nuốt tận xong mới thấy tâm trạng hả hê!

Tên nhóc Nhượng Phi chết tiệt đó rốt cuộc có việc gì giấu cô chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Mệnh lệnh của chủ nhiệm

Mấy ngày hôm sau, Nhượng Phi điều xuất quỷ nhập thần. Tuy cậu nói là đi tới phòng tranh, nhưng trực giác mách bảo cho Tiểu Hạ rằng, sự tình không đơn giản như vậy — Thâm Nhượng Phi chắc chắn là đi hẹn hò bí mật với cô gái đó rồi!

Tiểu Hạ muốn biết cô gái đó là ai đến phát khùng, chỉ muốn dùng trăm phương nghìn kế bắt ép Nhượng Phi nói ra chân tướng, nên thành thử tâm trí cứ để đâu đâu, không hề chú tâm vào công việc!

Trong văn phòng khoa, Tiểu Hạ đang chuyên tâm phân tích thân phận cô gái đó nên khi chủ nhiệm khoa hỏi cô mấy câu, cô đều không trả lời. Chủ nhiệm cuối cùng nộ hỏa bốc lên, đập bàn cái rầm: “Phan Tiểu Hạ, rốt cuộc em có nghe chị nói không?”

“Á? Chủ nhiệm, chỉ nói cái gì vậy? Nói lại một lần nữa được không ạ.....?”

“Em đó.....Giải thi đấu bóng đá chào mừng năm học mới đến rồi, năm nay em là giáo viên phụ trách khoa Anh ngữ, chị hi vọng em có thể khiến cho lịch sử bao năm của Khoa ta trong giải đấu bóng toàn trường bước sang chương mới!”

“Thi đá bóng! Chủ nhiệm, chị đùa à? Khoa mình cộng vào chỉ có 10 mống nam sinh, cho dù không tính tới lùn bé thấp gầy, ốm yếu khỏe mạnh, tàn tật thương tích thì cũng không đủ để lập được một đội bóng, chúng ta sao mà thắng nổi chứ?”

“Chính vì vậy mà khoa của chúng ta luôn bị các khoa khác coi thường, bọn họ nói có thể chiếu cố cho chúng ta mượn thêm viện trợ từ bên ngoài, thật là khoa trương hết chỗ nói! Tiểu Hạ! Em không để thua phải không?”

“Á?”

Tiểu Hạ luôn cảm thấy mấy chục tên nam sinh mặc quần đùi tranh nhau quả bóng thì có gì hay ho, càng không hiểu tại sao chủ nhiệm lại đề cao giải đấu bóng của bọn trẻ tới mức độ này!

Chủ nhiệm đầy dẫy gọng kính, nghiêm khắc nói: “Không cần biết phải làm thế nào, lần này chúng ta nhất quyết phải thắng khoa Kế Toán, quyết không để Lão Vương dương dương tự đắc mãi được!”

“Chủ nhiệm, “lão Vương” có phải là Giáo sư Vương không ạ? Thầy ấy một lòng vì sự nghiệp hình như không hề quan tâm tới mấy giải đấu này mà.....”

“Lão chính là loại giả thanh cao, ra vẻ văn chương che mắt thiên hạ! Hôm qua, chính lão đã cười trào phúng châm biếm khoa Anh Ngữ chúng ta không lập nổi một đội bóng trước mặt tất cả mọi người, hại chị biến thành trò hề! Nói chung, lần này chúng ta chỉ được thắng, không được thua! Nghe rõ chưa?”

“Tiểu Hạ, em phải cố gắng lên!”

“Đúng thế! Mọi người đều hi vọng Tiểu Hạ có thể lật ngược tình thế!”

Các đồng nghiệp khác “cười trên nổi đau” trêu chọc Tiểu Hạ, sôi nổi chơi trò “giấu đồ bìm leo”, khiến cô dờ khóc dờ cười!

Cô biết khoa Anh ngữ và khoa Kế Toán kể từ khi chủ nhiệm và giáo sư Vương ly hôn thì càng thêm thù chuốc oán, nhưng bọn họ lại mang nộ hỏa trút lên giải đấu bóng, việc này sao Tiểu Hạ có thể đảm đương nổi chứ?

Nên biết, muốn đội khoa Anh thắng đội khoa Kế Toán còn khó hơn cả Trung Quốc giành chức vô địch Worldcup!

“Phan Tiểu Hạ! Em có nghe không đó? Từ giờ trở đi, phải đặc huấn cho các nam sinh trong khoa! Học sinh của chúng ta không những giỏi trong học hành mà còn phải giỏi trong thể thao, phải phát triển toàn diện cả ý chí lẫn thể chất!” Chủ nhiệm hào hùng tuyên bố!

“Á? Đặc huấn? Ai là người chỉ đạo ạ?”

“Đương nhiên là em rồi!”

“Á? EM Á?” Tiểu Hạ kinh hô!

“Không phải là đã nói có thể tìm viện trợ từ bên ngoài hay sao? Tiểu Hạ! Có thể tìm một giáo viên thể dục ở trường khác đến giúp mà!”

Tiểu Hạ trầm mặc.....

“Nói tóm lại, chỉ được thành công không được thất bại!” Chủ nhiệm đập bàn bẻ mặc cuộc họp!

“Đạ.....” Tiểu Hạ đau đầu đồng ý!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Đặc huấn của Nhược Phi!

Vì bộ mặt của chủ nhiệm, vì vẻ vang của khoa Anh Ngữ, những ngày tiếp theo, Tiểu Hạ tất bật vì nghiệp bóng đá tới tới tấp mặt mày. Lớp cô, có mấy nam sinh năm cấp 3 cũng từng tham gia chơi bóng đá nhưng toàn là “gà mờ”, không kể là mấy tên một sách chỉ nghe nói tới phải chạy quần quật mấy nghìn mét trong 90 phút thì đầu thì đều xanh mét mặt mày! Cô cũng muốn đi tìm giáo viên dạy thể dục ở trường, nhưng các thầy giáo ấy đều phải chuẩn bị cho đại hội thể thao, làm gì có thời gian rảnh mà đặc huấn cho mấy mống nam sinh “trời gà không chặt” của cô! Vạn bất đắc dĩ, nên cô đành phải nhấn nhó “lên sân”!

“Cô ơi! Phải chạy tới khi nào nữa ạ! Bọn em mệt quá.....”

“Bỏ phiếu trắng không được sao cô?”

Quần mấy vòng quanh sân vận động, mấy cậu nam sinh bắt đầu than vãn, Tiểu Hạ cũng khổ não vô cùng! Tuy mấy học sinh nam đó rất ngoan ngoãn phối hợp, nhưng cô ngoài lệnh cho mấy cậu bé chạy vòng quanh sân ra thì những động tác cơ bản để tăng cường thể lực, phối hợp gì gì đó thì hoàn toàn không hiểu! Cô tính tính thời gian, còn 1 tuần nữa là tới ngày thi đấu, chỉ thấy đầu càng ngày càng đau. Cô nhìn mấy cậu nam sinh đang thở hồng hộc, mềm lòng, thờ dãi nói: “Được rồi! Hôm nay đến đây thôi! Hữu nghị là hàng đầu, thi đấu chỉ là thứ yếu. Không cần biết ra sao, có thể thắng là tốt rồi!”

“Sao có thể nói như vậy?”

Sau lưng bỗng nhiên truyền tới giọng nói quen thuộc. Tiểu Hạ kinh ngạc, quay đầu, chỉ nhìn thấy Nhược Phi đang ngồi ở khán đài xa xa, không biết đã xem được bao lâu rồi! Cậu nhẹ nhàng nhón chân bay qua hàng rào, đáp xuống đất một cách ngoạn mục, đẹp tới mức mấy nữ sinh trên sân hét lên phấn khích! Cậu tiến tới trước mặt Tiểu Hạ nói: “Chỉ huấn luyện như vậy không được! Để em giúp cho!”

“Cậu? Đừng có bày trò nữa!”

“Các bạn, đừng nghe lời nói năng nói cuội của chị ấy! Gì mà “hữu nghị là hàng đầu, thi đấu chỉ là thứ yếu”, đều là viện cớ của những kẻ bại trận! Trên sân đấu, thắng làm vua thua làm giặc! Các cậu đều không muốn nữ sinh khoa mình vì nam sinh khoa khác mà hờ hết, hoan hô chứ! Nhớ kỹ rằng, sân khấu để nam sinh phô bày mê lực của mình chính là cầu trường! Ai muốn thắng thì qua đây với tôi!”

Nói ra kẻ cũng lạ! Lời của Nhược Phi khiến mấy nam sinh mới vừa bất mãn, bây giờ bỗng chốc như được tiếp thêm năng lượng, hưng phấn hẳn lên! Tiểu Hạ, mắt chữ O mồm chữ A nhìn Nhược Phi chỉ đạo bọn trẻ, nhìn bóng của cậu dưới ánh tà dương trải dài trên sân, cuối cùng mỉm cười! Cô cảm thấy bản thân không phải là toàn năng, còn Nhược Phi nhiều lúc lại có thể khiến cô tin cậy!

“Uống ngụm nước đi! Hôm nay vất vả cho cậu rồi!”

Huấn luyện kết thúc, Tiểu Hạ vô cùng chu đáo đưa cho Nhược Phi một cái khăn, nhưng Nhược Phi không hề đón lấy! Cậu chỉ chỉ mồ hôi trên trán, biểu thị Tiểu Hạ giúp cậu lau hộ, khiến cô như bị sét đánh! Cô miễn cưỡng vừa dùng lực vừa chà khăn lên trán giúp cậu “lau” mồ hôi: “Được! Hôm nay tôi nợ cậu! Coi như là hầu hạ cậu một buổi! Đợi gia!”

“Vây, phiền giúp massage bả vai được không?”

“Thảm Nhược Phi! Cậu đừng có “được voi đòi tiên”!”

“Em cứ muốn đó!”

Nhược Phi chỉ chỉ bả vai, chau mày, mệnh lệnh cho cô, ngữ khí nhàn nhàn. Tiểu Hạ nhìn ánh mắt phát sáng long lanh của cậu, cuối cùng mềm lòng. Cô hậm hực bóp bả vai cậu : “Đại gia! Đã vừa lòng chưa ạ?”

“Cũng tạm tạm!”

“Vây, tiểu nữ có thể xin hỏi Thảm đại gia, tại sao lại tự đứng tới sân bóng xem tiểu nữ được không ạ?”

“Mấy ngày nay, chị tâm sự trùng trùng, đến nói mớ cũng nhắc tới “đá bóng”, em mà không tới thì chỉ sợ chị suy nhược thần kinh mất! Nghe nói lần này trường chị cho phép người ngoài tham gia, để em gia nhập, nhất định sẽ giành chiến thắng về cho khoa chị!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Đom đóm (1)

Nhược Phi vẫn chưa tắm, trên người thoang thoang mùi mồ hôi, lồng ngực rắn chắc cùng vàng trán cao cao lấm lấm nước, nhưng đôi mắt lại sáng ngời, vô cùng kiên định khiến tim Tiểu Hạ bỗng dưng muốn bật ra khỏi lồng ngực. Cô không ngờ vóc dáng của cậu lại đẹp như vậy, len lén nhìn từng thớ thịt cuộn cuộn trên người cậu, sau đó đỏ ửng mặt mày, vội vàng liếc mắt ra nơi khác. Qua một lúc lâu, cô mới tiêu hóa được lời của Nhược Phi, trì hoãn hỏi : “Gì cơ? Cậu gia nhập?”

“Không được sao?”

“Cũng không phải không được.....Cậu có thời gian sao?” Tiểu Hạ chua chua giọng.

“Việc cũng lo gần xong rồi, khá rảnh mà!”

“Không cần phải hẹn hò sao?”

“Hẹn cái gì?”

“Chính là.....không có gì! Vắt vả cho cậu rồi, Thảm Nhược Phi!”

“Không có gì.....Dù gì, giúp không miễn phí mà!”

“Á? Cậu còn đòi tiền nữa hả? Cậu còn mặt mũi đòi tiền của tôi sao? Thảm Nhược Phi! Cậu vẫn còn chưa trả tiền thuê phòng nhà tôi đó.....”

“Không phải là đòi trả tiền!” Nhược Phi bó tay chặn lời kiện cáo của Tiểu Hạ lại.

“A? Vây cậu muốn cái gì?”

“Đến lúc đó thì biết!”

“Này! Rốt cuộc cậu muốn cái gì? Cậu mau nói đi, không thì tôi sẽ lại thấp thỏm đấy!”

“Ha ha.....Tiểu Hạ, trường chị có đom đóm này!”

“A?” Tiểu Hạ sững lại, sau đó nhìn về hướng ngón tay Nhược Phi chỉ : “Trời ạ! Thật sự có này! Dễ thương quá!”

“Có muốn không?”

“Ừm!” Tiểu Hạ gật như giả vờ!

Nhược Phi bộp hai bàn tay lại, sau đó mở ra, Tiểu Hạ quả nhiên nhìn thấy ánh sáng xanh xanh của tiểu tinh linh bay lượn trước mắt. Cô mừng rỡ reo lên, hít mắt nhìn tiểu tinh linh, rồi lại nhìn khuôn mặt tuần tú của Nhược Phi, bỗng nhớ lại thời hai người còn cùng nhau tới trường, cùng nhau tan học, khuôn mặt hiện lên nụ cười ấm áp.

Hồi đó, cậu ta chỉ như miếng cao dán bé xíu, giờ đã thành một chàng trai có thể khiến người khác dựa dẫm rồi.....

Còn cô cũng già đi rồi.

Tiểu Hạ nhớ năm cô học lớp 2 thì Nhực Phi trở thành sư đệ của mình! Tuy lớp mẫu giáo và lớp 2 tan học không cùng giờ, nhưng Nhực Phi luôn vừa ngồi trong lớp ôn bài, vừa đợi Tiểu Hạ, cô khuyên thế nào cũng không lay đổ cậu!

Người quen thân với cô đều biết, năm cô học lớp 1 đã có một “tiểu đệ”, hai người cảm tình rất tốt, luôn đi đi về về cùng nhau!

Có một hồi, kỉ luật trong lớp Tiểu Hạ không tốt, cô chủ nhiệm đại nộ, lệnh cho cả lớp phải dành 1 giờ đồng hồ sau khi tan học ngồi im trên ghế “luyện kỉ luật”. Cô chủ nhiệm giống như “Như Lai Phật Tổ” nghiêm túc ngồi trên bục giảng, chốc lại liếc báo trong tay, chốc lại lườm xem có học sinh nào dám ngo ngoe nói chuyện hay động chân động tay gì không. Tính vốn hoạt bát, hay chạy nhảy, Tiểu Hạ giống như bị tử hình vậy, khó chịu muốn chết!

Cô vô cớ trút giận lên đầu Nhực Phi, sau đó, Nhực Phi vẫn cứ đợi trước cửa lớp cô.

Cậu không nói năng gì, chỉ giờ sách ra ôn bài, trông bộ dạng ham học vô cùng! Giọng trẻ con lành lốt vang lên, chốc chốc cậu lại đọc nhầm phiên âm, khiến cho cả lớp muốn cười mà phải nín nhịn, còn cô chủ nhiệm thì dở khóc dở cười!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Đom đóm (2)

Sau đó, ngoài đọc sách ra, cậu còn đứng trước cửa phòng học, lăm nhăm làm bài tập, nhảy dây thịch thịch. Cô chủ nhiệm cuối cùng cũng không thể nào nhịn nổi nữa liền xông ra khỏi phòng, định nói cậu cái gì đó, nhưng cậu lại nhanh nhẹn ra tay trước, dùng ánh mắt long lanh, đáng yêu vô cùng nhìn cô giáo, nói là mẹ dặn phải về cùng Tiểu Hạ, lúc cậu đợi cô thì phải học bài, không được lãng phí thời gian.

Nhìn đứa trẻ cao chưa tới eo của mình nhưng lại ngoan ngoãn ham học, cô chủ nhiệm cũng hết tức giận, bãi bỏ hình phạt cho lớp Tiểu Hạ sớm hơn dự kiến. Kết thúc ngày tháng tù túng, Tiểu Hạ hưng phấn mà nghi cảm hỏi Nhực Phi sao có thể làm được như vậy, Nhực Phi chỉ mỉm cười: “Tôi chỉ nhắc nhở cô giáo lớp bà là bản thân cô ấy cũng đang lãng phí thời gian mà thôi!”

“Á?” Tiểu Hạ không hiểu!

“Không có gì. Bà được thất khăn quàng đỏ rồi à?”

“Đúng thế! Đẹp không?”

“Xấu chết được!”

“THẨM NHỰC PHI!”

Từ sau vụ “Mĩ nhân cứu anh hùng” tình bạn giữa Tiểu Hạ và Nhực Phi ngày càng gắn bó keo sơn. Hai đứa đều lộ ra bản chất là những đứa trẻ ngang bướng, ưa nhận, nhưng đứa thì dùng sự ngoan ngoãn khéo léo che đậy, đứa thì lạnh lùng chín chắn phô bày.

Công việc của pa pa và chú Thẩm vô cùng bận bịu, tay nghề nấu nướng của má-mi lại không tốt, cho nên Tiểu Hạ thường xách bát sang ăn cơm nhà dì Vương Tuệ!

Năm lớp 2, được cô giáo phong làm tổ trưởng, tuy bề ngoài cô luôn tỏ ra bình thản nhưng trong lòng lại vui sướng đến không ngủ nổi, hai vạch đỏ được gài trên vai phải, trong mắt Tiểu Hạ còn quan trọng hơn cả phim hoạt hình chiếu hàng tối, mỗi đêm đi ngủ, cô đều cẩn thận gỡ nó xuống, nhẹ nhàng đặt dưới gối, trong mơ cũng cảm thấy mình cao quý tôn nghiêm hết như công chúa!

Kiểm tra cuối kỳ năm lớp 2 kết thúc, Tiểu Hạ ngênh đón kì nghỉ hè mà mình vô cùng kỳ vọng. Không biết có bao nhiêu đêm, khi bố mẹ Tiểu Hạ đều say ngủ, Nhực Phi khe khẽ gõ cửa sổ phòng Tiểu Hạ, còn cô rón rén mở cửa, nhảy xuống cạnh cậu.

Hai đứa bắt dế, bắt đom đóm, còn cần đèn pin đi đến ao sen ở đại viện, tương truyền nhiều côn trùng vô kể dễ thám hiểm! Hai đứa hái trái hết gần phân nửa số hoa nẫu đơn trong viện, còn buộc bướm bướm vào đuôi con mèo đen nhà Lí tư lệnh, rồi nghịch ngợm lật ngửa con rùa đen nhà bà nội lên.

Khi người lớn nổi cơn thịnh nộ, triệu tập rồi trừng mắt uy hiếp đám con nít hay nghịch ngợm phá phách trong đại viện, thì Tiểu Hạ cùng Nhực Phi đang vui vẻ chơi trốn tìm!

Tiểu Hạ nấp sau gốc cây to, còn Nhực Phi chỉ thành thạo đầu , đắc ý nói: “Đừng trốn nữa, tôi tìm thấy bà rồi!”

“Á? Sao lại bị tìm thấy chứ? Thật đáng ghét.....” Tiểu Hạ bắt mẫn bậm môi.

Hai đứa vô cùng thích chơi trốn tìm, nhưng không hiểu tại sao, Tiểu Hạ trốn đi đâu cũng bị Nhược Phi tìm ra.

Cả hai thường ngồi trên lan can, ngửa cổ ngắm sao, đón gió nhẹ nhẹ thổi, hưởng thụ cảm giác hạnh phúc đơn giản nhất trên thế gian. Nhược Phi lấy một viên kẹo trong túi ra đưa cho Tiểu Hạ, Tiểu Hạ vừa nhai rau rầu vừa hàm hồ hỏi : “Thẩm Nhược Phi, sao cậu lại luôn đem kẹo theo giống như đàn bà vậy?”

“Không ăn thì thôi nhé!” Nhược Phi giả đồ rứt tay lại.

“Đừng! Đừng như thế! Thẩm Nhược Phi! Tôi dạy cậu ngắm sao nhé!”

Tiểu Hạ định dạy Nhược Phi tìm các chòm sao theo cung Hoàng đạo theo bài giảng của cô giáo trên lớp, nhưng nhìn ngắm cả buổi, đầu đau, mắt hoa mà không chịu thừa nhận là mình không biết, chỉ còn cách đánh trống lảng. Cô nhìn Nhược Phi : “Thẩm Nhược Phi, bao giờ thì cậu đeo khăn quàng?”

“Cô giáo nói, học kỳ sau là cho tôi đeo!”

“Á? Học sinh lớp 1 sao có thể thắt khăn quàng?”

“Nhưng, tôi là học sinh giỏi nhất khối!”

“Nhất khối thì hay ho lắm sao? Tại sao khi tôi học lớp 1, cũng đứng đầu khối, cô giáo không cho tôi thắt khăn quàng?” Tiểu Hạ quạu.

Học sinh tiểu học, ai cũng đều rất kỳ vọng được thắt khăn quàng, Tiểu Hạ và Nhược Phi cũng không ngoại lệ! Tiểu Hạ nghĩ tới việc mình phải lên lớp phát biểu mà không phải là người đầu tiên được kết nạp vào Đội thiếu niên, có chút không vui. Tiểu Hạ nhìn Nhược Phi : “Thẩm Nhược Phi! Cô giáo nói, màu đỏ trên khăn quàng là do máu của các liệt sĩ đã ngã xuống dệt thành. Cậu nghĩ xem, Trung quốc có nhiều đội viên tiên phong như vậy, phải dùng bao nhiêu máu của các chiến sĩ mới nhuộm đỏ hết đây?”

“Làm sao tôi biết được?” Nhược Phi sững người, sau đó trả lời.

“Haizzzzz, Má-mi nói lên cấp 2 tôi sẽ được vào Đoàn, so với vào Đội còn quang vinh hơn hẳn, nếu tôi ngoan ngoãn tuân thủ quy định, không biết chừng còn được làm Đảng viên nữa cơ, cậu thì sao? Cậu có lý tưởng gì không?”

Thời niên thiếu, bọn họ cứ luôn coi “lý tưởng” là câu cửa miệng, cứ nói ra cơ hồ là có thể biến thành thực được ngay. Nhược Phi nhìn Tiểu Hạ một cái, không trả lời, đột nhiên chụm hai bàn tay lại, sau đó cẩn thận hé ra. Tiểu Hạ nhìn ánh sáng xanh của tiểu tinh linh phát ra từ lòng bàn tay cậu, vui sướng reo lên. Cô cúi đầu cùng Nhược Phi nhìn đom đóm đang bay lượn trong lòng bàn tay cậu, quên cả truy vấn câu trả lời.

“Đễ thương quá! Tôi cũng muốn chơi!”

“Cẩn thận, kéo bóp chết nó đó.....”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Thi đấu bóng đá

Chớp mắt đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi. Thiên không trong trẻo, đom đóm bay lượn khắp nơi giờ thành mờ mịt, khó tìm thấy bóng dáng một chú đom đóm, nhưng hai người vẫn ngồi cạnh nhau, vẫn là bạn tốt của nhau, vẫn cùng nhau ngắm sao —— Như vậy thật tốt!

“Thẩm Nhược Phi! Tôi rất thích đom đóm, tuy nó chỉ phát ra ánh sáng yếu ớt, nhỏ nhoi, nhưng lại có thể thấp sáng ước mơ của tất cả mọi người. Chỉ là, giờ khó mà có thể nhìn thấy nó!”

“Có rất nhiều thứ rất dễ bị mất đi, rất dễ bị thay đổi!”

“Đúng vậy.....Thẩm Nhược Phi, có cậu bên cạnh thật là tốt!” Tiểu Hạ khẽ ngả đầu vào vai cậu : “Cho dù cậu có bạn gái rồi cũng không được quên tôi đó, biết chưa?”

“Bạn gái?”

“Chính là cô gái mà cậu ôm trong vườn hoa dưới lầu đó, nếu rảnh thì dẫn cô ấy về nhà ăn bữa cơm, tôi sẽ “giữ ả” cho cậu” Tuy nói như vậy nhưng lòng

Tiểu Hạ lại thấy chưa chưa.

“Cảm ơn! Nhưng không cần thiết!”

“A? Sao lại thế? Cậu xem thường tôi có phải không?”

“Chính là xem thường chị đó! Sao nào?”

“THẨM NHƯỢC PHI!”

Tiểu Hạ nhắc chân định đạp cho Nhược Phi một cái, nhưng cậu sớm đoán ra, linh hoạt né sang một bên. Hai người lại chơi trò “rượt bắt” quanh sân, không xa cạnh đó, có người đang mở điện thoại nghe bài “Cuộc sống như hoa mùa hạ” của Phác Thụ, âm thanh du dương vang vọng khắp vườn trường, réo rắt ngân nga mãi không thôi.

Không rõ đã vui sâu vào giấc ngủ trong đêm đen bao lâu

Cũng không rõ phải khó khăn nhường nào mới có thể mở được đôi mắt

Tôi từ phương xa chạy tới, trùng hợp, em cũng ở đây

Si mê, lưu luyến nhân gian, tôi vì em mà cuồng dã

Tôi là ánh sáng chói lóa trong chốc lát

Là ngọn lửa bùng cháy lướt qua trời đêm

Tôi vì em mà bảo vệ, bất chấp tất cả

Tôi đem bụi tàn, vĩnh viễn khiến nó biến mất.

Tôi ở nơi đây

Chỉ ở nơi đây

Bóng dáng uyển chuyển nhẹ lướt qua

Nhưng lại xán lạn như hoa mùa hạ

Đây là thế giới vô cùng đẹp đẽ mà đây cảm hận

Chúng ta cứ như vậy, ôm ấp, cười đùa, rơi lệ

Tôi từ nơi xa chạy tới, đứng cạnh em

Si mê, lưu luyến nhân gian, tôi vì em mà cuồng dã

Một tuần sau, cuộc thi đấu bóng đá cũng bắt đầu.

Tiểu Hạ mặc bộ đồ thể thao màu đen với các sinh viên trần trề sinh lực cùng đứng trên khán đài, vì đội ngũ của mình mà gào thét trợ uy. Tuy đội hình ra sân không phải là mạnh nhất, nhưng lại là đội cổ vũ toàn nữ, nên uy phong vô cùng mạnh mẽ.

Các nữ sinh đều mặc đồ thể thao, cổ vũ nhiệt tình cho nam sinh khoa mình, tuy không trang điểm nhưng mặt mày lại vô cùng rạng rỡ tươi tắn, khiến Tiểu Hạ cảm thấy tui thân khôn tả.

Trên khán đài, ngoài sinh viên năm thứ nhất ra, còn có rất nhiều nữ sinh năm ba, năm tư đến cổ vũ, ai ai cũng đều trang điểm xinh đẹp. Ánh mắt của họ, không hề nghi ngờ, đều đổ dồn về thân hình cao lớn vận bộ thể thao trắng phau đang chạy trên sân, không ngớt bàn luận về anh chàng “ngoại viện” tuần tú.

“Wa! Cô lên!”

Khi Nhược Phi sút bóng về khung thành, không chỉ nữ sinh khoa Anh ngữ, nữ sinh khoa Kế toán cũng hò reo ầm ĩ, đám nam sinh chỉ còn nước bó tay nhìn họ! Tiểu Hạ vô cùng khâm phục sức sống tràn trề của các nữ sinh, đang cười thầm thì có người hỏi : “Cô ơi! Anh chàng đó là do cô mời tới sao? Hai người quen biết nhau à?”

“Đương nhiên là quen rồi.” Tiểu Hạ nói.

“VẬY, anh ấy có.....có bạn gái chưa cô?”

“Hình như là có rồi.....” Tiểu Hạ không chắc trả lời, lòng có chút buồn bực.

“A! Không phải chứ! Đau lòng quá!”

“Đẹp trai như vậy, có bạn gái rồi là chuyện thường mà! Haizzzz! Chỉ trách chúng ta xuất hiện quá muộn thôi!”

“Cô ơi! Cô có quan hệ gì với anh ấy không? Cô có thích anh ấy không?”

“Thích cậu ta? Sao có thể chứ.....sao có thể.....”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Nhược Phi bị thương

Tiểu Hạ nhìn Nhược Phi đang mồ hôi nhễ nhại trên sân, tiếng nói càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng phiền muộn. Cô không hiểu tại sao mình lại vô cùng bận tâm khi nghe Nhược Phi có bạn gái, luôn cảm thấy như vật luôn thuộc về mình, nay bị người khác cướp mất.

Thăm Nhược Phi.....

Cô rốt cuộc bị sao rồi?

Nhược Phi có bạn gái, tu tâm dưỡng tính là tâm nguyện bấy lâu nay của cô, sao khi biết cậu có bạn gái thì lòng lại chưa xót, luôn cảm thấy như ai đó lấy đi mất một phần của mình? Rốt cuộc là tại sao?

Nghĩ đến Nhược Phi mà lòng rối bời, cũng chính lúc này, sân bóng bỗng loạn cả lên!

Các cầu thủ ngừng thi đấu, rất nhiều người bỏ nhào ra sân, như có chuyện gì hệ trọng xảy ra vậy! Tiểu Hạ sực tỉnh, chỉ nhìn thấy Nhược Phi đột nhiên ngã xuống, đau đớn, ôm chặt lấy mắt cá chân.

Đầu cô trống rỗng, toàn thân mềm nhũn, mắt cay cay. Cô hoảng hốt chạy vào giữa đoàn người, hét lên : “THĂM NHƯỢC PHI! CẬU CÓ SAO KHÔNG?”

“Chỉ đến rồi.....”

Nhược Phi yếu ớt nhìn Tiểu Hạ mỉm cười, bờ môi trắng bệch, khiến Tiểu Hạ đau lòng suýt khóc. Nam sinh phạm lỗi không ngớt rồi rít van xin, lo lắng tới sắp phát khóc, nhưng Tiểu Hạ lúc này không còn tâm trạng nào mà an ủi cậu ta. Cô trừng cho cậu ta một cái, kêu đám nam sinh đỡ Nhược Phi đến bệnh viện, thi đấu cũng kết thúc bất phân thắng bại.

“Bác sĩ.....là anh?”

Tại bệnh viện, Tiểu Hạ cùng Uông Dương không hẹn mà gặp, đầu cô bỗng trống rỗng. Uông Dương sững người, liếc Nhược Phi một cái, sau đó nhìn Tiểu Hạ : “Tiểu Hạ, chuyện này là sao vậy?”

“Cậu ấy bị thương!” Tiểu Hạ mặt mũi khó coi trả lời.

“Yên tâm! Anh sẽ trị liệu cho cậu ấy!”

Uông Dương nói đoạn, nhẹ nhàng nắn cổ chân Nhược Phi, Nhược Phi vội co chân lại, một mặt khinh thường, cơ hồ vô cùng kinh tởm khi bị hấn ta chạm vào.

Tiểu Hạ tuy không muốn nhìn thấy mặt Uông Dương, nhưng Nhược Phi giờ đang cần chữa trị, không thể không dần lòng xuống : “Cậu ấy bị thương, tâm trạng không tốt, anh đừng để ý!”

“Không sao! Nhìn cậu ta sung sức như vậy, xem ra không bị gãy xương, nhưng vì an toàn, vẫn nên đi chụp X-quang”

“Phan Tiểu Hạ, đổi bệnh viện khác! Tôi không muốn chữa trị ở đây!” Nhược Phi nhìn Uông Dương, lạnh lùng nói.

“Thăm Nhược Phi, cậu đừng có ương bướng nữa, cậu bị thương rồi, không thể ngoan ngoãn chút hay sao?”

“Nhưng khi nhìn thấy ai đó thì tôi lại cảm thấy kinh tởm!”

“Thẩm Nhược Phi, xin cậu đừng ngang bướng nữa có được không? Cậu không lo cho cơ thể của mình à?”

“Vậy chị có lo không?” Nhược Phi nhìn Tiểu Hạ, đột nhiên cười.

“Đương nhiên là lo rồi!”

“Ha ha.....Được! Nghe lời chị!”

Nhược Phi xoa xoa đầu Tiểu Hạ, dịu dàng cười với cô, cuối cùng ngoan ngoãn nghe lời. Cậu ngồi trên xe lăn, để Tiểu Hạ đẩy đi chụp X – quang, còn Ưông Dương dõi theo bóng của hai người dần dần khuất dạng, nét mặt sa sầm lại.

“Không bị gãy xương, cũng không bị nứt xương, chỉ là giãn dây chằng mà thôi, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi. Lúc nghỉ ngơi phải thay băng đúng giờ, không được thường xuyên đi lại”

“Cảm ơn bác sĩ Ưông!”

Ưông Dương vừa viết bệnh lý vừa căn dặn Tiểu Hạ, cô chỉ gật đầu lia lịa, cơ hồ rất cảm kích. Câu “bác sĩ Ưông” làm tim Ưông Dương đau nhói, đặt bút, nhìn cô gái mà mình đã từng yêu sâu đậm một hồi : “Đừng khách sáo! Có gì cần giúp cứ liên hệ qua số điện thoại của anh!”

“Xong chưa vậy? Phan Tiểu Hạ, chúng ta mau về nhà thôi!” Nhược Phi bắt mắt thúc giục.

“Được rồi, được rồi.....đi thôi!”

Nhược Phi không để mấy nam sinh đỡ mình mà dựa cả thân hình to lớn vào người Tiểu Hạ, hại cô suýt ngã. Tiểu Hạ tròn mắt với cậu một cái, căn bản là không nên nuôi cậu cho phát tướng như vậy. Nhược Phi chỉ mỉm cười, dường như không hề để tâm tới cái chân bị thương của mình.

Lúc rời khỏi, Tiểu Hạ chỉ mãi diu cậu đi, còn cậu thì quay đầu lại, mấp máy môi nói với Ưông Dương : “Cô ấy là của tôi!”

Cô ấy là của mày sao.....Thẩm Nhược Phi.....Ưông Dương bóp gãy cây bút trong tay.

Lúc hẹn hò, khi Tiểu Hạ giới thiệu Nhược Phi là em trai của mình, Ưông Dương đã cảm thấy ánh mắt của cậu “tiểu đệ” mới học cấp 3 đó nhìn bạn gái của mình không hề đơn thuần. Bao năm trôi qua, tên đó vẫn không hề thay đổi, luôn xen vào giữa cả hai! Nhưng sự xuất hiện của cậu lại khiến cho tính chinh phục cùng dục vọng chiếm hữu của Ưông Dương lần nữa sôi trào lên!

“Mày không thắng nổi đâu! Thẩm Nhược Phi! Cô ấy trước là của tao, sau này cũng là của tao! Mày thắng không nổi tao đâu!” Ưông Dương ném cây bút gãy vào thùng rác, nét mặt bình tĩnh tuyên bố.

“Mệt quá.....Tôi sắp chết rồi.....”

Về tới nhà, Tiểu Hạ thở hồng hộc dìu Nhược Phi đến giường xong thì vội vàng tu nước ừng ực, cảm thấy hơi thở đã bình tĩnh trở lại.

Nếu như cô không để Nhược Phi tham gia huấn luyện, không để Nhược Phi làm “ngoại viện”, thì cậu đã không bị thương, cho nên Tiểu Hạ cảm thấy vô cùng ray rứt về vết thương của cậu. Cô lau mồ hôi trên trán, lo lắng hỏi Nhược Phi : “Bây giờ sao rồi? Còn đau không?”

“Đau!” Nhược Phi chau mày.

“A! Có cần phải uống thuốc giảm đau không? Tôi nhớ là có thuốc giảm đau mà! Ở đâu nhỉ? Ở đâu nhỉ.....”

Tiểu Hạ như “rắn mất đầu” lục tìm tủ thuốc, Nhược Phi vội tóm lấy tay cô, cậu chỉ chỉ cơ thể nhể nhại mồ hôi của mình, buồn bực nói : “Bẩn quá! Em muốn đi tắm!”

“Được! Tôi đỡ cậu!”

Tiểu Hạ thở dài, dùng hết sức đỡ cậu vào phòng tắm, nhưng lại không để tới ý nụ cười mãn nguyện trên môi cậu.

Khi phòng tắm truyền lại tiếng nước róc rách, Tiểu Hạ lên mạng tìm tư liệu trị trặc chân, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Nhược Phi tắm xong, gõ gõ cửa phòng, Tiểu Hạ tắt tả chạy lại, ân cần niềm nở đỡ cậu về giường, cung phụng cậu như người già, rót nước, gắng hỏi : “Nhược Phi đệ đệ~~~~ muốn ăn gì nào?”

“Phan Tiểu Hạ, nói năng bình thường đi!” Nhược Phi bị sét đánh đờ ra một lúc.

“Ăn dâu tây, thế nào?”

“Ừm.”

“Đợi đây! Để tôi đi rửa!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: 3000m (1)

Tiểu Hạ lấy dầu tây trong tủ lạnh ra, rửa thật sạch, rồi đặt vào bát thủy tinh sau đó mang đến cho Nhược Phi. Cô không dám nhìn mắt cá sung vù của cậu nhưng lại không thể không瞪 nhìn, lòng vô cùng rối rắm. Nhược Phi nhìn thấu tâm sự của cô, dùng ngữ khí “ý được cưng chiều nên kiêu ngạo” hỏi : “Chị còn làm gì thế? Còn không dứt cho em ăn?”

“Dứt cho cậu ăn á? Cậu mấy tuổi rồi?”

“Nhưng em bị thương mà!” Nhược Phi vô tội nói.

“Thương ở chân, không ở tay!”

“Nhưng như vậy không phải sẽ khiến chị bớt á náy đi chút hay sao?”

“Tôi không có.....Haizz! Chịu thua cậu rồi đó!”

Tiểu Hạ cam chịu thở dài, nhón một quả dâu tây, dứt cho cậu, nhìn khoe môi cậu đắc ý cong cong, cô liền phì cười. Cô chọc chọc trán Nhược Phi, bó tay nói : “Cậu lớn từng này tuổi rồi mà tính như con nít ấy.....tật ở chân vẫn còn, cậu phải ngoan ngoãn ngồi yên trị liệu đó, có biết không?”

“Chị vẫn còn nhớ?”

“Sao lại không nhớ chứ? Đại hội thể thao hồi cấp hai, cậu chạy 3000m, năm đó, tôi còn cổ vũ cho cậu mà. Kết quả, cậu chạy mãi, chạy mãi, rồi cuối cùng ngã quỵ xuống, lúc đó cậu dọa tôi lo gần chết.....”

“Đúng vậy.....thật là mắt mặt” Nhược Phi nhàn nhạt nói.

Nhìn mắt cá sung đỏ của Nhược Phi, Tiểu Hạ nhớ lại đại hội thể thao khi Nhược Phi vào sơ trung năm thứ 3.

Năm đó cô đã bay vào năm thứ 2 cao trung, cách quãng thời gian như ác mộng của sơ trung năm 3 rất xa, cho nên tâm trạng vô cùng thành thoi.

Hệ giáo dục Trung quốc chia làm bốn giai đoạn :

Mẫu giáo : 3-5 tuổi

Tiểu học : lớp 1- lớp 6

Trung học : + Sơ trung : 7 – 9

+ Cao trung : 10 – 12

Cao đẳng, đại học

Khai giảng được một tháng, xong thì các cấp sơ và cao trung đều phải tham gia đại hội thể thao, cũng từ đại hội thể thao mà sản sinh ra rất nhiều nhân vật làm mưa làm gió trên sân .

Giữ chức lớp trưởng, Tiểu Hạ tuy không tham gia vào môn thể thao nào nhưng lại đảm đương thống kê danh sách những người tham dự, mang trong mình trách nhiệm lãnh đạo các bạn cổ vũ động viên cho lớp, cũng coi như là có vai trò trọng đại.

“Có bạn nào báo 3000 m không? Có ai không?”

Ngoài chạy 3000 m nam ra, danh sách tham gia các môn thể thao khác trong tay Tiểu Hạ đều Ok cả rồi. Cô cầm danh sách, hi vọng sẽ vận động được

nam sinh trong lớp mình, nhưng cả lớp im phăng phắc, cơ hồ chẳng có lấy một người có hứng thú với nó vậy.

Đại hội thể thao, chạy tiếp sức, chạy nhanh đều được đăng ký nhiều hơn hẳn so với các môn như đẩy tạ và nhảy xa vì ai cũng thích cảm giác vui sướng khi chạy tới đích và cảm giác được mọi người hoan hô khen ngợi. Trên danh sách thi chạy, chạy tiếp sức và chạy cự ly ngắn được nhiều người đăng kí nhất nhưng chạy 3000 m thì năm ngoài toàn trường đếm đi đếm lại trên đầu ngón tay cũng chỉ chưa tới 20 người tham gia — Trước tiên, không nhắc tới chạy 3000 m vừa mệt mỏi lại nhàm chán cỡ nào, chỉ cần nói đến người cô vũ trên khán đài chẳng có mấy ai đủ nhẫn nại nhìn người thi đấu chạy hết 3000m là đã khiến cho ai nấy đều ngán ngẩm, chết cũng chẳng muốn tham gia.....

Tiểu Hạ mới tiếp quản lớp nên vô cùng kỳ vọng lớp cô sẽ đạt được danh hiệu trên tất cả các lĩnh vực trong đại hội thể thao lần này, để cho các lớp khác nhìn lớp mình bằng con mắt ngưỡng mộ, nên khi thấy ô trống trong môn chạy 3000m không được ai điền vào thì tràn trề thất vọng. Cô bực bội dò hỏi từng nam sinh tại sao lại không tham gia thì chỉ nhận được cái cười trừ đầy câu hòa từ bọn họ!

“Phan Tiểu Hạ! Tớ cũng muốn chạy, nhưng tớ đã báo danh chạy tiếp sức rồi, thời gian có chút xung đột với nhau!” Có người lấy việc ra viện cớ.

“Sức bền của tớ kém, chỉ sợ báo danh thi rồi lại chẳng giật được vinh quang về cho lớp!” Có người dùng phê bình tôn ngã cự tuyệt.

“Tớ học còn chưa xong, thời gian đâu mà tham gia đại hội thể thao!” Có người lòi việc học tập ra làm lá chắn.

Các nam sinh trong lớp, cô đều hỏi đi hỏi lại, khuyên hết nhẽ nhưng chẳng có ai lung lay, khiến cô cực kỳ thất vọng. Cô về chỗ, chán nản lôi sách ra làm bài, Trần Duyệt ngồi bên cạnh chọc chọc cô, chỉ chỉ Uông Dương đang ngồi cạnh cửa sổ : “Vẫn chưa hỏi Uông Dương mà.....”

“Cậu ấy không tham gia đâu.....cậu ấy sẽ đi thi toán Olympic, các thầy cô giáo đều đặc cách thể dục cho cậu ấy, sao cậu ấy có thể tham gia đại hội chứ?”

“Cậu không hỏi sao mà biết được?”

“Tớ, tớ.....không muốn đi!”

“Nam sinh trong lớp cậu đều đi hỏi hết lượt này tới lượt khác, chỉ độc mỗi Uông Dương là không hỏi, hai người trước là bạn cùng sơ trung, lẽ nào cậu đối với hắn.....”

“Cậu đừng nói bậy!”

Mặt Tiểu Hạ đỏ gay, vội vàng bịt chặt lấy miệng Trần Duyệt, khiến cho mọi người đều đổ dồn con mắt về phía cô. Trần Duyệt vùng vẫy, không hiểu hỏi : “Phản ứng của cậu có thái quá không thể! Tớ vẫn chưa nói hết mà ! Có phải cậu và hắn thù địch nhau nên mới không có hảo cảm không?”

“A! Cũng không hẳn.....”

“Vậy thì mau đi hỏi đi, không thì tớ sẽ nghĩ cậu thích hắn đó!”

“Cậu đừng có nói vớ vẩn!”

“Vậy cậu đi đi!”

“Đi thi đi!”

Tiểu Hạ trợn Trần Duyệt một cái, cô biết giờ mà mình không đi thi thể nào Trần Duyệt cũng kết “đứng tội”, nên chỉ còn cách “xem cái chết nhẹ tựa lông hồng” dần dà, chậm chạp tiến lại gần Uông Dương.

Trần Duyệt – bạn cùng bàn của Tiểu Hạ – là học sinh trường ngoại thi vào học cao trung trong trường cô, là nữ sinh đẹp nhất lớp, rất thân với Tiểu Hạ, được đám nam sinh tôn là “nàng Kiều thời đại mới”. Lúc đầu, Tiểu Hạ bị vẻ ngoài rực rỡ cùng tính cách hào phóng của Trần Duyệt mê hoặc, sau rồi, dần dà, “ồ trong chốn mới biết chốn có rắn”, thì ra, vẻ hiền lành lương thiện chỉ là nguy trang mà thôi!

Trần Duyệt lên lớp len lén đọc truyện trong giờ học vẫn được cô giáo tuyên dương là ham học, có thể giả vờ đau bụng kinh còn được thầy thể dục đặc xá miễn chạy việt dã, còn lừa nam sinh trong lớp làm bài tập hộ, trực nhật giúp.....so với Trần Duyệt, Tiểu Hạ là đứa trẻ ngoan tới không thể ngoan hơn được nữa rồi!

“Uông Dương.....”

“Hử?”

Đang chăm chú làm đề toán Olympic, Uông Dương lúc này mới để ý Tiểu Hạ đang tiến về phía mình, đặt bút, mỉm cười với cô. Uông Dương là học sinh rất thanh tú, luôn sơ – vin, mặc quần áo gọn gàng, lúc nào cũng đeo một cặp kính đen đầy tri thức, là người trong mộng mà Tiểu Hạ đã thầm thương trộm nhớ từ sơ trung năm đầu tiên. Tiểu Hạ không ngờ Uông Dương lại mỉm cười với mình, hồi hộp đến suýt không nói thành lời : “Thi chạy 3000 m, cậu có muốn đăng kí không?”

“3000 m?”

“Đừng thế, không... không có ai đăng kí, cậu có thể.....đương nhiên, cậu không muốn cũng không sao.....”

Tiểu Hạ càng nói càng lắp bắp, cũng không biết mình đang nói gì nữa, chỉ hận không thể lập tức vắt chân lên cổ bỏ chạy. Vì thích mà muốn tiếp cận, vì thích mà sợ tiếp cận, cô nhìn thấy Uông Dương như nhìn thấy mãnh thú và nước lũ vậy. Khi đối mặt với Uông Dương, từng giây từng phút đều bức bối, khó thở. Đến lúc Tiểu Hạ gần như chuẩn bị vắt chân lên cổ bỏ chạy, thì Uông Dương nghiêng đầu nghĩ ngẫm một lát rồi lên tiếng : “Tớ báo danh!”

“Á?”

“Tớ đăng kí thi 3000 m!”

“Thật sao? Cảm ơn, cảm ơn.....”Tiểu Hạ kích động.

“Đừng khách sáo.....” Uông Dương cười rạng rỡ, để lộ hai hàm răng trắng đều tăm tắp.

Báo danh xong, Tiểu Hạ cùng Trần Duyệt ở lại trực nhật. Trần Duyệt tự đứng lại đuổi hết lũ nam sinh tình nguyện trực nhật giúp cô đi, vừa quét vừa tiến về phía Tiểu Hạ : “Tiểu Hạ, ngày mai Uông Dương thi chạy 3000 m rồi, cậu có muốn thể hiện chút thành ý nào không?”

“Thể hiện cái gì?”

“Ví dụ như là, mua nước, tặng hoa, hay là tặng một cái K-I-S-S...”

“Cậu nói linh tinh gì thế! Cậu ta chạy hay không thi liên can gì đến tớ? Suy nghĩ của cậu không thể trong sáng chút được à?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Váy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: 3000m (2)

Tiểu Hạ chỉ cảm thấy chân bỗng xiêu sang một bên, mặt đỏ như gấc. Trong lớp không còn ai cho nên cô không hề giữ hình tượng, quét soàn soẹt, đuổi Trần Duyệt đang tiến lại mình ra xa. Trần Duyệt cười hi hi, chốc chốc lại quét trả. Phòng học cũng vì thế mà loạn tung hết cả lên. Đương lúc Tiểu Hạ đang hưng phấn định ra đòn cuối cùng quyết phân thắng bại thi cử phòng bỗng mở toang. Một nam sinh mặc áo thể thao trắng dựa vào cửa lớp, về mặt bọc bọc : “Phan Tiểu Hạ, bà xong chưa vậy, tôi đợi đã nửa giờ đồng hồ rồi đây!”

Người đến chính là Thẩm Nhượng Phi!

Nhượng Phi lên sơ trung cao hơn hẳn so với lúc bé, tóc tai mượt mà, trên khoe miệng cũng lún phún râu, cậu đã trở thành chàng trai khôi ngô tuấn tú rồi.

“Á? Cậu đợi tôi à? Không phải đã nói là chúng ta không phải đợi nhau về nữa hay sao?”

“Phiền chết được! Hôm nay tôi tan học sớm, rốt cuộc bà có về hay không?”

“Đợi chút.....”

Tiểu Hạ xin lỗi nhìn Nhượng Phi mỉm cười, phớt lờ ánh mắt chòng ghẹo của Trần Duyệt, nhanh chóng quét dọn, sau đó cùng Nhượng Phi về nhà. Hai chiếc xe đạp giữ vận tốc đều đều, song hành cùng nhau trên con đường về nhà, Tiểu Hạ hưng phấn kể những chuyện vui ở lớp, còn Nhượng Phi thì chẳng nói gì. Tiểu Hạ cảm giác thấy có gì đó không ổn, gần về tới nhà, cô dừng xe lại hỏi : “Thẩm Nhượng Phi, cậu đang bọc bọc đó à?”

“Có sao?” Nhượng Phi mặt vô biểu cảm hỏi lại.

“Cậu rốt cuộc tìm tôi có việc gì?”

“Tôi đăng kí thi 3000m, bà nhớ cổ vũ cho tôi đó!”

“Cái gì? Cậu đăng kí thi 3000m, sao không thi môn khác?” Tiểu Hạ sững sờ.

“Tôi thích!”

“Nhưng mấy ngày trước tôi nghe bố cậu nói là cậu thi chạy cự ly ngắn mà, sức bền của cậu kém, sao lại đi thi chạy việt dã?”

“Bà sao biết sức bền của tôi kém chứ? Bà nghe cho rõ đây! Tôi sẽ thi 3000 m, sẽ giành được chiến thắng về cho bà xem!”

“Thảm Nhược Phi.....”

“Nhớ cô vũ cho tôi đó, bà không đến là chết chắc!”

Nhược Phi trợn mắt với Tiểu Hạ một cái, quay người, dắt xe vào nhà. Tiểu Hạ nhìn cậu, cũng quay người về nhà làm bài tập. Cảm thấy Nhược Phi ngày càng quái gở.

Có lẽ, là do tuổi dậy thì nên tính cách nông nổi đây mà.....

Ba ngày sau, đại hội thể thao bắt đầu.

Cả trường từ sơ trung đến cao trung chỉ có 8 nam sinh báo danh thi chạy 3000 m nên ban lãnh đạo quyết định tổ chức cho 8 người thi cùng một lúc sau đó chia ra tính điểm, thứ hạng. Sơ trung năm 3 chỉ có mỗi Nhược Phi báo danh, cho dù cậu có về cuối thì cũng là hạng nhất rồi, Tiểu Hạ lúc này mới bội phục quyết định anh minh của Nhược Phi.

Thi chạy 3000 m cùng tổ chức thi với nhảy cao – vốn được nhiều người tham gia năm ngoái – nhưng lạ một chỗ là chả có ai quan tâm đi cổ vũ cho nhảy cao, đều chỉ tùm tùm tập trung dồn hết sang sân chạy 3000 m.

“Wa! Thi chạy lần này toàn anh đẹp trai! Ngoài Vương tử Uông Dương ra, còn có cả Tiểu hoàng tử của sơ trung nữa đó!”

“Thật là cool mà! Khuôn mặt đó khiến người ta nhìn là muốn cắn!”

“Khuôn mặt của Duệ Duệ cũng rất dễ thương mà!”

“Nhưng tớ vẫn thích dạng chín chắn, dịu dàng hơn.....”

Nữ sinh trong lớp Tiểu Hạ đều xi xầm bình luận các hot – boy tuyển thủ đang ra sân, còn mặt Tiểu Hạ thì sa sầm lại. Cô thầm đánh giá Uông Dương khi vận trang phục thể thao, thật sự trông rất khôi ngô chững chạc, ai dè, cô lại gặp ngay ánh mắt Uông Dương cũng quay sang nhìn mình. Cô cuống cuống quay đi, giả vờ nhìn sang hướng khác, nhưng mặt thì đỏ gay. Chính lúc này, một chiếc áo bay tới, vừa hay, trùm kín đầu cô.....

“Phan Tiểu Hạ, giúp tôi cầm cái áo, tí nhớ cô vũ cho tôi đó!”

Nhược Phi quăng áo khoác trùm lên đầu cô, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay chạy ra sân, trước khi đi còn trợn mắt với Tiểu Hạ, không biết lại học hặc gì nữa.

Mấy nữ sinh không hiểu tình hình thì hét lên, vây quanh Tiểu Hạ, hỏi Đông hỏi Tây, còn những nữ sinh học cùng cô từ sơ trung đến cao trung thì chẳng lấy gì làm lạ: “Các cậu có ngưỡng mộ cũng vô dụng, người ta là tiểu đệ của Tiểu Hạ, thích thì bảo mẹ sinh một cậu em dễ thương như thế ra mà ẵm!”

“Em trai? Nhưng hai người nhìn không giống nhau mà!”

“Ha ha ha ha!”

Tiểu Hạ không biết phải thích thế nào, chỉ còn cách ngượng ngập cười trừ, lúc đó mới lưu tâm đến Nhược Phi.

Nhược Phi giờ cao bằng cô rồi, anh tú bắt phàm, không còn yếu ớt còi cọc như trước nữa. Khi nữ sinh trong lớp nhắc thì cô mới để ý rằng rất nhiều nữ sinh sơ trung đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ, ngáy ngất ngắm Nhược Phi giống hệt nữ sinh cao trung coi Uông Dương như Bạch mã hoàng tử vậy!

Nhưng, cái thằng nhóc kém cô một cái đầu từ lúc nào đã cao bằng cô vậy nhỉ?

Cảm giác này thật kỳ lạ.....

“Pằng!”

“Cố lên! Cố lên!”

Tiếng súng nổ báo hiệu cuộc thi bắt đầu khiến Tiểu Hạ giật mình sức tỉnh. Cô nhìn Uông Dương và Nhược Phi đồng thời xuất phát, không khỏi cùng hòa với mọi người hò reo cổ vũ.

3000m vô cùng gian nan vất vả và đầy cam go, theo chiến thuật thì người chạy đầu tiên sẽ hoàn toàn bất lợi về sau. Nhưng cô không hiểu tên nhóc Nhược Phi này bị chấp dây thần kinh nào nữa, rõ ràng là nắm chắc danh hiệu nhất rồi, nhưng lại cố sống cố chết duy trì vị trí dẫn đầu.

1 vòng, 2 vòng, 3 vòng.....

Khi mấy tuyển thủ sức cùng lực kiệt bỏ cuộc thì Nhược Phi vẫn kiên định chạy về phía trước. Hiện giờ, chỉ còn 4 người trụ lại trên sân, Nhược Phi thứ 1, Uông Dương thứ 2.

“Uông Dương cố lên! Uông Dương cố lên!”

Khi còn vòng cuối cùng, Ưông Dương vẫn luôn duy trì thể lực đột nhiên bứt phá, nhẹ nhàng vượt qua Nhược Phi, giành vị trí dẫn đầu, khiến cho đám nữ sinh quanh sân hò reo ầm ĩ. Nhìn cú bứt phá ngoạn mục của Ưông Dương, Tiểu Hạ không khỏi hưng phấn, vỗ tay hoan hô cổ vũ hết mình. Cô vui sướng tới đỏ cả má, cũng chính lúc đó, không biết có phải nhầm lẫn hay không, cô cảm thấy Nhược Phi đang chăm chăm nhìn về phía mình.

Tuy sắc mặt Nhược Phi trắng bệch nhưng lại vẫn cố nhón chân dùng hết sức để chạy lên giành lại ngôi vị dẫn đầu. Khi cậu chạy qua Tiểu Hạ, cô trông thấy mặt cậu trắng bợt, hơi thở nặng nhọc, đột nhiên có dự cảm không lành! Nhưng, cô chỉ có thể giương mắt nhìn cậu dùng tận lực bình sinh lao về vạch đích.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Nụ hôn!

“Ý? Sao vậy kia? Tiểu Vương Tử đột nhiên ngã kia!”

“Hình như bị thương rồi!”

Khi Nhược Phi cách vạch đích còn 100m, cậu bỗng nhiên ngã nhào về phía trước, rất nhiều người thấy vậy nhào nhào chạy ra xem. Tiểu Hạ lúc này không hề lưu tâm tới Ưông Dương đã dành quán quân, trong mắt chỉ có mỗi hình dáng Nhược Phi ngã bị thương đằng xa. Cô len vào đám đông, nhào ra trước mặt Nhược Phi: “Có sao không?”

“Không sao....” Nhược Phi cau mày, vừa nhìn thấy Tiểu Hạ liền nén chịu cơn đau kịch liệt truyền tới.

“Cậu sao có thể không cẩn thận vậy chứ? Cậu có về cuối cùng thì cũng đứng nhất khối! Sao phải liều mạng như vậy?”

“Phan Tiểu Hạ, bà thật hung dữ quá đó.....Có thời gian rảnh mắt tôi, chỉ bằng, đỡ tôi tới phòng y tế đi.....”

“Tôi hận cậu lắm đó, Thảm Nhược Phi!”

“Tôi cũng hận bà, Phan Tiểu Hạ ngốc!”

Tâm trạng vừa tức giận vừa lo lắng đó khiến Tiểu Hạ chợt nghĩ mọi chuyện đều như mới xảy ra ngày hôm qua, cô nhìn khuôn mặt trắng nhợt nhạt của Nhược Phi, thở dài: “Cậu chỉ giỏi khoe mẽ thôi.....lúc đó, chân cậu bị trật, tôi phải giúp cậu chép bài nguyên một tuần, cậu cũng xem chút bị mẹ cậu đánh lên bờ xuống ruộng! Haizzz! Cậu thật là chàng trai dễ bị tổn thương.....”

“Xin chị đừng nói em yếu ớt như vậy, có được không? Chân em không tốt nhưng tay vẫn lành lặn. Không tin thì thử coi!”

Nhược Phi nói đoạn, cười xấu xa, khiến Tiểu Hạ cảm thấy có gì đó không đúng. Khi cô vẫn chưa kịp phản ứng, Nhược Phi bất thành linh ôm chặt lấy cô. Cậu dùng lực quá mạnh, Tiểu Hạ cảm thấy xương cốt mình bị cậu ôm cho sắp gãy đoạn tới nơi rồi!

Bên tai phả ra hơi thở nam tính đầy mị hoặc khiến tim đập thình thịch, Tiểu Hạ mơ hồ cảm thấy cả người mình hồn xiêu phách tán. Cô biến sắc thất kinh, theo bản năng vùng vẫy, nhưng giờ Nhược Phi đã là chàng trai trưởng thành cao to vạm vỡ, sao có thể so sánh với lúc nhỏ được đây?

“Thảm Nhược Phi! Cậu mau buông ra!”

“Không buông!”

“Thảm Nhược Phi! Cậu như vậy là đang làm gì?”

“Giờ chị có cảm thấy tôi ‘yếu ớt’ nữa không?”

“Cậu một chút cũng không yếu ớt! Trên trời dưới đất ngoài vũ trụ, cậu là người mạnh nhất.....Có thể buông tôi ra không?”

“Không!”

“Thảm Nhược Phi!”

“Phan Tiểu Hạ, chị trả lời tôi mấy câu này được không?”

“Cậu buông ra trước đã!”

“Chị trả lời trước đã!”

“Tôi.....được rồi, mau hỏi đi!”

“Nhìn thấy tôi bị thương, chị có lo lắng không?”

“Đương nhiên lo rồi! Cậu hỏi thừa gì vậy?”

“Vậy, khi chị gặp lại Ông Dương, có cảm giác thế nào?”

“Tại sao tôi phải nói cho cậu?”

“Vậy, tôi không ngại ôm chị ngủ đâu.....”

“Tên khốn nhà cậu.....Được rồi, khi nhìn thấy anh ta ngày hôm ấy, tôi rất hồi hộp rất hận, sau đó.....”

“Không hỏi chị chuyện ngày đó, khi đưa tôi vào viện gặp hẳn ta, chị có cảm giác gì?”

“Có cảm giác gì? Cậu bị thương rồi, sao tôi còn tâm trạng mà để ý tới mình có cảm giác gì chứ!”

“Nói như vậy, trong lòng chị, tôi quan trọng hơn hẳn?” Khóe miệng Nhục Phi cong cong cười vui sướng.

“Á?”

Tiểu Hạ há hốc mồm, cô luôn cảm thấy Nhục Phi như đang dẫn dắt tư duy của mình để thực hiện mục đích khuất tất nào đó, nhưng từng câu cậu hỏi đều thấu tình đạt lý, cô không thể nào mà phản bác nổi.

“Có phải không?”

“Cũng có thể nói như vậy.....Anh ta chỉ là bạn trai cũ của tôi mà thôi, nhưng cậu là em trai tôi, là bạn tốt nhất của tôi, hai người tất nhiên là không giống nhau.....”

“Chỉ là.....em trai và bạn tốt thôi sao?”

Đầu Nhục Phi dần dần cúi xuống, cách Tiểu Hạ rất gần, Tiểu Hạ hoàn toàn có thể nhìn ngắm hàng mi dài cong vút của cậu. Vòng ôm của cậu vô cùng bá đạo, khiến người khác cảm thấy kinh hoàng, đầu cô trống rỗng, tới giờ vẫn không hiểu nổi mọi việc rốt cuộc tại sao lại như vậy?

Vì thế, cô chỉ tròn mắt nhìn cậu từ từ ghé sát mặt lại, giọng khàn khàn : “Tôi không phải là em trai chị, trước giờ đều không phải. Chị rốt cuộc bao giờ mới có thể nhìn tôi như một người đàn ông? Tôi vì chị mà tham gia thi đấu, giờ tôi muốn lấy phần thưởng! Chị sẽ không nuốt lời, đúng không?”

Nói đoạn, Nhục Phi nâng cằm cô lên, hôn lên môi cô. Tiểu Hạ cảm thấy toàn thân như bị điện giật, cơ thể hoàn toàn mềm nhũn, một chút sức lực cũng không còn. Cô dùng hết sức đẩy cậu ra, nhưng cánh tay Nhục Phi như từ thép, kiềm chặt lấy cô, khiến cô vùng vẫy cũng không thể thoát ra được. Cô há miệng cắn mạnh vào môi của cậu.

Nhát cắn quá mạnh, môi Nhục Phi ứa máu, nhuộm đỏ cả viền môi, miệng cô cũng cảm thấy vị mặn tanh nồng, nhưng Nhục Phi không mấy may buông tay....

Nhục Phi ôm chặt lấy cô, kiên định nói : “Anh đã bỏ lỡ một lần, không thể bỏ lỡ lần thứ hai. Tiểu Hạ, anh.....”

Hắn yêu em 15 năm, còn anh yêu em 20 năm.....Sao em có thể biết là anh không hiểu.....

“Thần kinh!”

Tiểu Hạ phần nộ, giờ tay, tát cậu một phát, mắt rung rung. Nhìn nước mắt của Tiểu Hạ rơi xuống, Nhục Phi cảm thấy tim như bị ai đó rạch một đường, đau quặn lại, vội vàng buông tay.....

Tiểu Hạ nhìn tay mình tê rần, còn má cậu hằn đỏ 5 dấu ngón tay, môi bị cắn sưng phồng, áy náy không nói ra nổi. Cô nhắm mắt nói : “Xin lỗi.....tôi coi như cậu hôm nay uống nhầm thuốc!”

“Không phải uống nhầm thuốc. ANH YÊU EM, Phan Tiểu Hạ!”

“Cậu có hiểu “yêu” là gì không?”

“Sao em biết anh không hiểu?” Nhục Phi nén giận nhìn cô.

“Cậu đừng nói nữa.....Tôi, tôi giờ rất loạn! Coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra! Cậu đi ngủ sớm đi!”

Nhục Phi lặng người không nói được lời nào, còn Tiểu Hạ vội vàng đẩy cửa chạy về phòng. Nằm trên giường, qua cửa sổ nhìn bầu trời tĩnh mịch không

sao, cô chỉ cảm thấy đầu óc rối tung. Em trai cô, cậu em trai luôn bầu bạn với cô, hôm nay lại có thể hôn cô.....

Bầu trời không sao, vì là đầu tháng nên trăng cũng ẩn náu sau đám mây đen. Ánh trăng hiếm hoi chiếu trên người cô khiến làn da được trắng soi rọi trắng muốt như sứ. Cô phiến não lật người, miệng thầm thì : “Thắm Nhược Phi.....sao lại thành ra như vậy?”

Tiểu Hạ chập chòn ngủ, tâm trạng phức tạp, miệng luôn lẩm nhẩm cái tên đó, chỉ cảm thấy mọi việc dường như không thể quay lại như thuở ban đầu.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cậu ấy là em trai tôi!

Sáng hôm sau, khi ánh nắng xuyên qua rèm cửa, chiếu vào phòng thì Tiểu hạ mới từ từ mở mắt. Đồng hồ trong điện thoại hiển thị 0 : 00 PM, còn cô hoàn toàn tỉnh táo. Khóe môi dường như vẫn còn đọng lại hơi ấm của Nhược Phi, cô bỗng nhớ lại nụ hôn cuồng dã thẹn tới chín mặt đỏ, chỉ cảm thấy lòng rối như tơ vò. Cô không biết phải đối mặt với Nhược Phi ra sao, chỉ thẳng mặt đích danh trách tội hay là giả vờ như chưa xảy ra chuyện gì?

Chúa ơi! Rốt cuộc tại sao lại như vậy?

Tiểu Hạ trốn trong phòng gần nửa giờ đồng hồ, mãi mới lấy được dũng khí bước ra ngoài. Đầu óc cô giờ rối mù, có rất nhiều thứ phải xóa sạch, phải xử lý hết. Cô chỉ hi vọng trước khi giải quyết được bế tắc thì không có chuyện gì phát sinh làm cho đầu cô loạn thêm nữa.

+++++

“Giờ cơ? Tên nhóc Nhược Phi đó hôn cậu? Quá tuyệt! Nén nhịn ngàn ấy năm, cuối cùng cũng ra tay rồi! Tớ cứ tưởng thằng nhóc đó sẽ giấu nhem đi cả đời!”

Trong phòng trà, Tiểu Hạ ngẩn ngừ hồi lâu, nửa giấu nửa giếm lái sang thành “câu chuyện của một người bạn”, không ngờ dưới con mắt cú vọ cùng lòng dạ thâm sâu khó lường của Trần Duyệt, cô đã thành công vạch trần âm mưu của Tiểu Hạ. Tiểu Hạ dờ khóc dờ cười, chỉ hận không thể bịt ngay miệng của Trần Duyệt lại, cười xin dung tha : “Trần Duyệt, xin cậu nhỏ tiếng một chút được không? Sao lại nói là Thắm Nhược Phi? Không phải thằng nhóc đó!”

“Cậu gạt ma chứ gạt sao được tớ? Ai mà chẳng biết, thằng nhóc đó thích cậu!”

“Cậu đừng nói bậy!”

“Nhìn vào ánh mắt là biết người đàn ông có thích người đàn bà đó không mà! Tuy cậu “Thần Nữ vô tâm” nhưng người ta “Tương Vương” ôm mộng bao năm nay rồi. Cậu ta thích cậu, đến người ngoài như tôi cũng nhận ra, cái đầu đặc mít của cậu lại không hề cảm thấy!”

Tích : Tương Vương mộng Thần Nữ Vô Tâm

Thời chiến quốc, Vu Sơn Thần Nữ thương thầm Sở Tương Vương, lên trốn xuống trần gian mong được tương ngộ. Tương Vương vừa nhìn thấy Vu Sơn Thần Nữ liền yêu đến kinh thiên động địa, nguyện kết duyên vợ chồng, bách niên giai lão, nhưng lại bị luật Tiên – Phạm ngăn cản, không thể như nguyện. Tương Vương hồi cung vẫn ngày ngày thương nhớ tới Vu Sơn Thần Nữ, Thần Nữ cảm động tấm chân tình của Tương Vương, sau khi dung hợp trong mộng cùng Tương Vương, lưu lại ngọc bội rồi biệt ly. Tương Vương vội đặt chân tới Vu Sơn, một lòng muốn gặp người con gái trong tim, Thần Nữ tái hiện, nói với Tương Vương tiền duyên đã hết, khuyên ngài nên thu lại tâm tình, chuyên tâm cai trị xã tắc, đừng tới quấy nhiễu thiên đình.

“Đừng có nói bậy! Còn nói nữa là tớ cách chơi với cậu đó!” Tiểu Hạ sa sầm mặt lại, lòng rối như tơ vò.

“Được, không nói là được chứ gì!”

Nhắc thấy tâm trạng Tiểu Hạ không tốt, Trần Duyệt hứng khởi phối hợp im miệng. Cô nhấp ngụm trà hoa hồng hỏi : “Cậu định thế nào?”

“Cái gì định thế nào?”

“Việc của Thắm Nhược Phi đó!”

“Cho dù mẹ tớ có nắng chết thì tớ cũng không sống cùng với nó nữa. Con trai trưởng thành muốn tìm bạn gái là việc vô cùng bình thường, sống cùng với

tớ, cả hai đều bất tiện. Tớ sẽ nỗ lực xóa sạch chuyện ngày hôm qua, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì!”

“Phan Tiểu Hạ! Cậu thật là đồ ngốc! Thẩm Nhược Phi có điểm nào không tốt chứ?”

“Không phải là tốt hay xấu.” Tiểu Hạ đầu đầu nói : “Nó là đứa em tớ trông nom từ bé tới khi lớn! Tớ qua chỉ là chuyện ngoài ý muốn! Sao cậu nghe mãi mà vẫn không hiểu vậy?”

“Hai người có phải quan hệ huyết thống đâu! Em trai gì chứ?”

“Nhưng tớ luôn coi nó là em trai. Cảm giác hiện giờ tớ không thể tiếp nhận nổi! Được rồi! Lùi lại nghìn bước mà nói, giờ nó có là một kẻ xa lạ không khiến tớ có cảm giác phạm tội đi chăng nữa thì tớ cũng không thể nào hẹn hò với nó được! Tớ 28 tuổi sắp thành gái già, còn nó 25 tuổi phong nhã hào hoa! Phụ nữ già nhanh hơn đàn ông! Tớ luôn thích mẫu đàn ông chín chắn thận trọng, thích hưởng thụ cảm giác được bảo vệ. Tớ không muốn làm bà mẹ già hủ hủ một chàng trai trẻ như “cây lau nước” tươi tốt xanh mượt, sau đó đợi hắt đủ lông đủ cánh rồi thì bị đá sang một bên, cô đơn tới già!”

“Phan Tiểu Hạ! Hai người cách nhau có 3 tuổi thôi! Hơn nữa tình chị-em có gì mà đáng sợ như vậy? Cậu nghĩ quá khoa trương rồi đó!”

“Bạn cùng phòng thời đại học với tớ cũng rơi vào mối tình chị-em.Tớ chính mắt chứng kiến cô ấy vì tên nhóc đó mà giặt quần áo, làm bài tập hộ, sau đó còn đưa hết tiền sinh hoạt cho hắn, nói chung là cung cúc phụng hầu từ A – Z. Năm đó, ai ai trong trường cũng tưởng hai người họ sẽ kết hôn, ai ngờ, hắn tốt nghiệp xong viện có “công việc chưa ổn định tạm thời chưa thể kết hôn”, cô ấy lại cứ ngây ngốc chờ đợi. Năm ngoái, hắn cuối cùng cũng được thăng chức, mua được căn hộ khang trang, quay ngoắt một trăm tám mươi độ, nói chia tay với cô ấy, dùng một lý do vô cùng thường thấy : “Chúng ta không hợp nhau” để cắt đứt quan hệ! Nếu như đã không hợp nhau, sao hắn không chia tay ngay từ đầu? Sao sau khi được chăm sóc, hầu hạ như ông trời, vững cánh bay cao rồi mới thông suốt là hai người không hợp? Lại chỉ “hợp” với cô nữ sinh chăm chăm “làm bồ không làm vợ” cơ chứ?”

“Tên đó thật quá tệ!” Trần Duyệt phẫn nộ.

“Thế nên mới nói đừng nên đi tìm một gã đàn ông trẻ hơn mình, nuôi “ông tay áo” rồi dâng cho người khác làm chồng. Đó là việc vô cùng dại dột! Tình chị – em vô cùng mệt mỏi! Tớ muốn tìm một đối tượng chỉ cần điều kiện hai bên tương xứng để kết hôn, cho dù có chút cảm tình nhưng không hẳn là tình yêu cũng chẳng sao. Tớ chỉ muốn kết hôn để cha mẹ an lòng mà thôi! Nếu như ở bên Thẩm Nhược Phi.cho dù hai bên gia đình có đồng ý, cũng không cảm thấy tớ lừa gạt “nhi đồng”, cũng không nề hà tuổi tác trải nghiệm của cả hai, thì tớ vẫn cảm thấy đó là bị kịch.Cứ cho là Nhược Phi vô cùng yêu tớ đi, nhưng giữa hai chúng tớ có rất nhiều mâu thuẫn, ảnh hưởng của xung đột đó có thể khiến hai bên gia đình trước tới giờ “thân như thù địch”, phản mặt thành thù! Kết luận, từ phương diện nào nhìn vào thì tớ và nó ở bên cạnh nhau là tuyệt đối không thể!”

“Phan Tiểu Hạ, sao cậu lại biến thành như vậy? Tình cảm là thứ có thể ngồi phân tích mà ra đáp án sao? Cậu sao có thể như “rùa rút cổ” vậy?”

“Là sợ hãi.Uông Dương đã làm cho tớ cảm thấy sợ hãi! Tớ chỉ muốn kết hôn, không hề muốn tình yêu!”

“Haizz.Tên Uông Dương khôn nạn đó! Thực ra, cậu nói đúng, chúng ta đã từng này tuổi, không còn trẻ trung gì cho cam, năm 20 thất tình, đau khổ sẽ có bạn bè tới an ủi, nhưng năm 28 tuổi mà đau khổ vì thất tình thì chỉ chứng tỏ cậu không có mắt nhìn người, đầu óc có vấn đề! Trong hôn nhân, điều kiện là tiên quyết, cảm tình là thứ yếu, nếu chỉ vì tình yêu mà mù quáng lao đầu vào hôn nhân thì sẽ không có kết cục viên mãn. Cho nên là, cả đời này, tớ sẽ không kết hôn!”

Trần Duyệt nói đoạn, nét mặt tăm tối, dường như đang nghĩ tới những việc đau lòng của bản thân! Qua một hồi, Trần Duyệt mới vỗ vỗ vai Tiểu Hạ, cố nặn ra nụ cười: “Cậu yên tâm! Chúng ta là những phụ nữ thế kỷ 21, chúng ta vào được đại sảnh, xuống được phòng bếp, viết được mật mã, truy được dị thường, giết được ngựa gỗ, vượt được tường rào, lái được xe đua, mua được villa, vật được bò tót, đánh được lưu manh! Cậu thấy chúng ta không thể có được hạnh phúc hay sao?”

“Vậy cậu đi đâu để tóm về được một tuyệt thế mỹ nam, ngủ được dưới sàn đất, sống được ngoài hành lang, quỳ xuống nạy chủ trọ, khâu được cả áo quần, nhà được cả cơm thừa, kê được cả đơn thuốc, ẵm được cả trẻ con, nuôi được cả tiểu thư, nhịn được cả hiu quạnh, tranh cả với sói dữ?” Tiểu Hạ nghiêng răng tròn trẹo hỏi lại.

“Ai ya! Đáng ghét! Chỉ biết đã kích tự tin của người ta!”

“Ha ha....Trần Duyệt! Tớ sống ở nhà cậu được không?”

“Hả?”

“Tạm thời tớ không biết đối mặt với thằng bé đó thế nào.”

“Cho nên cậu lựa chọn “lẩn tránh”?”

“Không phải là “lẩn tránh”, là muốn tạm thời ngồi trấn tĩnh lại tâm tư! Đây! Cậu đừng có mà không có nghĩa khí thế chứ! Nhớ năm đó khi cậu thất tình.”

“Dừng! Dừng! Tớ để cậu ở là được chứ gì? Không như thế lại mang muối xát vào vết thương của người ta!”

“Cảm ơn!” Tiểu Hạ mỉm cười nói.

“Vậy, Thẩm Nhược Phi phải làm sao? Không phải thằng bé đó đang bị thương sao?”

“Thương tích không nặng, có thể tự xoay xỏa!” Tiểu Hạ bức bối : “Còn có bản lĩnh.tớ tin là nó không chết đói được đâu! Nếu không thì tìm cho nó một bà giúp việc về chăm sóc là được!”

“Chắc, chắc, chắc, có thể bức Tiểu Hạ vốn luôn “mềm lòng” của chúng ta tới mức độ này, tên nhóc Nhục Phi đó quả là cao tay.Này, đây là chìa khóa nhà tớ, cậu đi đánh lấy một cái rồi về nhà tớ ở tạm, tớ nói trước nghe, cậu ở nhà tớ thì được, nhưng phải giúp tớ dọn dẹp nhà cửa!”

“Biết rồi! Có điều, nấu cơm thì đừng có trông chờ gì ở tớ nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Áp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Hấn đến rồi!

Tán gẫu với Trần Duyệt một lúc, Tiểu Hạ cảm thấy tâm trạng đỡ hơn hẳn. Hai người chia tay nhau xong, Tiểu Hạ một mình đi dạo quanh siêu thị, tìm mua mấy thứ nghe nói rất có lợi cho liên xương khớp.

Tinh thần xong, ra khỏi siêu thị, cô theo thói quen giơ túi đồ ra đằng sau, nhưng qua một hồi chẳng thấy ai đỡ lấy túi đồ nặng trĩu đó, cô mới chợt nghĩ ra, Nhục Phi lúc này đang ở nhà dưỡng thương, không thể đi lại, nên không tránh khỏi cười khỏ.

Sao lại như vậy? Đã xảy ra chuyện như thế rồi mà vẫn còn nghĩ Nhục Phi vẫn ở bên mình? Nhưng sao cô lại có cảm giác ngộ nhận này cơ chứ?

Tiểu Hạ ngẫm nghĩ rồi đột nhiên phát hiện cô quen với việc Nhục Phi ở bên mình, cảm giác “thói quen” đó thật sự khiến cô khủng bố vạn phần! Nghĩ kỹ lại, hai người sống chung với nhau, cô hoàn toàn không có chút kiêng dè gì với cậu.

Lẽ nào, là do cô không duy trì khoảng cách giữa hai người nên mới khiến cậu hiểu nhầm, mới gây ra việc hoang đường hôm qua? Lẽ nào.mọi việc đều là lỗi của cô?

“Haiz! Rốt cuộc phải sao mới đúng đây.Thảm Nhục Phi?” Tiểu Hạ lẩm nhẩm.

Tiểu Hạ gửi tin nhắn cho Nhục Phi chỉ nói cô sẽ ở tạm nhà Trần Duyệt vài ngày, hoàn toàn không hề đề cập tới việc tới qua một chữ nào! Cô sốt sắng hồi hộp đợi Nhục Phi nhắn lại, qua một lúc lâu, Nhục Phi mới gửi lại một từ đơn giản —— Ừ!

Nhìn thấy tin nhắn đó, Tiểu Hạ dở khóc dở cười, cô lên mạng tra số điện thoại của Công ty quản lý gia đình, gọi điện đến, đích thân chọn ra một di giúp việc hơn 40 tuổi. Cô nói tắt tắt thói quen ăn uống của Nhục Phi cùng những việc cần chú trọng cho di giúp việc, ngoài ra, còn trả cho di ấy thêm 200 tệ, nhờ di ấy hàng ngày sắc thuốc cho Nhục Phi uống. Di giúp việc cười tí mắt nói với cô : “Cháu gái à, cháu đối xử với bạn trai tốt thật đó!”

“Nó là em trai cháu!” Tiểu Hạ ngây người, có chút bất lực trả lời, ánh mắt cũng có chút mơ màng.

Mấy ngày sau, cô hoàn toàn không quay về nhà!

Sống ở căn nhà bừa bãi lộn xộn của Trần Duyệt, nhìn Trần Duyệt ban ngày xinh tươi lộng lẫy, ban tối tan sở về nhà thì bất chấp hình tượng, cô thật sự vô cùng hoài niệm cuộc sống trước đây!

Cô hàng ngày đều liên lạc với di giúp việc, yên tâm biết được rằng Nhục Phi ăn ngon ngủ khỏe, đã rồi giường đi lại được, nói chung là không có gì đáng ngại. Giường của nhà Trần Duyệt rất to rất mềm mại, nhưng lại khiến cô càng thêm hoài niệm tổ ấm nhỏ xây từ những năm 90, hoài niệm chàng trai khiến cô không biết phải đối mặt thế nào!

Tên nhóc Thảm Nhục Phi đó không biết có uống thuốc đúng giờ không, không biết có vì tâm trạng buồn bức mà trút giận lên đầu di giúp việc không? Cô bỏ đi biệt lập như vậy, hình như hơi vô trách nhiệm thì phải? Nhưng cô thật sự không biết làm sao để đối mặt với thằng bé đã cưỡng hôn cô.

Hai người không phải là chị em sao? Rõ ràng lúc đầu chỉ là quan hệ chị em thôi mà.

Khi Tiểu Hạ cuối cùng cũng trấn tĩnh lại, giải quyết mọi gút thắt trong lòng, quyết định về nhà, thằng thản nói chuyện với cậu thì cậu lại đi rồi!

Tiểu Hạ vỗ ngực lấy dũng cảm, luyện lại một lần những lời cô muốn nói với Nhục Phi, mở cửa, bước vào, lại phát hiện cậu đã bỏ đi mất rồi, đột nhiên lòng có cảm giác thất lạc, hụt hẫng!

Tên nhóc Thảm Nhục Phi này rốt cuộc đi đâu rồi?

Tiểu Hạ bức tức nghĩ ngợi, bất chợt phát hiện trong phòng khách có tờ giấy kẹp bên dưới bình hoa ở trên bàn. Cô lấy tờ giấy ra xem, bên trên là bút tích

vô cùng quen thuộc —— “Tiểu Hạ, việc xảy ra ngày hôm đó tôi sẽ không nói câu ‘xin lỗi’ với chị, bởi vì đó là việc bấy lâu nay tôi luôn muốn làm! Chị không cần phải né tránh tôi, đây là nhà chị, phải đi là tôi mới đúng! Nhưng tôi tuyệt đối không buông tay! Chân tôi đã khỏi rồi, đi Tây Tạng tìm cánh vè, chị hãy đợi tôi trở về!”

Chữ kí phía dưới tờ giấy nhắn là hình một chú chim đang sải cánh bay, còn Tiểu Hạ nhìn nét chữ trẻ con vạn phần của Nhượng Phi, dở khóc dở cười. Một bụng đầy tâm sự muốn giải bày chỉ có thể bị cô nuốt sống xuống như thế, cô thấy mình như Đường Tăng bị uống thuốc câm, vắng vẻ hiu quạnh tới tuyệt vọng.

“Có lẽ như vậy mới là kết quả tốt nhất, không phải sao? Đừng nghĩ ngợi vẩn vơ nữa Phan Tiểu Hạ.” Tiểu Hạ tự nhủ.

Nhượng Phi bỏ đi, những ngày tháng tiếp theo đối với Tiểu Hạ mà nói qua vô cùng chậm. Rõ ràng cậu chỉ rời đi được có một tháng mà cô lại cảm thấy bản thân có ảo giác đã đánh mất cậu, không thể quay lại như thuở ban đầu.

Nhượng Phi rời đi bằng bằng nguyên một tháng cũng không hề nhắn tin gọi điện một lần, cô cũng tự nhiên không đi liên lạc với cậu. Tháng ngày của cô đều đặn bình yên qua, cuộc sống cũng đi vào khuôn nếp, nhưng lòng luôn trống trải, làm gì cũng không có hứng!

Cô lại đi gặp mặt mấy người đàn ông điều kiện cũng rất tốt, nhưng không phải vì đối phương không có cảm giác mà là vì đối phương nhận thấy mình không có duyên phận với cô, tìm hiểu cô cứ như là chơi cô phiếu vậy, mờ mờ hồ hồ không rõ tương lai! Mỗi khi cô nhẫn nại cùng với anh chàng “thông minh tuyệt đỉnh” hay cùng với anh chàng “khai thác dầu mỏ” gặp gỡ nói chuyện, đầu óc cô lại bất giác để đi nơi khác, bất giác nhớ tới hình bóng chàng trai có khuôn mặt đẹp đẽ, lúc nào cũng hiện hữu nụ cười quyến rũ.

Nếu như thằng nhóc đó 30 tuổi thì sẽ thế nào nhỉ? Tóc của nó nhiều như vậy, chắc là không thể bị hói bóng lưng, nó thích vận động như vậy chắc là bụng không thể chảy phệ ra.Sao không đứng lại nhớ tới nó vậy? Mình rất cuộc sao thế?

Tiểu Hạ kinh hoàng vội vàng thu ngay tâm trạng không thể khác trụ cùng nụ cười vui sướng tự động hiện ra lại, cưỡng ép bản thân quay về thực tại, nhưng nhịp tim đang đập loạn lên lại khiến cô khó có thể tự dối gạt mình! Đối tượng ngồi bên ghế đối diện vẫn thao thao bất tuyệt giới thiệu về số cổ phiếu anh ta nắm trong tay, nước miếng bất lịch sự văng tung tóe. Tiểu Hạ lần thứ n lời điện thoại ra nhìn đồng hồ, thất vọng lầm nhảm nói với cái màn hình : “Tên nhóc Nhượng Phi nhà cậu biệt tăm biệt tích nguyên cả tháng nay, coi như cậu giờ! Đợi cậu về, nói không chừng tôi đã tự tìm cho mình một đức lang quân rồi cũng nên!”

“Cô giáo Phan! Cô đang nói gì vậy? Đang nói với tôi sao?”

“Á? Ha ha.” Tiểu Hạ cười gượng.

Lại là một ngày vô vị nửa trời qua.

Giờ học kết thúc, Tiểu Hạ thu dọn giáo án chuẩn bị về nhà, tâm trạng vô cùng chán chường. Đột nhiên gần đây cô lại thích đi tới trường dạy học, vì như vậy cô không còn phải một mình đối diện với 4 bức tường lạnh lẽo, đến một người để đầu gối cũng không có, cũng không còn phải từ sáng tới tối ngồi nghĩ vẩn vơ thần thờ! Cô mệt mỏi đi tới nhà để xe, chính lúc này có một học sinh vội vàng vàng chạy tới : “Cô Phan, có người đang đợi cô ở đình nghỉ mát trong vườn trường! Cô mau đi tới xem đi!”

“Ai đang đợi cô vậy?” Tiểu Hạ ngây người.

“Người đó không nói là ai! Cô ơi! Cô mau lại xem đi, người đó đợi cô rất lâu rồi đó!”

Nữ sinh nói đoạn, nắm tay kéo cô về phía đình nghỉ, vì đeo guốc cao lại bị lỗi xềnh xệch nên cô xém chút bị trượt trẹo chân!

Là ai tới tìm cô vậy? Trần Duyệt? Cô ấy bao giờ cũng gọi điện rồi mới tới! Thửm Nhượng Phi? Lẽ nào thằng nhóc đó quay về rồi? Để xem cô xử lí nó thế nào!

Tiểu Hạ tức tối nghĩ ngợi, chỉ đắm đắm nghĩ làm sao có thể trừng trị Nhượng Phi, không hề để ý tới khóe miệng đang cong cong hiện ra nụ cười như ẩn như hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Tình huống oái oăm!

Tiểu Hạ đương cười ngoác miệng chợt nhìn thấy hình dáng quen thuộc giữa vòng vây huyền ảo của nữ sinh, chỉ cảm thấy hô hấp đột nhiên khó khăn, nụ cười cũng ngay lập tức đông cứng lại. Cô nhìn người đàn ông thanh tú nho nhã đang dứt tay vào túi quần, nét mặt bình thản nhìn về hướng giảng đường, lần nữa cảm thấy cuộc sống thật sự vô cùng kịch tính!

Tiểu Hạ không ngờ hấn sẽ tới!

Thời gian đầu khi hấn bỏ cô mà đi, hàng đêm cô đều thức trắng ngồi ảo tưởng cảnh hai người trùng phùng, luôn cảm thấy ở một góc nào đó bên cổng trường, hấn sẽ vừa ôm quả bóng rổ vừa đợi cô, sau đó mỉm cười ấm áp với cô! Cô hi vọng biết nhùng nào trước khi đi hấn có thể nói với cô một câu, sự biệt ly của hai người chỉ là một giấc mộng, nhưng chờ đón cô lại chỉ là nỗi thất vọng ngày này qua tháng khác!

Sau dần, thất vọng nhiều rồi cũng biến thành tuyệt vọng!

Theo từng vết thương khắc dấu trong lòng, cô cuối cùng cũng chấp nhận sự thật là hấn đã bỏ cô mà đi! Tâm trạng biến tĩnh lặng như mặt nước hồ thu!

Thù hận biến nhạt phai!

Tình yêu cũng chỉ có vậy mà thôi!

Cứ như vậy cô đi qua hết năm năm.

Năm năm rồi.

Uông Dương, anh quay lại để làm gì?

“Cô ơi! Người ấy vẫn luôn đợi cô! Cô không qua đó sao?”

“Cô không qua! Cô không quen anh ta!”

Tiểu Hạ nhàn nhạt nói, mỉm cười với nữ sinh đó, không quan tới nét mặt ngạc nhiên mà thất vọng của cô bé, quay người, rồi đi. Tuổi trẻ thật hay, người trẻ tuổi thường có gì đều viết hết trên mặt, khuôn mặt dễ hiểu dễ nhìn thấu đó khiến người ta không nấn tâm đi tổn thương. Cô không muốn nữ sinh nhiệt tình đó thất vọng, nhưng cô lại không muốn gặp hấn!

“Cô ơi! Cô bỏ đi sao? Cô Phan!”

Cô nữ sinh gọi to sau lưng cô, Tiểu Hạ thầm kêu khổ, chỉ còn nước rào bước thật nhanh. Nhưng cũng vì câu nói đó mà Uông Dương chú ý tới cô. Hấn nheo mắt nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang vội vã bỏ đi, lập tức bước nhanh đuổi theo! Hấn giờ tay tóm lấy cổ tay cô, giọng khàn khàn: “Không muốn gặp anh đến vậy sao?”

“Xin hãy buông ra!”

“Tiểu Hạ.”

“Uông Dương! Anh có tư cách gì mà nói với tôi câu đó? Chúng ta thân thiết lắm sao? Buông tay!”

Tiểu Hạ tức tối, vung tay, giằng thoát khỏi bàn tay Uông Dương, quay người, bước nhanh về phía nhà xe. Lên xe, nhưng vặn khóa thể nào cũng không khởi động được! Cô tức điên lên, đập mạnh vào vô-lăng, tay cũng vì vậy mà đau rần. Cô cảm thấy lí do để bản thân kiêu ngạo phảng phất biến mất trong khoảnh khắc, giờ cô chỉ chăm chăm muốn làm sao để mau chóng thoát khỏi cái nơi quỷ quái này, chạy thoát khỏi cái nơi có gã đàn ông khiến cô sợ hãi như gặp ác mộng này!

Nước mắt không thể kiềm nén nổi lăn dài trên má, trước mắt cảnh vật đều biến mơ hồ. Cô lấy tay gạt phắt hai hàng lệ, hít thật sâu trong 2 giây, cuối cùng mới trấn tĩnh lại được. Cô khởi động xe, vượt qua 3 đèn đỏ, 2 đèn xanh, cuối cùng phóng tới nhà! Tắm xong, cô ngồi trên ghế sofa, vừa lấy khăn lau mái tóc ướt nhẹp vừa vùi đầu vào lớp lông mềm mại, như thế, cô mới cảm thấy toàn thân ấm áp lên được phần nào!

Ti vi chiếu chương trình truyền hình nhiều kỳ (*chương trình chiếu trong thời gian dài lê thê, nội dung thường hư cấu, ủy mị*), Tiểu Hạ lười không muốn chuyển kênh, lẳng lẽ ngồi thu mình trên ghế, yên lặng xem, nhưng thực ra đầu óc lại bắt đầu bay đi đâu đâu!

Uông Dương.

Năm năm trước hấn bỏ cô ra đi, năm năm sau hấn quay lại để làm gì? Muốn lần nữa lưu lại trong tim cô một nhát dao nữa hay sao?

Nhưng cô sẽ không để hấn có cơ hội gây tổn thương cho mình thêm một lần nào nữa!

Tuyệt đối không thể!

Trời càng lúc càng tối.

Tiểu Hạ xem ti-vi tới phát chán, lết tới bếp tìm đồ ăn, vô tình nhìn xuống dưới lầu, đập vào mắt là bóng dáng của một người đàn ông đang đứng ở bên dưới. Cô sống ở tầng 5, lại hơi cận thị, nhưng dầu vậy, cô vẫn nhận ra người đứng đó là ai!

Giờ là lúc tan sở, tiểu khu người tới người lui, rất nhiều người kinh ngạc nhìn chàng trai đứng im như tượng, lại nương theo ánh mắt của chàng trai ấy nhìn lên trên, nhưng chẳng nhìn thấy gì cả, chỉ đành thất vọng rồi đi. Tiểu Hạ nhìn Uông Dương, chỉ thấy máu trong cơ thể đột nhiên chảy ngược dồn hết lên

nào.

Uông Dương? Hắn đang giờ trò vậy? Muốn o ép cô sao?

Nhưng cô sẽ không mềm lòng!

Cô giận dữ quay vào phòng khách, bật loa ti-vi hết cỡ, như vậy sẽ không nghe được tiếng tim đang đập bình bịch, cũng ngăn cản tâm trạng thấp thỏm bất an phiền não trong lòng. Trên ti-vi, có kênh đang phát sóng cảnh nữ chính dưới trời mưa to bão bùng đau khổ hỏi nam chính : “Rốt cuộc anh có yêu em không?”, chuyển kênh khác, lại gặp ngay cảnh “ion âm và dương đang dao động quay vòng” của một đoạn phim cổ trang, nàng từ trên cây rớt xuống, chàng vội vàng bay lên đỡ, hai người bắt đầu quay quay xoay xoay, rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất!

Có nhầm không thể? Lẽ nào, ngoài mấy cảnh tình tình ái ái này ra thì không còn tiết mục nào khác sao? Lẽ nào, tiết mục của cả đời người chỉ là nói về chuyện yêu đương thôi sao?

Cô không tin!

Tiểu Hạ bức bối tức tối hết chuyển kênh này rồi nhảy sang kênh khác, cuối cùng chuyển sang kênh tin tức! Nhưng cô biên tập viên xinh đẹp lại đang nghiêm nét mặt đọc đoạn tin : giết nhau vì tình! Cảnh tình này, thời khắc này, đã khiến cho Tiểu Hạ sụp đổ hoàn toàn.

Cô quăng remote sang một bên, nằm phịch xuống ngăn người nghỉ ngơi.

Anh ta.....rốt cuộc đã bỏ đi chưa? Không phải vẫn còn đứng đó chứ?

Không biết qua bao lâu, Tiểu Hạ cuối cùng nhịn không nổi, tiến tới cửa sổ nhìn vọng xuống. Cô cúi khom người, dùng rèm cửa che lấp mình, giống như đang lén lút đi ăn trộm, qua một khe rèm nhòm xuống dưới lầu, nhưng lại không trông thấy bóng dáng Uông Dương đâu cả. Cô cảm thấy đầu óc mơ màng, lòng không rõ là vui hay buồn.

Nếu như Uông Dương còn tiếp tục đứng đó, cô sẽ nổi giận đùng đùng, nhưng hắn thật sự đi rồi, vậy thì cảm giác hụt hẫng trong lòng đó là do đâu?

Phan Tiểu Hạ, mi rốt cuộc muốn thế nào?

Tiểu Hạ rồi như tờ vò, cầm quần áo bước vào phòng tắm, chỉ hi vọng lần này tắm xong sẽ không còn bất cứ phiền não nào dai dẳng đeo đuổi nữa. Có lẽ, vì đang tâm sự trùng trùng, cô bước tới cửa phòng tắm liền trượt chân, cả cơ thể ngã cái rầm xuống sàn cứng, chỉ cảm thấy toàn thân đau điếng, khuỷu tay càng đau thấu xương. Cô ngồi trên sàn đá lạnh, nỗ lực mấy lần nhưng không đứng dậy nổi, vừa tức vừa lo, nước mắt rung rung. Cô nhớ tới bài báo: “Một cô gái độc thân chết tại căn hộ riêng, mười ngày không ai hay biết”, càng nghĩ càng thể lương, nước mắt không kiềm nổi tí tách tuôn rơi!

Đau quá.....

Nếu như ở nhà, mẹ nhất định sẽ vội chạy tới đỡ cô dậy, mắng cô vụng về, còn nếu như Nhượng Phi ở nhà cũng không để cô một mình lẻ loi hiu quạnh! Thảm Nhượng Phi! Tên nhóc thói tha! Giờ phút then chốt nó lại chết ở đâu rồi? Đợi đến lúc nó về tìm cô, e rằng cô đã sớm “ngọc nát hương tan” từ lâu lâu lâu rồi!

Quả nhiên là thằng nhóc không đáng tin cậy!

Điện thoại trong phòng khách không ngừng reo lên, cũng không biết là ai đang gọi cô!

Tiểu Hạ cố gắng gượng dậy, loạng choạng lê ra phòng khách, phát hiện khuỷu tay rách một mảng, sưng đỏ lên, khe đuôi ra một chút mà đau tới kinh hồn! Cô đang phân vân có nên tới bệnh viện hay không, đầu óc rối ren, chính lúc này chuông cửa reo lên!

“Đing—doong!”

Tiểu Hạ rất hiếm khi có khách tới chơi, cho nên khi nghe thấy tiếng chuông thì sửng người! Cô cẩn thận nâng khuỷu tay, bước tới cửa, nhìn qua mắt mèo, thấy Bà Lí hàng xóm thỉnh thoảng có bữa gọi cô sang ăn cơm đang cười tí mắt với mình. Cô vội dùng tay trái không bị thương mở cửa, nhưng lại nhìn thấy kẻ cô không muốn nhìn nhất đằng sau lưng bà.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Hai người họ đều đã trưởng thành rồi!

Uông Dương!

Cô rất muốn đóng sầm cửa lại, nhưng bà Lí trước tới giờ luôn đối xử với cô rất tốt, lỡ như để bà ấy hiểu lầm thái độ của cô, như vậy sẽ không hay!

Cô hít sâu một cái, không để hai người họ vào, miễn cưỡng mỉm cười hỏi : “Bà Lí ạ, có chuyện gì không bà?”

“Cô giáo Phan à, chàng trai trẻ này muốn tìm cháu, nhưng gõ nhầm cửa! May là cháu có ở nhà, nếu không thì chàng trai trẻ này về tay không rồi!”

“Cảm ơn bà Lí, bà có muốn vào nhà, ngồi uống tách trà với Tiểu Hạ không ạ?” Ông Dương nói.

“Không cần, không cần, chuyện của hai thanh niên các cháu, bà không nên can dự, kéo lại gây thêm phiền phức! Cô giáo Phan rảnh thì sang nhà bà ăn cơm nhà!”

“Nhất định ạ! Nhất định ạ!” Tiểu Hạ cười cười, miễn cưỡng cảm cự!

Khi bà Lí vừa về tới phòng của mình, mặt Tiểu Hạ bỗng sa sầm lại. Cô chẳng thêm nói lời nào, toan đóng cửa cái rầm, nhưng Ông Dương nhanh nhẹn hơn, vội đẩy cửa, lách người vào. Tiểu Hạ tức điên, gần giọng uy hiếp : “Anh mà không ra là tôi báo cảnh sát đó!”

“Tiểu Hạ, em rút cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại thành ra như vậy!”

“Tôi không xảy ra gì cả!”

“Vẫn còn nói không xảy ra chuyện gì? Tay em bị sao vậy?”

Ánh mắt sắc lẹm của Ông Dương thoáng cái đã phát hiện ra cánh tay phải giấu sau lưng Tiểu Hạ. Tiểu Hạ không muốn dây dưa gì thêm với hấn nữa, miễn cưỡng mà lạnh giọng : “Không liên can tới anh!”

“Cho anh xem! Anh là bác sĩ!”

Ông Dương kiên định nói, dưới kiên trì của hấn, Tiểu Hạ cuối cùng cũng bị đánh bại.

Cô giờ tay cho Ông Dương xem, Ông Dương chỉ nấn nhẹ, cô đã đau tới suýt chảy nước mắt. Ông Dương chau mày nhìn cô : “Sung tẩy lên rất nghiêm trọng, em phải đi tới bệnh viện chụp X-quang kiểm tra!”

“Tôi cảm thấy không sao hết, không cần phải đi bệnh viện khám!” Tiểu Hạ bực bội đáp lại.

“Phan Tiểu Hạ! Anh lấy thân phận của một bác sĩ khuyến cáo em, không phải lấy thân phận bạn trai của em! Anh là bác sĩ, phải có trách nhiệm với bệnh nhân, cho nên em phải đi tới bệnh viện với anh! Có những vết thương bề ngoài không nghiêm trọng nhưng lại vô cùng ảnh hưởng tới cơ thể, đợt vết thương hiện rõ triệu chứng, lúc đó mới đi bệnh viện khám thì muộn mất rồi! Em trai em bị thương, em còn biết đưa nó tới bệnh viện, sao khi đến lượt mình thì lại lơ là qua quýt như vậy? Hay là em luôn nghĩ, chỉ cần không nhìn thấy anh thì có tổn hại tới bản thân cũng không sao?”

“Bác sĩ Ông, anh nghĩ mình quan trọng đến thế sao?”

“Nếu đã không phải thì mau theo anh tới bệnh viện!”

Tiểu Hạ trợn mắt trừng Ông Dương, cô biết rõ sự cố chấp ban nãy của mình chẳng qua là chiều khích tướng của Ông Dương, nhưng cánh tay càng ngày càng đau nhức, xem ra không cần thiết phải giận dữ với hấn nữa! Cô lại lờm Ông Dương một cái, miễn cưỡng theo sau hấn xuống lầu, bước tới cạnh chiếc xe Audi đen. Ông Dương giúp cô mở cửa xe đằng trước, cô lại nhất quyết đòi ngồi ở đằng sau, Ông Dương chỉ đành mỉm cười khoan nhượng cái tính trẻ con của cô.

Xe phóng nhanh tới bệnh viện, ngồi trên chiếc ghế mềm mại êm ái làm bằng da thật, Tiểu Hạ bỗng nhiên có chút khinh nhờn chiếc xe Mazda của mình, lòng cũng có chút đố kỵ cùng bất bình! Cô ngắm chiếc xe mới của Ông Dương, thầm nghĩ hấn tốt nghiệp chưa được bao lâu đã tậu được Audi, còn mình thì dựa vào tiền của gia đình để mua chiếc Mazda đồ, thật sự là người hơn người, tức chết người mà! Cô nhìn ra cửa kính, không thể kiềm nổi, buông lời mỉa mai : “Bác sĩ Ông, lần lộn cũng khá đó nhỉ, tự mua được cả Audi, xem ra HẢI QUY so với dân quen như chúng tôi quả là một trời một vực!”

“Tiểu Hạ, em nói gì vậy?” Ông Dương hơi biến sắc.

“Tôi đang tán dương anh, anh nghe không hiểu sao? Trước đây anh từng nói, mơ ước của mình là được lái xe Audi, giờ thành hiện thực rồi đó! Chúc mừng nha!”

“Cảm ơn.Nhưng anh càng hoài niệm tháng ngày đạp xe cùng em đi hết quãng đường học sinh hơn!”

Tiểu Hạ lặng thinh.

Cô nhớ lại hồi đại học, Ông Dương vẫn chỉ là cậu học sinh nghèo, có mỗi một chiếc xe đạp hai bánh, ngoài cái chuông không kêu ra thì thứ gì cũng kêu cành cạch, nhưng như vậy cũng không ảnh hưởng tới tình yêu của hai người. Tiểu Hạ thích nhất cảm giác ngồi sau xe, ôm chặt lấy eo Ông Dương, để mặc Ông Dương lái xe đưa mình đi học, tới sân vận động. Hai người cùng nhau ăn tô mì xào chỉ đáng giá 2 tệ ven đường, tuy không đầy bụng, nhưng ai cũng nói no rồi, tìm cơ nhường cho người kia ăn nhiều thêm một chút. Ông Dương hồi đó mặc bộ quần áo tinh tươm, nói với Tiểu Hạ ngồi sau xe : “Tiểu

Hạ, đợi anh có việc làm rồi, anh sẽ thi bằng, mua xe Audi!”

“Audi? Tại sao lại không mua Mercedes?” Tiểu Hạ đang đưa hai chân, kỳ quái hỏi.

“Sau này anh sẽ làm bác sĩ, kiểu dáng của Mercedes trông không chín chắn, Audi thích hợp hơn!”

“Anh nghĩ nhiều thật đó!”

“Đương nhiên! Anh phải làm việc thật chăm mới có thể nuôi nổi con heo mập đang ngồi sau xe này chứ!”

“Này! Anh nói ai là heo mập đó hả? Em có mập chút nào đâu!!”

“Ha ha.....”

Tiểu Hạ tức tối nhéo tai Ông Dương, Ông Dương chỉ nhường nhịn cười cười, bánh xe vô tình cứ thế tiến lên trước, lăn qua, nén qua hồi ức đẹp để thuở thanh xuân của họ.

Bây giờ Ông Dương đã được toại nguyện, thực hiện được mơ ước của anh ta, còn cô không còn là cô bé đơn thuần tới đáng buồn cười như lúc trước nữa.....

Hai người họ đều già theo năm tháng, không phải sao?

Đến bệnh viện, Ông Dương giúp Tiểu Hạ đăng kí, dẫn cô đi chụp X-quang. Tiểu Hạ lo lắng không yên đợi bác sĩ, lại nhìn thấy Ông Dương khoác bộ blouse trắng lên bước vào phòng, tìm bị dọa cho lổn nhịp. Cô khủng bố hỏi: “Anh khám bệnh cho tôi?”

“Đúng vậy! Hôm nay anh trực ban, có vấn đề gì không?”

“Không có!” Tiểu Hạ rầu rầu đáp, đột nhiên có cảm giác bị người khác chơi xỏ.

“Làm sao em lại ngã té vậy?”

“Trượt chân ở nhà tắm!”

“Xương tay có vết nứt, phải bó bột!”

“Bó bột? Đùa gì vậy? Có đến mức nghiêm trọng vậy không?” Tiểu Hạ thảng thốt, vô cùng hoài nghi nhìn Ông Dương.

“Nếu như em không tin thì có thể đi tìm bác sĩ khác khám hoặc tới bệnh viện khác chẩn trị!” Ông Dương đẩy đẩy gọng kính, mặt vô biểu cảm đáp lại.

Ông Dương là người luôn thận trọng tỉ mỉ, không bao giờ phát ngôn bừa bãi, thêm vào cái uy danh “Thần thánh” khoác lên người, lời của hắn, cũng khiến Tiểu Hạ tin tưởng vài phần. Tiểu Hạ thở dài, đầu đầu nói: “Tôi còn phải lên lớp, xin nghỉ tạm thời như vậy thật.....”

“Nhớ kỹ, cơ thể vĩnh viễn luôn quan trọng hơn công việc!”

“Ai.....Thật là xui xẻo mà! Một tháng trước Thẩm Nhượng Phi bị thương ở chân, bây giờ tới phiên tôi bị thương ở tay, hai người chúng tôi thật sự nên đi thấp nhang khấn Phật rồi!” Tiểu Hạ rầu rĩ nói.

“Sao lại tin vào mấy trò mê tín dị đoan phong kiến đó vậy? Em bị thương là do bản thân vụng về, trách ai được chứ? Liên can gì tới Thẩm Nhượng Phi?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Chăm sóc

Ngửi khí của Ông Dương đầy vẻ ghen tức, khiến cho người khác nghe không lọt tai, nhưng Tiểu Hạ giờ đang nhờ cậy người ta nên không tiện trở mặt với hắn, chỉ đành nén giận, nuốt cục tức xuống. Bộ dạng mím môi nén giận của cô trông giống hệt cái bánh bao, Ông Dương giấu ý cười sau lớp kính dày, cùng lúc cũng nhạy bén cảm thấy đây là thời khắc quan trọng có thể cải biến quan hệ của hai người. Anh ta rất rõ thương tích của Tiểu Hạ không cần thiết phải bó bột nhưng.....

Như vậy có thể rút ngắn khoảng cách giữa hai người!

Một tiếng sau.

Tay Tiểu Hạ giờ dày thêm một lớp thạch cao trắng trắng tròn tròn, cô nhìn lớp thạch cao đó cười khổ. Cô không hiểu thương tích của Nhược Phi nặng như vậy mà chỉ cần tĩnh dưỡng độc hai tuần, vết thương của cô không cảm thấy đau lắm lại phải bó bột, hơn nữa, tạo hình của cô hiện giờ thật sự “đẹp” tới ngẩn ngơ! Cô không có tâm trạng lãng mạn đi kí tên lên lớp thạch cao trắng muốt đó, chỉ cần nhìn lớp thạch cao cứng ngắc là có cảm giác kích động tới phát khóc!

“Anh đưa em về nhà!”

Uông Dương nhìn Tiểu Hạ một mình bước ra khỏi bệnh viện, vội vàng đuổi theo. Tiểu Hạ quay đầu lại hỏi : “Anh không cần phải trực ca đêm sao?”

“Anh đổi ca với đồng sự!”

“Nhưng anh cũng đã trực được một nửa ca đêm rồi đó thôi!”

“Anh thấy đưa em về nhà càng quan trọng hơn!”

Ánh mắt Uông Dương vô cùng chân thành, Tiểu Hạ liếc nhìn đường phố vắng tanh một thoáng, do dự một lát, rồi vẫn lên xe Uông Dương nhưng suốt dọc đường không hề nói câu nào. Không khí yên ắng đó khiến cả hai đều ngưng ngập, Uông Dương bật đài, trên đài đang phát bài “Mười năm” của Trần Dịch Tấn, giai điệu bi thương hòa cùng giọng ca trầm vang vọng trong không trung khiến người khác buồn tới não lòng.

Nếu như hai từ đó không hề run rẩy nói ra,

Em sẽ không đau khổ như hiện giờ

Có nói như thế nào thì cũng chỉ là biệt li

Nếu như không có kỳ vọng vào ngày mai

Hãy nắm tay nhau như đang du ngoạn

Qua nghìn bậc thang mở vạt cánh cửa, luôn có một người muốn đi trước

Cái ôm chặt nếu như không thể khiến bước chân dừng lại

Em nguyện trước khi ly biệt

Được cùng nhau chia sẻ hạnh phúc ngắn ngủi, cùng nhau lau khô lệ sầu

Mười năm về trước

Em không quen biết anh, anh không thuộc về em

Chúng ta vẫn như vậy, đi bên cạnh một người xa lạ

Dần dần bước qua con đường thân thuộc

Mười năm về sau

Chúng ta là bạn vẫn có thể chào nhau

Chỉ là cảm giác dịu dàng đó không thể tìm lại vòng ôm ấm áp khi nào

Tình nhân cuối cùng vẫn không thoát khỏi kiếp bạn bè

Đến khi làm bạn cùng anh qua nhiều năm

Mới hiểu được rằng, nước mắt của em

Vì anh tuôn rơi, cũng vì người khác mà nhạt nhòa.....

.....

Uông Dương lặng lẽ lái xe, Tiểu Hạ im lặng nghe bài hát, chỉ cảm thấy niềm thương cảm không nói lên lời đó bao trùm lấy toàn thân cô. Cô cùng Uông Dương quần quýt bên nhau hơn mười năm, nhưng kết quả vẫn chỉ là hai chữ “bạn bè” _____ Hoặc giả, có lẽ không phải là “bạn bè” mà chỉ là quan hệ so với “bạn bè” còn thẹn thùng hơn!

“Em yên tâm, vết thương đó không nặng, chỉ cần kiên nhẫn điều trị thì sẽ không để lại bất kì hậu di chứng nào. Em một mình ở nhà không tiện, có cần

anh.....”

“Không cần! Tôi có người giúp việc!” Tiểu Hạ cự tuyệt.

“Người giúp việc không thể hiểu mọi chuyện bằng một bác sĩ!”

“Đúng vậy! Nhưng bác sĩ đâu có trách nhiệm “đinh” lấy bệnh nhân để chăm sóc nhỉ? Hay là nói, anh vẫn còn lối nghĩ không nên có với “cô bạn gái cũ” này?”

Tiểu Hạ cười lạnh nhìn Ưông Dương, lời nói ra quá đỗi sắc bén, còn sắc mặt Ưông Dương thoáng chốc “phong vân vân vũ”, cuối cùng biến thành tĩnh lặng như mặt nước “Biển Chết”! Tay anh ta đập mạnh vào vô lăng: “Tiểu Hạ, anh biết, em hận anh!”

“Hận? Bác sĩ Ưông xem trọng bản thân quá rồi đó! Anh là ai? Có quan hệ gì với tôi? Tôi sao phải hận anh?”

“Bất chấp em nói thế nào, em ở thành phố S này không có lấy một người thân, anh biết em bị thương, đương nhiên sẽ có trách nhiệm chăm sóc em!”

“Tôi không cần thứ trách nhiệm đó!”

“Cứ quyết định như vậy! Nếu như em không đồng ý anh sẽ đứng lì ở dưới lầu đợi_____ Bà Lí nhất định sẽ mời anh lên nhà chơi, uống tách trà, thuận tiện nói về chứng viêm khớp của bà ấy, sau này, người trong tiểu khu này sẽ vô cùng hứng thú với anh đó!”

“Anh đang uy hiếp tôi?” Tiểu Hạ phẫn nộ.

“Không phải là uy hiếp! Chỉ là muốn tới thăm em mà thôi!”

Ưông Dương bình tĩnh nói xong lặng lẽ nhìn Tiểu Hạ, còn cô thì bị thái độ của hắn dọa cho ngây người. Dĩ vãng như từng đoạn phim ủa về trong khoảng khắc, hồi ức đẹp đẽ như con sóng thần ập tới phá tan đập nước lí trí!

Giai điệu bi thương của một người cô độc trên đất khách quê người, đột nhiên nén chặt tới mức khiến cô không thể thở nổi, cô vốn quen với việc gì cũng kiềm nén trong lòng, đã quên mình cũng chỉ là một cô gái yếu đuối, cũng có lúc khát vọng tình yêu, cũng có lúc cảm thấy mệt mỏi!

Nhưng cô không có một bờ vai để dựa dẫm, không nương tựa vào bản thân thì nương tựa vào ai đây? Người con gái khác một rồi thì có thể nghỉ ngơi, nhưng cô chỉ có thể vĩnh viễn một mình cô độc lao về phía trước!

“Tùy anh!”

Có lẽ quá nhiều việc không vừa ý nảy sinh khiến thể xác lẫn tinh thần cô đều rã rời, cũng có lẽ vì cảnh đêm tĩnh mịch khiến cô cảm thấy mệt mỏi, cho nên cô thậm chí chấp nhận lời đề nghị của Ưông Dương. Thậm chí còn ác độc nghĩ Ưông Dương nếu đã muốn “chăm sóc” cô, lấy công chuộc tội như vậy, thì cô cũng chẳng đại gì mà bỏ lỡ cơ hội “trùng trùng” gã đàn ông đó. Ưông Dương đương nhiên không biết “mưu đồ bất chính” của Tiểu Hạ, lòng mừng rơn nhưng mặt vẫn lạnh nhạt nói : “Cảm ơn!”

Tiểu Hạ không trả lời.

Mấy ngày tiếp theo, ngoài di giúp việc chăm sóc ra, Ưông Dương chỉ cần tan ca là chạy tới nhà cô. Chỉ cần nhìn thấy gã đàn ông đó là Tiểu Hạ lại phiền muộn rối rắm, ý vào mình là bệnh nhân, yêu cầu hắn làm đủ thứ vô lý_____

Tiểu Hạ : “Bác sĩ Ưông, tôi muốn ăn dưa hấu, anh xuống lầu mua cho tôi một quả!”

Ưông Dương : “Vừa nãy không phải em muốn ăn táo sao?”

Tiểu Hạ : “Tôi đổi ý rồi!”

Ưông Dương : “Được! Anh đi mua cho em!”

Tiểu Hạ : “Tốt nhất là mua 10 quả về, còn nữa, tôi không muốn tay của người ngoài đụng vào trái dưa hấu thân yêu của tôi!”

Ưông Dương : “.....”

Tiểu Hạ : “Bác sĩ Ưông, tôi muốn đi bơi!”

Ưông Dương : “Tay em bó bột làm sao mà đi bơi được!”

Tiểu Hạ : “Chỉ bằng, anh mặc quần bơi để tôi cảm nhận chút phong cảnh bên bờ biển đi!”

Ưông Dương : “.....”

Tiểu Hạ dốc sức, ra toàn câu đố làm khó Ưông Dương, nhưng Ưông Dương vẫn chỉ nhường nhịn mỉm cười, không hề tức tối, cáu bẳn. Tiểu Hạ vốn không phải là người ngang tàn ương ngạnh, sự dịu dàng của Ưông Dương khiến cô mềm lòng, nên cũng ngại không còn đòi hỏi hạch sách những yêu cầu

không nên có với Ưông Dương nữa. Di giúp việc thấy Ưông Dương là người tốt tính, liền thăm thì với Tiểu Hạ : “Cô Phan, tính cách anh chàng này hay thật đó, cô Phan thật có phúc hưởng thụ mà!”

“Tôi và anh ta không có quan hệ gì cả!”

“Vậy sao? Nhưng di thấy anh ta.....”

“Di đừng nói bậy!” Tiểu Hạ nghiêm nét mặt.

Ưông Dương không hề nhắc tới chuyện trước kia, chỉ tỉ mỉ chỉ đạo cho di giúp việc nấu những món vừa dễ tiêu hóa vừa bổ cho cô ăn. Anh ta nhìn bát xương hầm thơm phức mà di giúp việc bung cho Tiểu Hạ, chau mày : “Đừng cho cô ấy ăn đồ nhiều dầu mỡ, dân gian có câu “ăn gì bỏ nấy” nhưng người bị bệnh về xương thì không nên ăn những món này. Nứt xương giai đoạn đầu cần để da bớt sưng tấy, cho nên những đồ dầu mỡ gây ứ đọng không được ăn mà theo nguyên tắc phải ăn đồ dễ tiêu, ăn nhiều đồ như rau cải, món làm từ đậu phụ, hoa quả tươi, canh cá không được ăn, đồ ăn cay chua nhiều dầu mỡ thời kì đầu không được ăn, đặc biệt là xương hầm, loại thức ăn cao nhiệt lượng này. Nếu không thì sẽ ứ huyết, tắc mạch máu, khiến cho bệnh trầm trọng hơn, cho nên, di nấu cho cô ấy những món làm từ rau xanh là được!”

“A? Còn có chuyện này nữa sao?” Di giúp việc kinh ngạc.

“Cháu là bác sĩ ngoại khoa, xin di cứ yên tâm! Cháu chỉ muốn tốt cho cô ấy mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Áp Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Chân tướng

Ưông Dương nói đoạn, dịu dàng nhìn Tiểu Hạ, Tiểu Hạ nhìn anh ta, bỗng cảm thấy tim đập chậm một nhịp, vội vàng viện cớ để chạy trốn. Vào đến phòng, cô sờ lồng ngực đang đập bình bịch của mình, cười khổ : “Phan Tiểu Hạ, không phải mi nói mượn cớ hấn chăm sóc mi rồi xuống tay hành hạ hấn sao? Sao giờ lại mềm lòng rồi? Mi từ trước tới giờ thẳng không nể hấn, lại muốn bị lừa lần thứ hai nữa sao? Không được mềm lòng như vậy nữa.....Thảm Nợc Phi! Lúc cần thì cậu lại đi đâu mất rồi? Rốt cuộc khi nào cậu mới quay trở lại.....?”

Dưới sự chăm sóc tỉ mỉ chu đáo của Ưông Dương, Tiểu Hạ rất nhanh, rất mau đã có thể tháo bột, thoải mái vận động! Hôm nay Ưông Dương tới nhà Tiểu Hạ, nhưng cô lại dựa người vào cửa, cười như không cười : “Bác sĩ Ưông! Tay của tôi đã khỏi rồi, anh còn đến nhà tôi để làm gì vậy?”

“Anh quên cái sạc pin điện thoại!”

“Sạc pin?”

Nhân Tiểu Hạ còn đang vô cùng mơ hồ, Ưông Dương thân nhiên đi vào trong phòng khách, cầm cái sạc pin trên so-fa lên. Tiểu Hạ thăm trách mình thất thần để hấn có cơ hội lọt vào nhà, lạnh lùng nói : “Tìm thấy rồi, sao anh vẫn còn chưa đi vậy?”

“Tiểu Hạ, anh sẽ không bỏ em đi nữa đâu!”

“Bác sĩ Ưông! Trò đùa này không hề buồn cười chút nào!” Tiểu Hạ cười khẩy : “Mau đi đi, làm ầm lên thì hai ta đều mất mặt cả thôi!”

“Tiểu Hạ, anh rất khát, có thể rót cho anh cốc nước không?” Ưông Dương kiên trì li mắt không đi.

“Ưông Dương! Anh rốt cuộc muốn làm gì? Muốn uống nước thì ra cửa hàng mà mua!”

“Ưông Dương?.....Lần này không phải là “Bác sĩ Ưông”! Năm năm rồi.....đã năm năm nay anh không được nghe thấy em gọi anh như vậy! Ha ha....”

Ưông Dương tự trào phúng cười khổ còn Tiểu Hạ thì đờ người. Một cảm giác chua xót bỗng dấy lên trong lòng, đầu ngón tay cô cắm sâu vào lòng bàn tay, chỉ có thể dùng đau đớn để chiến thắng nỗi bi thương đang trào dâng.....Cô ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ còn Ưông Dương nhìn cô, khó khăn mở miệng : “Tiểu Hạ, mấy năm nay.....em sống có tốt không?”

“Cái gì gọi là “tốt”, cái gì gọi là “không tốt?”” Tiểu Hạ cười lạnh.

“Anh.....năm đó là anh có lỗi với em!”

“Không có gì to tát, anh không cần phải tự trách bản thân! Tất cả mọi việc đều là tự tôi một lòng một dạ muốn lấy anh, một lòng một dạ lo nghĩ cho anh, thậm chí khi tôi bằng lòng cùng anh ra nước ngoài buôn bán, thì chỉ nhận được câu “chúng ta chia tay đi” của anh mà thôi! Chẳng qua chỉ là, sau khi chia

tay, uống rượu say rồi phát điên lên chạy tới trước phòng ký túc xá của anh, gây náo loạn để mọi người dè bịu khinh nhờn, tủi nhục không dám chai mặt mà tới trường, chỉ đành van xin cha mẹ cho chuyển đến trường khác mà thôi! Chẳng qua chỉ là, mù mắt đi yêu một tên hề tiện suốt mười năm mà thôi!”

“Tiểu Hạ! Là do anh có lỗi với em.Mọi việc trước đây, hãy để nó trôi qua được không?”

Uông Dương ngắc ngứ cầu xin, cơ hồ để nói được câu này anh ta đã phải gom hết mọi sức lực của bản thân ra vậy! Uông Dương tràn đầy kì vọng nhìn Tiểu Hạ, lòng hoang mang lo sợ đợi cô trả lời, còn Tiểu Hạ chỉ nhìn hẩn một cái rồi cười : “Được!” Tiểu Hạ vẫn tất buông một câu rồi cầm bình hoa đi thay nước.

Lúc cô cúi đầu, một lọn tóc nương theo rủ xuống, khiến gương mặt cô vô cùng kiều sa, đắm thắm. Uông Dương thấy vậy, theo thói quen định giơ tay giúp cô vén lọn tóc rủ xuống trán lên, nhưng khi đầu ngón tay anh ta vừa chạm vào trán Tiểu Hạ, cô bất chợt giật mình, ngẩng đầu, vội vàng lùi lại, tuột tay, đánh rơi bình hoa xuống sàn nhà.

Theo sau tiếng “choang” khô khốc là nét mặt sững sờ của Uông Dương nhìn Tiểu Hạ, bàn tay bị cô chán ghét vẫn chưa kịp thu về chỉ đành khó xử khựng lại giữa không trung. Tiểu Hạ nhận thấy phản ứng quá độ của mình, câu “xin lỗi” ngập ngừng mãi không thể nói ra, chỉ đành quay người đi lấy khăn lau, chăm chú thu dọn tàn cục. Uông Dương định giúp nhưng cô lại nhàn nhạt nói : “Anh là khách, không có đạo lý nào để cho khách động tay giúp chủ nhà thu dọn cả!”

“Tiểu Hạ, em có cần phải như vậy không? Anh thừa nhận năm đó là do anh có lỗi với em, nhưng khi đó, anh làm sao có thể đem lại cuộc sống mà em hằng mong! Em là tiểu thư con nhà khá giả được hưởng mọi sự cưng chiều, cha mẹ anh đều đã mãn nhiệm về hưu, chỉ là một cậu học sinh nghèo.Anh chỉ có thể dựa vào chính mình mà vươn lên. Tuy cha em nói sẽ giới thiệu anh tới thực tập tại một bệnh viện nhưng anh không hi vọng gia đình em nhìn anh bằng ánh mắt khinh nhờn! Anh tự nhủ với lòng mình đặt cược một ván! Nếu như anh thắng anh sẽ có được em, nếu như anh thua, anh sẽ buông tay để em được hưởng hạnh phúc thuộc về riêng em!”

“Không thể ngờ rằng anh lại vĩ đại như vậy!” Tuy lòng đau nhói nhưng Tiểu Hạ vẫn dùng ngữ khí châm chọc mỉa mai.

Màn đêm buông xuống bao trùm cả thành phố, không giống như ban ngày vô cùng ồn ào náo nhiệt, ban đêm chỉ có vẻ tĩnh lặng và đẹp lộng lẫy vốn chỉ thuộc về nó mà thôi. Đèn đường cao áp của tiểu khu qua bức rèm cửa sổ, soi vào phòng Tiểu Hạ. Cự ly của hai người rất gần, hai chiếc bóng cũng được chiếu rất dài, nhưng trái tim của họ lại cách nhau một Đại Dương bao la.

Uông Dương nhìn Tiểu Hạ, ngập ngừng một lúc rồi mới bình tĩnh mở miệng : “Tiểu Hạ, anh rất nhớ em.nhưng anh không có tư cách để liên lạc với em. Ở Mĩ, du học sinh có gia cảnh bản hàn, công việc phải làm nhiều nhất là tới tiệm thức ăn nhanh làm bồi bàn, cho dù anh có nỗ lực học hành để lấy học bổng thì tiền sinh hoạt vẫn phải nhờ vào đồng lương của mấy việc sai vặt đó! Bị sắp xếp công việc ngập đầu, anh chỉ biết dùng tất bật để ép mình thôi nghĩ về em. Nhưng dù khi đi làm, tới trường học hay đi trên đường.anh đều luôn nhớ tới em, rất nhiều lần anh muốn chạy tới buông điện thoại công cộng để gọi cho em, nhưng anh chỉ có thể dằn lòng.Anh tự nhủ với mình không công thành danh toại quay về sẽ tuyệt đối không tới gặp em. Tiểu Hạ, em nhớ anh, em nghĩ, anh không nhớ em sao? Em nghĩ suốt năm năm nay, anh sống vô cùng vui vẻ hay sao?”

Tiểu Hạ có chút bản thân, cúi đầu, không nói câu nào.

“Tiểu Hạ! Anh trở về rồi, tuy có muộn một chút nhưng anh vẫn hi vọng em có thể tiếp nhận anh! Anh giờ đã có thể lo liệu cho cuộc sống của chúng ta sau này, sao hai ta không thể làm lại từ đầu? Em rõ ràng còn tình cảm với anh, không phải sao?”

“Anh đừng có nói vậy!”

“Nếu em hết yêu anh, sao lại luôn né tránh anh? Em đang lừa dối bản thân mình sao, Phan Tiểu Hạ? Hay là nói, em thật sự có thể quên sạch mọi kỉ niệm của hai chúng ta?”

Mặt Uông Dương đỏ gay gắt, còn Tiểu Hạ lần đầu tiên nhìn thấy người luôn nho nhã ôn hòa như anh ta lại có gương mặt phẫn nộ tới dọa người như lúc này. Tay Uông Dương nắm chặt lấy vai Tiểu Hạ, Tiểu Hạ theo bản năng định đẩy ra nhưng anh ta không hề buông lời.

“Uông Dương! Anh buông tay ra!”

“Anh không buông tay em thêm một lần nào nữa!”

“Anh.”

“Hai người đang làm gì vậy?”

Cửa phòng không biết từ lúc nào đã bị mở toang.

Nhược Phi đứng trước cửa phòng, quăng phích ba lô xuống đất, thần sắc khó phân nhìn hai người họ, ánh mắt lóe lên tia nguy hiểm. Tiểu Hạ thầm kêu không ổn, lo lắng nhìn cậu hỏi : “Cậu.về rồi à? Sao không ở đó chơi lâu hơn một chút.?”

Chương 53: Nhấn cầu hôn!

Câu này hỏi ra cơ hồ vô cùng dở! Ông Dương dựa vào câu hỏi đó mà khẳng định việc hai người họ sống chung là sự thật, còn Nhược Phi nghe xong câu đó thì nghĩ rằng cô không hề hoan nghênh cậu trở về! Cho nên sắc mặt của hai gã đàn ông thoáng chốc sa sầm lại, trệ độn như Tiểu Hạ cũng phát giác ra không gian nguy hiểm đang bao trùm. Cô nhìn Ông Dương, ngần ngừ nói : “Anh về đi! Có việc gì thì sau hãy nói!”

“Trừ phi em đồng ý, không thì anh sẽ không đi!”

“Đồng ý việc gì?” Nhược Phi cười lạnh.

“Không liên can tới cậu! Thấm Nhược Phi, tôi biết cậu là “em trai” Tiểu Hạ, nhưng chuyện riêng của chị cậu, cậu không nên can thiệp vào!”

“Ai là em của cô ta?”

Nhược Phi tức điên, xông tới, nắm cổ áo Ông Dương, thoi cho hấn một đấm. Kính của Ông Dương bị đánh văng ra, vỡ thành từng mảnh! Mặt hấn tím bầm, máu mũi dần dần chảy ra, Tiểu Hạ khiếp đảm đứng bên nhìn! Cô vội vàng tìm khăn giấy lau máu cho Ông Dương, không ngừng xin lỗi : “Xin lỗi! Thấm Nhược Phi, thằng bé đó hơi xốc nổi! Ông Dương! Anh không sao chứ?”

“Không sao!” Tuy sắc mặt không tốt nhưng Ông Dương vẫn mỉm cười với Tiểu Hạ.

“Thấm Nhược Phi! Cậu lại đây xin lỗi Ông Dương cho tôi!”

“Không đòi nào!” Nhược Phi lạnh lùng buông một câu.

“Mau lại đây xin lỗi!” Tiểu Hạ cảm thấy máu trào lên đến cổ!

“Tôi nói là không đòi nào! Loại căn bã đó không xứng!”

“Cậu.....”

Tiểu Hạ bị Nhược Phi chọc cho phát điên, mặt đỏ gay, tức không mắng nổi thành câu, còn Nhược Phi nhìn cô một cái, trước khi cô bạo phát thì tông mạnh cửa ra ngoài, xem ra cậu còn điên hơn cô! Tiểu Hạ đau đầu nhìn Ông Dương, dẹp tự tôn sang một bên, cẩn thận thu dọn tàn cục : “Ông Dương! Thấm Nhược Phi vẫn chỉ là một đứa trẻ, việc vừa nãy anh đừng để tâm.....Tiền thuốc men tôi sẽ bồi thường, vô cùng xin lỗi, thành thật xin lỗi!”

Ngoài xin lỗi ra, Tiểu Hạ thật sự không biết nên nói điều gì, thậm chí Nhược Phi nhất thời xốc nổi, rước thêm phiền phức lớn cho cô.

Tiểu Hạ kêu Ông Dương giữa cổ, thành thạo lấy đá cầm máu, mặt đầy ưu phiền. Ông Dương tiếp nhận thành ý của cô, một lát sau cười nói : “Tiểu Hạ, hình như em quên anh là bác sĩ rồi!”

“A, đúng thế.....Xin lỗi! Tại thói quen!”

“Thói quen?”

“Đúng thế! Tên nhóc Thấm Nhược Phi đó hỏi cao trung ngày nào cũng đánh nhau với người ta, bị thương lại không dám để cha mẹ biết, thường chạy tới nhà tôi xử lý vết thương xong mới về nhà! Cho nên kỹ thuật xử lý vết thương của tôi có thể gọi là chuyên nghiệp rồi đó!”

“Thì ra là vậy.....Hồi trước anh không hề biết!” Ông Dương nhìn Tiểu Hạ, có chút cảm khái thốt ra. Anh ta tưởng tượng cảnh Tiểu Hạ tỉ mỉ băng bó vết thương cho Nhược Phi, chỉ cảm thấy lòng bỗng dấy lên ghen tức, nói không ra tư vị. Anh ta vừa chườm đá vừa nói đùa : “Sao trước đây em không chăm sóc anh như vậy?”

“Vi anh có bao giờ bị thương đâu! Anh rất thận trọng, tỉ mỉ, lại học ngành y, đâu cần đến tôi!”

“Sao em biết anh không cần đến em?” Ông Dương đột nhiên ôm chặt lấy Tiểu Hạ.

Hơi thở nam tính quen thuộc nhưng lại xa lạ khiến Tiểu Hạ thoáng ngầy người, chỉ cảm thấy máu trong toàn bộ cơ thể đều bỗng chốc ngưng kết.

Ông Dương cẩn thận ôm lấy cô, giống như đang ôm bảo vật quý giá nhất thế gian, nụ hôn của anh ta rơi trên trán Tiểu Hạ, giọng nói có chút run rẩy : “Là anh đang mơ sao?.....Tiểu Hạ, hãy nói với anh đây không phải là mơ!”

“Ông Dương! Anh buông tôi ra!”

Tiểu Hạ yếu ớt vùng vẫy, nước mắt sớm đã tuôn rơi. Tình cảm của cô và Ông Dương đúc kết bao nhiêu năm, không thể nói quên là quên ngay được, còn thù hận và trốn tránh quy cho cùng chỉ là vì một chữ “yêu”, vì không thể đạt được tình yêu nên mới không thể quên nổi!

Lí trí mách bảo cô phải vạch rõ ranh giới với gã đàn ông này, nhưng cơ thể cô lại kêu gào : “Chỉ cần một lát thôi, chỉ cần ở trong vòng ôm của anh ấy một lát thôi.”

Cô không rõ tương lai sẽ ra sao, nhưng lúc này, cô chỉ lưu luyến vòng ôm ấm áp này mà thôi.

“Tiểu Hạ, chúng ta làm lại từ đầu được không? Anh. mua một căn hộ tại Kim Khê Hồ, là kiểu căn hộ hai tầng phân khu mà em thích nhất. Phòng ốc rất rộng, một gian làm phòng đọc sách, một gian làm phòng ngủ, một gian làm phòng để đồ chơi cho con chúng ta. tường nhà sơn màu xanh mát của trái táo, có rèm thủy tinh đing đang, còn có bồn rửa tay hình lá sen.”

“Uông Dương! Đừng nói nữa!”

Tại sao anh ta lại nhớ rõ từng chi tiết nhỏ như vậy? Có những câu, chính bản thân cô nói ra cũng đã quên rồi! Tại sao khi cô yêu sâu đậm nhất thì lại từ bỏ cô, tại sao khi cô đã tuyệt vọng rồi thì lại quay về? Uông Dương! Anh rốt cuộc muốn làm gì nữa đây?

“Tiểu Hạ. Năm đó cha em tới tìm anh.”

“Cha tới tìm anh?” Tiểu Hạ sững sờ : “Sao tôi lại không biết? Cha tôi đã nói gì với anh?”

“Ông nói với anh, đàn ông phải tự lập, nếu như thật sự yêu em thì phải mang lại tương lai hạnh phúc cho em. Giờ anh đã có thể ngẩng cao đầu đứng trước người nhà của em thực hiện lời hứa của mình, căn hộ của anh giờ chỉ thiếu một nữ chủ nhân mà thôi! Tiểu Hạ, chúng ta làm lại được không?”

Uông Dương nói đoạn lấy ra chiếc hộp nhỏ màu xanh da trời, trong hộp là chiếc nhẫn kim cương sáng chói. Tim Tiểu Hạ bị dọa tới nỗi nhip, đầu óc trống rỗng, chỉ tro mắt nhìn Uông Dương đeo nhẫn vào ngón áp út cho mình. Size nhẫn vừa như in, cô nhìn nó, đột nhiên rơi nước mắt. Uông Dương nhìn cô, then thùng nói : “Viên kim cương này chỉ có 3 ly, thật thiết thời cho em, đây là chiếc nhẫn anh dùng tiền dành dụm khi học đại học và buôn trái làm bồi bàn ở Mỹ mua về, nó đã theo anh 3 năm nay rồi! Trước đây định tặng cho em chiếc nhẫn này, nhưng đợi đến khi anh có tiền rồi thì em lại không ở bên. Tiểu Hạ, quay lại được không? Anh yêu em!”

“Uông Dương! Anh.”

Chiếc hộp màu xanh da trời có chút sờn cũ, kim cương cũng không phải là loại cỡ lớn, nhưng đã khiến Tiểu Hạ cảm động đến rơi nước mắt. Trước mặt là mối tình đầu năm năm không gặp nhưng luôn yêu cô sâu sắc, bảo cô sao có thể cự tuyệt được đây? Uông Dương năm đó tuy có tuyệt tình nhưng trách nhiệm của gia đình cô e rằng cũng không hề nhỏ. Cô vốn không hiểu tại sao cha mẹ lại thấu tình đạt lý quyết định của Uông Dương thì ra mọi việc đều do họ sắp đặt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Áp Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Dầm mưa (1)

Cha mẹ quan tâm tới tương lai hạnh phúc của con gái, điều này cô có thể lí giải, nhưng sự “quan tâm” đó đã khiến cô và Uông Dương phải biệt ly suốt năm năm trời. Thảo nào, khi nhắc tới Uông Dương, nét mặt của mẹ lại quái dị như vậy, quái dị tới mức muốn ép cô đi gặp mặt, sớm yên bề gia thất!

Cha mẹ vẫn muốn chia rẽ hai người, nhưng cô cứ lì lợm ở bên cạnh Uông Dương thì sao nào? Như vậy, cũng dứt được niệm tưởng của Nhược Phi, khiến mọi việc quay về đúng quỹ đạo vốn có của nó.

Cô cũng đã 28 tuổi rồi, cho Uông Dương một cơ hội, cũng là cho mình một cơ hội!

Cho nên, cứ quyết như vậy đi!

“Uông Dương, năm năm không gặp rồi, em có gì thay đổi không?” Tiểu Hạ ngắm chiếc nhẫn trong tay, ngẩng đầu, khẽ hỏi.

“Không hề có thay đổi nào cả, vẫn dễ thương như thuở xưa!”

“Nói dối! Khóe mắt em có nếp nhăn rồi, không trang điểm lên là em không dám bước ra khỏi cửa gặp gỡ mọi người. Anh cũng già rồi!”

“Có sao?” Uông Dương sờ sờ trán mình, sau đó mỉm cười.

“Gầy hơn trước, ánh mắt cũng biến đổi rồi.”

“Hử?”

“Nhìn trông giống CÁO GIÀ!”

“Ha ha.....Lăn lộn bươn trải trong xã hội nhiều năm như vậy, sao có thể không thay đổi chứ? Còn em, vẫn trong sáng thuần khiết như trước.....”

“Em không phải là loại trong sáng thuần khiết gì hết.....Ông Dương, chúng ta làm lại từ đầu nhé!”

“Thật không em?” Ông Dương đờ người, sau đó quá đổi vui mừng.

“Tuy lâu rồi không gặp nhau, cảm giác có hơi lạ lẫm, nhưng em có thể chấp nhận thử thách một lần.....Ông Dương, chiếc nhẫn này, bây giờ em chưa thể đeo nó, nếu như quan hệ của chúng ta tiến triển tốt đẹp, lúc đó, nhận lại cũng không muộn!” Tiểu Hạ nhẹ nhàng nói.

“Tiểu Hạ! Cảm ơn em!”

“Không, là em thay cha mình nói lời “xin lỗi” với anh.....”

Quyết định quay lại hàn gắn với Ông Dương là vô cùng nguy hiểm.

Cô không liệu được cha mẹ sẽ có phản ứng thế nào, cũng không lường được những người biết chuyện tình của hai người sẽ xì xầm bàn tán ra sao, lúc này, cô chỉ muốn ôm lấy cảm giác ấm áp và cảm động đã mất đi từ năm năm về trước mà thôi. Cô cô đơn suốt bao tháng ngày, cẩn thận dè dặt suốt bao năm qua, cũng đến lúc xóc nổi quyết định một lần rồi.....theo tiếng nói trong tim mà xóc nổi một lần.

“Tiểu Hạ, không phải nói “xin lỗi” anh, nếu như không có sự kích động của cha em, anh cũng sẽ không lao vào học để sớm tốt nghiệp.....Anh nhất định sẽ khiến em yêu anh thêm một lần nữa!” Ông Dương nhìn Tiểu Hạ, dịu dàng nói.

“Ông Dương.....”

Khi Ông Dương ra về, trời đã giữa khuya, hai người họ không biết mệt mỏi, chỉ luôn chăm chú kể cho nhau nghe cuộc sống những năm trở lại đây, dường như muốn trong một đêm đêm hết tất cả mọi chuyện kể ra hết vậy. Tiểu Hạ tình cờ mở điện thoại, nhìn thấy đã mười hai giờ đêm rồi, nhưng cô không hề có chút buồn ngủ nào cả.

Những năm này, hai người họ đều nảy sinh rất nhiều chuyện, cả hai có lẽ đã đánh mất khoảnh khắc đẹp đẽ nhất, đơn thuần nhất của năm đó, nhưng dù có bị ngăn cản bởi trường thành, thì bọn họ cũng vẫn không để mất một thứ quý giá vô cùng quan trọng.

Tiểu Hạ nhớ tới sáng mai mình phải có lớp, mỉm cười và nói với Ông Dương. Anh ta cũng cười đáp lại : “Sao không giữ anh ở lại? Hay là tới nhà anh.....”

“Ông Dương! Anh nói cái gì vậy?” Tiểu Hạ đỏ bừng mặt.

“Không có gì! Anh sẽ đợi em! Tiểu Hạ, nhớ kĩ, anh vô cùng yêu em!”

Lời bày tỏ dịu dàng của Ông Dương khiến cho trái tim Tiểu Hạ trong chớp mắt, đập thùm thụp, đến khi Ông Dương mở cửa ra khỏi nhà cô, nó vẫn chưa hề bình ổn một nhịp nào!

Cô không rõ lựa chọn của mình là đúng hay là sai, nhưng trực diện đối mặt với vấn đề luôn tốt hơn là quay người bỏ trốn. Cha mẹ luôn thành kiến với Ông Dương, nhưng giờ anh ấy đã là bác sĩ, lại có nhà cửa, xe hơi riêng, hai người họ còn có li do gì để cự tuyệt nữa đây? Tình yêu, vật chất, hai thứ có thể khiến trời đất điên đảo, thật sự lại hậu ái với cô như vậy sao?

Cô luôn cảm thấy, mọi việc chỉ giống như một giấc mộng.....

Trời không biết tự lúc nào đã trút mưa xuống.

Mưa vào ban đêm vô cùng lặng lẽ, nếu không phải nhìn thấy những giọt nước đọng trên đèn đường, Tiểu Hạ mặc nhiên sẽ không biết là trời đang mưa. Cô có chút lo lắng Ông Dương sẽ bị mưa ướt hết, do dự một hồi, cuối cùng cầm ô xuống dưới lầu, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng Ông Dương đâu cả. Cô cảm thấy buồn cười thay cho sự cẩn thận của mình, khéo miệng khéo cong lên cười tự giễu, nhưng tim lại âm ập tới lạ thường.

Cô đơn, do dự, đau buồn đã trở thành chuyện của ngày hôm qua, cô bây giờ không còn là gái già ế chồng nữa, mà là cô gái có người yêu thương, quan tâm săn sóc!

Ông Dương.....

Tiểu Hạ còn đang vương vấn nhớ tới nụ cười ấm áp của Ông Dương, đột nhiên phát hiện có người đang đứng ở một góc trong vườn hoa đằng xa. Người đó đứng dưới gốc cây, cho dù mưa có xối xả trút xuống cũng không hề nhúc nhích, giống như đã bị hóa đá tại nơi đó. Tiểu Hạ giương ô, thần sắc phức tạp nhìn người ấy, chỉ muốn làm ngơ mà đi qua, nhưng lòng vẫn không nở nhẫn tâm. Cô khẽ thờ dài, tiến tới trước mặt người đó, kiễng chân, giương ô che mưa cho người ấy : “Thẩm Nhựt Phi! Cậu đang làm gì vậy? Không biết là trời đang mưa hay sao?”

Nhựt Phi không trả lời.

Toàn thân cậu ướt như chuột lột, nước mưa nương theo tóc nhỏ xuống đất, sắc mặt cậu trắng bệch tới đáng sợ, nhưng lại tỏ lên đôi mắt đen sẫm, sâu không thấy đáy. Quần áo cậu bị mưa đánh ướt sũng, nhìn không ra màu sắc ban đầu, đang dính chặt lấy cơ thể, xương quai xanh cũng đọng đầy nước mưa.

Mái tóc mềm mại ướt nhẹp rũ xuống trán, đôi đồng tử co lại, bờ môi quyến rũ nay trắng bợt bạt. Nước mưa trên tóc nương theo khuôn mặt, chảy xuống cổ, cuối cùng dung hợp thành một thể với bộ quần áo ướt sũng. Tiểu Hạ nhớ từ nhỏ tới lớn, cậu là người vô cùng coi trọng vẻ bề ngoài, bộ dạng nhếch nhác hiện giờ, thật sự vô cùng khó thấy! Tim cô đau thắt lại, tiến sát, dừ dừ quát : “Sao lại khiến mình lòi thối lếch thếch như vậy? Mau vào nhà tôi tắm rửa thay quần áo!”

“Liên can gì tới cô?” Nhược Phi một mắt nhìn cô.

“Cậu.sao lại ở đây? Cậu đứng lì ở đây bao lâu rồi?”

Nhược Phi không đáp, môi cậu bặm chặt lại, dường như vẫn còn đang tức giận.

“Này! Cậu nói chuyện đi chứ? Tầm 7 giờ cậu ra khỏi nhà, không lẽ, cậu đứng ở đây suốt 5 tiếng đồng hồ sao?”

Nhược Phi không hề phản bác lại.

“Cậu là đồ ngốc sao? Cho dù có cãi vã, bỏ nhà ra đi thì cũng phải tìm khách sạn hay là lui tới nhà bạn bè chứ? Lì lợm, ngu ngốc đứng ở đây để làm gì? Cậu nghĩ mình là nam diễn viên chính trong phim của Quỳnh Dao à?”

“Cô nghĩ tôi muốn đứng ở đây lăm hay sao?” Nhược Phi cũng điên lên : “Hành lý, tiền bạc của tôi đều ở trong nhà cô, tôi có thể đi được tới đâu hả?”

“VẬY, sao cậu không lên nhà?”

“Để phá hỏng việc tốt của cô và Ưông Dương à?” Nhược Phi cười lạnh.

“Tên nhóc nhà cậu đang nói năng bậy bạ gì vậy? Tôi và anh ấy.....”

P/S : Ôi! Năm tiếng đồng hồ đứng lì dưới lều, lại còn dầm mưa ướt sũng, hơn cả anh Đạo Minh Tự/Goo Jun Pyo/Dounyoji Tsukasa rồi! Yêu anh quá cơ!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Dầm mưa (2)

Tiểu Hạ nói được một nửa, đột nhiên khựng lại, không dám nói tiếp. Người ta nói có tật giật mình, cô vội liếc về phía cửa sổ, kiểm tra xem rèm cửa có kéo kín không, chỉ sợ hành động thân mật của cô và Ưông Dương khi này bị Nhược Phi nhìn thấy. Nhắc thấy từ góc này nhìn lên không thể thấy gì, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô những tưởng hành động của mình vô cùng cẩn mật, nhưng mọi suy nghĩ hành vi của cô sao có thể lọt qua mắt của Nhược Phi? Nhược Phi cảm thấy đầu mình “Ừng” lên một tiếng, dùng hết sức bình sinh mới có thể đứng vững, cơ thể vì phần uất cực độ mà run rẩy.

“Sao không nói tiếp đi? Nói cô và hắn không có chuyện gì xảy ra, chỉ là hai kẻ xa lạ, nói như thế thử xem nào!”

“Thảm Nhược Phi! Cậu đừng như vậy!”

“Phan Tiểu Hạ! Cô là đồ ngốc sao? Bị một gã đàn ông đá một lần vẫn chưa đủ, giờ lại muốn bị hắn đá lần thứ hai? IQ của cô chỉ bằng 0 thôi à? Cô lại còn với hắn.với hắn.”

Nhược Phi không nói tiếp được nữa. Tiểu Hạ nhìn gương mặt trắng bệch của cậu, nhưng lí do tại sao cậu nổi giận đùng đùng thì cô lại không rõ lắm. Cô tự biết lời nói và hành vi của bản thân luôn luôn không nhất quán, thường bị người khác chỉ trích, nhưng những việc liên quan tới tình cảm làm sao có thể dự liệu trước được trong tay chứ?

Tuy tàn nhẫn, nhưng tình yêu sai lầm của Nhược Phi dành cho cô cũng nên kết thúc rồi!

“Đúng vậy! Chúng tôi quay về với nhau rồi!” Tiểu Hạ tàn nhẫn nói : “Anh ấy ra đi cũng chỉ vì tôi, giờ anh ấy đã quay lại, hai chúng tôi vẫn còn độc thân, tại sao không thể “gương vỡ lại lành”? Thảm Nhược Phi! Cậu nên chúc phúc cho tôi mới đúng!”

“Chúc phúc cô? Chúc cô lần nữa bị gã đều giả đó lừa sao?”

Nhược Phi bất chợt nắm chặt lấy tay Tiểu Hạ. Lực đạo cực mạnh, cổ tay cô bị siết tới đau nhói, cuối cùng con giận bốc lên. Cô hất văng tay Nhược Phi ra, nổi giận đùng đùng : “Đừng có nói nhảm! Trời mưa to, vào nhà tắm rửa trước rồi hãy nói. Nếu không muốn vào nhà tôi thì tôi sẽ giúp cậu tìm khách sạn!”

“Cô thật sự mong tôi đi như vậy sao?” Nhược Phi cười cay đắng.

“Tên nhóc nhà cậu rốt cuộc có biết nghe lời hay không? Trời mưa to như vậy, cậu không sợ bị cảm nhưng tôi sợ! Bị bệnh vui lắm sao? Mau đi vào tắm rửa!”

Tiểu Hạ nói đoạn, nắm lấy tay Nhược Phi kéo lên lầu, tay của Nhược Phi lạnh ngắt nhưng không hề có ý giằng ra.....

Nửa tiếng sau, Nhược Phi tắm xong liền xuất hiện trước mặt Tiểu Hạ. Cậu mặc áo T-shirt trắng rộng thùng thình, hơi nước nóng vẫn còn tỏa ra, thoang thoảng mùi Shiseido Aquair mà cô thích nhất.

(Shiseido Aquair : đây là dầu gội đầu giữ ẩm cho tóc, k phải nước hoa nha ^^)

Cậu khẽ cúi đầu, ngồi bên cạnh Tiểu Hạ, mặt trắng nhợt nhạt, giống như tù nhân đang đợi quan tòa phán quyết, lại vừa giống như chú cún con bị bỏ rơi.....

Tuy lòng không nở nhưng Tiểu Hạ vẫn nói : “Thảm Nhược Phi! Tôi đã giúp cậu tìm nhà rồi đó, giao thông thuận tiện, giá cả lại phải chăng, cậu có muốn đi xem không?”

“Cô đang muốn đuổi tôi đi sao? Tiểu Hạ?” Nhược Phi ngẩng đầu nhìn cô.

“Không phải. Chỉ là cảm thấy sống chung như bây giờ không tiện mà thôi!”

“Bởi vì Ưông Dương?”

“Không phải.....Cậu cũng 25 tuổi rồi, lại không hề có quan hệ huyết thống với tôi, hai chúng ta sống chung một nhà thực sự rất bất tiện!”

“Sao trước đây lại không cảm thấy bất tiện? Vì Ưông Dương đã quay trở lại, hay là vì tôi hôn cô?”

“Thảm Nhược Phi!” Tiểu Hạ đỏ bừng mặt : “Việc trước đây đừng nhắc tới nữa, lí do thì đừng có hỏi nhiều! Ngày mai, tôi và cậu đi xem nhà!”

“Cô thực sự muốn đuổi tôi đi sao?” Nhược Phi nhìn đăm đăm vào cô.

Nhìn ánh mắt bi thương của cậu, lòng Tiểu Hạ cũng rất buồn, nhưng cô chỉ có thể gượng ép bản thân, cương quyết không mềm lòng. Cô gật đầu nói : “Thật sự. Cậu cũng biết, một khi tôi đã quyết định sẽ không bao giờ thay đổi. Cậu 25 tuổi rồi, cô nam quả nữ sống cùng nhau rất bất tiện, là do mẹ tôi không cất nhắc chu đáo.”

“Phan Tiểu Hạ, cô đã hứa sẽ không bỏ rơi tôi, cô không được nuốt lời!”

“Tôi hứa với cậu hồi nào?” Tiểu Hạ nghi cảm hỏi.

“Ha ha! Cô đương nhiên là đã quên rồi.....chỉ có tôi ngu ngốc mới coi nó là thật!”

Nhược Phi cười lạnh, đứng dậy, quay về phòng.

Đêm khuya.....

Tiểu Hạ không tài nào chợp mắt nổi. Tuy rằng Nhược Phi cuối cùng cũng bằng lòng đi thuê căn hộ riêng để ở, nhưng khi nhớ tới ánh mắt đau thương của cậu, tim cô lại đau thất lại. Cô hét trần bên này lại trở bên kia, nhưng kiểu gì cũng không ngủ nổi. Cuối cùng, dứt khoát ngồi dậy đi ra bếp rót cốc nước. Cô vừa đẩy cửa phòng ra thì liền nhìn thấy trên so-fa phòng khách nhà mình có một bóng người đen sì sì đang ngồi trên đó, giật mình đánh thót. Cô bịt miệng không để mình la lên, đồng thời cũng nhìn rõ dung mạo của người ấy.

Thảm Nhược Phi.....

Tiểu Hạ vẫn còn nhớ khi cô học sơ trung năm hai, cả đại viện đột nhiên lan truyền một tin tức đủ để gây xáo trộn một thời gian dài. Tuy người lớn luôn giấu giấu giếm giếm trước mặt cô, nhưng cô vẫn biết hai vợ chồng chú Thảm và dì Vương Tuệ từ trước tới nay luôn hòa thuận êm ấm bỗng nhiên cãi vã đòi ly hôn. Còn nữa, là do chú Thảm đề xướng trước. Điều đó có nghĩa, Thảm Nhược Phi sẽ không cùng cô đi tới trường, không đợi cô cùng về nữa. Cô định đi sang tìm Nhược Phi nhưng mẹ lại ngăn cản, bà thở dài : “Tiểu Hạ, nhà chú Thảm giờ đang hỗn loạn, con đừng nên sang đó chỉ tỏ gây thêm phiền phức. Thằng bé Phi Phi thật tội nghiệp.....”

Tiểu Hạ đối với hai từ “ly hôn” chỉ mù mà mù mờ hiểu chút chút nhưng cũng rõ trừ việc giết người phóng hỏa ra thì đây là việc vô cùng xấu hổ. Cô nhân

lúc cha mẹ ra ngoài, len lén chạy sang nhà Nhựt Phi, khe khẽ mở cánh cửa nhà không khóa, bước vào gian phòng tối om không bật đèn.

Trên sàn nhà có một cậu bé chỉ yên lặng ngẩng đầu ngắm sao qua khung cửa sổ, thấy vậy, cô đi vào, ngồi xuống bên cạnh cậu. Nhựt Phi gầy hơn hồi bé rất nhiều, sắc mặt cũng nhợt nhạt thấy rõ. Cậu liếc cô một cái : “Bà đến đây làm gì? Cha mẹ bà không phải cấm bà chơi với tôi sao?”

“Không phải! Sao cậu lại nghĩ ra chuyện như vậy?” Tiểu Hạ thẳng thốt.

“Cha tôi bỏ đi rồi. Ông ấy cuối cùng cũng bỏ đi rồi, nực cười một nỗi là ông ấy chính miệng nói, vì tôi nên mới nhẫn nhịn tới tận bây giờ! Tại sao ông ấy lại không thể vì tôi mà không ly hôn? Lừa gạt, tất cả chỉ toàn là lừa gạt! Bà cũng dứt đi, tôi không muốn nhìn thấy mặt bà!”

Nhựt Phi năm cuối tiểu học đã dậy thì, giọng biến khàn khàn như vịt đẻ, ria mép cũng lún phún mọc. Cậu giờ cao bằng Tiểu Hạ , sức cũng khỏe nữa, cậu đẩy Tiểu Hạ một mạch ra khỏi cửa, cô loạng choạng suýt nữa ngã nhào, cuối cùng tức lên. Cô dữ dằn nhìn Nhựt Phi quát: “Được! Tôi đi! Cậu đừng có đến tìm tôi nữa đó!”

“Bà dứt ngay cho tôi!”

“Cút thì cút!”

Tiểu Hạ tức trào máu, thật sự quay người bước ra khỏi cửa, nhưng chỉ được vài bước, rốt cuộc vẫn ngoái đầu lại nhìn. Cô nhìn Nhựt Phi đứng sững ở đó, mặt đầy nước mắt, nhưng lại không hề có ý lấy tay lau đi, dường như, cứ để như thế sẽ không ai hay biết cậu đang khóc vậy..... Từ khi đi học, cho dù vấp ngã té ngã, tay suýt nữa bị gãy cũng không bao giờ nhìn thấy cậu khóc, nhưng bây giờ.....

“Thảm Nhựt Phi! Cậu thật sự muốn tôi bỏ đi sao?” Tiểu Hạ hỏi lại.

“Đúng! Bà đi đi!”

“Nhưng tôi cứ không đi thì làm sao?”

“Bà là đồ mặt dày, không biết xấu hổ?” Nhựt Phi sững một thoáng, không chịu nổi lắc đầu.

“Tên nhóc thôi tha! Dám nói chị như vậy!”

Tiểu Hạ búng vào trán cậu một cái, quyết ở lại cạnh cậu. Hai đứa dắt nhau tới sân vận động, Nhựt Phi thì chơi bóng rổ, còn Tiểu Hạ trèo lên xà ngang, dùng đầu hai chân, ngồi xem cậu chơi. Nhựt Phi bật mạnh ném bóng vào rổ, toàn thân ướt đầm mồ hôi, cuối cùng mệt quá, nằm dài trên sân. Tiểu Hạ nhảy xuống, đi tới cạnh cậu, còn cậu dường như đang tự nói với bản thân : “Hai người họ hôm nay sẽ đi làm thủ tục ly hôn. Hai người họ đã thương lượng để mẹ nuôi tôi!”

“Ừ!” Tiểu Hạ không biết nói gì, chỉ gật đầu.

“Tiểu Hạ.tôi giờ chỉ có một mình.”

Cơ thể Nhựt Phi khẽ run rẩy, nét mặt tràn ngập khủng bố và mê mẩn khi nghĩ về tương lai, Tiểu Hạ nhìn cậu mà đau lòng. Cô gơ tay nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Nhựt Phi, khẽ xoa xoa đầu cậu an ủi : “Thảm Nhựt Phi, cậu hãy còn tôi, chúng ta sẽ mãi mãi là bạn tốt của nhau, tôi sẽ không bao giờ bỏ rơi cậu!”

“Mãi mãi sao?” Nhựt Phi ngẩn ra hỏi.

“Đương nhiên rồi! Mãi mãi!”

“Là bà nói đó nhé!”

“Ừ!”

Tiểu Hạ theo thói quen vò vò mái tóc dày rậm rạp của cậu, còn Nhựt Phi thì chau mày, nghiêng đầu tránh. Cậu có chút bực bội mắng cô : “Không được vò tóc tôi như vò lông con cún vậy!”

“Ế! Cậu giờ biết cẩu gắt rồi hả? Sao trước đây cậu không bao giờ sùng sộ lên với tôi?”

“Trước đây còn nhỏ không hiểu chuyện, bị bà bắt nạt, bà còn không biết ngượng?”

“Thảm Nhựt Phi! Đồ vô lương tâm! Tôi cứ sờ đó, sao nào?”

“Không được!”

Nhựt Phi và Tiểu Hạ, đứa thì muốn cưỡng ép sờ tóc đối phương, đứa thì kịch liệt phản kháng, loay hoay một hồi, cuối cùng quay ra đánh nhau. Mấy năm trở lại đây, sức của Nhựt Phi dần dần khỏe lên, giờ đã có thể đánh bất phân thắng bại với Tiểu Hạ, cho nên không ai chiếm được ưu thế. Tiểu Hạ tức tối, thờ hồn hên nắm lấy cổ áo Nhựt Phi, mắt trừng mắt, cuối cùng, hai đứa quay ra cười phá lên. Tiếng cười của cả hai vẫn vang vọng bên tai, còn Tiểu Hạ xém chút nữa quên mất lời hứa năm xưa của bản thân.

“Thảm Nhược Phi.”

Tiểu Hạ cuối cùng cũng nhớ tới lời hứa lúc nhỏ của mình, lòng bứt rứt , áy náy vô cùng.

Nhược Phi nhàn nhạt liếc cô một cái : “Sao lại không ngủ?”

“Tôi không ngủ được! Cậu cũng không ngủ được phải không?”

“Đúng vậy.nhớ tới rất nhiều chuyện hồi còn nhỏ!”

“Thảm Nhược Phi! Xin lỗi.Việc tôi hứa với cậu, tôi lại quên mất.”

“Không sao. Quên thì cũng quên rồi!”

“Tôi muốn bàn bạc với cậu.”

“Ừ! Nói đi!”

Tiểu Hạ bật đèn lên.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, Nhược Phi ngồi trên so-fa, khom người về phía trước, chăm chú nhìn Tiểu Hạ. Nhìn thấy bộ dạng bình tĩnh của cậu, Tiểu Hạ cảm thấy lời nói muốn giải bày cho cậu hiểu, trong chớp mắt, biến mất tăm mất tích. Nhưng, vì tốt cho tương lai của cả hai, lần này cô bắt buộc phải sắm vai phản diện.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Áp Như Vậy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tôi thích người con gái như em

“Thảm Nhược Phi, chúng ta cũng quen nhau gần 25 năm rồi nhì. Tôi vẫn còn nhớ hình dáng lúc cậu vừa mới sinh. Ha ha!” Tiểu Hạ nói đoạn, cười ha hả, còn Nhược Phi thì chẳng nói câu nào, chỉ đắm đắm nhìn cô, phảng phất như có thể hiểu thấu tâm tư của cô vậy. Tiểu Hạ bị nhìn đến chột dạ, then thùng khụ khụ vài tiếng : “Thời gian trôi nhanh thật. Tôi cũng sắp lấy chồng, còn cậu cũng trưởng thành cao lớn vậy rồi. Mẹ cậu nhờ tôi giới thiệu bạn gái cho cậu, không biết cậu thích mẫu người như thế nào?”

“Thích mẫu người như em!” Nhược Phi nửa cười nửa không.

“Tên nhóc thói tha nhà cậu, tôi đang nói chuyện nghiêm túc với cậu đó!”

“Tôi cũng rất nghiêm túc!”

“Nói như vậy.cậu thích con gái lớn tuổi hơn mình? Cậu không thích mẫu người trẻ trung xinh đẹp sao?”

“Tôi thích mẫu người như em!”

“Thảm Nhược Phi.”

Tuy Nhược Phi rất hay đùa giỡn bốn cọt, lại hay trêu chọc người khác, nhưng cậu đang đùa bốn hay nghiêm túc thì cô luôn luôn phân biệt được. So với tính cách dịu dàng cẩn trọng của Ưông Dương thì Nhược Phi thực sự quá chói mắt, quá ngọt ngào, bức bách, khiến người khác không thể nào mà nắm bắt cho nổi.

Cậu giống như một luồng ánh sáng chói chang, thu hút mọi ánh mắt của người khác nhưng lại quá nóng gắt, có thể khiến đôi mắt của họ bị thiếu bóng. Các cô gái thích cậu không ít nhưng cái tính lạnh lùng vô tình của cậu cũng khiến rất nhiều cô gái phải khóc thút thít. Trong mắt của một cậu bé vẫn chưa hiểu rõ bản chất vấn đề, tình yêu hoàn toàn không đáng gì tới hôn nhân, với họ, tình yêu chẳng qua chỉ là trò chơi gia đình mà thôi.

Còn cô, cô không thể chơi trò may rủi này được.

“Phan Tiểu Hạ, tôi biết em muốn nói gì. Em muốn nói hai chúng ta hoàn toàn không thích hợp, muốn nói tôi không chín chắn, muốn nói tình yêu tôi dành cho em chỉ là một thứ tình cảm sai lầm, có phải vậy không? Đúng như em nói, tôi đã 25 tuổi rồi, tôi tự có phán đoán và cách nhìn nhận của riêng mình, tôi hiểu rõ tôi muốn những gì. Tôi yêu em, vẫn luôn yêu em, không phải vì thói quen mà chỉ bởi vì tôi yêu em. Phan Tiểu Hạ, tôi yêu em!”

Đôi mắt của Nhượng Phi lấp lánh ánh sáng kiên định, tràn đầy vẻ nghiêm túc, khiến trái tim Tiểu Hạ không kiềm nổi mà đập loạn nhịp. Cô vội quay người, cường ép bản thân phải lạnh lùng : “Nhưng tôi không yêu cậu!”

“Tiểu Hạ.”

“Thấm Nhượng Phi, cậu nghe cho rõ, tôi và Uông Dương đã quay lại với nhau, tôi hi vọng cậu sẽ chúc phúc cho tôi, chứ không phải làm rối tung cuộc sống của tôi lên. Cậu là em trai tôi, vĩnh viễn là như thế, quan hệ của chúng ta sẽ không bao giờ có bất cứ thay đổi nào khác!”

“Vĩnh viễn sao?”

“Đúng vậy. Vĩnh viễn!”

Tiểu Hạ cũng rõ bản thân vô cùng tàn nhẫn, nhưng nếu muốn chấm dứt mọi niệm tưởng sai lầm của Nhượng Phi, đây chính là cách đơn giản nhất mà hiệu quả nhất. Nhượng Phi cúi đầu, khuôn mặt tối sầm lại, đột nhiên, cậu ngồi bật dậy, toan rời đi. Tiểu Hạ nhìn mưa tuôn như trút nước bên ngoài, thất kinh : “Cậu muốn đi đâu?”

“Nếu cô đã đuổi, tôi chẳng có lí do gì để ở lại cả!”

“Đừng kích động làm càn như trẻ con vậy nữa, có được không? Mưa to như thế, cậu muốn đi đâu? Muốn đi để mai hẵng đi!”

Tiểu Hạ và Nhượng Phi cứ như vậy mà tranh cãi. Nhượng Phi bình thường là người có tính cách nhân nhã, hiền hòa, nhưng lần này cương quyết đòi đi khiến Tiểu Hạ vừa lo vừa tức. Cô vội tóm lấy cánh tay cậu, kinh ngạc phát hiện tay cậu nóng như lửa. Cô thẳng thốt đặt tay mình lên trán cậu kiểm tra, sau đó thất thanh kêu lên : “Cậu bị sốt rồi!”

“Không có!”

“Đợi chút, để tôi đi lấy cặp nhiệt độ!”

“Không cần, tôi không sao!”

“Đừng cố chấp nữa. Nếu cậu thật sự xảy ra chuyện, tôi biết ăn nói sao với mẹ cậu đây? Nghe lời!”

Tiểu Hạ vội vàng chạy về phòng tìm cặp nhiệt độ, giúp cậu đo, kết quả, cậu sốt 38,7 độ. Cô bắt cậu tới bệnh viện, cậu kháng kháng không chịu, cô chỉ còn cách lấy thuốc hạ sốt cho cậu uống. Nhìn thấy cậu ngoan ngoãn uống thuốc, cô mới thở phào nhẹ nhõm, quệt những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán mình rồi nói : “Cậu thật phiền phức. Giờ thì đi ngủ một giấc, sáng mai sẽ không có chuyện gì nữa cả!”

“Phan Tiểu Hạ, sao chỉ khi tôi bị bệnh, em mới dịu dàng với tôi như vậy? Tôi thật hận bản thân không thể cả ngày nằm trên giường bệnh!”

“Đừng nói nhảm! Bệnh tật là thứ có thể lờ ra để đùa bỡn sao?” Tiểu Hạ bị dọa giật người.

“Ha ha!” Nhượng Phi cười nhạt, qua một lúc, giọng cậu trở nên xa xăm : “Tại sao lại đi gặp Uông Dương?”

“Gì cơ?”

“Không phải em đã nói sẽ không yêu, không gặp hần nữa sao? Tại sao lại đi gặp hần?”

“Bởi vì, bởi vì. tay của tôi bị thương, anh ấy lại là bác sĩ!”

“Em bị thương? Sao tôi lại không biết? Là từ khi nào?”

Nhượng Phi thất kinh túm lấy tay Tiểu Hạ, Tiểu Hạ vội vàng giằng ra, mặt dần dần đỏ lựng. Cô khẽ khụ một tiếng, mắt tự nhiên nói : “Là một tháng sau khi cậu bỏ đi. Haiz. Hai chúng ta hết người này tới người khác phải vào viện, thật sự nên đi thắp hương khấn Phật một chuyến thôi!”

“Tại sao em không nói với tôi?” Nhượng Phi nổi giận đùng đùng hỏi cô.

“Vết thương không nghiêm trọng, có gì hay ho mà nói với cậu! Hơn nữa, cậu cũng có ở cạnh tôi đâu!”

“Đúng vậy. tôi không ở cạnh em.”

Nhượng Phi lẩm nhẩm nói, mặt bỗng tối sầm lại. Tiểu Hạ đứng dậy định đi, Nhượng Phi bất thành linh từ phía sau ôm chầm lấy cô. Giọng nói của cậu vang lên bên tai, lời nói ra khiến Tiểu Hạ rung rung nước mắt.

“Tiểu Hạ, xin lỗi, sau này anh sẽ luôn ở bên em!”

Giọng nói của cậu vô cùng nhẹ nhàng và dịu dàng muôn phần, hoàn toàn đã chạm tới nơi mềm yếu nhất trong thâm tâm Tiểu Hạ. Cô thừa nhận khi mình bị thương, đã từng oán hận Nhượng Phi không ở cạnh mình, nhưng cô lấy tư cách gì để yêu cầu Nhượng Phi bầu bạn với cô mãi mãi? Nếu đã không thể ở cùng nhau, chi bằng, buông tay, để cho cậu có thể tự do sải cánh bay cao.

“Ừ! Cảm ơn cậu! Nhưng tôi không cần!” Tiểu Hạ nói.

+++++

Sáng ngày hôm sau, Tiểu Hạ tỉnh dậy, nhẹ nhàng mở cửa phòng Nhục Phi, quả nhiên không thấy cậu còn ở đó nữa. Nhìn chăn gối được gấp gọn gàng xếp ngay ngắn, lòng cô phân không rõ là vui hay buồn, không hề có cảm giác thỏa mãn khi đạt được mục đích, chỉ có cảm giác hụt hẫng vô lực, như đang rơi xuống vực sâu thăm thẳm mà thôi.

Cô biết lời nói của mình vô cùng tàn nhẫn, cũng hiểu rõ câu nói đó khiến một Nhục Phi luôn kiêu ngạo bị đá kích trầm trọng, cậu sẽ chịu không nổi mà lựa chọn rời đi, nhưng khi cậu thật sự bỏ đi, lòng cô cũng chẳng có chút nào là dễ chịu. Không biết tên nhóc này đã hạ sốt chưa, không biết đã tìm được phòng để ở hay chưa, không biết cậu ta có phải đang ở phòng tranh hay không.

Đi tới trường học, đứng trên bục giảng, đối diện với những khuôn mặt tràn trề sức sống của học sinh, tâm trạng u uất của Tiểu Hạ cũng đỡ được phần nào, cô cố gắng phục hồi lại phong cách giảng dạy vui vẻ lí thú như lúc xưa.

Tan học, một vài nữ sinh luôn thân thiết với cô, vây tròn lại hỏi : “ Cô ơi, tay cô có sao không?”

“Đỡ nhiều rồi! Cảm ơn các em đã quan tâm!” Tiểu Hạ cười tí mắt.

“Bạn trai của cô thế nào rồi ạ? Sao cả hai người đều bị thương vậy?”

“Bạn trai? A! Cậu ta không phải.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Đi xem phim

Tiểu Hạ có chút bất lực giải thích, cười gượng gập, sau cùng, khề thở dài, đành để mặc cho mọi người hiểu lầm. Đám nữ sinh líu ríu bàn tán ca ngợi phong độ cực kỳ ấn tượng và khí thế ngời ngời của Nhục Phi trên sân cỏ, Tiểu Hạ ngồi bên nghe, cũng không kiềm nổi mà cong cong khóe môi.

Đúng là như vậy, Nhục Phi là người toàn năng, cho dù ở bất cứ nơi đâu cũng đều tỏa sáng. Tuy trận thi đấu lần trước bất phân thắng bại, nhưng đứng ở phương diện khoa Anh ngữ mà nói, thành tích đó được coi là ngàn năm một thuở, mang lại vẻ vang cho toàn khoa.

Nếu không có sự góp mặt của Nhục Phi, trận thi đấu đó căn bản sẽ kết thúc trong thất bại ê chề. Chủ nhiệm sẽ lôi cô ra ăn sống nuốt tươi cũng không biết chừng!

Uông Dương tuy thường xuyên tham gia các hoạt động thể thao, nhưng luận về đấu bóng, anh ta thích bóng rổ hơn bóng đá.

Đương lúc Tiểu Hạ đang bay bổng thả hồn miền man suy nghĩ thì Uông Dương gọi điện tới.

“Tiểu Hạ! Hôm nay mấy giờ thì em hết tiết dạy?” Uông Dương hỏi.

Đầu bên kia điện thoại nghe thấy cả tiếng ồn ào, Uông Dương chắc hẳn vẫn còn ở trong bệnh viện làm việc. Nghĩ đến cảnh Uông Dương bận bù đầu mà vẫn nhớ gọi điện hỏi thăm cô, lòng Tiểu Hạ, trong chốc thoáng, cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Cô cười tươi, nói qua điện thoại : “Còn một tiếng nữa là em tan!”

“Đi xem phim với anh, được không?”

“Được ạ!”

“Vậy, một tiếng nữa anh qua đón em!”

“Ok! Bye bye!”

Tắt điện thoại, đám học sinh bỗng chốc xốn xáo hết cả lên. Có nữ sinh hỏi Tiểu Hạ người vừa nãy gọi điện thoại có phải là anh chàng đẹp trai đá bóng không, Tiểu Hạ chỉ cười cười phủ nhận. Lúc này, một nữ sinh khác giơ tay lên nói : “Tớ biết đó là ai! Người ấy đã có một lần đến trường tìm cô, cũng rất đẹp trai đó!”

“Thế cơ á? Trông như thế nào?”

“Tuy không đẹp bằng anh chàng đá bóng, nhưng cũng rất tuyệt. Cô ơi, là bạn trai của cô phải không?”

“Cái này.....”

Tiếng chuông vào học cứu Tiểu Hạ một bàn trông thấy.

Nghĩ đến buổi hẹn hò sắp tới, những cấu trúc ngữ pháp khô khan cũng biến thú vị theo tâm trạng, cảm giác kỳ vọng và vui sướng khắp khỏi đối với buổi hẹn này khiến Tiểu Hạ mơ màng, đoán không ra ngọn nguồn. Có lẽ, cô vẫn còn yêu Uông Dương, và có lẽ, lần này cô sẽ tìm lại được tình yêu chân thành vốn đã mất đi sau nhiều năm.

Hi vọng là như vậy.....

Tại nhà hàng mang phong cách Tây phương.

Uông Dương kéo ghế giúp Tiểu Hạ, lịch thiệp nhường Tiểu Hạ chọn món, hai người khui một chai champagne, bầu không khí lãng mạn vô cùng. Tiểu Hạ tao nhã cắn một miếng beef-steak, mỉm cười nói : “Mùi vị cũng khá hấp dẫn, nhưng không ngon bằng món beef-steak mà em ăn ở Dương Sóc với Nhục Phi!”

“Vậy à?” Uông Dương nhướn mày, sắc mặt không hề biến đổi.

“Đúng thế! Nhà hàng đó không biết mời đầu bếp trứ danh ở đâu tới, mùi vị đúng chất Tây Âu, khu du lịch mà có nhà hàng như vậy là hiếm lắm đó!”

“Nhưng nhà hàng đó cách đây vô cùng xa xôi, thường xuyên lui tới là điều không thể! Cho nên, lựa chọn yêu thích cái gần ngay bên cạnh vẫn là ưu việt nhất!” Uông Dương nói.

“Việc đó là đương nhiên rồi!” Tiểu Hạ mỉm cười đáp lại, hoàn toàn không nghe ra ngụ ý trong câu nói của Uông Dương.

“Mau ăn đi! Trẻ con không được kén chọn!”

“Anh đang ám chỉ em là trẻ con sao?” Tiểu Hạ bắt mắt cau mày.

“Đương nhiên không phải.Ha ha.....”

“Uông Dương! Anh thật sự biến xấu xa rồi đó!”

Ăn xong, hai người họ đi xem phim. Giờ đã là giữa thu, gió thổi hiu hiu, mang theo không khí se se lạnh. Uông Dương vô cùng tự nhiên cởi áo ngoài của mình ra khoác lên người Tiểu Hạ, sau đó nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô. Tiểu Hạ giật mình, theo bản năng giật tay lại, phản ứng đó khiến Uông Dương sững người. Tiểu Hạ biết mình thất lễ, mặt ửng đỏ, lí nhí nói : “Xin lỗi.”

“Không sao! Anh biết, em vẫn nhất thời chưa thể thích nghi anh lại một lần nữa thâm nhập vào cuộc sống của em, có phải vậy không? Xin lỗi! Là anh quá nôn nóng! Anh sẽ để em có thời gian dần dần chấp nhận anh!”

“Cảm ơn anh! Uông Dương!” Tiểu Hạ cảm kích nói.

“Cô bé ngốc!” Uông Dương dịu dàng xoa xoa mái đầu nhỏ xinh của cô.

Xe ô tô không thể đỗ trước cửa rạp chiếu phim, bãi đỗ xe lại cách khá xa rạp chiếu, Tiểu Hạ đeo guốc cao, đi về phía rạp, chân vì đi một quãng đường dài nên đau nhức vô cùng.

Khó khăn lắm mới có thể bước được tới trước cửa rạp, cô vội vàng tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, Uông Dương mua hai vé xem phim “Mộ quang chi thành*”, cũng mua về hai hộp bỏng ngô, mặt tươi cười rạng rỡ. Tiểu Hạ biết, trước đây, bỏng ngô là vật bất li thân khi hai người đi xem phim cùng nhau, nhìn thấy Uông Dương vẫn còn nhớ, cô xúc động nói : “Anh vẫn còn nhớ.”

“Nhớ gì cơ?”

“Bỏng ngô”

“À. Em nói cái này à? Đây là quà khuyến mãi cho khách VIP, để anh mua thêm nữa nhé!”

“Không cần đâu!” Tiểu Hạ cười gượng.

Vào trong rạp, hai người ngồi ở hàng ghế cuối cùng. Tiểu Hạ chú ý thấy Uông Dương tắt điện thoại đi, không tránh khỏi kỳ quái hỏi : “Anh tắt điện thoại đi sẽ không việc gì chứ? Các anh không phải luôn để điện thoại ở chế độ mở 24/24 sao?”

“Nhưng, anh không thích người khác quấy rầy buổi hẹn hò của mình. Đây là lần hẹn đầu tiên của anh và em kể từ khi chúng ta quay lại với nhau!”

Uông Dương dịu dàng mỉm cười với Tiểu Hạ, đuôi mắt khẽ nheo lại. Tiểu Hạ cảm thấy nơi mềm yếu nhất của trái tim mình bị nụ cười đó làm cho tan chảy mất rồi. Nhịp đập bất ổn đã lâu không thấy, giây phút này đã quay trở lại, cảm giác ngọt ngào không thể tả đang trào dâng trong lòng.

Uông Dương nắm lấy tay cô, nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm túc nói : “Tiểu Hạ! Anh sẽ trân trọng từng giây phút hẹn hò của hai chúng ta, sẽ gắng hết sức để em yêu anh thêm một lần nữa! Em cũng phải nỗ lực, có biết không?”

“Nhưng mà, những việc như vậy sao có thể nói nỗ lực là làm được.....?” Tiểu Hạ khó xử bần khoản.

“Nói đùa thôi! Ngốc ạ! Sao cái gì em cũng tin vậy?” Uông Dương lại cười.

Đương lúc hai người đang tán gẫu, bộ phim đã bắt đầu chiếu.

Tiểu Hạ vừa nhai bỏng ngô, vừa cảm khái xem câu chuyện tình yêu chân thành tha thiết giữa ma cà rồng và con người, lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào. Cô bỗng nhớ phần 2 của bộ phim này cũng đã có trên mạng rồi, định về nhà là xem, bất giác huých huých người bên cạnh, nói : “Thẩm Nhược Phi, nghe nói phần hai của bộ phim này đã có trên mạng, lát nữa về nhà cậu down cho tôi xem nhé!”

“Gi cơ?” Uông Dương mặt thoáng biến sắc, mỉm cười hỏi.

“A! Ý em là, đã có phần hai của bộ phim này trên mạng rồi, muốn về nhà down xuống xem!”

Đối với việc bản thân theo thói quen sơ ý gọi tên Thẩm Nhược Phi, Tiểu Hạ nhất thời không biết giải thích sao cho phải, Uông Dương cũng không nhắc tới điều đó. Anh ta nhớ tới ánh mắt không hề giấu giếm cảm giác kinh tởm khi nhìn mình của chàng trai kém bản thân ba tuổi, không kiềm nổi mà bật cười trào phúng. Tiểu Hạ quay sang nhìn Uông Dương, kỳ quái hỏi : “Anh đang cười gì vậy?”

“Không có gì.....bộ phim này đã có phần hai rồi sao?”

“Đúng vậy, chỉ là ở Trung Quốc vẫn chưa công chiếu mà thôi!”

“Vậy, lát nữa anh cùng em đi mua DVD nhé!”

“Không cần đâu! Cảm ơn anh! Down trên mạng thì không phải mất tiền, lại tiện hơn đi mua. Để em tự lo là được mà!”

“Tiểu Hạ, em không cần phải khách khí với anh như vậy!” Uông Dương khẽ than.

“A? Em không có ý đó! Em chỉ không muốn làm phiền anh.....”

“Anh biết! Chúng ta tiếp tục xem phim thôi!” Uông Dương mỉm cười.

Xem xong phim, Uông Dương lái xe đưa Tiểu Hạ về nhà, anh ta đứng dưới lầu, nho nhả lịch thiệp tạm biệt cô, ánh mắt dõi theo tới khi bóng cô khuất dạng. Vào tới nhà, Tiểu Hạ tháo guốc, quăng sang một bên, lẩm nhẩm nói : “Mệt quá.....”

Mộ quang chi thành : Tên tiếng Việt là Chạng vạng, tên tiếng Anh là Twilight Saga, tiểu thuyết có 4 phần chính : Chạng vạng, Trăng non, Nhật thực, Hùng đông. Do nhà văn Stephenie Meyer viết.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Váy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Bạn gái của Thẩm Nhược Phi?

Bình tâm ngồi ngắm lại, xem ra cuộc hẹn chuẩn bị đầy công phu này, hoàn toàn không hề mang lại cho Tiểu Hạ vui mừng như mong đợi, trái lại, còn khiến cô cảm thấy mệt mỏi rã rời. Nếu như ở cùng với Nhược Phi, cô sẽ trực tiếp nói thẳng với cậu là chân bị đau, không đi được, muốn tới một rạp chiếu phim khác gần hơn để xem, cũng bất chấp hình tượng mà mua một đồng bóng ngô vè, ngồi lại nhai từ đầu tới cuối phim.

Nhưng trước mặt Uông Dương thì hoàn toàn không thể.

Uông Dương đã từng là thần tượng cô tôn sùng và ái mộ, ở cùng với anh ấy, cô phải chú ý đến lời ăn tiếng nói, cử chỉ hành động của mình, việc nào cũng phải vô cùng cẩn trọng giữ kẽ, thật sự luôn khiến cô vô cùng mệt mỏi. Tuy trong thâm tâm, cô vẫn giữ một vị trí dành cho Uông Dương, nhưng tại sao khi hẹn hò với anh ấy, cảm giác lại không giống như trước nữa? Lẽ nào, muốn quay lại quãng thời gian như trước đây thật sự khó khăn đến vậy sao?

Haizzzzz

Vẫn là phải từ từ cố gắng thôi!

Sau đó, Tiểu Hạ và Uông Dương lại hẹn hò thêm mấy lần, tiến triển tuy có chậm chạp nhưng cũng xem như là thuận lợi. Mặc dù không còn cảm giác hồi hộp tim đập chân run như lúc xưa, nhưng tính cách chín chắn, không chấp nhặt của hai người bọn họ thật sự rất hợp nhau.

Uông Dương là người khoan dung độ lượng, Tiểu Hạ cũng không phải là người bụng dạ hẹp hòi, đầu óc thiên cận, hai người họ luôn nghĩ cho nhau, việc nào cũng ưu tiên đối phương trước, cho nên quan hệ của họ vô cùng hài hòa.

Uông Dương thường tới trường học tìm cô, dựa vào ưu thế công việc cùng ngoại hình xuất chúng, anh ta rất được nữ sinh viên ái mộ, còn Tiểu Hạ cũng dần dần quen với cuộc sống có Uông Dương bên cạnh. Sau khi Nhựt Phi rời đi, mẹ Tiểu Hạ có gọi điện đến trách móc, sao lại để cậu dọn nhà, sống ở ngoài một mình, cô chỉ cười trừ đáp lại, không hề giải thích gì cả.

Đúng vậy, có gì hay để bàn cãi đâu? Là do Nhựt Phi luôn thích cô, lại còn cưỡng hôn cô nữa! Thêm một chuyện chi bằng bớt đi một chuyện.

“Đúng rồi! Phòng làm việc Phi Phi hiện giờ đang ở, con đã đi xem chưa vậy? Điều kiện thế nào?”

“Chắc là cũng được!” Tiểu Hạ hàm hồ nói.

“Phan Tiểu Hạ! Rảnh thì nên thường xuyên đi tới đó chăm sóc Phi Phi! Hai đứa không phải là bạn tốt nhất của nhau à? Sao giờ quan hệ của hai đứa lại lạnh nhạt như vậy?”

“Đúng ạ. Hai chúng con đã từng là bạn tốt của nhau.” Tiểu Hạ thoáng sững người, sau đó thì cười khổ.

Tan tầm, Uông Dương gọi điện tới nói anh ta có ca mổ, cho nên vô cùng xin lỗi, tối nay không thể ăn cơm cùng với cô được. Tiểu Hạ đột nhiên nghĩ ra, từ lúc hai người quay lại tới giờ, toàn là Uông Dương chủ động tới gặp cô, còn cô thì chưa có lần nào như thế cả, vậy nên, không tránh khỏi tự trách móc bản thân. Cô dò xét hỏi Uông Dương qua điện thoại: “Uông Dương! Có cần em tới bệnh viện đợi anh không? Gần đó có một nhà hàng bán đồ ăn rất ngon, để em mua cho anh một ít mang tới nhé!”

“Không cần đâu!” Uông Dương vội vàng từ chối: “Anh không biết lúc nào thì mới xong, cho nên em không cần phải đợi anh!”

“Đành thôi vậy.” Tiểu Hạ có chút thất vọng.

“Tiểu Hạ, anh xin lỗi!”

“Không sao đâu mà! Hẹn gặp lại anh!”

“Ừ! Em nhớ phải ăn tối đó nha!”

“Em biết rồi!”

Tắt điện thoại, Tiểu Hạ thu dọn giáo án, lái xe về nhà. Tan ca là giờ cao điểm, đường xá xe cộ đi lại như mắc cửi, lại có rất nhiều đèn xanh đèn đỏ, Tiểu Hạ đợi mà sốt ruột. Lại là một cái đèn đỏ nữa, cô nhàm chán ngoái đầu nhòm qua cửa kính, đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe ô tô vô cùng quen thuộc, đỗ ngay bên cạnh.

Ngồi bên ghế điều khiển là một cô gái tóc xoăn, đang chốc chốc lại quay sang nói với người lái xe, trông bọn họ có vẻ rất thân mật.

Tiểu Hạ thẳng thốt, bất giác chỉ muốn nhìn cho rõ, cô gái ngồi bên cạnh đó rốt cuộc là ai, nhưng chính lúc này, đèn chuyển xanh, cô chỉ có thể trở mặt nhìn chiếc xe đó phóng đi, rồi hòa vào dòng xe cộ. Tim cô đập thình thịch, không biết người đàn ông vừa nãy nhìn thoáng qua có phải là Uông Dương đang “bận phẫu thuật” hay không, chỉ cảm thấy lòng ngày càng bồn chồn. Cô lái xe trong bao lâu, bản thân cô cũng không nhớ rõ, đợi đến cô định thân lại, thì mới phát giác, cô đã đi tới gần phòng tranh của Nhựt Phi.

Sao lại tới nơi này.

Tiểu Hạ chăm chú nhìn phòng tranh đang được tu sửa, xuống xe, ngắm nghía quan sát bên ngoài, xem ra phòng tranh này cũng sắp sửa xong rồi. Quán cà phê thông thường hoặc những nơi khác, luôn dùng xi măng để trát ngoài, còn bức tường bên ngoài của phòng tranh này, lại dùng những tấm gỗ lớn nhỏ, kích cỡ khác nhau xếp thành, nhưng không hề mang lại cảm giác lộn xộn rối rắm, ngược lại, cho người ta cảm giác cổ kính, đẹp đẽ rất tự nhiên.

Tiểu Hạ ngắm công trình kiến trúc vẫn chưa hoàn thành, lòng dấy lên hiếu kỳ, chỉ muốn tận mắt nhìn ngắm bên trong xem có giống như bên ngoài, tính tế mà đây về nghệ thuật hay không. Cô lách qua những mảnh vụn gỗ thừa, tiến vào bên trong, không ngờ, một công nhân tu sửa đột nhiên chắn đường cô: “Cô à, nơi này còn đang tu sửa, vẫn chưa mở cửa cho người ngoài vào xem, phiền cô quay ra cho!”

“Ông chủ của các anh có phải họ Thẩm không?” Tiểu Hạ bực bội.

“Đúng vậy! Không biết cô là.”

“Tôi là người thân của cậu ta!”

Tiểu Hạ nói đoạn, đi thẳng vào trong, nhưng không thể liệu được rằng, mình lại bất ngờ chạm mặt với một cô gái. Cô gái đó buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo đầm màu hồng phấn, da trắng mịn to, là một nữ nhân trẻ trung đẹp lung linh. Tiểu Hạ cảm thấy cô gái trẻ này có chút quen quen, nhưng nhất thời không thể nhớ ra nổi, đang ngượng ngập thì cô gái đó mỉm cười chào hỏi: “Chị Tiểu Hạ phải không ạ?”

“Đúng vậy, cô là.....”

“Em là Chu Cẩm đây mà! Chị không còn nhớ em sao?”

Tiểu Hạ lúc này mới nhớ ra cô gái này là ai.

Cô bé là đàn em cùng học cấp ba của Nhượng Phi, có vẻ ngoài xinh xắn, thành tích học tập lại cao, được coi là tiểu hoa đán trong trường. Năm ấy, cô bé bị một tên xã hội đen nặng nề theo đuôi quấy rối, là Thẩm Nhượng Phi ra tay cứu giúp, qua việc đó, cô bé cứ dính chặt lấy Nhượng Phi. Năm thứ hai đại học, Nhượng Phi sang Mỹ, cô bé cũng đi theo luôn, nghe nói là học cùng trường với cậu, Tiểu Hạ thỉnh thoảng vẫn hay lòi việc này ra châm chọc cậu.

Nhưng nói ra cũng kỳ quái, có một tiểu mỹ nhân nhiệt tình như lửa đeo đuôi Nhượng Phi, cậu ta lại vẫn lãnh đạm thờ ơ, nhiều lần còn chọc cho cô bé phát khóc, Tiểu Hạ ở giữa phải nhúng tay vào giải hòa.

Mấy năm không gặp Chu Cẩm, không ngờ cô bé bây giờ còn xinh đẹp hơn lúc trước, thật sự khiến Tiểu Hạ nhất thời không nhận ra. Cô không biết quan hệ của Nhượng Phi và cô bé là như thế nào, cho nên khách sáo nói : “Đương nhiên là nhớ rồi, Tiểu Chu Cẩm! Em về nước rồi sao?”

“Dạ phải ạ! Em được nghỉ phép, nên về nước thăm Nhượng Phi!”

Chu Cẩm xưng hô cái tên Thẩm Nhượng Phi vô cùng thân mật, khiến lòng Tiểu Hạ đột nhiên cảm thấy khó chịu, cô không biết quan hệ của hai người họ tự lúc nào đã tiến triển tốt đẹp tới mức này, thốt nhiên nhớ lại hôm đó, cô nhìn thấy có hai người đang ôm nhau bên cạnh vườn hoa dưới lầu. Giờ nhớ lại, cô gái đó hình như cũng bận đầm màu hồng phấn.....

Lẽ nào, người con gái đó chính là Chu Cẩm???

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Cùng đi ăn cơm

“Chị Tiểu Hạ, chị đang nghĩ gì vậy?”

“A? Không có gì.....”

Tiểu Hạ then thùng cười trừ, không hề phát hiện ra sắc mặt của mình lúc này rất khó coi. Tuy cô luôn hi vọng Nhượng Phi tìm được một nửa cuộc đời, nhưng khi ngày đó thực sự tới, cô lại có cảm giác như thứ quý giá nhất của mình bị người khác cướp mất vậy, đột nhiên, trong lòng cảm thấy trống trải, hụt hẫng.

Phan Tiểu Hạ! Mi quá ích kỷ rồi! Mi không thể có bất cứ quan hệ nào khác với Thẩm Nhượng Phi, không được lại đi đổ kỵ với bạn gái của cậu ta, như vậy là làm sao? Làm người không được bi ối như vậy!

Tiểu Hạ nghĩ đoạn, vội vàng điều chỉnh cảm xúc trong lòng, gượng ép bản thân nặn ra một nụ cười, không để cho Chu Cẩm phát giác ra sự dị thường của cô. Tiểu Hạ và Chu Cẩm hàn huyên thêm vài câu, toan rời đi thì nghe thấy Chu Cẩm bỗng nhiên mừng rỡ reo lên : “Nhượng Phi! Anh đến rồi à! Chị Tiểu Hạ cũng có ở đây nè!”

Thẩm Nhượng Phi?

Tiểu Hạ quay đầu, cuối cùng cũng gặp lại Nhượng Phi!

Nhượng Phi gầy hơn trước rất nhiều, gương mặt không còn ý cười nhàn nhã, nửa có nửa không như lúc xưa nữa, thay vào là thần thái lạnh lùng, vô cùng điềm tĩnh. Dường như sau một đêm, cậu đã trưởng thành chín chắn hơn hẳn, ánh mắt kích động bùng nổ nay đã không còn, cũng không hề dừng lại nơi Tiểu Hạ đứng, phẳng phai như không hề quen biết cô vậy!

Chu Cẩm thân mật ôm lấy cánh tay cậu nói : “Nhượng Phi, chúng mình đi ăn cơm nhé? Chị Tiểu Hạ có đi cùng tụi em không?”

“Phan Tiểu Hạ.....” Nhượng Phi lúc này mới phát hiện ra sự có mặt của cô, chậm rãi quay đầu lại, còn Tiểu Hạ nhìn Chu Cẩm vô cùng tự nhiên ôm lấy cánh tay cậu, lòng đột nhiên rối như tơ vò. Cô gượng gập cười cười, chỉ có thể dùng nụ cười đó để che giấu cảm giác chua xót trong lòng, vội vàng từ chối : “A! Hai người ăn cơm đi! Tôi không làm phiền nữa! Chu Cẩm, Thẩm Nhượng Phi, hẹn gặp lại!”

“Chị Tiểu Hạ không đi sao? Vậy, đi đường cẩn thận nha chị!”

“Ai cho phép cô đi vậy?” Nhược Phi đột nhiên mở miệng, nét mặt cực khó coi.

Lời của cậu nói ra khiến cả hai cô gái đều sững sờ kinh ngạc. Mặt Tiểu Hạ ửng đỏ, còn mặt Chu Cẩm thì trắng bệch! Chu Cẩm nhanh chóng lấy lại tâm trạng, ngừng khì dịu dàng nói : “Nhược Phi! Chị Tiểu Hạ dường như có việc bận, đi cùng với chúng ta có lẽ không tiện!”

“Cô ấy thì có thể bận việc gì? Tiểu Hạ, ăn cơm thì nên tới Shangri-la nhỉ? Cô đưa tôi tới đó đi!”

“Nhược Phi! Đừng làm phiền chị Tiểu Hạ nữa! Như thế này đi, hai ta gọi taxi đến đó nhé!”

“Can hệ gì tới cô!”

Nhược Phi lạnh lùng liếc Chu Cẩm một cái, Chu Cẩm vội ngậm miệng lại, không dám nói câu nào, đôi mắt bắt đầu rung rung đỏ hoe. Tiểu Hạ nhìn thấy, không nổi lòng, quay sang trách móc Nhược Phi : “Thảm Nhược Phi! Cậu nói chuyện với con gái nên dịu dàng một chút!”

“Liên can gì tới cô? Đi thôi!”

Nhược Phi nói đoạn, kéo tay lời Tiểu Hạ đi, sau đó ngồi lên xe cô. Tiểu Hạ nhìn qua cửa kính, trông thấy Chu Cẩm đang đứng một mình bơ vơ bên ngoài, không nổi nhẩn tâm, giờ tay ra vẫy cô bé : “Chu Cẩm! Em cũng lên xe đi!”

“Nhưng mà.....”

Chu Cẩm dè dặt ngó Nhược Phi, không dám lên xe, dường như đang đợi cậu quyết định vậy. Nhắc thấy nét mặt Nhược Phi vô cùng bình tĩnh, còn tỏ vẻ đứng đưng như không có chuyện gì, Tiểu Hạ hỏi : “Sao lại đối xử với Chu Cẩm như vậy?”

“Gi cơ?”

“Cô bé không phải bạn gái cậu sao? Cậu có thái độ với cô bé kiểu gì vậy?”

“Ai nói cô ta là bạn gái tôi?” Nhược Phi chau mày : “Phan Tiểu Hạ, cô đừng suy đoán lung tung nữa được không? Cô.....hi vọng tôi có bạn gái như vậy sao?”

“Tại sao cậu lại không thừa nhận?” Tiểu Hạ cau lên : “Chu Cẩm đẹp người lại đẹp nét, giống hệt một công chúa bé bỏng, cô bé có điểm nào không xứng với cậu hả? Làm người không được vô trách nhiệm như thế!”

“Vây, cô và Uông Dương quay về với nhau thì gọi là gì? Trách nhiệm sao?” Nhược Phi cười lạnh.

“Không liên quan tới cậu! Tôi giờ vô cùng hạnh phúc, cho nên tôi cũng mong cậu tìm lấy hạnh phúc của riêng mình!”

Tuy lòng buồn bực, nhưng Tiểu Hạ vẫn kiên quyết nhìn vào mắt Nhược Phi, khiến tim cậu đau nhói. Ánh mắt chúc phúc không hề có một tia ghen tuông nào của cô khiến cho mọi khao khát kỳ vọng trong lòng cậu, chớp mắt, vỡ tan thành từng mảnh, găm chặt vào trái tim. Cậu trầm mặc một lúc, cuối cùng, đột nhiên đẩy cửa kính ra : “Này! Lên xe cùng đi ăn cơm!”

“Dạ!”

Chu Cẩm vô cùng mừng rỡ, vội chạy lên xe, suốt dọc đường đi cứ riu rít không ngại nói chuyện với Nhược Phi, còn Tiểu Hạ thì lái xe một mạch tới nhà hàng. Đến Shangri-la, Nhược Phi và Chu Cẩm ngồi một bên, còn Tiểu Hạ thì ngồi phía đối diện. Cô kêu Chu Cẩm gọi món, Chu Cẩm lại lắc đầu : “Chị Tiểu Hạ, em ra nước ngoài quá lâu, không biết món nào là ngon nhất trong nước mình, chị và Nhược Phi quyết định đi ạ!”

“Thảm Nhược Phi! Cậu ăn món gì?” Tiểu Hạ hỏi.

“Cô không biết tôi thích ăn món gì sao?” Nhược Phi hỏi lại.

“Vây, để tôi chọn giúp cậu!”

Tiểu Hạ gọi vài món, thêm một cốc nước cam, sau đó ngồi đợi. Nhà hàng lúc này đang chơi một bản nhạc du dương, cô ngồi đối diện với Chu Cẩm xinh đẹp mĩ miều và Nhược Phi tuấn tú khôi ngô, trông kiểu gì cũng thấy họ là một cặp trời sinh! Tiểu Hạ nâng cằm, ngắm Chu Cẩm đang liếc mắt đưa tình với Nhược Phi, đột nhiên nhớ tới năm mình còn hai mươi tuổi!

Năm đó, cô cũng rất trẻ trung, da dẻ trắng trẻo mịn màng, đôi mắt trong veo, thuần khiết, cho dù không dùng quần áo sang trọng hay phấn son cao cấp để trang điểm thì khi cô mặc áo T-shirt giá 20 nhân dân tệ cũng trông như là mặc đồ giá 200 tệ. Lúc đó, cô không có nhiều tiền, nhưng lại có rất nhiều rất nhiều tình yêu. Cô thích đứng dưới gốc cây chờ đợi chàng trai luôn bận áo trắng, thích nghe giọng nói ấm áp của người ấy, càng thích đắm chìm trong đôi mắt dịu dàng triu mến của người ấy nữa.....

Nhưng tại sao lại không nhớ được dáng vẻ của người đó vậy? Không phải mới gặp người ta hai ngày trước sao?

Tiểu Hạ đột nhiên không thể nhớ nổi dáng vẻ của Uông Dương hồi ấy, chỉ cảm thấy lòng hoang mang bấn loạn như đã đánh mất thứ gì vô cùng quý giá!

Lúc ăn cơm, Chu Cẩm ân cần gấp thức ăn cho Nhược Phi, tuy sắc mặt Nhược Phi khó coi, nhưng vẫn không cự tuyệt. Sự thân mật vô bờ bến, quên cả

người bên cạnh của họ khiến Tiểu Hạ nhìn không nổi, cô ngồi nhai ngấu nghiến thức ăn trong miệng, đột nhiên nghe thấy Chu Cẩm hỏi : “Chị Tiểu Hạ cảm thấy thế nào?”

“Cái gì như thế nào?” Tiểu Hạ thoáng sửng người.

“Chủ nhật chúng ta đi tới khu vui chơi giải trí nhé! Nhược Phi nói anh ấy đến đây lâu như vậy mà vẫn chưa đi đây này!”

“Ai nói cậu ta chưa từng đi! Lần trước, cậu ta tới thành phố S thì đã đi rồi!”

“Tôi đi từ lúc nào vậy?”

“Cậu lên cao trung năm hai, còn tôi lên đại học năm thứ nhất!”

“Tôi bị đau dạ dày, cho nên không đi! Phan Tiểu Hạ, trí nhớ của cô bị sao vậy?”

“A! Vậy khi cậu lên đại học chắc cũng có đi chứ?”

“Hừ!”

Nhược Phi hừ lạnh một tiếng, không thèm nói nữa, giống như đang cố kìm nén cái gì vậy. Tiểu Hạ nhìn cậu, sức nhớ ra mùa hè năm đó, kinh ngạc thốt lên.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Áp Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Đến khách sạn

Mùa hè năm đó cô vào đại học năm thứ nhất, trải qua năm lớp 12 đầy ác mộng, cô cuối cùng cũng đỗ trường đại học S cách nhà không xa. Từ nhà chỉ cần mất một tiếng ngồi tàu hỏa là tới trường, trường cô là một trong 211 trường trọng điểm trên toàn quốc, thêm vào đó, Uông Dương, người trước kia cô thầm yêu sau trở thành bạn trai chính thức của cô cũng học tại đó, cho nên, cô cảm thấy mọi việc đều vô cùng hoàn hảo.

Năm thứ nhất, việc học hành của cô rất rảnh rang, nhưng, cô lại phải sống trong kí túc xá, điều kiện sinh hoạt khó khăn thiếu thốn hơn rất nhiều so với ở nhà, và cô cũng lần đầu được biết thế nào là “bạn cùng phòng”. Phòng trong kí túc xá của cô có tổng cộng 6 người, quê quán khác nhau, gia cảnh khác nhau, tính cách cũng khác nhau. Người thì vô cùng ham học, người thì chỉ mãi ham chơi, chỉ có Cổ Mẫn, dân S thành chính gốc, là tâm đầu ý hợp với cô. Ngày hôm đó, cô cùng người bạn thân, Cổ Mẫn, lôi sách hướng dẫn nấu ăn ra mò mẫm cách làm chè hoa quả, khi đang lén lén lút lút chăm nắn để đun chè đựng trong tô thủy tinh thì chuông điện thoại reo. Cô giật mình đánh thót, vội vàng bật máy, bên kia đầu dây điện thoại truyền tới giọng nói ngọt ngào ấm áp đến dị thường của mẹ cô. Đầu tiên mẹ khen nức khen nở thành tích học tập của cô, sau đó, quật vô lăng, lái sang chuyện Nhược Phi tới thành phố S.....

“Tiểu Hạ, hôm nay Phi Phi tới thành phố S, con phải chăm sóc chu đáo cho thằng bé đó!”

“Hôm nay tới đây? Nó không phải kiểm tra à? Sao lại rảnh rỗi tới đây chơi vậy?”

“Thằng bé nói là muốn xem đời sống sinh viên để lấy động lực học tập, cha mẹ và dì Vương Tuệ thấy đây là cơ hội rất tốt cho thằng bé học hỏi”

Thằng nhóc thối tha, nói dối không biết ngượng.....Khóe miệng Tiểu Hạ bắt đầu giật giật.

Tiểu Hạ thật không hiểu, cái thằng nhóc Nhược Phi bản chất như yêu tinh, xấu xa cực độ đó lại tạo được ấn tượng “con ngoan trò giỏi” trong mắt các cô di thím bác ở đại viện, được bọn họ cưng chiều quý mến vô cùng. Trong lòng cô hiểu rõ, thằng bé này muốn tới khu vui chơi giải trí mới mở ở thành phố S để tung tẩy một bữa, nhưng lại sợ mẹ không cho, nên mới viện ra cái cớ “tốt đẹp” này, chỉ kỳ quái một chỗ là, những vị “tiền bối” anh ninh cả đời đó lại tin sái cổ! Nó là đứa em trai đáng yêu và cũng là bạn thân nhất của cô, đương nhiên là cô không thể bán đứng nó được rồi. Song, nó lại dám một mình “đường xa vạn dặm” tới thăm cô, là gan quả không nhỏ mà!!!

“Con có phải ra sân ga đón nó không?” Tiểu Hạ hỏi.

“Không cần! Thằng bé bảo sẽ tạo bất ngờ cho con!”

Chè hoa quả đun được một lúc, bắt đầu tỏa hương thơm phức, Tiểu Hạ ngăn người, bất giác nắm chặt lấy điện thoại, chỉ cảm thấy tất thảy đều đến quá đường đột, đầu óc cô giờ trống rỗng. Chưa kịp nói thêm câu gì thì bên ngoài có người gõ cửa, Tiểu Hạ không nghĩ ngợi nhiều, vừa cầm điện thoại vừa đi ra, mở cánh cửa, đột nhiên cô hét lên một tiếng, vội vàng đóng sập cửa lại. Cô không thể ngờ rằng, ký túc xá nữ vốn luôn cấm kị nghiêm ngặt lại có thể “thả rông” cho một tên đàn ông con trai đến gõ cửa!!! Chưa hết, lúc này cô đang mặc bộ quần áo ngủ vô cùng lộ liễu!!!! Thật đáng chết

mà!!

“Tiểu Hạ, lát nữa mẹ nhấn số điện thoại của thằng bé cho con! Ý? Tiểu Hạ? Sao con không nói gì vậy? Tiểu Hạ?”

“Mẹ! Không cần phải cho con số điện thoại đâu!” Tiểu Hạ cố nén giận : “Nó đã mò tới đây rồi!”

Tắt điện thoại, Tiểu Hạ vội thay ngay bộ quần áo mặc trong nhà vào, lại dẫn tới dẫn lui Cố Mẫn ăn mặc cho nghiêm chỉnh, xong xuôi đâu đó, mới ra mở cửa. Nhược Phi đứng bên ngoài, mặt đỏ ửng, nhưng giọng nói ra lại khiến người khác muốn tạt cho một trận : “Phan Tiểu Hạ, bà căng thẳng như thế để làm gì? Bộ bà có gì đẹp lắm hay sao?”

“Cút!” Tiểu Hạ lại đóng cửa cái rầm.

“Này! Tôi chỉ đùa chút thôi mà! Đừng giận nữa! Đừng đóng cửa lại mà!!!”

Qua 10 phút, cửa lại lần nữa được mở ra.

Nhược Phi và Cố Mẫn ngồi trên ghế bắt chuyện làm quen, còn Tiểu Hạ ngẩn ngơ ngắm Nhược Phi, một năm không gặp, từ một thằng bé con náy đã “thoái hóa biến chất” thành một chàng trai khôi ngô tuấn tú, Tiểu Hạ chỉ cảm thấy không thể tin nổi vào mắt mình!

Thằng bé bông bột song lại luôn rạng rỡ như ánh mặt trời nay đã trở thành chàng trai hoàn hảo, mười phân vẹn mười, nếu như tình cờ gặp nhau trên phố, chắc chắn, cô không dám dừng lại nhận mặt nó mất!

Vừa nhìn thấy Nhược Phi, Cố Mẫn, người luôn “ham hố cái đẹp”, ngay lập tức sáng mắt, vô cùng happy mời Nhược Phi nếm thử món chè mà Tiểu Hạ phải vất vả lắm mới nấu được!

“Handsome boy! Nếm thử ít chè hoa quả nhé! Đợi một lát để chị đi lấy!”

“Em là con trai, không thể khoanh tay ngồi nhìn như vậy được, để em làm cho, cảm ơn chị!” Nhược Phi mỉm cười, cực kì lễ phép và lịch thiệp đón lấy tô chè trong tay Cố Mẫn.

“Là con trai, ai lại để con gái động chân động tay vào những việc nặng này, hơn nữa lại là một cô gái xinh đẹp như chị!”

“Ai ya! Ghét quá! Cậu thật biết nói chuyện mà!” Đuôi mắt xinh đẹp của Cố Mẫn sung sướng cười híp lại. Lúc này, Cố Mẫn mới để ý Tiểu Hạ luôn im lặng từ đầu tới cuối, vội quay sang, kỳ quái hỏi : “Tiểu Hạ! Sao cậu lại không nói gì vậy? Đúng rồi! Anh bạn đẹp trai này có quan hệ gì với cậu vậy?”

“Giờ mới nhớ tới hỏi sao?” Tiểu Hạ bực mình nhìn Cố Mẫn : “Tiểu thư Cố Mẫn, nếu đó là tên háo sắc hám của lạ thì làm thế nào đây?”

“Có là thế đi chăng nữa thì vẫn là chàng háo sắc đẹp trai ngồi ngồi! Handsome boy, cậu tên gì nhỉ? Có quan hệ gì với Tiểu Hạ nhà chúng tôi vậy?”

“Em tên Thẩm Nhược Phi, là thanh mai trúc mã của Tiểu Hạ!” Nhược Phi mỉm cười nói, để lộ hai hàm răng trắng đều tăm tắp.

“Ồ? Tiểu Hạ! Cậu được lắm đó! Ngoài “anh chàng” nào đó ra, lại còn có cả cậu “em trai” đẹp như vậy! Thật là có phúc “đèo bông” mà!”

Cố Mẫn nói đoạn, mờ ám đá lông nheo với Tiểu Hạ, còn Tiểu Hạ hoàn toàn hết cách với cô bạn thân chỉ được cái về bề ngoài này. Cô day day trán, đầu đầu nói : “Đừng nói nhảm nữa, nó là em trai tôi!”

Khi Tiểu Hạ nói xong, sắc mặt của Nhược Phi liền tối sầm tới đáng sợ. Cố Mẫn hiển nhiên không chú ý tới sắc mặt của Nhược Phi, vẫn tiếp tục trêu chọc Tiểu Hạ : “Em trai? Em ruột hay là em trong “tình chị-em”? Tiểu Hạ, cậu giới thiệu anh bạn đẹp trai này cho tớ được không?”

“Cậu đừng nhộn nữa! Nó kém cậu những 4 tuổi, cậu có thể chơi trò “trâu già khoái gặm cỏ non” được hay sao?”

“Người ta cũng chỉ mới có 21 tuổi chứ mấy.....” Cố Mẫn tủi thân nói với hai đầu ngón tay.

Có lẽ, học sinh cấp 3 và sinh viên đại học không khác nhau là mấy, nhưng trong mắt của sinh viên đại học thì học sinh cấp 3 vẫn chỉ là trẻ con, chỉ khi bọn chúng bước chân vào đại học thì lúc đó mới gọi là trưởng thành, có ý thức trách nhiệm với hành vi của bản thân. Sinh viên đại học nhìn học sinh cấp ba bằng ánh mắt cung chiêu song lại vô cùng phiến diện, họ những tưởng như vậy sẽ nâng cao tự tôn cho bọn họ, nhưng lại không ngờ rằng, đó chẳng qua chỉ là kiểu “càng che càng lộ” mà thôi.

“Tôi tới xem bà học hành thế nào thôi!” Nhược Phi nói dối không cần nghĩ.

“Giờ cậu đã thấy rồi đó, có thể quay về được rồi!”

“Bà.....”

Nhược Phi cắn răng, trừng mắt nhìn Tiểu Hạ, còn Cố Mẫn thì cười phá lên. Cố Mẫn kéo Tiểu Hạ qua một bên, thầm thì : “Cậu cứ để thằng bé ở đây! Món hàng “hời” như vậy, cậu không cần nhưng cũng phải giữ lại cho tớ, đừng hất hủi nó, phí phạm của giờ!”

“Cậu muốn sao hả?” Tiểu Hạ cảnh giác hỏi.

“Này! Đừng dùng ánh mắt đề phòng “lang sói” mà nhìn tớ như vậy!”

“Cậu đó.....” Tiểu Hạ bó tay : “Thắm Nhược Phi! Cậu rút cuộc dùng cách gì mà lên được đây vậy? Chỗ chúng tôi là kí túc xá nữ, nam sinh không được bén mảng tới, làm sao mà cậu lên vào được thế?”

“Tôi nói muốn tìm bà, bọn họ nhất quyết không cho, sau đó tôi xin xỏ bọn họ trong vòng có 5 phút, cuối cùng bọn họ chịu cho tôi lên!”

“Đơn giản vậy sao?” Tiểu Hạ không tin.

“Chỉ đơn giản vậy thôi! Phải rồi, Cố Mẫn, chị vừa nói “anh chàng” nào đó rút cuộc là.....”

“Đi ăn cơm trước, lát nữa có gì thì bàn!” Tiểu Hạ vội cắt ngang lời Nhược Phi.

Bọn họ tới quán cơm ở gần trường học, ăn món Tứ Xuyên vô cùng tốt cho sức khỏe, Uông Dương cũng được gọi tới! Nhìn thấy Uông Dương, Tiểu Hạ liếc xéo Cố Mẫn một cái, còn Uông Dương thì mỉm cười nói : “Tiểu Hạ! Em trai em tới, sao lại không nói với anh một tiếng? Bữa cơm này anh mời, tối nay, chúng ta dẫn cậu bé đi tham quan trường học một vòng, thế nào?”

“Tôi thân với anh lắm à? Việc quái gì tới anh?” Nhược Phi khinh thường nói.

“Thắm Nhược Phi! Cậu có thái độ gì vậy?”

“Tiểu Hạ! Không sao đâu, Nhược Phi vẫn là một đứa trẻ mà!”

Đối với cách giàn hòa của Uông Dương, Nhược Phi chẳng thèm nói câu nào, chỉ bực tức trong lòng, cậu uống một hơi hết sạch cốc trà.

Tiểu Hạ rất thích ăn cay, Cố Mẫn thì vừa ăn vừa xuyết xoa, chỉ có Nhược Phi là ngồi yên không động đũa. Cố Mẫn trêu Nhược Phi kén ăn, Tiểu Hạ cười phân bua : “Nó không thích ăn cay, cậu đừng chọc nó nữa, học sinh cấp ba mới chỉ là trẻ con, cậu đừng “ỷ lớn hiếp bé” nữa đi!”

“Đúng vậy! Không thích ăn cũng không sao mà!” Uông Dương thêm vào.

“Ai nói tôi không thích ăn?”

Lời phản trần của Tiểu Hạ không hề giải vây cho Nhược Phi, cô có lòng muốn giúp cậu, nhưng cậu lại đột nhiên giận dữ, gắp mấy miếng bò sốt cay, giống như đang hôn đôi ai đó, cho vào miệng nhai ngấu nghiến!

“Thắm Nhược Phi! Cậu bắt đầu tập ăn cay rồi à? Không sao chứ?”

“Tôi thích thế! Tôi muốn thế! Không cần bà lo!”

“Tên nhóc nhà cậu đến đây để cãi nhau với tôi có phải không???” Tiểu Hạ tức khí đập bàn cái rầm.

“Hai người bình tĩnh đi nào, đang ăn cơm mà, đừng cãi nhau! Anh bạn đẹp trai, nào, ném thử miếng thịt bò chị đích thân gắp cho cậu xem sao.....”

Ăn xong, Cố Mẫn và Uông Dương đều có việc phải đi trước. Uông Dương thực sự đã bao hết bữa này, Tiểu Hạ xót xa nghĩ, bữa cơm trưa hết những 80 tệ, xem ra lần này Uông Dương phải “bớt ăn bớt mặc” một thời gian rồi, nhất định phải tìm cơ hội bù lại cho anh ấy mới được.

Nhược Phi vừa cùng Tiểu Hạ đi dạo quanh vườn trường vừa nói : “Bà và hấn ta rất thân nhau sao?”

“À?”

“Uông Dương!”

“A! Cũng bình thường thôi! Ha ha.....Thắm Nhược Phi! Cậu sắp thi tới nơi rồi, sao lại rảnh mà chạy đến đây hả?”

“Tiểu Hạ! Bà còn nhớ là đã hứa sẽ viết thư cho tôi không? Lâu lắm rồi bà không hề viết lấy một lá thư nào!”

“A? Ha ha.....”

Tiểu Hạ mang máng nhớ là mình có hứa sẽ thường xuyên viết thư cho Nhược Phi khi lên đại học, lúc đầu, cô rất tuân thủ chấp hành, nhưng sau đó, số lần hẹn hò của cô và Uông Dương ngày càng tăng lên, vì vậy, cô cũng dần dần quên mất việc này. Giờ Nhược Phi nhắc nhở, cô mới chợt dạ : “Tối bận học mà.....”

“Đừng gạt người nữa! Tôi thấy bà có bận chút nào đâu!” Nhược Phi hừ lạnh tức tối.

“Ha ha.....Được rồi! Là tôi sai! Đã được chưa? Tối nay cậu ngủ ở đâu? Có muốn ngủ cùng với Uông Dương không?”

“Bà nói xem?”

“Được rồi! Tôi với cậu đi tìm khách sạn! Thật là thằng bé hoang phí mà.....”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Cùng ăn cơm

Tiểu Hạ giúp Nhược Phi tìm một nhà nghỉ giá cả phải chăng, sau khi thu xếp ổn thỏa cô mới cảm thấy nhẹ nhõm. Cô cực kỳ hưng phấn hỏi Nhược Phi ngày mai muốn đi đâu chơi, Nhược Phi trả lời câu được câu mất, bấy giờ, Tiểu Hạ mới nhận thấy sắc mặt cậu trắng bệch tới đáng sợ, mồ hôi túa ra đầm đìa, răng cắn chặt môi, dường như đang cố gắng chịu đựng cơn đau cực hạn. Tiểu Hạ thất kinh, cuống cuống hỏi: “Cậu sao vậy?”

“Đau bụng.....”

“Hả?”

Nhược Phi vội lao vào nhà vệ sinh.

Khi Nhược Phi từ nhà vệ sinh lết ra, mặt cậu đỏ ửng, không dám nhìn Tiểu Hạ lấy một lần. Song, chỉ được vài phút, cậu lại lao vào toilet, mặt cậu đỏ gay đỏ gắt, chừng như thẹn tới sắp phun máu luôn! Tiểu Hạ cố gắng nhịn cười, gửi tin nhắn hỏi Uông Dương, Uông Dương nhắn lại: “Có triệu chứng của bệnh viêm dạ dày, nên tới bệnh viện khám xem sao, đừng lơ là xem nhẹ việc đó!”

Viêm dạ dày? Tiểu Hạ dờ người.

Khi Nhược Phi lần thứ n lê ra từ toilet, mặt cậu trắng nhợt nhạt, không còn đỏ sừng sừng như vừa nãy nữa. Tiểu Hạ sốt sắng hỏi thẳng, bất kể cậu có tức hay không: “Bụng cậu như có gai đâm, lợm giọng buồn nôn, sau đó đau bụng buồn đi ngoài, có phải không?”

“Đúng vậy! Sao bà biết?”

“Đi tới bệnh viện với tôi!”

“Không! Giờ đã đỡ nhiều rồi!”

Tiểu Hạ nói đoạn liền kéo Nhược Phi ra ngoài, nhưng Nhược Phi giữ tay cô lại, mặt cậu tuy trắng bệch song tay lại nóng như lửa: “Tiểu Hạ, tôi thực sự không muốn tới bệnh viện, uống ít nước nóng là được rồi, bà ở cạnh tôi được không?”

Tóc cậu rũ rượi lòa xòa trước trán, che khuất tầm mắt, dưới cằm còn sót lại chút vết tích của trận nôn ọe khi nãy, bờ môi trắng bệch, khiến cô trông thấy mà xót thương. Cô nhìn đồng hồ, đã là 10 giờ tối, có về ký túc xá cũng không kịp, nên cô quyết định: “Được! Tôi ở lại, nhưng không nên để người kiểm tra phòng bắt được.....”

“Cảm ơn!” Nhược Phi cười tươi đáp lại.

Nhân lúc Nhược Phi đi tắm, cô gọi điện cho Cố Mẫn báo tối nay không về phòng được, sau đó lại nói với Uông Dương cô ở lại chăm sóc Nhược Phi. Uông Dương tưởng hai người đang ở bệnh viện, cho nên hỏi cô có muốn anh ta tới thăm không, Tiểu Hạ ngần ngừ một lúc, cuối cùng nói: “Không cần đâu.....Mình em là được rồi.....Điện thoại hết pin.....Em tắt máy đây.....”

“Ừ! Tiểu Hạ, anh yêu em!”

“Em cũng yêu anh!”

Gặp điện thoại lại, Tiểu Hạ cười ngọt ngào, nhưng lòng lại dằn vặt áy náy vì đã giấu Uông Dương chuyện này. Cô và Uông Dương từng hứa là sẽ không giấu giếm đối phương bất cứ chuyện gì.....nhưng, đây là do anh ấy “hiều lắm”, không phải “che giấu”! Rốt cuộc là có nên nói sự thật với Uông Dương không???

“Này! Tôi muốn uống nước!”

Nhược Phi vừa lấy khăn lau tóc vừa bước ra từ nhà tắm, người cậu vẫn còn ướt sũng ướt, song lại thoang thoang mùi xà bông thơm mát, Tiểu Hạ tròn mắt, sau đó miễn cưỡng đi rót một cốc nước nóng, cậu uống mấy ngụm rồi đặt cốc lên bụng chườm, trông có vẻ rất thoải mái dễ chịu.

Thấy sắc mặt cậu đỡ nhợt nhạt, Tiểu Hạ liền thở phào nhẹ nhõm. Cô gấp áo lại làm gối, sau đó nằm xuống chiếc giường khác, tắt đèn, nhắm mắt, nhưng mãi chẳng ngủ được, cô lẩn qua lẩn lại, trở mình liên tục.

Cảm giác kỳ lạ thật.

Cho dù cô và Nhược Phi chơi với nhau từ nhỏ tới lớn đi chăng nữa, giờ hai người lại ngủ chung một phòng, ngay cả Uông Dương còn chưa có lần nào.

“Tiểu Hạ! Bà ngủ không được sao?” Nhược Phi hỏi.

“Có chút khó ngủ!”

“Vậy để tôi qua bên đó nói chuyện với bà!”

Nhược Phi nói đoạn, ngồi luôn lên giường cô, dọa cô giật mình đánh thót. Nếu không phải thằng nhóc đang bị bệnh, cô căn bản đã cho nó một trận, song, giờ chỉ đành cố gắng nuốt con giận xuống. Cô ngượng ngùng kéo chăn che kín người : “Nói cái gì?”

“Phan Tiểu Hạ! Tôi tưởng bà sẽ đánh tôi!”

“Hà?”

“Mỗi lần tôi bị bệnh, thái độ của bà sẽ đặc biệt dịu dàng! Có lẽ, tôi thường xuyên mắc bệnh lại hay!”

“Thằng nhóc nhà cậu lại nói ngớ nói ngẩn gì vậy? Thảm Nhược Phi! Mai chúng ta không đi chơi nữa, đợi cậu khỏe rồi hãy tính _____ Cậu thấy thế nào?”

“Bà đang lo cho tôi sao?”

“Hỏi vớ vẩn! Thằng ranh nhà cậu sao mà khó ưa thế không biết!”

Tiểu Hạ bắt đầu trách móc Nhược Phi, còn cậu thì chẳng nói chẳng rằng, xem ra tâm trạng không lấy gì làm vui vẻ. Tiểu Hạ tưởng cậu trẻ con vì không được đi chơi nên quạu, cô dịu giọng an ủi : “Đừng giận nữa! Lần này không được đi chơi thì để sau khi cậu lên đại học rồi đi! Dầu sao thì, khu vui chơi giải trí đó cũng không chạy đi đâu được, lần sau dẫn cậu đi là được mà!”

“Này! Bà đừng dễ dàng dành tôi như con nít thế!”

“Cậu vốn là trẻ con mà.Nói thật đi! Việc ôn tập của cậu đến đâu rồi?”

“Miễn bàn!” Nhược Phi tự mãn trả lời.

“Vậy cậu định thi vào trường đại học nào? Thanh Hoa à?”

“Trường S!”

“Gi? Thành tích của cậu hơn tôi rất nhiều, vào trường S có phải phí quá không?”

“Nhưng.tôi muốn học cùng trường với bà mà!” Nhược Phi lẩm rầm.

Giọng nói của cậu không còn như trẻ con cũng không khàn khản quái gở như lúc dậy thì, thay vào là giọng từ tính êm tai như phát thanh viên! Ngồi bên giường, ánh trăng vằng vặc chiếu trên người cậu, tạo thành chiếc bóng mờ mờ song lại vô cùng đẹp đẽ, in trên tấm chăn trắng tinh khiết. Dầu rằng, người con trai trong lòng Tiểu Hạ là Uông Dương, nhưng cô không thể không thừa nhận, Nhược Phi thừa kế mọi nét đẹp của dì Vương Tuệ, thậm chí còn tuấn tú hơn cả Uông Dương, quả thật là anh chàng đẹp trai mười phần vẹn mười. Hơn nữa, tuy cậu rất được đám con gái ái mộ, song, từ bé tới lớn chưa từng thấy hèn hò yêu đương ai bao giờ, vẫn giữ đúng chuẩn mẫu mực : “con ngoan trò giỏi”.

“Tiểu Hạ! Thực ra tôi đến đây là.”

“Cậu đợi một lát! Tôi nghe điện thoại!”

Bất thành linh, chuông điện thoại của Tiểu Hạ reo lên, Nhược Phi giật mình, câu tiếp theo đành phải nuốt xuống. Là điện thoại của Uông Dương, cùng với anh ta tán gẫu vài câu, nét mặt cô vô cùng rạng rỡ, hoàn toàn không để ý sắc mặt Nhược Phi đã biến khó coi tới cực độ.

Tắt điện thoại xong, Nhược Phi hỏi cô : “Ai gọi đó?”

“Uông Dương!”

“Hai người có quan hệ gì?”

“Này! Cậu điều tra hộ tịch hộ khẩu đấy à?”

“Vậy để tôi hỏi mẹ bà là ra!”

“Vậy thì cũng được mấy năm rồi nhì, tên nhóc Thẩm Nhược Phi này thật là, chẳng nói gì với gia đình cả! A! Không.... Ý chị là, nó có khi thừa với gia đình rồi nhưng chị lại không biết....”

Thấy Chu Cẩm biến sắc, Tiểu Hạ ngay lập tức nhận ra lời của mình có thể khiến Chu Cẩm hiểu lầm, vội vàng đính chính lại. Sắc mặt Chu Cẩm có chút nhợt nhạt, qua một lúc mới cười dịu dàng : “Nhược Phi nhất định là nói với đi rồi. Một thời gian nữa chúng em sẽ về nhà ra mắt, đến lúc đó, hi vọng chỉ Tiểu Hạ nói tốt cho em vài câu nha!”

“Nhất định! Nhất định!” Tiểu Hạ vội đồng ý.

“Này! Tính xong tiền rồi đó! Còn chưa về sao?” Nhược Phi bước tới trước mặt Tiểu Hạ, bực bội hỏi. Hai cô gái quay sang nhìn nhau, có chút bất lực đứng dậy. Tiểu Hạ chờ hai người họ về tới thành phố, sau đó một mình lái xe về nhà, trước khi đi ngủ, cô gọi cho Uông Dương, nhưng anh ta tắt máy mất rồi!

Trước đây, mỗi khi có ca phẫu thuật, Uông Dương đều gọi điện cho cô, lần này lại tắt máy, rồi thêm cả cảnh nhìn thấy lúc tan tầm, thật sự khiến cô cảm thấy có chút bực mình.

Cô suy ngẫm một lát rồi đặt điện thoại xuống, sau đó đi tắm rửa cho sáng khoái, cuối cùng lên giường nằm, hơn cả tưởng tượng, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Nếu như vào lúc cô hai mươi tuổi, một khi Uông Dương tắt điện thoại, không nói không rằng, cô nhất định sẽ lo lắng anh ta xảy ra chuyện gì, gọi điện tới tập đến khi phát cáu cãi nhau với anh ta một trận mới thôi. Nhưng giờ, cô đã hai mươi tám rồi, bạn trai có tắt máy cũng không phải lo nghĩ gì, giống như mấy mô-típ cũ mềm trong phim vậy, khẳng định là điện thoại hết pin hoặc là không muốn ai làm phiền, cho nên, cứ thoải mái ngủ một giấc là xong!

Ngày hôm sau, Tiểu Hạ lên lớp, trông hoàn toàn như chưa xảy ra chuyện gì, không ngờ rằng, Uông Dương chủ động gọi cô.

Lúc cô đang giảng bài, đột ngột nhận được tin nhắn, hết giờ, cô mới mở máy ra xem, quả nhiên là Uông Dương. Trong tin nhắn, Uông Dương vô cùng dầy dút, xin lỗi vì tới qua ngủ quên mất, điện thoại hết pin cũng không hay biết, cuối cùng hẹn cô ngày kia ra ngoài chơi. Tiểu Hạ nhớ ngày kia là chủ nhật, vừa hay có hẹn đi tới khu giải trí, thế là, quay sang hỏi dò Uông Dương xem anh ta có muốn đi cùng bọn Nhược Phi không. Không ngờ, Uông Dương rất sáng khoái đồng ý, còn vô cùng hào hứng đề nghị đến đón bọn họ. Tiểu Hạ nghĩ xe của Uông Dương dầu sao cũng to, vừa đủ 4 người ngồi, thế nên liền bằng lòng.

Tối đó, Tiểu Hạ gọi điện cho Nhược Phi nói dự định của ngày chủ nhật, muốn cậu và Chu Cẩm tới nội thành đợi Uông Dương lái xe đến đón bọn họ. Đầu bên kia điện thoại im lặng một lúc lâu, mãi mới thấy Nhược Phi “Ừ” một câu rồi cúp cái rụp. Thái độ vô lễ của cậu khiến Tiểu Hạ tức tới nhảy chồm chồm. Cô chẳng hiểu lần này thẳng thốt đó lại giận dỗi cái gì nữa, rõ ràng là hai người bọn họ đề xướng chuyện đi chơi trước mà!!!!

Giờ cậu ta “thoái hóa biến chất” hết bà già thời mẫn kinh vậy! Hoặc cũng có thể, sự dịu dàng của cậu ta chỉ dành cho người khác, không còn dành cho cô nữa! Đây cũng là chuyện một sớm một chiều thôi mà!

Haizzz.

Đúng 2h chiều ngày chủ nhật, Uông Dương đến đón cô. Tiểu Hạ mặc bộ thể thao màu đen, buộc tóc đuôi ngựa, toan ra khỏi cửa, nhưng trước khi đi, cô soi gương lần cuối, thấy sắc mặt mình cực tệ, liền trang điểm nhẹ nhàng rồi mới dám bước ra. Uông Dương ngồi trong xe ngắm cô, khen ngợi : “Hôm nay em đẹp lắm đó!”

“Cảm ơn! Chúng ta đi đón bọn Thẩm Nhược Phi thôi!”

“Ừ!”

Tiểu Hạ ngồi ghế trước, còn Uông Dương thì chăm chú lái xe. Cô liếc qua kính chiếu hậu thấy nét mặt Uông Dương rất bình tĩnh, liền giả vờ thờ ơ hỏi : “Hôm kia rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Gọi mãi sao anh không bắt máy?”

“Máy anh hết pin, khi phẫu thuật lại phải tắt máy, thành thật xin lỗi em!”

“Ở bệnh viện không có nơi nào để sạc pin sao? Phẫu thuật xong anh cũng không hề nghĩ tới gọi điện cho em một lần à? Em.xin lỗi!”

Cho dù có cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình, song, Tiểu Hạ vẫn không thể chịu nổi mà quay sang trách móc Uông Dương. Cô hít một cái thật sâu, buông câu “xin lỗi” xong thì chẳng nói năng gì nữa, Uông Dương thần sắc phức tạp nhìn cô. Một tay anh ta nắm lấy vô lăng một tay nắm tay Tiểu Hạ, nhỏ giọng : “Tiểu Hạ! Anh xin lỗi!”

“Xin lỗi vì chuyện gì?”

“Xin lỗi vì đã để em lo lắng! Thật sự rất xin lỗi em!”

“Bỏ đi! Sau này có chuyện gì cũng nên nói với em một tiếng, không thì, em sẽ.lo lắng”

“Xin lỗi, sẽ không có lần sau nữa đâu!”

“Ừ! Em tin anh!” Tiểu Hạ dịu dàng mỉm cười.

Thế là hai người họ lại nắm tay nhau làm hòa.

Tôi nội thành, Tiểu Hạ tìm mãi mà vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Nhượng Phi và Chu Cẩm đứng ở bên đường đợi như đã hẹn, lòng có chút sốt sắng. Đang lúc cô định gọi điện cho Nhượng Phi, thì một chiếc BMW xám bạc từ từ đỗ bên xe của Uông Dương. Và, mui xe được mở ra, người chào hỏi họ không ai khác, chính là Chu Cẩm.

“Chị Tiểu Hạ! Em ở đây...”

“Chu Cẩm? Thăm Nhượng Phi? Không phải đã dặn hai người là đợi Uông Dương tới đón hay sao? Sao lại lái xe tới vậy?”

“Nhượng Phi không muốn phiền tới anh chị nên mới tự mua xe...”

“Tự mua xe? Lúc nào?”

“Vừa nãy ạ!”

“Vừa nãy? Thăm Nhượng Phi! Cậu đốt tiền giời lắm!”

Xe của Nhượng Phi là xe thể thao BMW Z4, cực kì thời thượng, cũng vô cùng bắt mắt! Ngay cả Tiểu Hạ đang xót xa cho số tiền của dì Vương Tuệ cũng phải thừa nhận Nhượng Phi đeo kính râm lái xe đua thật sự rất cool!

Hai người họ cùng xuất thân danh giá, tính cách cũng kiêu ngạo như nhau, cùng tự do phóng khoáng như gió vậy. Nhưng.....chiếc xe thể thao đáng chết này rốt cuộc bao nhiêu tiền vậy? Tiền nhiều thì có thể đem đốt sao??

“Nếu đã tới cả rồi thì chúng ta mau xuất phát thôi! Đến muộn thì không chơi được nhiều nữa đâu!” Uông Dương mỉm cười nói.

Thăm Nhượng Phi không thèm liếc Uông Dương lấy cái nào, đạp mạnh chân ga, xe ô tô như một chiếc cung kéo căng, lao vun vút trên đường. Tiểu Hạ nhìn cậu phóng đi, phần nộ cau mày: “Tên nhóc chết già này đã đốt tiền mua xe lại còn dám phóng nhanh như vậy! Không được! Em phải mách với dì Vương Tuệ, chiều con cũng không thể chiều đến thế này!”

“Tiểu Hạ! Em quản có hơi quá không?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Khu vui chơi (2)

“Dạ?”

“Thăm Nhượng Phi là chàng thanh niên 25 tuổi rồi, sớm đã có những suy nghĩ riêng và cũng biết chịu trách nhiệm cho những hành vi của mình. Em cảm thấy một thanh niên 25 tuổi làm việc gì cũng phải báo cáo với mẹ sao? Em coi nó là con nít à?”

“Có lẽ là do em đã quen như thế rồi.....”

“Tiểu Hạ! Em là chị nó, không phải bạn gái nó! Hai người có thân thiết gần bó thì anh cũng không có hiểu lầm gì cả, nhưng cô bé ấy nhất định sẽ nghĩ khác! Vì thế em nên giữ khoảng cách là tốt nhất!”

“Em biết rồi!” Tiểu Hạ rầu rĩ đáp.

Việc Uông Dương tắt điện thoại không liên lạc được thì Tiểu Hạ chiếm thế thượng phong, song, nhận xét của Uông Dương về thái độ của cô với Nhượng Phi, khiến cô không nói được câu nào, bất giác, cô lại trở thành người lép vế.

Xe bon bon chạy trên con đường tới khu vui chơi, Tiểu Hạ chẳng biết mà xui quý khiến thế nào lại hỏi: “Uông Dương! Hôm kia anh thật sự ở trong bệnh viện sao? Tại sao hôm đó em lại gặp anh trên đường?”

“Gặp anh? Không thể nào! Anh cho một đồng sự mượn xe, có khi em nhận nhầm người rồi!”

“Trông dáng người ấy rất giống anh, đã thế bên cạnh còn có một cô gái nữa! Anh có chắc là anh không đưa ai về nhà không?”

“Bé con! Hôm nay tự dưng thấy em có vẻ là lạ, thì ra là đang ghen. Em lo hơi thừa rồi đó!”

Uông Dương nói đoạn, véo má cô một cái, thái độ rất tự nhiên, thực sự khiến Tiểu Hạ nghi ngờ bản thân có khi do quá lo lắng nên nghi oan cho Uông

Dương cũng không biết chừng. Cô cười sượng sùng, định lấy chiếc gương trên đầu xe xuống xem xem lớp phấn trên má có bị mờ đi không, song, lại phát hiện có dấu son đã khô từ lâu in lại trên đó. Cô hít sâu, quả nhiên ngửi thấy mùi nước hoa còn thoang thoảng đọng lại, tuy nhiên cô chỉ nói nhỏ : “Cô lẽ là em đã nhầm.Nhưng em hi vọng anh sẽ không dối gạt em!”

“Anh không hề gạt em đâu!” Ưông Dương dịu dàng nói.

Khi hai người tới khu vui chơi thì Nhượng Phi và Chu Cẩm đã đợi họ tự rất lâu rồi. Bốn người họ trước khi đi không để ý đến lịch, lúc tới rồi thì mới hay, hôm nay là carnival chỉ có một lần trong năm, có rất nhiều ca sĩ nổi tiếng đến góp vui, cùng rất nhiều show trình diễn thú vị, và đương nhiên là người tới xem nhiều vô số kể, phải nói là đông như kiến cỏ, nhộn nhịp náo nhiệt kinh khủng.

Chật vật mãi Ưông Dương mới chen chúc mua được 4 vé vào cửa, khi anh ta len được ra thì người đã ướt đầm mồ hôi. Bọn họ lái tới bãi đỗ ở gần cổng vào, nhưng, khoảng trống trên bãi chỉ vừa đủ cho một chiếc xe, phải có một chiếc đồ ở ngoài cổng, không ai trông coi, không an toàn chút nào. Ưông Dương thấy vậy liền nói : “Nếu giờ không đỗ, e rằng lát nữa sẽ không còn chỗ, Thẩm Nhượng Phi, cậu đồ ở trong này, tôi để xe ở ngoài là được. Xe của cậu là xe mới, không nên để xảy ra chuyện gì, mẹ cậu nhất định sẽ không vui, cậu thấy sao?”

Nghe Ưông Dương nói vậy, Tiểu Hạ cảm thấy vô cùng có lí, nhưng Nhượng Phi lại biến sắc, cậu chau mày, từ cao nhìn xuống tên Ưông Dương thấp hơn mình, cố ý chế nhạo : “Bác sĩ Ưông nói rất đúng, nơi này đông người, trị an lại không đảm bảo, cẩn thận vẫn là tốt nhất. Có điều, bác sĩ Ưông vẫn nên đỗ xe ở trong bãi, nếu như “xe của cơ quan” mà bị người ta làm xước mất son, hoặc là biến mất tiêu, chúng tôi sẽ không gánh vác nổi trách nhiệm đâu! Dù gì, chiếc xe đó cũng đáng giá mấy trăm ngàn tệ, không phải là con số ít ỏi! Bác sĩ Ưông, anh thấy có đúng không?”

Bề ngoài, lời của Nhượng Phi hoàn toàn hợp tình hợp lý, không có gì có thể bắt bẻ, nhưng nét mặt của Ưông Dương lại sa sầm tới đáng sợ, Tiểu Hạ cũng cảm thấy sĩ diện bị lộ mất tiêu. Ưông Dương chưa từng nói rõ lai lịch của chiếc xe này cho cô, cô những tưởng Ưông Dương tự mua nóhóa ra, là xe của cơ quan.

Nhưng mà, chỉ có lãnh đạo mới được lái xe của cơ quan, Ưông Dương ở trong bệnh viện không có vị thế gì cả, sao lại được lái ngộ như vậy? Lẽ nào, thời buổi này, “hài quý” luôn được người khác ưu ái??

Tuy Tiểu Hạ nghi hoặc trong lòng, nhưng tự nhiên sẽ không nói ra những việc gây ảnh hưởng tới lòng tự trọng của Ưông Dương cho người khác biết, nên cô vội vàng chuyển đề tài. Tiểu Hạ cười với Ưông Dương : “Ưông Dương anh đừng khách khí mà, hai người cứ nhường đi nhường lại thế này, chỗ để xe sẽ bị người khác cướp mất đó! Chúng ta cứ đỗ ở trong bãi, xe của Thẩm Nhượng Phi mới mua nên muốn show một chút, nếu nó muốn đỗ bên ngoài thì cứ để kệ nó đi!”

“Ừ! Anh nghe em!” Ưông Dương cười đáp.

Đỗ xe xong, bốn người họ bước vào khu vui chơi, nhưng lại hoàn toàn chết chững với dòng người đổ xô về như nước lũ. Tiểu Hạ tính sơ qua, mỗi một trò chơi phải xếp hàng ít nhất 30 phút để mua vé, thực sự khiến đầu cô đau như búa bổ. Cô nhìn trờ tàu lượn cách đó không xa, lại để ý thấy ánh mắt Chu Cẩm đang dừng lại ở trò đu quay ngựa gỗ mà các cô gái luôn yêu thích, thế là ra quyết định : “Người quá đông, chúng ta lại mỗi người một ý, chỉ bằng chia nhau ra để chơi, 12 giờ đêm gặp nhau ở trước cổng ra vào, thế nào?”

“Tiểu Hạ! Hiếm có cơ hội mọi người tụ họp đông đủ, anh nghĩ chúng ta nên đi chơi cùng nhau sẽ vui hơn!” Ưông Dương phản đối luôn.

“Đúng thế! Chị Tiểu Hạ! Chúng ta đi cùng nhau đi!” Chu Cẩm cũng kháng nghị.

“HỦ!” Nhượng Phi tỏ thái độ “hừ” một tiếng, xem ra cũng phản đối ý kiến của cô.

Tiểu Hạ không ngờ là ý tốt của mình lại bị mọi người phản bác, cảm thấy vô cùng mất thể diện. Cô cũng “hừ” một tiếng : “Được rồi! Vậy thì mọi người cùng chơi! Ưông Dương! Chúng ta đi tàu lượn có được không?”

“Được! Đến lúc đó em đừng có khóc nhé!” Ưông Dương mỉm cười dịu dàng, sau đó nhìn Nhượng Phi : “Nhượng Phi, cậu có đi không?”

“Đương nhiên là có! Sao lại không được?”

“Chu Cẩm thì sao?”

“Em, em.”

“Cô không đi thì thôi!” Nhượng Phi bực mình nói.

“Em, em đi.” Chu Cẩm đỏ mặt, cuối cùng, đành cảm động ý.

Tiếng hét chói tai trên tàu lượn rất nhanh đã dập tắt ngọn lửa âm ỉ bùng cháy trong bọn họ. Sau khi xuống tàu lượn, Tiểu Hạ thở hổn hển, vỗ ngực trấn an nhịp đập, còn Chu Cẩm thì nước mắt tèm lem. Khi Chu Cẩm khóc thút thít, mắt của cô bé đỏ hoe, hai vai lại không ngừng run rẩy, cho dù có là con gái đi chăng nữa, Tiểu Hạ vẫn cảm thấy mềm lòng. Tuy vậy, bọn họ vẫn hăng say chơi thêm mấy trò kích thích nữa, Chu Cẩm đáng thương cực độ nhìn Nhượng Phi đang định chơi tiếp trò hải tặc, yếu ớt nói : “Nhượng Phi! Em thấy khó chịu, muốn sang bên kia ngồi một lát.”

“Thật vô dụng.” Nhượng Phi cáu.

“Em đi trước đây.”

Chu Cẩm nói rồi chạy về phía toilet cách đó không xa, chẳng biết là muốn khóc hay muốn ới nữa. Tiểu Hạ nhìn dáng vẻ đáng thương của Chu Cẩm, xót xa : “Thảm Nhược Phi! Cậu có thái độ gì với bạn gái vậy? Quá thô lỗ rồi đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Kim trong bọc cũng có ngày.....

“Đúng vậy! Phải đối xử thật dịu dàng với con gái! Nghe lời chị cậu là không có sai đâu!”

Uông Dương tự nhiên hết thấy lấy tay quàng qua eo Tiểu Hạ, khiến người cô bỗng cứng đơ. Tuy hai người họ trước đây đã rất thân mật, nhưng, từ khi hai người quay lại với nhau tiến triển lại cực chậm, nắm tay cũng rất ít chứ đừng nói là ôm nhau!

Cái ôm eo của Uông Dương khiến Tiểu Hạ bất giác dấy lên phản cảm mà chính cô cũng không thể lý giải nổi, hơn thế, cô lại có cảm giác hoảng loạn như bị người khác bắt gặp mình đang lẳng nhăng cặp bồ! Cô theo bản năng vội nhìn sang Nhược Phi, song lại phát hiện, Nhược Phi căn bản không hề để ý tới cử chỉ thân mật đó, lòng đột nhiên thấy hụt hẫng trống trải. Cô chẳng hiểu vì sao lại cảm thấy thất vọng, tuy cảm giác thất lạc đó chỉ chạy xẹt qua trong khoảnh khắc, nhưng cũng đủ khiến tâm can đau nhói tới cực hạn.

Vì sao lại thế này? Vì sao lại không muốn Thảm Nhược Phi nhìn thấy cô và Uông Dương thân mật? Đây không phải là ước nguyện ban đầu mà cô đồng ý quay lại với Uông Dương sao? Tại sao tất cả chuyện lại vô thức biến vị như vậy?

Rốt cuộc là tại sao cô luôn quan tâm tới cách nghĩ của Nhược Phi?

Đương lúc đầu óc Tiểu Hạ đang rối rắm thì chuông điện thoại của Uông Dương reo lên.

Uông Dương nói gì với Nhược Phi, Tiểu Hạ hoàn toàn không nghe thấy rõ, chỉ khi điện thoại của Uông Dương vang lên tiếng chuông chưa từng được nghe qua thì đôi bàn tay đang ôm lấy eo cô đột ngột siết chặt. Cô tò mò chăm chăm nhìn Uông Dương rút điện thoại ra sau đó cười với mình : “Xin lỗi! Anh đi nghe điện thoại một lát!”

“Anh cứ ở đây nghe cũng được mà, xung quanh đều ồn ào, đi đâu cũng như nhau cả mà!” Tiểu Hạ cũng cười đáp.

“Anh đi ra kia một lát thôi!”

Người gọi đến căn bản đang có xu thế “anh mà không nghe tôi cứ gọi đến cùng”, cho nên chuông điện thoại reo không ngừng và cũng khiến sắc mặt Uông Dương có chút khó coi, anh ta liền đi ra chỗ khác để nghe điện. Nhược Phi liếc mắt nhìn Uông Dương ở đằng xa, cũng không hề nhìn Tiểu Hạ, đút tay vào túi quần, lầm bầm : “Phan Tiểu Hạ! Cô là đồ ngốc à? Loại đàn ông như vậy mà cũng.”

“Im miệng! Việc của tôi, tôi rõ nhất!”

“Tùy cô!”

Tiểu Hạ cắn chặt môi, ngẩng đầu lên nhìn đám người đang la hét chói tai trên tàu lượn, dường như chỉ như thế mới có thể nuốt nước mắt vào trái tim. Nhược Phi trầm mặc nhìn cô một hồi lâu rồi thở dài thườn thượt : “Đồ ngốc!”

Đồ ngốc?

Có lẽ là vậy.....

Nhưng, một khi đã đối diện với tình yêu, ai còn có thể lý trí được đây?

Độ khoảng 5 phút sau, Uông Dương bắt máy xong thì quay về chỗ hai người, cơ hồ rất áy náy nhìn Tiểu Hạ. Tuy vô cùng buồn bã, song, Tiểu Hạ không muốn mình lộ vẻ yếu đuối trước mặt Nhược Phi, nên giả đồ cười vui vẻ, ý như không hề lưu tâm. Mãn đêm dần buông xuống, Tiểu Hạ cảm thấy hơi đói, cô nhìn thấy đằng xa dường như có bán đồ ăn, liền kéo Chu Cẩm nói : “Chu Cẩm, em đói rồi phải không? Chúng ta ra đó mua ít đồ ăn đi!”

“A? Chị Tiểu Hạ muốn ăn sao? Vậy để em đi cùng với chị!”

Tiểu Hạ nắm lấy tay Chu Cẩm dẫn cô bé đi tới con đường phía trước đang bày bán toàn đồ ăn ngon, còn Chu Cẩm thì yếu ớt nhìn Nhược Phi, nét mặt tuy lúng túng, nhưng vẫn để Tiểu Hạ kéo mình đi. Chu Cẩm mua đồ uống ở bên cạnh còn Tiểu Hạ đứng trước quầy hàng mua thịt nướng. Cô mua rất nhiều, đang định mang về cho mọi người cùng ăn, đột nhiên phát hiện rất nhiều người tự dưng đổ xô về phía mình, muốn nhúc nhích quay lại cũng khó.

Thì ra, quảng trường cách cô không xa sắp có màn trình diễn của ca sĩ nổi tiếng nào đó, mọi người đều lũ lượt kéo nhau dồn hết về phía ấy để xem, và, con đường bày bán đồ ăn thức uống ngon miệng này là lối bắt buộc phải đi qua. Tiểu Hạ thử mấy lần để len tới chỗ Chu Cẩm, nhưng người người chen chúc, chật như nêm, căn bản là không nhích được bước nào. Cô chỉ đành giương mắt nhìn Chu Cẩm càng lúc càng cách xa mình và cuối cùng là không thấy đâu nữa!

Càng ngày, người đổ xô về con đường này càng đông, muốn đi ngược lại thật sự là một việc vô cùng gian nan, vất vả. Tiểu Hạ hết cách, chỉ đành nương theo dòng người đi tới quảng trường. Cô ngoái đầu lại, con đường nhỏ bán đồ ăn bây giờ toàn người là người, họ đang háo hức chờ đợi xem biểu diễn, muốn quay về, căn bản là không thể được. Cô lấy điện thoại ra định gọi điện cho Nhựt Phi nói rõ tình cảnh hiện giờ, nhưng, điện thoại lại hết pin.Đúng là họa vô đơn chí!

“Bực thật! Điện thoại hết pin, không liên lạc được với bọn họ, lát nữa phải bắt xe về nhà rồi! Sao lại xui xẻo thế chứ? Haiz! Mau tìm thấy em đi, Ưông Dương.”

Tiểu Hạ chẳng hề có hứng thú gì với show trình diễn của ca sĩ ấy, nên không đi thẳng tới quảng trường, mà cố gắng len sang hướng khác, cuối cùng, cũng thoát khỏi dòng người đông đúc đó. Cô dần dần bình tĩnh lại, thở dài rầu rĩ, hít thở bầu không khí trong lành, thậm chí còn có vẻ hương thụ nghịch cảnh một mình đi trong đêm như thế này!

Tiếng ca hát, tiếng hò hét từ từ lùi về phía sau, gió đêm hiu hiu thổi bên người, tuy không có hương vị tươi mát của mùa hè cũng chẳng có hương thơm ngòn ngọt của hoa cỏ, nhưng lại khiến cô bình tĩnh, lí trí hẳn lên.

Ưông Dương.

Nếu nói Ưông Dương dối trá cô một lần, cô sẽ tin, nhưng nếu là lần thứ hai lần thứ ba thì sao? Cô đã không còn là cô bé chỉ biết chìm đắm si dại trong tình yêu, u mê tới đánh mất lí trí và cả năng lực phán đoán nhìn nhận. Nói dối quá nhiều rồi cũng có ngày bị phát hiện, cô đột nhiên không rõ, bản thân khi biết được chân tướng sự việc giống như thoát ra khỏi con mê có hạnh phúc hơn cả đời sống trong những lời bao biện dối trá, không bị tổn thương nữa hay không? Rốt cuộc là cô muốn cái nào đây?

“Chồng à! Vợ muốn ăn kẹo bông!”

“Được! Để chồng mua cho vợ!”

Tiểu Hạ bất giác bước tới đài phun nước.

Cô nhìn đôi vợ chồng trẻ đang hạnh phúc dạt nhau tới sạp hàng bán kẹo bông, bản thân cô cũng theo tiếng gọi của thức ăn, cùng họ đến chỗ ấy luôn!

Ông chủ sạp hàng béo bệu trắng trắng đỏ cơ hồ chẳng để ý tới việc buôn bán hôm nay không sinh lời nhiều lắm, vẫn luôn mỉm cười niềm nở đón khách. Biển hiệu tuy có đề là có bán kẹo bông đủ loại màu sắc, và ông chủ cũng bảo đảm rằng sẽ tạo ra màu mà Tiểu Hạ thích, nhưng cô chỉ chọn kẹo bông trắng thuần khiết _____. Vì, cô vô cùng hoài niệm cây kẹo bông trắng trắng giống như lúc bé cô đã từng ăn.

“Ngon quá.Lại còn có vị của hồi ức nữa chứ!”

Vị ngọt của kẹo bông tan nhanh trên đầu lưỡi, giống như đang khiêu vũ theo một giai điệu ngọt ngào êm dịu vậy! Cô nhớ lúc nhỏ, kẹo bông chỉ mất có 5 xu, rất nhiều gia đình có thể chấp nhận mua được, cho nên, thời thơ ấu của bọn trẻ luôn gắn liền với kẹo bông. Trẻ con trong đại viện thường lấy kẹo bông ra độ xem cái nào to hơn, cái nào trắng hơn, chỉ có Nhựt Phi là chẳng bao giờ ăn thứ này, cậu luôn nhăn mặt nói nó quá ngọt!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Áp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Đài phun nước

Haiz! Nghĩ kĩ lại thì tên nhóc Thẩm Nhựt Phi đó từ nhỏ tới lớn lúc nào cũng vô cùng khó ưa! Tại sao chỉ trong chớp mắt thằng bé con bặm môi nhất quyết không chịu ăn kẹo đã biến thành một chàng trai trưởng thành, lại có bạn gái nhanh như vậy? Chu Cẩm là một cô gái rất được, di Vương Tuệ chắc chắn sẽ thích cô bé! Nếu tình cảm của hai đứa mà tiến triển thuận lợi, chắc hẳn sẽ sớm kết hôn sinh con thôi!.....Nhưng, hạnh phúc của cô thì đang ở nơi đâu đây?

Tiểu Hạ nghĩ mãi nghĩ mãi, bất giác bản thân. Trước mặt cô là một đài phun nước cỡ lớn, vì trời đang nhá nhem tối nên nước trong hồ đen mịt mùng, không trông thấy đáy. Buổi trình diễn chắc chắn đã bắt đầu rồi, cả khu vui chơi giải trí đang vang vọng tiếng hát cùng tiếng hò reo thoảng có thoảng không, còn nơi cô đứng cách xa quảng trường nhất, vậy nên, hiển nhiên trở thành nơi yên tĩnh nhất. Tiểu Hạ thần thờ nhìn vào mặt nước, không hiểu tại sao lại dấy lên cảm giác bị thương, một giọt nước mắt bất giác lăn dài trên má!

Ưông Dương.

Tiểu Hạ còn nhớ, bảy năm trước, cô và Uông Dương đã từng tới khu vui chơi giải trí này. Tuy lúc đó vé vào cửa được giảm 50% cho sinh viên, song, vẫn cứ là một khoản chi phí khá lớn rồi! Ngày cô và Uông Dương tới đây, bầu trời vô cùng trong xanh, mỗi một trò chơi miễn phí tại nơi này đều có bóng dáng hoan hỉ vui đùa của hai người. Và cũng tại nơi đây, hai người đã hôn nhau.

Nhưng, điều đáng tiếc nhất là cả hai đều không tìm thấy “hồ ước nguyện” theo tương truyền rất linh nghiệm. Sinh viên trường S đều kháo nhau rằng, tại khu vui chơi giải trí này có một “hồ ước nguyện” rất linh thiêng, chỉ cần đôi tình nhân nào ôm nhau khi đài phun bắt đầu phun nước thì sẽ được ở cạnh nhau trọn đời. Khi đó, hai người họ rất tin vào truyền thuyết này, nhưng, tìm cả một buổi, vẫn không thể tìm ra “hồ ước nguyện”, lúc ra về, cả hai đều vô cùng thất vọng.

Thực ra, giờ ngồi ngẫm lại, tất cả chỉ là mộng tưởng của thời thanh xuân thơ dại và chiêu câu khách của chủ nhân khu vui chơi giải trí này mà thôi! “Hồ ước nguyện” gì chứ! Chẳng qua chỉ là một đài phun nước cỡ lớn mà thôi! Nếu như ước nguyện được ở cạnh nhau có thể dễ dàng thành hiện thực, vậy thì, trên thế gian này sao vẫn còn có thứ gọi là “biệt ly” và “lệ sầu” đây?

Lúc đó lại có thể tin vào chuyện này, thật nực cười!

Tiểu Hạ nghĩ đoạn, cười tự giễu, nước mắt cũng vô thức chảy xuống. Cô vội lấy tay lau khô nước mắt, ngó nhìn bốn xung quanh, quả nhiên bên cạnh đài phun có rất nhiều đôi tình nhân. Cô không hiểu, vì sao ngày đó cô và Uông Dương tìm tới kiệt cả sức mà vẫn không thể thấy nơi này, tất thấy, phải chăng là sự sắp đặt của số phận? Lẽ nào, cô và Uông Dương,đích thực là “có duyên nhưng không có phận”?

Nếu như, nếu như hôm ấy được cùng Uông Dương thành tâm cầu nguyện tại nơi đây, có phải cô và anh ta sẽ không chia lìa? Phải chăng, trong khoảng tối tăm u ám của đời người, thật sự có thể lực chi phối số mệnh của người khác? Thật sự có thứ nắm giữ “bi, hoan, li, hợp, ái, hận, tình, thù” và “thất vọng cùng tuyệt vọng” của đời người sao?

“Chồng à! Đài phun này bao giờ thì mới phun nước vậy?” Tiểu Hạ nghe thấy có cô gái đang hỏi.

“Chồng cũng không rõ _____ Có phải là 7h không nhỉ?”

“Trí nhớ của chồng kém thật đó! Chồng à, tương truyền nếu hai ta có thể ôm nhau lúc đài phun bắt đầu phun nước thì có thể mãi mãi ở bên nhau. Chồng nói xem liệu nó có thật không?”

“Đương nhiên là thật rồi! Vợ ngốc ạ!”

“Vậy, nếu chúng ta không biết lúc bắt đầu là khi nào thì làm sao giờ?”

“Vậy thì từ bây giờ chúng ta cứ ôm nhau đợi là được mà!”

“Ha ha! Chồng thông minh thật đó!”

Đôi vợ chồng đứng bên cạnh Tiểu Hạ nói mãi, nói mãi, cuối cùng quay ra ôm nhau! Tiểu Hạ thầm cười lạnh, bất luận thế nào, cũng có người vì yêu mà tin vào truyền thuyết vô vị này! Nhưng, truyền thuyết này qua bao năm như vậy vẫn không có gì thay đổi.

Cái gì mà là “gặp thấy chân mệnh thiên tử của đời mình”, mấy người trẻ con này chắc là xem phim thần tượng quá nhiều rồi! Chỉ là một cái đài phun nước thôi, lấy đâu ra ma lực cơ chứ? Ôm một cái là có thể bên nhau trọn đời? Haiz! Người ta khi yêu nhau thì IQ cũng thành Zero, tự cổ chí kim luôn là như vậy.

Tiểu Hạ ngồi bên đài phun, vừa nghĩ ngợi vừa ăn kẹo bông, chỉ cảm thấy lòng tĩnh lặng như mặt nước hồ thu!

Tiếng tát má của Uông Dương, mấy ngày trước, dường như vẫn văng vẳng bên tai, mùi nước hoa thoang thoảng trong xe vẫn còn khiến cô cảm thấy nhức mũi, còn nữa, dấu son môi đó.Cô cố chấp không chịu tin vào sự thật, song, chân tướng sớm muộn cũng có một ngày được phơi bày tàn khốc trước mặt cô. Cô cũng không rõ, tự lừa gạt bản thân như thế này rốt cuộc là vì điều gì, và có ý nghĩa gì???

Tiểu Hạ ngẫm nghĩ, chỉ cảm thấy tâm trí rối bời, lòng buồn nặng trĩu, đến cả hô hấp cũng khó khăn. Cô đứng dậy, quay lưng lại đài phun hóng mát, không ngờ, đài phun đột nhiên phát ra âm thanh đĩnh tai nhức óc! Cô thất kinh, theo bản năng lùi lại một bước, song, chân lại rơi vào khoảng không. Cô thảm kêu khô, nhắm chặt mắt, chuẩn bị cùng với hồ nước tiến hành sự tiếp xúc thân mật nhất, không ngờ rằng, đột nhiên cô được người ta ôm chặt lấy eo, kéo mạnh vào lòng!

Thắm Nhượng Phi.

Tiểu Hạ sững sờ nhìn Nhượng Phi, chính vào lúc này, đài phun bắt đầu phun nước, đèn chiếu sáng trong khu vui chơi giải trí cũng được bật lên, phút chốc, soi rọi cả thế giới. Không trung mờ mịt được ánh đèn sắc sỡ chiếu sáng rực như ban ngày, cột nước phăng phất như những mũi tên, bắn lên cao vút, dưới phản xạ của ánh đèn, phát ra màu sắc rực rỡ, lung lẫy, đẹp như chốn bồng lai tiên cảnh. Những giọt nước trong đài phun vương trên những sợi tóc của Tiểu Hạ, song, cô hoàn toàn không cảm nhận thấy, chỉ thấy người ngắm chàng trai đang ôm lấy mình. Trên người chàng trai toát ra hơi thở an tâm cùng vòng ôm ấm áp, ấm áp đến nỗi khiến cô bật khóc!

“Phan Tiểu Hạ! Cô đang làm gì vậy? Muốn tự sát sao?” Nhượng Phi nghiêng răng kèn kẹt hỏi.

“Đừng có nói bậy!” Tiểu Hạ dờ khóc dờ cười, nghẹn ngào nói.

“Này! Cô khóc đấy à? Lớn ngần này tuổi mà vẫn còn khóc nhè! Xấu hổ chưa kìa? Chẳng qua chỉ là lạc đường một lúc, có gì mà phải khóc chứ?”

“Thằng nhóc thôi tha! Ai vì việc này mà khóc chứ? Còn nói vớ vẩn là tôi nghỉ chơi với cậu luôn đó!”

Nhược Phi không nói câu nào nhưng cũng chẳng chịu buông tay, vẫn luôn ôm chặt lấy Tiểu Hạ, giây phút này, thời gian phảng phất như ngừng trôi! Má Tiểu Hạ dán chặt lấy lồng ngực cậu, tai nghe tiếng tim đều đặn của cậu, mặt cô thoáng chốc ửng hồng. Mọi tiếng ồn ã xung quanh dường như đều biến mất, chỉ còn lại tiếng tim đập đều đặn của Nhược Phi mà thôi!

Thình thịch.....

Thình thịch.....

Chúa ơi! Lẽ nào, tại nơi này cô có thể gặp được chân mệnh thiên tử của mình sao? Nhưng, tại sao lại cứ luôn là Thẩm Nhược Phi?

Hơn nữa, vì sao cô luôn có phản cảm với hành động thân mật của Uông Dương, song lại không có chút căm ghét nào khi cùng Nhược Phi ở bên nhau.....

Lẽ nào cô.....

Lẽ nào cô đối với Nhược Phi.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Áp Như Váy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Vòng ôm của hai người!

Tiểu Hạ nghĩ đoạn, vội ngẩng đầu lên nhìn Nhược Phi, nào ngờ, vừa hay đụng ngay ánh mắt của cậu. Dưới ánh đèn, đôi mắt của Nhược Phi sáng lạ thường, tựa như vì tinh tú trên trời cao vậy, lòng bàn tay cậu nóng ran, hơi ấm lan truyền tới tận sâu thẳm trái tim cô!

Tiểu Hạ ngấm Nhược Phi đến gần gần, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, khóe môi mấp máy, hai mắt cay cay, nước mắt lại rơi xuống. Giọt lệ lăn trên má cô, khiến tim Nhược Phi đau nhói, cậu cảm thấy mọi sức lực của mình đều bị rút cạn trong giây lát. Cậu chỉ hi vọng được ôm chặt lấy cô, mãi mãi ôm lấy cô như vậy.....

Tiếc là, thời gian hoàn toàn không dừng tại giây phút này!

“*Nhược Phi! Anh đang làm gì vậy?*”

Sau lưng, bất thình lình vang lên tiếng gọi, cả hai liền được kéo về thực tại. Tiểu Hạ giật mình, vội đẩy Nhược Phi ra, quả nhiên, cô nhìn thấy gương mặt kinh ngạc của Chu Cẩm. Cô lo lắng không biết phải giải thích thế nào, chỉ thầm cầu khẩn Chu Cẩm không trông thấy cảnh vừa này, còn Nhược Phi thì bực dọc quay lại quát Chu Cẩm: “*Cô tới đây làm cái gì? Không phải đã bảo cô về trước rồi hay sao?*”

“*Nhưng, bác sĩ Uông nói vẫn nên đi tìm chị Tiểu Hạ.....*”

“*Hắn nói gì cô cũng nghe sao? Lời của hắn là thánh chỉ hả?*”

“*Thẩm Nhược Phi! Đủ rồi đó! Chu Cẩm! Chúng ta quay về thôi!*”

Tiểu Hạ không dám đối diện với Chu Cẩm, vội rào bước, đi liền một mạch, Nhược Phi thấy vậy, cũng lại một thoáng, sau đó cũng đi theo cô. Mặt cậu cứ hầm hầm, chẳng hiểu do bị Chu Cẩm cắt ngang nên khó chịu hay là do bị cô bé nhìn thấy cảnh không nên nhìn nên bực bội nữa?

Phan Tiểu Hạ! Mi sao có thể như vậy? Thẩm Nhược Phi đã có bạn gái rồi đó.....

Tiểu Hạ cúi gầm mặt, thầm khinh thường bản thân.

Uông Dương quả nhiên là đợi ở bãi đỗ xe từ rất lâu rồi. Nhìn thấy Tiểu Hạ, anh ta vô cùng lo lắng hỏi cô rốt cuộc đã đi đâu, có xảy ra chuyện gì không, cô chỉ nhìn anh ta không đáp. Về tới nhà, Uông Dương cơ hồ còn có ý muốn lên nhà cô uống tách trà, nhưng Tiểu Hạ chỉ mỉm cười nói với anh ta: “*Muộn rồi, anh về sớm nghỉ đi! Lỡ như có ai đó gọi điện đến, anh lại cảm thấy bất tiện, như vậy sẽ không hay!*”

“Tiểu Hạ! Em nói gì vậy? Lẽ nào, em nghi ngờ anh?”

“Đương nhiên không phải! Em rất tin tưởng anh, Uông Dương! Nếu như rảnh, hai ta nên thu xếp thời gian ra mắt cha mẹ, tiện thể, định rõ chuyện của hai đứa mình luôn, anh thấy thế nào?”

“Tiểu Hạ, em nói có thật không? Em thật sự muốn cùng anh.....?” Uông Dương mừng tới phát điên.

“Có được không?” Tiểu Hạ khẽ cười hỏi tiếp.

“Đương nhiên là được! Anh sẽ thưa chuyện với cha mẹ ngay! Cảm ơn em, Tiểu Hạ!”

“Đừng khách sáo!”

Tiểu Hạ cười ngọt ngào với Uông Dương, sau đó đi lên lầu. Qua rèm cửa sổ, cô nhìn bóng xe Uông Dương dần dần xa khuất, sau đó, từ từ ngồi xuống đất, cứ như vậy, mãi không đứng lên nổi.

Một tháng sau khi hai người quen nhau trong tình trạng “không ngọt cũng chẳng nhạt” thì mùa đông lạnh giá lại quay về. Tiểu Hạ từ trước tới giờ luôn sợ rét, tay chân rất dễ tê cóng vào mùa này, do vậy, nếu không có điều hòa, căn bản là cô không thể trụ nổi. Cũng chính vì thế mà cô cực ghét mùa đông.

Uông Dương lại bận bịu suốt, số lần hai người hẹn hò thưa dần đi, dẫu vậy, vẫn chẳng ảnh hưởng gì tới tâm trạng vui vẻ của Tiểu Hạ. Bởi vì, Uông Dương nói đợi đến khi cô nghỉ đông sẽ về nhà xin phép cha mẹ hai bên tác thành, sau đó cả hai sẽ kết hôn....

Nhìn nụ cười ấm áp của Uông Dương, Tiểu Hạ bỗng nhớ tới cha mình đã dă kích anh ta như thế nào, lòng bỗng áy náy khôn nguôi: “Ngộ nhờ, cha mẹ em.....”

“Sẽ không đâu! Năm đó anh chỉ là một sinh viên nghèo, không thể mang lại cho em bất cứ điều gì tốt đẹp, nhưng, bây giờ thì khác rồi! Tiểu Hạ, hãy tin anh!”

“Ừ! Uông Dương, em thay mặt cha “xin lỗi” anh!”

“Ngốc ạ! Em không cần phải xin lỗi gì cả. Nếu khi đó không có sự kích động của cha em, có khi anh vẫn chỉ là cậu sinh viên nghèo mà thôi! Em yên tâm, anh sẽ không vì chuyện năm đó mà có cách nghĩ phiến diện với cha mẹ em đâu! Bởi vì, anh yêu em!”

Nhìn vào đôi mắt dịu dàng của Uông Dương, Tiểu Hạ cảm thấy lòng ngọt ngào quá đỗi. Cô nhìn anh ta, ngần ngừ hỏi: “Anh thật sự đã nghĩ kỹ là sẽ kết hôn cùng em?”

“Đương nhiên ____ Nếu em đồng ý. Tại sao đến bây giờ lại nghi ngờ thành ý của anh?”. Uông Dương tỏ ra vô cùng đau khổ.

“Không phải, nhưng mà, chúng ta mới chỉ quen nhau có mấy tháng, có phải là quá nhanh không?”

“Em có thể đợi, song, anh không thể đợi được nữa rồi! Anh muốn kết hôn với em! Tiểu Hạ!”

Uông Dương dứt lời, vội nắm chặt lấy tay Tiểu Hạ, lòng bàn tay của anh ta vô cùng ấm áp. Tiểu Hạ nhìn anh ta, khẳng định một lần nữa: “Anh thật sự đã nghĩ kỹ rồi? Anh có chắc bản thân vẫn coi em là người anh yêu nhất như trước đây không?”

“Anh chắc chắn! Tiểu Hạ! Vậy, câu trả lời của em là gì?”

“Em đồng ý!”

Uông Dương vui sướng tới phát điên, ôm chặt lấy Tiểu Hạ, còn cô chỉ nhìn màn sương trắng bên ngoài cửa sổ, tâm trạng vẫn bình lặng. Uông Dương mừng rỡ khôn xiết, cười cười nói thêm cái gì đó, nhưng cô chẳng hề chú tâm nghe, bởi vì cô đang mải tính toán xem nên kết hôn vào ngày nào, tính toán xem chi phí cho đám cưới mất bao nhiêu, khách mời là những ai, cố gắng để mọi việc diễn ra hoàn hảo nhất.

Một cô gái 28 tuổi mới kết hôn, bất luận là thế nào đi chăng nữa, vẫn là một chuyện đáng vui mừng, hôn lễ nên tổ chức hoành tráng một chút, phù dâu thì để cho Trần Duyệt – người tôn thờ chủ nghĩa độc thân – đảm nhận là được, còn phù rể...

Tiểu Hạ bỗng dung nhớ tới trước kia mình có nói đùa với Nhượng Phi, nếu cô kết hôn sẽ chọn cậu làm phù rể, cô còn nhớ như in sắc mặt khó coi cực độ của cậu sau khi nghe xong. Giờ cô đã tường tận, ngày đó mình đã mang lại cho cậu bao nhiêu đau khổ, song, “đau đớn dai dẳng chỉ bằng đau trong một thoáng”, nếu cô và Uông Dương kết hôn, chắc chắn sẽ có thể cắt đứt mọi tơ vương không đáng có trong lòng Nhượng Phi!

Nhưng, tại sao tim lại đau đến vậy?

Vì sao?

Uông Dương dẫn cô đi xem căn hộ mới mua, nói rằng sau khi định rõ ngày cưới sẽ lắp đặt mua sắm đồ đạc, Tiểu Hạ nghe xong cảm thấy vô cùng hứng khởi. Cô lên mạng tìm được rất nhiều bí quyết hay về lắp đặt trang trí tại gia, phong cách lắp đặt thịnh hành cùng cách thiết kế căn hộ sao cho hợp lý, và rất nhiều tư liệu về các phương diện khác, cô thích thú ngồi tính toán, gian nào làm phòng ngủ, gian nào làm phòng đọc sách, gian nào làm phòng cho con trẻ. Cuộc sống hôn nhân luôn mong đợi cuối cùng đã gần kề ngay trước mắt, nhưng, tâm trạng cô lại lãnh đạm hơn tưởng tượng rất nhiều.

Nhà đẹp, chồng tốt, cuộc sống hạnh phúc, hơn hết thấy, người cô sắp cưới là đức lang quân được bao người ái mộ, cô không còn phải bận tâm gì nữa. Bây giờ cô chỉ việc bước theo con đường đã vạch sẵn, nhất định phải kết hôn vào năm sau, khiến bản thân “*danh chính ngôn thuận*” làm “*Bà Uông*”! Như vậy, cô gái thần bí hôm ấy sẽ biết đường mà rút lui...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Giáng sinh

Chỉ mấy ngày nữa là tới Nô-en, qua Nô-en sẽ đến Tết dương lịch, như vậy, ngày cô và Uông Dương về nhà ra mắt cha mẹ hai bên càng ngày càng gần, nói không hơi hợp là già vò mà thôi! Có điều, từ trước tới nay Tiểu Hạ vốn không thích rầu rĩ về những việc chưa thể xảy ra, cho nên, cô chỉ chuyên tâm chuẩn bị đón đêm Giáng sinh đầu tiên từ khi cô và Uông Dương quay lại sao cho tuyệt vời nhất. Cô lao tâm khổ tứ suy xét xem nên tặng quà gì cho Uông Dương, càng nghĩ càng phiền muộn, cuối cùng đành cầu cứu Nữ vương Trần Duyệt.

Thời sinh viên, cô thường tự đan khăn quàng cổ, gấp 1000 con hạc giấy, hay là mua những đồ giữ ấm với giá rẻ song lại vô cùng dụng tâm để làm quà Giáng sinh tặng Uông Dương, nhưng giờ, cả hai đều đã công thành danh toại, nếu như món quà quá mộc mạc giản dị, tự nhiên sẽ không dám tặng cho người ta.

Lâu lắm rồi, cô không tặng ai mà cũng không được nhận quà Nô-en nên chẳng biết quà gì hợp với con trai. Cô đang định tìm Trần Duyệt thì vừa hay Trần Duyệt cũng đang tìm cô.

“*Tiểu Hạ! Nô-en cậu định làm gì?*” Trần Duyệt hỏi cô trên QQ.

“*Nếu Uông Dương rảnh, tớ sẽ đón Nô-en cùng anh ấy, nếu anh ấy bận, tớ sẽ ở nhà!*”

“*Xi! Cậu thật vô dụng! Phải rồi! Đêm Nô-en, tòa soạn có party đấy, cậu có tham gia không?*”

“*Là tiệc của công ty à?*”

“*Không! Là chủ tòa soạn mở ra, có mời rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong xã hội, cũng xem như là đêm party của giới thượng lưu rồi! Tớ tặng cậu hai vé vào, cậu với Uông Dương cùng đến nhé!*”

“*Á? Máy bữa tiệc kiểu này không hợp với tớ!*”

“*Tiểu Hạ! Chỉ đến xem cho vui thôi mà, có gì mà phải tự gây áp lực như thế chứ? Làm quen được mấy người bạn cũng hay mà! Đêm Nô-en, cậu có đi đâu thì cũng phải chen chúc khổ sở, chi bằng, đến đó chơi đi! Vé tham dự này không biết bao người muốn có được đó, nếu không phải là bạn thân, tớ sẽ chẳng bao giờ cho cậu đâu!*”

“*Ừ! Cảm ơn cậu nhé! Trần Duyệt, sắp Giáng sinh rồi, cậu nghĩ xem tớ nên tặng quà gì cho Uông Dương đây?*”

“*Đàn ông thì nên tặng thắt lưng da, ví da, hoặc là đồng hồ đeo tay. Nếu như cậu tặng “bản thân” cho anh ta thì tớ nghĩ Uông Dương sẽ rất vui sướng!*”

“*Đừng đùa nữa được không? Việc đó sao có thể xảy ra chứ?*”

Tiểu Hạ cơ hồ phát cáu, gõ mạnh lên bàn phím mấy chữ, là tức giận chứ không phải ngượng ngập. Đợi đến khi tin được gửi đi, cô mới chột dạ phát hiện bản thân đã phản ứng hơi quá khích trước câu đùa của Trần Duyệt. Đường như trong tiềm thức, cô không hề nghĩ sẽ cùng Uông Dương trải qua những việc như thế này.....

Muốn kết hôn nhưng lại ghét đụng chạm? Tình nguyện dùng tiền để mua sự vui vẻ của đối phương song lại không thích tiêu hao sức lực, tâm trí suy xét đối phương rốt cuộc muốn gì nhất, thích gì nhất? Là do cô chín chắn rồi hay là vì đối với bản thân, Uông Dương chẳng qua chỉ là đối tượng phù hợp để kết hôn?

“Tiểu Hạ! Cậu định mua quà trong khoảng bao nhiêu?”

“Trong khoảng 5000!” Tiểu Hạ định thần lại, nghiêm túc đánh chữ.

“Bà cô ạ! Cậu biết đốt tiền quá đó! Cậu có rõ Uông Dương sẽ tặng quà đáng giá bao nhiêu cho cậu không?”

“Cái ấy thì làm sao tớ rõ được!”

“Haizz! Sao tớ thấy cậu đáng thương quá vậy trời! Trước đây bị Uông Dương ăn tới thân tàn ma dại, giờ lại bị anh ta ăn cùng nuốt tận đến hết đời, muốn thoát thân cũng không nổi!”

“Trần Duyệt! Cậu đừng có nói linh tinh!”

“Phan Tiểu Hạ! Tớ thật sự không hiểu cậu đang nghĩ cái gì. Cậu và Uông Dương lâu lâu mới gặp nhau một lần, hai có thật là đang yêu nhau không? Người cậu yêu, rốt cuộc là anh ta của hiện giờ hay là người trong hồi ức trước kia vậy?”

“Việc của tớ cậu không hiểu đâu! Cậu là người tôn thờ chủ nghĩa độc thân, còn tớ luôn khát vọng được lập gia đình sinh con cái! Có lẽ, cậu sẽ cười tớ, nhưng tớ vì bản thân và cũng vì gia đình nên kết hôn, Uông Dương là người có điều kiện tương xứng nhất, lại là mối tình đầu tiên nữa, đối với tớ mà nói, anh ấy là sự lựa chọn tuyệt vời nhất! Mà thôi! Không buồn với cậu nữa, tớ off đây!”

Tiểu Hạ nói xong, vội vàng thoát nick QQ, nhưng tim vẫn đập “thình thịch” không ngừng!

Trần Duyệt mãi mãi là người nhìn thông hiểu thấu mọi chuyện, cũng chẳng bao giờ nhượng bộ ai, luôn vạch trần mọi suy nghĩ trong đầu cô, khiến cô không tài nào lẩn tránh cho nổi. Vì thuộc cung Thủy Bình, Trần Duyệt là cô gái rất thông minh độc lập tự chủ, lại tôn thờ chủ nghĩa độc thân, còn Tiểu Hạ chỉ là một cô gái nhỏ bé thuộc cung Song Ngư, chỉ luôn tâm niệm có thể cùng người mình yêu sống đến đầu bạc răng long mà thôi.

Hơn nữa, cô còn là người tiếc cũ sợ mới, đồ vật chưa hỏng tới mức không thể hỏng hơn nữa thì cô sẽ không nỡ bỏ đi, ngay cả sửa quá đắt phải quăng vào sọt rác, cô cũng nảy sinh cảm giác áy náy ray rứt trong lòng, huống hồ đây là người yêu cũ.

Cô cũng rõ trong thời gian năm năm, bản thân cô và Uông Dương đều đã thay đổi, song cô vẫn ngây thơ tin rằng tình cảm ngày xưa hoàn toàn có thể vun đắp lại, Uông Dương vẫn luôn là chàng trai chiếm vị trí quan trọng nhất trong sâu thẳm trái tim cô. Hai người yêu nhau lại có thể kết hôn với nhau là một chuyện vô cùng may mắn, cô đã có được nhiều thứ như vậy, nay còn cảm thấy không bằng lòng gì nữa?

Chuông điện thoại bỗng reo lên.

Tiểu Hạ giật mình, vội mở máy. Thoạt thấy trên màn hình hiển thị ba chữ “Thẩm Nhược Phi”, tim cô liền đập xốn xang, do dự một hồi lâu, cuối cùng quyết định không nghe điện thoại.

Từ sau khi ở khu vui chơi giải trí quay về, suốt 1 tháng nay, Nhược Phi không hề liên lạc gì với cô, giờ, cô thực sự không rõ Nhược Phi tìm cô để làm gì. Tiểu Hạ bản thân ngồi nhìn điện thoại, nhìn màn hình dần dần tắt sáng, thờ dài thườn thượt.

Thẩm Nhược Phi. Tốt nhất là không liên lạc với nhau nữa.

Nếu không, trái tim cô sẽ bán loạn.

Sáng Nô-en, Uông Dương gọi điện báo cho Tiểu Hạ buổi tối có ca phẫu thuật, không thể dứt ra được, tuy trong lòng không vui nhưng Tiểu Hạ vẫn rất chu đáo tỏ ý muốn tới thăm anh ta, song lại bị Uông Dương cự tuyệt. Có lẽ cảm thấy bạn gái mình đang không vui, Uông Dương liền lấy lòng: “Tiểu Hạ! Em muốn anh tặng quà gì nào? Lần trước, anh trông thấy một chiếc váy rất đẹp trong siêu thị, anh mua cho em nhé?”

“Đừng phung phí tiền vào những thứ đó! Váy của em rất nhiều! Uông Dương! Anh có chắc là mình bận không?”

“Ừ! Thành thật xin lỗi em!”

“Váy thì thôi!” Tiểu Hạ bực bội.

“Thật lòng xin lỗi em! Váy để hôm khác anh bù lại nhé?”

“Để sau hãy bàn! Em cúp máy đây!”

Gập điện thoại, lòng Tiểu Hạ nặng trĩu tới không nói lên lời. Hai tám vé Trần Duyệt tặng để tham dự party thường niên của tòa soạn, cô vẫn chưa kịp đề cặp với Ông Dương thì đã cúp máy, xem ra, lần này, cô khó có thể đi dự tiệc được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Phan Tiểu Hạ! Nếp nhăn nơi khóe mắt em rất đẹp!

Nick QQ nhấp nháy không ngừng, thì ra, Trần Duyệt đang hỏi cô tối nay rốt cuộc mấy giờ thì xuất phát. Tiểu Hạ ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng bảo cô nhất định sẽ đến đúng giờ! Trần Duyệt đắc chí, gửi luôn một mặt cười, sau đó, ra lệnh Tiểu Hạ trang điểm thật lộng lẫy để cô ấy giới thiệu mấy chàng đẹp trai cho cô. Tiểu Hạ chỉ đành cười khỏ.

Chăm chút trang điểm tỉ mỉ tinh tế, tiếp đó là diện bộ váy dạ hội màu đen lộng lẫy lên, cô gái trong gương bỗng chốc trở thành mỹ nhân trẻ trung xinh đẹp tới rung động lòng người. Mặc dù, dung mạo của Tiểu Hạ không thể gọi là hoàn hảo nhất, nhưng thân hình nhỏ nhắn, da dẻ trắng nõn tôn lên vẻ đẹp đậm thắm của cô. Khoác chiếc áo choàng ngoài, cô hít thật sâu, sau đó đi tới khách sạn mà công ty Trần Duyệt tổ chức dạ tiệc, cô đang dự định mượn buổi party này để thay đổi tâm trạng.

Tuy mới chỉ tới 8h tối, song, nam thanh nữ tú đã góp mặt đông đủ tại bữa tiệc. Khi Tiểu Hạ đang cố gắng tìm bóng dáng Trần Duyệt trong biển người, bất chợt cô nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc.

“Tiểu Hạ! Ở đây này!”

Tiểu Hạ vừa bước vào phòng đã trông thấy một nữ nữ áo đỏ đang vẫy tay gọi mình, nhìn kỹ một lát, quả nhiên là Trần Duyệt. Cô mừng rỡ, vừa mỉm cười vừa bước tới chỗ Trần Duyệt liền phát hiện ra rằng khi được trang điểm công phu, Trần Duyệt thật sự rất đẹp!

Cô ấy vận chiếc váy ngắn màu đỏ, chân đeo boots nhưng, những lọn tóc dài được uốn xoắn khiến gương mặt trái xoan càng thêm nhỏ nhắn, phong cách trang điểm hài hòa ấy khiến Trần Duyệt sang trọng quyền rũ muôn phần.

Tuy nhiên, Trần Duyệt lại vừa cười vừa lợi dụng sờ vào lưng Tiểu Hạ, sau đó lộ ra vẻ nham nhở : *“Cậu diện đẹp như vậy, muốn phá hỏng đất diễn của tớ sao? Gái sắp lấy chồng như cậu chẳng chịu phối hợp gì cả!”*

“Lỡm vừa thôi! Cậu rõ ràng biết bản thân đẹp hơn tớ, vẫn còn cố tình khuyến khích người ta…….”

“Hi! Dù phát giác ra mưu kế của tớ song cậu vẫn cứ ghen tức đó thôi…….”

“Biến! Ý? Thẩm Nhược Phi sao lại ở đây? Cậu cũng mời nó à?”

Tiểu Hạ bỗng nhìn thấy hình dáng thân thuộc đang đứng cách đó không xa, tim liền đập thình thịch, hồ nghi phần nọ quay sang hỏi Trần Duyệt. Trần Duyệt lúng túng thề lười : *“Dù gì cũng còn thừa nhiều vé, tớ chỉ tiện thể “ới” anh bạn đẹp trai đó một tiếng thôi mà…….Cậu đừng nói! Xem anh bạn đẹp trai đó được hoan nghênh không kia, vừa vào cái đã có một đoàn mỹ nữ bao vây, sau này nhất định sẽ thành “của quý” đó!”*

“Đủ rồi cô! Nó á?”

Tuy miệng tỏ ra coi thường, song mê lực của Nhược Phi, Tiểu Hạ không thể phủ nhận cho được. Thường ngày, Nhược Phi mặc đồ giản dị dễ vận động, trông chẳng khác gì một chàng sinh viên, nhưng hôm nay lại bận bộ âu phục đen sang trọng, khiến cậu biến thành chàng trai tuấn tú khôi ngô. Một tay nâng cốc rượu sâm-panh, cậu khéo léo trò chuyện với những nữ nữ đang bám rịt lấy mình, chốc chốc lại khiến bọn họ e ấp thẹn thùng cười đùa. Tiểu Hạ nhìn Nhược Phi như *“cá gặp nước”* trong vòng vây của đám mỹ nữ, chẳng hiểu sao lại bức bối, tu luôn một nửa cốc rượu, lòng cảm thấy chua xót kỳ lạ. Trần Duyệt quay sang hỏi cô : *“Phải rồi! Chàng Ông Dương mà cậu luôn nói là chín chắn nghiêm túc lịch sự sao không tới vậy? Hôm nay mà cũng bận thế à?”*

“Anh ấy, anh ấy tối nay có ca mổ.....”

“Haizz! Vậy sao được? Cậu nên nghỉ ngơi suốt một chút đi, Tiểu Hạ! Cậu thật sự muốn cùng với anh ta sống cả đời sao?”

“Không thể à?”

“Anh ta có xe có nhà, nho nhã lịch thiệp, tiền đồ thênh thang, lại là mối tình đầu của cậu, chẳng có gì là không tốt cả.....Nhưng, không biết tại sao, tớ luôn cảm thấy anh ta quá thâm sâu khó dò, nếu đem ra so sánh, tớ vẫn thích anh bạn đẹp trai Thẩm Nhược Phi của chúng ta hơn!”

“Thẩm Nhược Phi????Đừng nói vậy! Nó có bạn gái rồi đấy!”

Tiểu Hạ kinh ngạc, cố gắng hết sức để phản bác, giọng nói của cô quá to khiến Trần Duyệt bị dọa giật cả nãy. Trần Duyệt liếc mắt ngó xung quanh, vội vàng nói : “Được rồi! Coi như tớ nói nhầm! Nhưng cậu cũng không cần phải hét to thế chứ! Cậu xem kìa, ai ai cũng nhìn về phía chúng ta, mắt mắt chết được!”

“Không phải là do cậu hét sao?”

Tiểu Hạ tròn mắt với Trần Duyệt.

Cô cũng chú ý thấy rất nhiều người đang nhìn về phía mình, lòng thầm than khổ, nhưng vẫn cố ra vẻ không có chuyện gì. Cô lặng lẽ uống một ngụm sâm-panh, bất giác liếc về phía Nhược Phi, lại phát hiện cậu đang cười như không cười nhìn mình, dường như đã nghe tường tận mọi chuyện ban nãy! Mặt Tiểu Hạ bỗng đỏ ửng, lại uống thêm một ngụm sâm-panh nữa, đột nhiên cảm thấy thẹn thùng khó tả.

Thẩm Nhược Phi.....lại chạm mặt nữa rồi.....

Cái ôm bất ngờ tại đài phun nước hôm đó phảng phất như mới xảy ra ngày hôm qua, hơi thở ấm áp của Nhược Phi như vẫn còn vương vấn đâu đây, tâm trạng hồi hộp e thẹn lúc ấy giống như cảm giác Ưông Dương hôn cô lần đầu vậy. Cô không hiểu lí do tại sao chỉ cần nhìn thấy Nhược Phi là tim lại đập thình thịch, bối rối bấn loạn, không dám đối diện với cậu, nhưng nếu thiếu cậu ở bên lại cảm thấy nhớ nhung da diết và càng không rõ nỗi đau dai dẳng đeo bám cô ngày đêm là do đâu?

Không, người cô yêu là Ưông Dương, Nhược Phi chỉ là em trai cô mà thôi!

Sao cô có thể.....có thể yêu Thẩm Nhược Phi???

“Tiểu Hạ! Cậu bị gì thế? Sao cứ thờ người ra không nói câu nào vậy?”

“Đâu có đâu!”

“Ờ!” Trần Duyệt hiển nhiên không phát hiện thấy sự kì lạ của Tiểu Hạ, chỉ tự biên tự diễn : “Tớ nói thật đó, Nhược Phi tuy còn trẻ, lại không có kinh tế cơ bản, nhưng tớ nhìn ra thằng bé đó rất có “tương làm quan” _____Quan trọng nhất là cậu ta thật lòng yêu cậu. Tiểu Hạ, cậu vốn được coi là người thông minh, tại sao trong chuyện tình cảm lại “gà mờ” như vậy? Rõ ràng cậu biết Ưông Dương.....”

“Trần Duyệt! Đừng nói nữa! Tớ xin cậu đấy! Đừng nói nữa!!!!”

Trông thấy sắc mặt Tiểu Hạ vô cùng khó coi, Trần Duyệt biết điều liền im lặng. Bên này, Nhược Phi luôn nhìn về phía Tiểu Hạ, Tiểu Hạ vô tình quay sang, vừa đúng lúc đụng phải ánh mắt Nhược Phi. Nụ cười đẹp trai ngậy ngát ngay lập tức nở ra vì cô.

Thẩm Nhược Phi.....

Làm ơn đi! Quan hệ của chúng ta đã khó xử lắm rồi, đừng có cố tỏ ra không có chuyện gì mà tự nhiên ním cười thân thiện với tôi thế!!!! Vì như vậy, tâm trạng bức rứt suốt một tháng nay của tôi sẽ trở nên cực kì ngớ ngẩn! Còn nữa, hôm nay bỗng dưng lại đi mặc âu phục.....hết việc hay sao mà diện đẹp như thế để làm gì???

Tiểu Hạ nhìn Nhược Phi rồi rửa thầm trong lòng.

“Sao lại không nghe điện thoại?”

Chú ý thấy Tiểu Hạ ngấm mình rồi thừ người ra, Nhựt Phi liền tiến tới cạnh cô hỏi dò, ngữ khí bình tĩnh giống như đang hỏi thời tiết gần đây thế nào vậy. Tất nhiên là Tiểu Hạ không thể giải bày mọi suy nghĩ trong lòng cho cậu hay, chỉ giả vờ nói : *“Lúc đó tôi đi ngủ, không nghe thấy điện thoại reo!”*

“6h đã đi ngủ? Thời gian vận động của cô xem ra càng ngày càng ít đó!”

“Con gái nhiều tuổi cần phải chăm sóc sắc đẹp giữ gìn dung nhan mà!”

“Thế sao? Chẳng trách nếp nhăn nơi khóe mắt cô lại dễ thương như vậy!”

Dứt lời, Nhựt Phi đột nhiên áp sát, môi cậu gần như chạm vào môi cô. Tiểu Hạ giật mình, theo bản năng lùi lại mấy bước, vừa sờ mặt vừa tức tối mắng cậu : *“Thảm Nhựt Phi! Cậu đừng có nói vớ vẩn! Tôi làm gì có nếp nhăn nào chứ??”*

“Đùa thôi mà! Không buồn cười sao?”

“Chẳng buồn cười chút nào cả!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Bạn gái của Uông Dương

Kể ra cũng lạ, Nhựt Phi chỉ đùa có mấy câu mà cảm giác bối rối không thoải mái liền biến mất tã, dường như cô lại có thể tự nhiên đối diện với cậu. Tiểu Hạ định đổi đề tài, song lại chuyển ngay sang chủ đề ngớ ngẩn nhất : *“Chu Cẩm hôm nay sao không đến? Cô bé không đón Giáng sinh cùng cậu à?”*

“Tôi và cô ta chẳng có quan hệ gì cả!”

“Thừa nhận một chút thì có chết ai đâu! Kiểu gì cũng phải cho cô bé chút danh phận chứ!”

“Ha ha!” Nhựt Phi nhún vai coi như không quan tâm *“Uông Dương sao cũng không đến vậy?”*

“Tối nay anh ấy phải phẫu thuật!”

“Hai người vẫn chưa chia tay à?”

“Thảm Nhựt Phi! Ngậm cái mồm quạ của cậu lại! Chúng tôi.....sắp kết hôn rồi!”

Tiểu Hạ nói xong liền cảm thấy không gian xung quanh tĩnh lặng tới đáng sợ. Cô không dám đối diện với biểu cảm lúc này của Nhựt Phi, vội quay đi, chăm chú nhìn vào chùm đèn thủy tinh, hình như muốn xem xét trên chiếc đèn chùm rực rỡ đó có dính chút bụi nào không vậy.....Tâm trạng cô giờ vô cùng bất định, không rõ phải mất bao lâu Nhựt Phi mới nói : *“Không thể nào!”*

“Gì cơ?”

“Cô vẫn chưa nhìn thấy anh chàng Uông Dương đang “tăng ca” của cô sao?” Đột nhiên, Nhựt Phi cười vô cùng tàn nhẫn.

Tiểu Hạ vội quay đầu lại.

Cô liền trông thấy Uông Dương vốn dĩ phải đang ở trong phòng mổ, giờ đây đang ăn vận rất chỉnh chu ngồi bên cạnh một cô gái dung mạo khá bình thường, cũng đang nhìn về phía mình, thần sắc vô cùng hoảng loạn. Cô gái kia thì ôm lấy cánh tay hắn ta, trên khuôn mặt tràn ngập nụ cười tình tứ chỉ có hai người yêu nhau mới có!

Có lẽ, nhận ra Uông Dương hơi kỳ lạ, cô ta nương theo ánh mắt của hắn, sau đó trừng trừng nhìn Tiểu Hạ, khuôn mặt tràn ngập địch ý. Tiểu Hạ nhìn hai người họ, cảm thấy lồng ngực bị bóp nghẹt không thể thở nổi.

“Choang!!!!”

Tiểu Hạ đỡ người, tay buông thõng, cốc rượu liền rơi xuống sàn, vỡ tan.

Tiếng cốc vỡ choang vang lên khiến mọi người đều tập trung chú ý về phía cô, sắc mặt của Uông Dương trong phút chốc biến thành trắng bệch. Dẫu cho cô có cố gắng tự lừa dối, tự thuyết phục bản thân Uông Dương thực sự chỉ yêu mình cô và không hề có người con gái khác, nhưng, sự thật vẫn tàn nhẫn phá tan mọi mong ước của cô.

Hóa ra, tình yêu chưa từng quay trở lại.

“Uông Dương.....”

Tiểu Hạ muốn cười, song, nước mắt không nghe lời cứ lăn dài trên má. Cô cảm thấy thế giới xung quanh bỗng nhiên sụp đổ, từng mảnh thủy tinh vỡ nát dưới chân ánh lên gương mặt trắng nhợt tới đáng chê cười của cô, cũng làm cô chói tới không mở được mắt.

“Cô ta là ai?”

Cô gái bên cạnh Uông Dương cho dù có tri động đi chăng nữa cũng hiểu được đang xảy ra chuyện gì, quay sang nghi ngờ nhìn hắn ta, ánh mắt đầy áp cảnh cáo cùng hận ý. Uông Dương không đáp, cô ta càng chất vấn: “Cô ta là ai?”

“Dịch Hàn.....Cô ấy, cô ấy là.....Phan Tiểu Hạ.....”

Giọng Uông Dương run run, hoàn toàn không thể nói nổi thành câu, khuôn mặt tuấn tú vì lo lắng mà vặn vẹo tới khó coi. Nhược Phi chau mày, nắm chặt lấy bàn tay lạnh ngắt của Tiểu Hạ, cử chỉ của cậu dường như muốn đem lại cho cô dũng khí để đương đầu với sự thực phũ phàng.

Thẩm Nhược Phi.

Thần sắc Tiểu Hạ vô cùng phức tạp, cô ngược lên nhìn Nhược Phi, giống như người sắp chết đuối may mắn bám được vào mảng gỗ trôi, còn Nhược Phi thì quay sang mỉm cười với cô. Tuy cả hai không dùng ngôn ngữ để trò chuyện, song cô biết, Nhược Phi đang dùng ánh mắt nhắc nhở cô nhất định phải kiên cường, không thể đầu hàng bỏ chạy!

Hơi ấm từ lòng bàn tay mang lại cảm giác vô cùng ấm áp, Tiểu Hạ mỉm cười an ủi nhìn Nhược Phi, nhưng, toàn thân cô vẫn lạnh toát, đầu vầng mắt hoa, cả cơ thể giống như không phải là của mình nữa! Cô nắm chặt lấy vạt áo của Nhược Phi, dùng toàn bộ sức lực khẽ nói: “Tôi không sao!”

“Vậy chúng ta về đi!”

“Ừ!”

Không khí xung quanh bỗng biến loảng khiến hô hấp trở nên khó khăn cực độ. Nhược Phi nắm tay Tiểu Hạ toan bước ra ngoài, Dịch Hàn đột nhiên chạy ra cản trước mặt Tiểu Hạ.

Dịch Hàn biết Uông Dương trước đây từng có bạn gái tên “Phan Tiểu Hạ”, nhưng khi biết cô gái xinh đẹp này chính là người con gái đó thì bỗng nhiên thứ cảm xúc mang tên “đố kị” liền sản sinh, đẩy lùi tất cả lý trí vốn có. Cô ta cố nén cơn ghen đang chờ bộc phát, cười lạnh với Uông Dương, song lại nhắm thẳng vào Tiểu Hạ: “Uông Dương, thì ra cô ta là bạn gái cũ của anh – “Phan Tiểu Hạ”, anh đã đá cô ta từ mấy năm trước rồi, sao cô ta vẫn tro mặt không biết đường biết nẻo, sống chết bám lấy anh? Cô ta không cảm thấy mình rất hạ tiện sao?”

Từng câu từng chữ Dịch Hàn thốt ra đều quá cay độc, Uông Dương không dám nói câu nào, mặt mày tím lại. Tiểu Hạ những tưởng khi bản thân nghe xong mấy câu đay nghiến thâm độc đó sẽ tức giận, sẽ cảm thấy nhục nhã hổ thẹn, song, thứ tâm trạng cô có hiện giờ lại là bình tĩnh tới lạnh lùng. Cô chỉ lạnh lẽo nhìn Uông Dương, không nói câu nào, trong tình cảnh này, trầm mặc lại là thứ vũ khí hữu hiệu nhất! Sắc mặt Uông Dương biến hóa liên tục, hoảng loạn trở thành khẩn cầu. Tiểu Hạ dường như biết rõ ánh mắt của hắn ta ẩn chứa điều gì, muốn van xin cô cái gì, song, sao cô phải giúp hắn?

“Uông Dương! Sao anh không nói gì vậy? Anh không có gì để giải thích sao?”

“Dịch Hàn! Đủ rồi!”

“Đủ rồi? Anh dám dùng thái độ đó để nói với tôi hả? Ông Dương! Anh định ăn cháo đá bát phải không? Có giỏi thì nói lại lần nữa tôi nghe xem?”

Giọng nói của Dịch Hàn bỗng vang lên the thé, ánh mắt hiếu kì của mọi người đều đổ dồn về phía họ. Ông Dương chỉ muốn thoát ra khỏi nơi này ngay lập tức, nhưng, hắn không thể, vì hắn có rất nhiều chuyện cần phải giải quyết cho ổn thỏa. Hắn ta đau khổ nhìn Tiểu Hạ, còn Dịch Hàn vẫn tiếp tục hét lên : “Ông Dương! Chẳng trách gần đây tôi không thấy bóng dáng anh, chẳng trách điện thoại anh lại tắt máy, hóa ra là đang chơi trò “nói lại tình xưa” với loại đàn bà dễ tiện này! Được lắm! Nếu anh thích nó thì chia tay với tôi thử xem! Anh dám không?”

“Đừng nói nữa.....” Ông Dương bắt lực mở miệng (đáng đời đồ khốn)

“Tôi cứ nói đấy! Ông Dương! Anh tưởng anh tài giỏi lắm hả? Dám chơi trò “bắt cá hai tay” với tôi? Công việc của anh cũng là do tôi tìm hộ! Giờ định đá tôi hả? Tôi nói cho anh biết, đừng có hòng! Còn cô nữa! Phan Tiểu Hạ! Chia tay rồi còn bám lấy Ông Dương làm cái gì? Gái già thì không cần tới liêm sỉ nữa hả? Thấy sắp ế chồng nên cứ dính lấy bạn trai của người khác phải không? Năm đó cô đã coi thường Ông Dương, bây giờ quay lại là có ý gì? Thấy anh ta “công thành danh toại” rồi thì muốn lợi dụng hả? Tôi khinh nhất là loại đàn bà như cô!”(ek.mụ này ghê nháy...)

“Câm miệng!” Nhược Phi lạnh lùng quát mắt nhìn Dịch Hàn : “Cô nghe rõ cho tôi, là bạn trai cô dính lấy bạn gái của tôi, sống chết cũng không buông! Tiểu Hạ của tôi sao có thể để mất tới thứ đàn ông kinh tòm như hắn? Cô nhục mạ bạn gái tôi, tôi không đánh phụ nữ, vậy nên, tôi đánh hắn!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Ông Dương lần nữa bị đánh!

Nhược Phi nói đoạn, xông thẳng tới chỗ Ông Dương, thoi cho hắn một cú. Tính ra, đây là lần thứ hai hắn bị cậu đánh chảy máu mũi! Ông Dương không ngờ Nhược Phi “nói là làm” nên không hề phòng bị, lãnh trọn quả đấm! Mắt kính rơi xuống đất, vừa hay bị đế giày cao gót giẫm lên vỡ vụn, bữa tiệc trong phút chốc trở nên hỗn loạn!

Buổi party long trọng ngay tức khắc biến thành đấu trường của cả hai người! Nhiều cô gái bắt đầu la lên thất thanh, song lại hướng ánh mắt hưng phấn xen lẫn ngưỡng mộ, sáng rõ như sao về phía Nhược Phi. Bên cạnh, Trần Duyệt nhìn thấy Nhược Phi ra tay đánh Ông Dương, việc mà cô muốn làm nhất, trong lòng thầm reo lên hưởng ứng! Trần Duyệt đang do dự có nên “đổ thêm chút dầu vào lửa” hay không thì nghe thấy Dịch Hàn đang giọng hỏi mình : “Cô là gì hả? Cô dám đánh bạn trai tôi?”

“Cô tự đi hỏi “bạn trai của mình” xem hắn đã làm được những việc tốt gì?” Trần Duyệt tiến lên trước, cười lạnh với cô ta : “Ông Dương, hắn giỏi lắm đó! Đầu tiên là khóc lóc van xin Tiểu Hạ quay lại với hắn, sau đó lại lên lên lút lút quan hệ với cô! Cô nói xem, hắn có dễ tiện bi ối hay không? Nếu cô thật sự muốn có bạn trai thì tìm đối tượng nào giống người là được, tìm loại cặn bã thế này để làm gì? À! Suýt nữa thì quên, cô cũng chẳng đáng làm người, cho nên “nửa kia” tự nhiên cũng không phải là người rồi! Ha ha!”

“Đồ điên! Nói xằng nói xiên gì thế? Ông Dương! Anh nói xem, lời cô ta nói có đúng không?” Dịch Hàn nạt nộ truy vấn Ông Dương.

“Anh.....”

Ông Dương nhìn Tiểu Hạ này giờ vẫn yên lặng, lại quay sang nhìn vị hôn thê của hắn, chỉ cảm thấy lòng rối như tơ vò, đau khổ tới không thốt thành câu. Người hắn yêu là Tiểu Hạ, nhưng Dịch Hàn có thể giúp hắn có được thứ hắn luôn khao khát! Xe hơi, nhà lầu, chức chủ nhiệm khoa.....Hắn sao có thể từ bỏ cho được???

Sao có thể từ bỏ đây???

“Sao không nói? Ông Dương! Anh có cảm thấy như vậy là quá phụ lòng Tiểu Hạ không?” Trần Duyệt điên lên quát vấn.

“Việc của tôi và Tiểu Hạ không cần cô xen vào! Tiểu Hạ! Em còn nhớ những gì anh nói không?”

“Lời anh nói ra quá nhiều, sao tôi nhớ cho được?” Tiểu Hạ cười lạnh.

Đôi mắt cô ráo hoảnh, nụ cười đẹp đến mê hồn. Má lúm đồng tiền xinh xinh, bờ môi mềm mại tron mịn khiến Ưông Dương nhớ tới cô gái ngày thơ hay ngồi sau xe mình, cùng hân chia sẻ tô mì xào chua cay. Nhưng, khi đó, nụ cười của cô gái ấy chỉ chan chứa niềm hạnh phúc ngọt ngào, còn bây giờ, đằng sau nụ cười của cô lại là sự lãnh đạm thờ ơ đến vô tình.

Cuối cùng thì ngày này vẫn đến ư?

Ưông Dương bỗng nhiên nhớ lại cảm giác lo lắng mặc cảm tự ti từ đầu đến chân khi đối diện với người nhà của Tiểu Hạ.

Thời trai trẻ, lòng tự tôn của người đàn ông luôn là số 1.

Người nhà Tiểu Hạ làm gì, hân cũng không rõ lắm, song hân biết gia cảnh của cô rất cơ hữu, nhà cửa cũng khang trang đẹp để khiến hân ngồi tiếp chuyện mà cảm thấy lo lắng không yên, hai bàn tay phải đan vào nhau để trấn an.

Cha của Tiểu Hạ xem ra là người vô cùng nghiêm khắc, ông không hỏi hân gia cảnh ra sao mà chỉ hỏi : “Anh có thể mang lại cuộc sống như thế nào cho Tiểu Hạ?”

“Cháu sẽ cố gắng hết sức để chăm sóc Tiểu Hạ thật tốt ạ!” Ưông Dương cố gắng tỏ vẻ vô cùng tự tin.

“Tôi tin là anh làm được! Tình yêu tuy rất quan trọng nhưng trên thế giới này điều quan trọng nhất không chỉ có mỗi tình yêu. Tiểu Hạ là đứa con gái duy nhất của tôi, từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ phải chịu cực khổ thiệt thòi, anh có thể đảm bảo sẽ mang lại cho nó cuộc sống hạnh phúc sung túc mãi mãi không?”

“Cháu.”

Ưông Dương nhớ như in cảm giác tự ti khi đó, hân chỉ cúi gằm mặt, không tài nào mở miệng trả lời được. Nửa năm sau, hân được chọn sang Mỹ học trường y, hân không hề do dự liền quyết định đi du học luôn. Tuy nước mắt của Tiểu Hạ làm hân yếu lòng nhưng hân lại vẫn chọn con đường tương lai tiền tài sáng lạn! Hân nghĩ, chỉ có như vậy hân mới có thể sánh vai với Tiểu Hạ.

Về nước, hân thất nghiệp một khoảng thời gian khá lâu, song lại may mắn quen được Dịch Hàn trên mạng. Những tưởng mãi mãi chỉ giữ quan hệ bạn bè đơn thuần, không ngờ sau buổi gặp mặt với Dịch Hàn, cô ta lại đem lòng yêu hân, còn giới thiệu hân vào làm trong bệnh viện, giúp hân hoàn thành ước nguyện trở thành bác sĩ có tên có tuổi! Nhà lầu, xe hơi đều do Dịch Hàn mua cho hân, tuy tính tình của cô ta đồng đánh, tiểu thư nhưng đối xử với hân lại rất tốt!

Vốn tưởng sẽ sống như vậy cả đời, nhưng số phận run rủ khiến hân gặp lại Tiểu Hạ. Nhìn thấy cô, cảm giác vốn đã chết trong lòng hân lại lần nữa hồi sinh, đâm chồi nảy lộc không thể nào kìm hãm được. Hân như điên như dại muốn cùng cô làm lại từ đầu.

Hân hiểu rõ nếu Dịch Hàn biết chuyện giữa hân và Tiểu Hạ thì hân sẽ mất hết tất cả, cũng hiểu rõ bản thân không nên lừa dối Tiểu Hạ, song, hân không thể kiểm soát nổi hành vi của mình. Ở trong bệnh viện, chân hân luôn chuẩn bị tư thế sẵn sàng, chỉ cần có cơ hội là hân lại thoát thân ngoạn mục để chạy tới bên người yêu, cùng Tiểu Hạ bồi đắp vun đắp tình cảm. Nhưng tại sao, vào chính lúc này lại phá hỏng tất cả mọi thứ của hân? Lẽ nào, tất cả mọi cố gắng cuối cùng chỉ là hư không?

“Ưông Dương! Rốt cuộc là như thế nào? Anh phản bội tôi phải không?”

Dịch Hàn phần nộ nhìn Ưông Dương, chỉ hận không thể xé hân ra thành trăm mảnh.

Ưông Dương líu riu khó khăn mở miệng : “Dịch Hàn, em nghe anh nói.”

“Lại định lừa tôi nữa hay sao? Phan Tiểu Hạ! Xin hỏi, cô và vị hôn phu của tôi có quan hệ gì?”

Đối diện với đôi mắt phẫn uất, truy vấn của Dịch Hàn, Tiểu Hạ không có hân ý gì với cô ta, chỉ cảm thấy mình vô cùng bình tĩnh. Ánh mắt van xin khẩn thiết của Ưông Dương không phải là cô không thấy, những tưởng mình sẽ đau đớn thương tâm, nhưng sự thật cô chỉ cảm thấy khoan khoái dễ chịu, lòng tĩnh lặng như nước hồ mà thôi. Cô mỉm cười với Dịch Hàn, khẽ nói : “Anh ta là bạn trai tôi!”

“Cái gì?” Mặt Dịch Hàn biến sắc tới khó coi.

“Nhưng giờ thì không phải nữa rồi! Thẩm Nhượng Phi! Cảm ơn cậu đã giúp tôi giáo huấn loại đàn ông như hân! Có điều, việc này để tôi đích thân giải quyết sẽ tốt hơn!”

Tiểu Hạ giật cốc rượu trong tay Trần Duyệt, đột ngột hất thẳng vào mặt Ưông Dương, sau đó đập hân một cái thật mạnh! Ưông Dương đau đớn “Á” lên một tiếng, còn Dịch Hàn thì tức tới dấm dỏ mặt mày! Cô ta định giơ tay tát Tiểu Hạ nhưng lại bị Nhượng Phi dễ dàng tóm lấy. Tay cậu bóp chặt lấy cổ tay cô ta, ngữ khí tràn ngập cảnh cáo : “Nếu không muốn bị đánh thì mau rút đi cho khuất mắt!”

“Tại sao tôi phải đi? Tôi sai chỗ nào? Là do thứ đàn bà ti tiện đó không biết xấu hổ, tôi.”

Dịch Hàn còn định sỉ vả thêm một tràng nữa, song đối diện với gương mặt đặng đặng sát khí như Atula của Thẩm Nhượng Phi, giọng của cô ta càng lúc càng nhỏ, cuối cùng im bật không dám nói câu nào nữa. Cô ta chỉ có thể trốn mắt trừng Nhượng Phi một cái sau đó cùng Ưông Dương rời khỏi bữa tiệc. Trước khi ra ngoài, Ưông Dương còn quay đầu lại nhìn Tiểu Hạ nhưng Tiểu Hạ không hề ngoái hoài tới hân. Cô chỉ chăm chú kiểm tra kĩ lưỡng bàn tay của Nhượng Phi, chừng như muốn xem cậu có bị thương hay không, trong đôi mắt của cô hoàn toàn không còn chỗ cho kẻ thứ hai chen chân vào.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Đồ đại ngốc!

Vẫn là thất bại sao? Rõ ràng đã sắp giành được.....nếu năm đó không đi du học, nếu ngày hôm ấy người tìm thấy cô là hắn, vậy mọi chuyện sẽ tiếp diễn ra sao?

Song, tất cả đã quá muộn.....

Hai người họ rời khỏi, bữa tiệc lại quay trở lại trạng thái ban đầu. Dù những người khác cố ra vẻ không quan tâm tới Tiểu Hạ, nhưng ánh mắt như muốn tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân của họ, chốc chốc lại liếc sang phía bên này khiến cô cảm thấy như có kiến bò trong bụng. Tiểu Hạ hoàn toàn chẳng để tâm. Ông Dương sẽ bị “trừng phạt” như thế nào, uống hết cốc rượu xong, cô mới cảm thấy người ấm áp lên đôi chút. Men rượu khiến cô lâng lâng, cô uống hết cốc này đến cốc khác, song, đầu cho có uống thứ gì thì miệng cô vẫn cứ đắng ngắt như cũ. Nhược Phi cuối cùng cũng không chịu nổi, với tay giăng lấy cốc rượu, khuyên nhủ cô: “Tiểu Hạ! Đừng uống nữa, nếu cứ như vậy sẽ biến thành trò cười cho người khác đó!”

“Nhưng tôi vốn dĩ là trò cười cho thiên hạ mà.....không phải sao?”

Tiểu Hạ cười giễu cợt nhìn Nhược Phi, ánh mắt lạnh lùng, phảng phất như muốn đối chọi với mọi điều tiếng của thế gian. Nhược Phi cảm thấy tim mình như bị cửa một đường dài rướm máu, đau đến không thể thốt lên lời. Cậu chỉ biết đứng đó, trân trối nhìn Tiểu Hạ nói cười với Trần Duyệt rồi đi vào toilet, sau đó bước ra, cuối cùng là biến mất trong đám đông.

Phù! Cuối cùng cũng thoát được ra ngoài! Buồn quá đi mất.....

Đứng trên sân thượng của khách sạn, Tiểu Hạ thở dài, mỉm cười nhìn từng dòng xe cộ tấp nập qua lại bên dưới, để mặc những sợi tóc dài tung bay trong gió. Tuy có chút sợ độ cao, nhưng vì đã ngã ngửa say nên cô vịn người vào thành lan can, cúi đầu vừa ngắm vừa cười. Gió se sẽ thổi khiến hai vai cô run rẩy, lạnh đến rùng mình, cổ họng cũng đau rất, khó chịu vô cùng. Những tưởng mình sẽ khóc, song lòng cô lại bình tĩnh tới kỳ lạ, chỉ muốn cười tự giễu và cảm thấy cay đắng trước cuộc đời mà thôi!

Cô bất chấp tất cả, chủ động đề nghị lấy Ông Dương, một mặt là để thăm dò xem anh ta có “tật giật mình” hay không, một mặt muốn vì tình cảm của hai người mà cố gắng cho mục tiêu cuối cùng. Khi Ông Dương bằng lòng lấy cô, cô hoàn toàn không có cảm giác hạnh phúc cũng chẳng có tâm trạng vui vẻ thắng lợi như tưởng tượng. Cô cảm thấy bản thân mình thắng rồi, nhưng thắng cái gì thì cô cũng không rõ!

Hôm nay, khi sự thật phũ phàng được phơi bày, cô tưởng rằng bản thân sẽ vô cùng đau đớn khổ sở nhưng lúc nhìn thấy vẻ kinh hoàng hoảng loạn cùng gương mặt méo mó khó coi của Ông Dương, cô lại phát hiện cô không hề hận hắn, đầu cô chỉ trống rỗng mơ hồ. Cô lạnh lùng nhìn hắn tím tái mặt mày, cố gắng vắt óc nghĩ cách thoát thân, nhìn gương mặt tuấn tú của hắn vì hoảng loạn mà rúm ró lại, nhìn mồ hôi hắn túa ra đầm đìa, cô phát hiện, mình cuối cùng cũng biết cách từ bỏ!

Thực ra, người cô yêu không phải là Ông Dương của hiện giờ mà là chàng trai trong hồi ức xa xưa, có điều.....cô không thể quay trở lại quãng thời gian hạnh phúc của năm tháng ấy. Hoặc giả, cô muốn mượn Ông Dương để ngăn cản thứ tình yêu không nên có của ai đó.....

Mỗi người đều có mục đích riêng của mình, rốt cuộc thì ai ích kỉ hơn ai đây? Tình yêu trong cuộc sống ồn ã chốn đô thành, lẽ nào, vĩnh viễn không thể trong sáng như trước đây?

Tiểu Hạ ngắm trời sao, men rượu khiến cô chìm đắm ngây ngất, đột nhiên cô nhớ lại gương mặt hồi hộp lo lắng khi Ông Dương tỏ tình với mình!

Năm đó, cô học lớp 12.

Nếu dùng màu sắc để hình dung năm lớp 12 thì 80% sẽ chọn màu “xám”, Tiểu Hạ cũng là một trong số những người ấy. Áp lực thi cử đè nặng, ép bọn họ đến không tài nào thở nổi, ai ai cũng chỉ vui đầu, dồn vào học các môn chính, môn phụ thì bỏ bê. Họ đau đầu ngồi nhìn học sinh lớp dưới được học thể dục, chỉ cảm thấy bọn họ có dùng tốc độ nhanh nhất để chạy 800 mét thì vẫn bị kì thi bủa vây tứ phía!

Nghỉ đông, trường tổ chức cho toàn thể học sinh, đương nhiên là có cả khối 12 đi dã ngoại trong công viên ở vùng ngoại ô. Những chuyến dã ngoại kiểu này chỉ kéo dài trong một ngày, buổi tối thì tổ chức đốt lửa trại, vì hoạt động quá vui nhộn hấp dẫn nên lũ học sinh lớp 12 như cô cảm thấy hưng phấn tột độ! Bọn họ liên danh kháng nghị, giương cao khẩu hiệu “học và chơi kết hợp” khiến cho lãnh đạo trong trường chỉ còn cách bắt lực đồng ý yêu cầu của mọi người, giải phóng đám “thú cầm tù” trong 2 ngày!

Sau khi biết tin, Tiểu Hạ bỗng cảm thấy thế giới xung quanh như được trở lại sắc màu tươi sáng rực rỡ, cô vui mừng khôn xiết, cảm thấy hôm nay giống như là ngày vàng trong lịch sử!

Khu trọ của họ rất giản dị, mười người chen chúc trong một phòng, nhưng vì đây là lần đầu tiên qua đêm ở bên ngoài nên ai nấy đều phấn khởi vui sướng đến quên cả khổ sở, chật chội!

Tiểu Hạ sắp xếp đồ đạc xong xuôi đầu đó mới ra tập hợp với các thành viên khác trong lớp. Bọn họ phải nghe theo sự chỉ đạo của cô giáo để chuẩn bị cho đêm lửa trại tối nay. Cô giáo không ngừng nhắc nhở mọi người phải chú ý an toàn, trong khi đó Trần Duyệt lại cười gian nhìn cô, thủ thỉ: “Du xuân, du thu là thời khắc vô cùng dễ dàng để “dệt mối lương duyên”. Tiểu Hạ! Cậu nhất định phải nắm chắc cơ hội này đó!”

“Nhưng chúng ta đang du đông mà!” Tiểu Hạ thật thà đáp.

“Tớ chỉ ví dụ thôi, OK? Tóm lại là, anh chàng vương tử Ưông Dương của cậu chắc chắn sẽ bị “đàn hồ cái” nhằm nhe chứ chờ sẵn đón cho mà coi, cậu phải “tiền hạ thủ vi cường”, biết không?”

“Vớ vẩn!”

Mặt Tiểu Hạ dò lửng, bất giác liếc sang nhìn Ưông Dương, quả nhiên là trông thấy một đoàn nữ sinh đang vây lấy anh ta, lòng cô tự nhiên nặng trĩu. Bên này, cô giáo đang phân tổ, một nhóm kiếm củi, một nhóm tìm đồ ăn thức uống, một nhóm đảm nhiệm việc nấu nướng, còn có một nhóm phụ trách tiết mục văn nghệ tối nay nữa. Khi biết Ưông Dương được phân cùng tổ với mình, Tiểu Hạ cảm thấy hồi hộp xốn xang, tim như muốn rút ra ngoài. Trần Duyệt cứ khúc khích cười cố ý chòng ghẹo cô, song cô giả vờ như không hề hay biết!

“Mọi người còn có vấn đề gì nữa không?” Cô giáo hỏi lại một lần nữa.

“Không ạ!”

“Được! Vậy mọi người phân ra làm việc nào!”

Dứt lời, cô giáo rời khỏi, còn Tiểu Hạ thì ngây người đứng nhìn Ưông Dương và mấy nam sinh khác đi tới chỗ mình. Ưông Dương nhìn bọn cô, mỉm cười: “Việc kiếm củi cứ để bọn con trai chúng tớ làm được rồi, con gái các cậu chỉ cần theo sau là OK! Nghe nói phong cảnh trong rừng vô cùng tuyệt vời, rất hợp cho chúng ta nghỉ ngơi thư giãn đây!”

“Ưông Dương! Là cậu nói đó nhé! Vậy chúng tớ không làm gì đâu đó!”

“Đương nhiên! Bọn con trai chúng tớ rất ga-lăng mà!”

“Ha ha.....”

Sau tràng cười vui vẻ, mọi người kéo nhau vào rừng kiếm củi, trời rét thấu xương cũng không làm giảm bớt hưng phấn của họ! Trong rừng cũng có rất nhiều học sinh lớp khác đi kiếm củi, người nhiều củi ít, vậy nên ai nấy đều ngầm hiểu nhau, vừa đùa giỡn vừa nghiêm túc làm việc. Công việc chỉ là thứ yếu, vui chơi mới là chính! Bỗng nhiên, Tiểu Hạ nom thấy bóng dáng rất quen thuộc của một nam sinh đang cúi tay vào túi quần, mặt điềm nhiên như không đứng ở đằng xa, cô vội vàng chạy sang bên đó, đập cái bộp: “Thẩm Nhựt Phi! Cậu cũng đi cùng với mọi người tới đây “lao động” à?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Đồ đại ngốc (2)

“Bà cũng kiếm củi à?” Nhựt Phi hỏi.

“Ừ! Thực ra thì tôi thích được phân vào tổ nấu ăn hơn!” Tiểu Hạ có chút nuối tiếc trả lời.

“Nếu vậy thì lớp bà tối nay chắc là không có cái gì nhét vào bụng rồi!”

“Này! Cậu có cần phải khó ưa thế không? Tôi kém cỏi đến vậy sao?”

“Xì!”

Nhựt Phi lộ ra vẻ khinh khỉnh, liếc Tiểu Hạ một cái, sau đó lại tiếp tục đứng dưới gốc cây vẫn vờ suy nghĩ gì đó. Tiểu Hạ chú ý thấy khá nhiều nữ sinh đang vụng trộm ngó về bên này, cô nhìn cậu cười gian xảo: “Thẩm Nhựt Phi! Có phải là cậu cố tình tỏ ra lạnh lùng để thu hút sự chú ý của các cô gái không? Chiều này què què lắm rồi!”

“Vô vị!” Nhựt Phi trợn cô một cái.

“Đói quá.Haiz! Biết vậy trước khi ra cửa ăn sáng cho rồi!”

Tiểu Hạ tuy mang rất nhiều đồ ăn vặt tới, nhưng vì vội chạy đi tập trung nên không mang theo gì cả, bữa sáng lại nhịn, giờ đầu cô văng vát, hai mắt mờ dần, tay chân bủn rủn. Cô đang định quay về đội ngũ lớp mình thì bỗng nhiên nghe thấy giọng quát nạt của Nhược Phi : “Lại bỏ bữa sáng nữa hả???”

“Sáng nay dậy muộn lại phải đi vội.Này! Cậu tức giận như thế để làm gì? Có mang theo thứ gì ăn được không?”

“Không có!”

“Nói dối! Từ khi vào tiểu học trong túi quần cậu lúc nào cũng có mấy viên kẹo để lừa tình, đừng tưởng tôi không biết! Mau đưa đây đi!”

“Lừa.lừa tình?”

“Đừng thế! Từ bé tới lớn chỉ có mỗi chiêu này! Chẳng tiến bộ chút nào cả!” Tiểu Hạ khinh thường nhìn cậu.

Nhược Phi chăm chăm nhìn cô rất lâu, lâu đến nỗi cô cảm thấy phát cáu, cuối cùng cậu thở một hơi dài thườn thượt. Cậu móc từ trong túi quần ra hai viên kẹo sữa, quăng cho Tiểu Hạ, nói bằng giọng bố thí : “Cầm lấy ăn đi!”

“Hi hi!”

Tiểu Hạ ngay lập tức bóc hai viên kẹo ra rồi cho vào miệng nhai ngon lành, lát sau, quả nhiên cảm thấy cơ thể khỏe lên trông thấy. Cô còn định nói gì đó với Nhược Phi, nhưng lại nhìn thấy Ông Dương đứng ở đằng xa vẫy mình, tim cô chợt đập chậm một nhịp, vội vàng chạy tới chỗ Ông Dương. Nhược Phi tóm lấy tay cô hỏi : “Đi đâu vậy?”

“Đương nhiên là quay về lớp rồi! Tôi và cậu có cùng lớp đâu! Cậu cũng nên hòa đồng một chút đi, đừng có đứng đây một mình nữa!”

“Ừ” Nhược Phi rầu rĩ đáp.

“Vậy tôi đi nhé!”

Nói đoạn, Tiểu Hạ chạy đến bên Ông Dương, tâm trạng kích động vô cùng. Ông Dương đang ôm một bó củi to, mỉm cười nói với cô : “Lại tới xem em trai hả?”

“Ừ! Khó lắm mới gặp được nó.”

“Lớp 12 học hành vất vả cả ngày, việc đó cũng dễ hiểu thôi mà! Đợi lên đại học là ổn cả thôi.”

“Ừ....” Tiểu Hạ gật đầu.

“Cậu. định thi vào trường nào?”

“Tớ cũng không biết! Thành tích của tớ không ổn định, đâu phải muốn vào trường nào là thi đỗ được đâu!”

“Tớ định thi trường S!”

“Dựa vào thành tích của cậu thì nhất định là sẽ đỗ!”

“Vậy.cậu có muốn học cùng trường với tớ không?” Mặt Ông Dương bỗng đỏ ửng.

Tiểu Hạ ngẩn ngơ.

Không phải là cô không hiểu hàm ý trong câu nói của Ông Dương mà là trực giác mách bảo cô rằng mình đã hiểu sai! Ông Dương là vương tử trong trường, làm sao anh ta có thể để mất tới một cô gái bình thường như cô chứ? Tiểu Hạ cúi gầm mặt, tim đập thình thịch, song vẫn cố tỏ vẻ bình tĩnh : “Để tớ cố hết sức thử xem! Phải phát huy hết khả năng thì may ra mới có thể đỗ!”

“Thành tích học tập của cậu rất tốt, chỉ không ổn định mà thôi! Nếu cậu cẩn thận thêm chút nữa thì nhất định sẽ đỗ mà!”

“Cảm ơn...”

Tiểu Hạ không biết phải nói thế nào, chỉ cảm thấy mặt nóng bừng bừng, còn Ông Dương trông rất ngượng ngùng, chẳng còn tài ăn nói như thường ngày nữa! Đương lúc cả hai đang im lặng suy nghĩ thì một nữ sinh bỗng dung xuất hiện phá tan bầu không khí tĩnh lặng của cả hai.

“Ông Dương! Thi ra cậu ở đây à! Cô giáo kêu cậu ra tập hợp kia!”

“Ừ! Tớ sẽ ra ngay!”

Ông Dương nhìn Tiểu Hạ một cái sau đó vội vàng chạy đi còn cô thì đứng đó hoang mang hồi hộp không dứt.

Chạng vạng tối, mọi người vừa cười vừa đùa tranh nhau ăn những món có vị rất quái gở, chỉ có Tiểu Hạ là ngồi im trầm mặc. Nếu như trước đây, Trần Duyệt nhất định sẽ tóm ngay tại trận bộ dạng thất thần của cô, nhưng hôm nay Trần Duyệt chỉ chăm chăm hao hức tập trung chuẩn bị cho tiết mục đốt lửa trại, cơ bản là không còn tâm trạng quấy rầy Tiểu Hạ ngồi trầm tư mặc tưởng nữa.

Bao quanh đồng lửa trại cháy hừng hực, từng lớp một lần lượt thay phiên nhau ca múa, chốc chốc lại có mấy bạn nam sinh bước ra biểu diễn nhảy hip-hop khiến ai nấy đều phấn kích hò reo nhiệt tình. Vì là hoạt động dã ngoại khó khăn lắm mới được tổ chức nên các thầy cô đành nhắm mắt làm lơ để mặc lũ học trò quý sự của mình quậy phá tung bùng. Có mấy học sinh liêu lĩnh nhân lúc mọi người đều đang hưng phấn hò hét thì lén lút trốn đi chơi, dẫn nhau ra góc khuất ngôi “bàn nhân thể sự”.....Đương nhiên là các thầy cô không hề hay biết!

Tiểu Hạ hoàn toàn không có hứng thú với cảnh náo nhiệt trước mắt, chỉ ngồi suy nghĩ về từng câu đối thoại của cô và Uông Dương, cốt để thấu hiểu ý tứ sâu xa trong từng lời nói của anh ta. Cô quay đầu sang thì thấy Uông Dương và một nữ sinh, người trước người sau bỏ ra khỏi khu vực đốt lửa trại, cô bỗng cảm thấy người mình lạnh ngắt, hô hấp trở nên khó khăn cực độ. Tâm trạng vui mừng khi nãy và cảm giác thất vọng hiện giờ liền biến thành phép so sánh vô cùng trào phúng. Tiểu Hạ lặng người nhìn theo bóng Uông Dương, cô cảm thấy khóe mắt cay cay, tim đau như bị ai cứa đứt!

Uông Dương.....

Thì ra, mọi chuyện đều là do cô tự biên tự diễn ra mà thôi!

“Trần Duyệt! Tớ ra ngoài đi dạo một lát!”

“A? Cậu đi đâu?”

“Ồ đây ồn quá, tớ muốn ra chỗ nào đó yên tĩnh một lúc!”

“Tớ đi cùng cậu nhé!”

“Không cần đâu! Tớ đi một lát là về ngay ấy mà!”

Tiểu Hạ cười gượng với Trần Duyệt sau đó cũng len lén bỏ ra ngoài. Bên ngoài rất lạnh, nhưng trời đêm lại vô cùng rực rỡ với muôn ngàn vì tinh tú, Tiểu Hạ vừa bước đi vừa ngắm sao, cô không rõ bản thân đã đi trong bao lâu, cũng chẳng biết mục tiêu đâu nữa. Chỉ cần nghĩ tới Uông Dương là tim cô lại nhói đau!

Tình yêu thâm kín bao năm cuối cùng cũng có kết quả, cuối cùng cũng có lí do để từ bỏ!

Từ giờ, chắc cô không thể nhìn trộm Uông Dương, không thể viết tên anh ta lên từng trang nhật kí được nữa rồi!

Cảm giác này gọi là “thất tình” sao? Đau thật đó.....Không, có yêu nhau đâu mà gọi là “thất tình”? Thì ra, đến cả tư cách “thất tình” cũng không có nữa.....

Tiểu Hạ thầm thương trộm nhớ Uông Dương suốt sáu năm, tuy không được đối phương đáp lại nhưng cảm giác có người để yêu thương và thỉnh thoảng được cùng người mình thích nói dăm ba câu tán gẫu thật sự vô cùng hạnh phúc!

Uông Dương không có bạn gái, Tiểu Hạ có thể “danh chính ngôn thuận” thầm ái mộ anh ta, nhưng một khi anh ta có bạn gái thì sao? Bây giờ, đến tư cách để thầm yêu anh ta cũng không còn rồi.....

Buồn quá.....

Tiểu Hạ cảm thấy mệt mỏi, bước không nổi nữa, cô liền tìm một tảng đá ven đường để ngồi nghỉ. Khóc thỏa thê một trận, qua một hồi lâu cô mới cảm thấy bình tĩnh được chút ít. Lúc này, cô mới để ý quang cảnh xung quanh, không biết bản thân đang ở đâu, muốn tìm đường quay về nhưng tìm mãi cũng không thấy con đường trong trí nhớ đâu cả, đâm ra hoang mang hoảng loạn!

Đây là nơi nào? Mọi người đang ở đâu? Tại sao lại không thấy một bóng người nào?

Tuy bầu trời rực rỡ ánh sao nhưng con đường cô đi lại không có lấy một ngọn đèn đường nào. Gió thổi lá cây xào xạc, không khí bỗng chốc như được bao trùm bởi những âm thanh quái dị! Tiểu Hạ cảm thấy cơ thể mình lạnh đến phát run, càng đi càng sợ, song vẫn hoàn toàn không tìm thấy đường quay về. Cô vừa lo vừa sợ, chẳng biết đã đi trong bao lâu, mãi đến khi kiệt sức cô liền ngồi bệt xuống đường, tâm trạng càng lúc càng hoảng loạn, cuối cùng không nổi nữa mà khóc thút thít.

Việc Uông Dương trở thành “danh hoa có chủ” cộng với bản thân bị lạc đường, hai bên đã kích khiến cô ngồi khóc ngon lành, nước mắt rất mau được gió se sẽ thổi khô nhưng kéo theo đó là sức lực càng lúc càng kiệt quệ!

Có lẽ sẽ chết ở đây mất.....

Cho dù không bị chết còng ở đây thì sáng mai cũng nhất định bị cô giáo mắng chết! Nhưng, nếu không phải nhìn thấy cảnh Uông Dương nắm tay cô gái đó thì có ra sao cũng được.

Đang lúc Tiểu Hạ nghĩ ngợi linh tinh, sức cùng lực kiệt, ý thức mơ hồ thì bỗng dưng có người tóm lấy tay cô. Cô giật mình, vội mở mắt ra thì nhìn thấy một gã đàn ông đang nắm chặt lấy tay cô! Tiểu Hạ hét toáng lên, vội vàng giằng tay ra, tiếng thét của cô làm kinh động lũ chim trên cành. Vì người đó

đứng ngược sáng nên cô không thể nhìn rõ gương mặt y nhưng khi nghe thấy giọng nói thân quen thì cô mừng tới phát khóc.

“Phan Tiểu Hạ! Tìm thấy bà rồi!”

“Thắm.....Nhược.....Phi.....”

Tiểu Hạ đứng dậy, cuối cùng cũng nhìn thấy rõ gương mặt vừa có vẻ tức giận vừa có vẻ an ủi của Nhược Phi. Ánh trắng bạc hòa lẫn nước mắt, cả người Nhược Phi vô cùng huyền ảo, song đôi mắt cậu lại sáng rực, giống như ánh sao trên trời cao vậy. Tiểu Hạ cũng không rõ tại sao lại “Òa” lên một tiếng, khóc nhè như một đứa trẻ : “Thắm Nhược Phi! Tôi bị lạc đường.....”

“Đồ ngốc! Theo tôi về!”

“Nhưng tôi không đi được!”

“Vậy để tôi cõng bà!”

“Không cần đâu! Chỉ hơi chóng mặt chút thôi! Ngồi nghỉ một lát là hết ấy mà!”

Tiểu Hạ dút lời, lấy tay day day thái dương huyệt, có vẻ rất mệt mỏi. Nhược Phi nhìn cô, đột nhiên thở dài hỏi: “Không ăn gì hả?”

“Đúng thế! Sao cậu biết?”

“Tôi cũng chẳng có đồ gì cả.... bà có ăn... kẹo không?”

“Có! Tôi ăn!”

Đừng nói là kẹo, bây giờ có đưa cả rổ thứ cô ghét nhất, cô cũng vô cùng vui vẻ đón lấy.

Tiểu Hạ cướp viên kẹo trong tay Nhược Phi như “hồ đổi vớ được thịt”, cho vào miệng nhai rau rầu, vị ngọt của kẹo quả thực khiến cô dần dần cảm thấy dễ chịu hơn. Ăn hết vẫn còn cảm thấy dư vị ngọt ngào đọng lại trong miệng, cô quay sang hỏi Nhược Phi : “Thắm Nhược Phi! Sao cậu luôn mang kẹo theo vậy? Cậu thích ăn kẹo đến thế cơ à? Nhưng sao tôi chả bao giờ thấy cậu ăn vậy nhỉ?”

“Bớt nói nhảm đi. Xem ra là khỏe được chút rồi phải không? Về thôi!”

Trong bóng đêm, Tiểu Hạ tuy không thể nhìn thấy nét mặt của Nhược Phi nhưng vẫn luôn cảm thấy giọng nói của cậu mang theo vẻ giận dữ khó chịu. Chẳng biết lại tức cái gì nữa? Cô lê lười, bước theo sau cậu. Nhìn bóng lưng Nhược Phi, Tiểu Hạ cảm thấy lòng yên tâm tới kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Phan Tiểu Hạ! Tìm thấy cô rồi!

Tuy trước đây toàn là do cô bảo vệ Nhược Phi, nhưng cảm giác an tâm khi gặp được người con trai đáng tin cậy trong khu cấm địa này, thật là khó có thể hình dung bằng lời.

Tiểu Hạ chẳng biết Nhược Phi làm sao có thể nhớ được đường, chỉ nhớ hai người đã đi rất lâu để có thể trở về khu vực đốt lửa trại. Về tới nơi, cô giáo mắng Tiểu Hạ té tát, vốn còn định phạt cô đến nơi đến chốn nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi, hoảng loạn của cô thì miễn cưỡng nương tay.

Sau khi mọi người giải tán, Tiểu Hạ liền uể oải đi về phòng trọ. Đột nhiên, Ưông Dương cản đường cô, rồi tỏ tình! Tiểu Hạ còn nhớ lúc đó mặt mình đỏ như gấc, tim hồi hộp như muốn rớt ra ngoài, nhưng Ưông Dương nói gì thì cô không còn nhớ rõ nữa. Giờ đây, trong trí nhớ sâu thẳm của cô chỉ khắc ghi hình bóng chàng trai đã mang ánh sáng giúp cô đi qua đêm đen chứ không còn là chàng trai đỏ mặt ngượng ngùng tỏ tình với mình nữa.

“Phan Tiểu Hạ! Tìm thấy cô rồi!”

Sau lưng bỗng vang lên giọng nói thân quen.

Tiểu Hạ kinh ngạc quay đầu lại. Qua những lọn tóc dài tung bay trong gió, cô nhìn Nhược Phi đang đứng trước mặt mình, ký ức lại lần nữa ùa về! Ngày hôm đó trời đêm cũng sáng rực ánh sao như hôm nay và cũng chỉ có người ấy là tìm thấy cô. Chớp mắt đã mười năm trôi qua, cậu bé ấy đã trở thành chàng trai khôi ngô tuấn tú, còn cô thì đã mất đi chàng trai dịu dàng ngọt ngào trong dĩ vãng.....

“Thảm Nhược Phi.....”

“Đồ ngốc!”

“Tại sao lần nào cũng vậy?”

“Gi cơ?”

“Lần nào cũng như thế này.....” Tiểu Hạ đứng trước lan can, nhìn ánh đèn rực rỡ phía xa xa, nước mắt bắt giãc lẫn dài: “Chuyến dã ngoại mùa đông năm đó, cả lúc tại đài phun nước nữa.....Tại sao cậu luôn có thể tìm thấy tôi? Hơn nữa luôn là những lúc tôi thảm bại nhất? Tại sao lại có thể tìm thấy tôi?”

“Vi tôi không muốn để cô khóc một mình! Đồ ngốc!”

“Đừng vậy! Đồ ngốc.....Tôi là một con ngốc chỉ biết chìm đắm trong quá khứ mà thôi.....Thảm Nhược Phi! Cậu còn nhớ bộ phim mà chúng ta đã xem không?”

“Bộ phim nào?” Nhược Phi nghi cảm hỏi.

Đối diện với nghi hoặc của cậu, Tiểu Hạ không hề doái hoài, cô chỉ tự nói: “Người mẹ trong bộ phim đó luôn kiên trì tìm kiếm con trai, luôn kiên trì đi tìm chân tướng, nhưng biết được sự thật phũ phàng và sống trong niềm hi vọng, rốt cuộc thì cái nào tốt hơn? Thảm Nhược Phi! Nếu là cậu, cậu sẽ chọn lựa thế nào?”

Tiểu Hạ quay đầu lại nhìn Nhược Phi, ánh mắt mong chờ câu trả lời của cậu. Nhược Phi khẽ thở dài, cởi áo vest khoác lên người cô sau đó nói từng chữ một: “Tôi sẽ chọn cách: không để cho tất cả mọi việc xảy ra, vì tôi có tự tin làm được điều đó!”

“Vậy sao.....Cậu thật là người mạnh mẽ.....nhưng tôi lại là kẻ rất vô dụng, chỉ biết chìm đắm trong quá khứ mà thôi.....Có điều, chìm đắm trong mộng mị cũng có ngày phải tỉnh lại!”

“Cô tỉnh rồi à? Chúc mừng nhé!” Nhược Phi nhìn cô đều đều nói.

“Này! Cậu không cần phải dùng ánh mắt thương hại đó để nhìn tôi! Tôi không buồn đâu! Thật đó!”

Lời Tiểu Hạ nói là thật.

Tuy luôn mơ màng sống trong ảo mộng rồi lừa dối chính mình nhưng giác quan thứ 6 của người phụ nữ đã sớm nhắc nhở cô những hành vi kỳ lạ của Ưông Dương, và trong thâm tâm cô cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lí để đương đầu. Đối với cô mà nói, Ưông Dương không còn là vết thương lòng nữa, giờ anh ta chỉ là đối tượng kết hôn phù hợp “có cũng được mà không có cũng chẳng sao” của cô mà thôi. Cô cuối cùng cũng học được cách rũ bỏ!

Theo sau cảm giác hụt hẫng là tâm trạng khoan khoái dễ chịu tự đáy lòng. Tiểu Hạ cảm thấy bản thân cô đã có thể tự mình bước ra từ trong mộng rồi! Loại đàn ông đó không đáng để cô yêu, một chút cũng không đáng.....Cho dù có tiếc nuối quá khứ, tiếc nuối tình yêu thời thanh xuân nhưng “thứ” đã thoái hóa biến chất, cô sẽ tuyệt đối bỏ nó đi!

“Vậy thì không cần tôi cho mượn bờ vai đâu nhỉ?” Nhược Phi hỏi.

“Cậu nhiễm phim thần tượng quá rồi đó! Tôi ấu trĩ đến thế sao?” Tiểu Hạ một mực xem thường.

“Cô thật sự đã rũ bỏ được?”

“Đúng vậy!”

“Thực sự?” Nhược Phi tiếp tục truy vấn.

“Được rồi! Tôi thừa nhận là vẫn có chút không cam lòng.....Không phải là vì còn yêu anh ta mà là vì bản thân tôi bị đùa giỡn những hai lần nên mới không cam lòng! Tôi những tưởng hai chúng tôi có thể trở về quãng thời gian trước đây, nhưng quá khứ vĩnh viễn không thể quay lại, tình yêu đã tan vỡ cũng vĩnh viễn không thể hàn gắn....Là do tôi quá ngây thơ mà thôi!”

“Phan Tiểu Hạ.....”

“Được rồi! Muốn cười thì cứ cười đi! Dẫu sao khi yêu tôi luôn là kẻ ngốc mà!”

“Cô thật sự là rất ngốc!” Nhược Phi gật đầu tán thành.

“Này! Cậu chẳng biết nể nang gì cả!”

“Nhưng tôi lại thích người con gái ngốc nghếch như em!”

Dứt lời, Nhực Phi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Không giống với cảm giác mong manh yếu ớt thời trẻ con, vòng ôm của Nhực Phi thật sự vô cùng ấm áp vững chãi. Tiểu Hạ sững người, khó chịu vùng vẫy, Nhực Phi liền nói : “Đừng động đấy! Tôi đã hi sinh cả thân mình để an ủi em đó!”

“Vậy thì phải cảm ơn cậu rồi.....” Khóe miệng Tiểu Hạ giật giật.

“Ha ha.....”

Gió đêm lạnh lẽo thấu tâm can nhưng Tiểu Hạ đột nhiên lại muốn tận hưởng cảm giác tỉnh táo do gió đông đem lại. Cô biết rõ vòng ôm ấm áp này không thuộc về mình song cô vẫn không kìm được nỗi lưu luyến dựa dẫm ý lại trong lòng.

Cứ để bản thân phóng túng một lần.....chỉ một lần thôi.

Từ trên sân thượng đi xuống, Nhực Phi đưa Tiểu Hạ về.

Vì bất điều hòa nên nhiệt độ trong xe Nhực Phi vô cùng ấm áp, Tiểu Hạ cảm thấy tâm trạng nhẹ nhõm thư thái hẳn, tuy nhiên, toàn thân mệt mỏi nên cô không muốn nói chuyện. Cô đưa mắt ra bên ngoài, vô tình phát hiện có tinh thể trắng muốt đang bay lượn trong không trung, cô vội mở cửa kính, liền nhìn thấy từng bông hoa tuyết li ti đang nhẹ nhàng đáp xuống. Gió lạnh thấu xương ngay lập tức ủa vào nhưng cô lại cảm thấy vui sướng tới muốn bay! Cô vươn tay đón lấy những bông tuyết trắng muốt, sau đó quay sang hò reo phấn khích với Nhực Phi : “Thảm Nhực Phi! Tuyết rơi rồi này! Năm nay tuyết rơi vào Nô-en này!!!!”

“Đúng vậy! Tuyết rơi rồi!” Nhực Phi mỉm cười nhìn ra bên ngoài.

“Thật là chuyện hi hữu.....Thảm Nhực Phi! Tôi không muốn quay về nhà!”

“Hử?”

“Một đêm lãng mạn như vậy, quay về nhà ngủ mất hết cả thi vị! Chi bằng chúng ta.....”

“Gi?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Áp Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Hai người rốt cuộc dẫn nhau đi tới đâu????

Vừa vặn gặp đèn đỏ, Nhực Phi bỗng thắng gấp, xe đột ngột phanh cái kít, Tiểu Hạ suýt chút nữa thì bị văng ra ngoài! Thần sắc Nhực Phi vô cùng khó đoán, mặt ửng đỏ nhìn cô : “Em nói gì cơ?”

“Hả?”

“Vừa nãy em nói.....”

“À! Tôi nói bây giờ không muốn về nhà, chúng ta dạo quanh đâu đó rồi hãy về!”

“Vậy à.....”

Nhực Phi trầm mặc một lúc, dường như có vẻ rất thất vọng, chán nản. Cậu khẽ vén lọn tóc trước trán : “Đi đâu đây?”

“Đi.....”

Tiểu Hạ nhìn đám đông đang vây quanh nhà thờ ở đằng xa, chợt nảy ra ý định gì đó, cô vội vàng bảo Nhực Phi cho xe tấp vào lề đường rồi cười tít mắt với cậu : “Thảm Nhực Phi! Chúng ta tới nhà thờ chơi có được không?”

“Em có theo dạo đâu, đi tới đó làm gì?”

“Cảm nhận không khí đêm Nô-en! Không khí ở nhà thờ đêm Nô-en là thuần túy nhất, đặc trưng nhất đó!”

“Thật sự bị em đánh bại rồi.....Nếu như người ta không cho chúng ta vào thì làm sao?”

“Nếu là nữ thì cậu quyền rũ, nếu là nam thì để tôi!”

“Phan Tiểu Hạ!”

“Đùa chút mà! Mau dừng xe lại đi! Tôi muốn tới đó!”

Men rượu đã hoàn toàn phát huy tác dụng!

Tuy Tiểu Hạ cảm thấy đầu óc mình tỉnh táo vô cùng nhưng nhất cử nhất động của cô thì lại như quá trớn hơn thường ngày, chỉ là bản thân cô không phát hiện ra mà thôi. Cô kiên trì muốn tới nhà thờ, lắc tay Nhục Phi nửa nũng nịu nửa van xin : “Thấm Nhục Phi! Hôm nay tôi thất tình mà! Cậu có biết cảm giác bị người ta bỏ những hai lần buồn thế nào không? Có mỗi tâm nguyện còn con này thôi mà cậu cũng không thể chấp nhận, cậu lơ lửng nào như thế chứ?”

“Phan Tiểu Hạ! Em đừng nhộn nữa! Em mặc phong phanh như vậy, nếu không về nhà tắm nước nóng ngay, nhất định sẽ bị cảm đó!”

“Nhưng tôi thật sự không muốn về nhà.....không muốn đối diện với bản thân.....thật sự.....”

Tiểu Hạ cúi gằm mặt xuống.

Một bên mặt bị bóng tối che khuất còn bên kia thì được ánh đèn màu cam bên ngoài soi rọi, hàng mi dài cong cong tạo thành vệt đen nhàn nhạt trên má, trông cực giống chú mèo con bị người ta bỏ rơi. Nhục Phi cảm thấy tim mình nhói đau, vội quay mặt sang nơi khác, giọng hơi mất tự nhiên : “Thật là, phiền chết đi được!”

“Hi hi! Tôi biết ngay cậu sẽ đồng ý mà!”

Tiểu Hạ ngẩng đầu, vẻ đáng thương vừa nảy phảng phất như chưa hề hiện hữu trên khuôn mặt thanh tú, trong phút chốc, cô cười tươi như hoa. Nhục Phi bỗng cảm thấy như bị lừa, rầu rĩ nói: “Lại giỡn với tôi! Đáng chết thật, sao lần nào cũng cần câu chứ?”

“Hi hi.....”

Tiểu Hạ đắc chí cười, đôi mắt sáng rỡ long lanh như ánh sao.

Bãi đỗ xe.

Nhục Phi đỗ xe xong liền mở cửa cho Tiểu Hạ. Cửa vừa mới mở, Tiểu Hạ liền chạy vội về phía nhà thờ, nhanh đến nỗi Nhục Phi suýt nữa thì không theo kịp. Tiểu Hạ đứng trước cửa nhà thờ, ngẩn ngơ ngắm những bông hoa tuyết bay lả tả, ngậy ngốc ngắm cây thông Nô-en được trang trí bằng đèn nhấp nháy, sau đó cười hi hi : “Đẹp quá à.....Tôi thích Nô-en năm nay!”

“Phan Tiểu Hạ! Em say rồi đó.....” Mặt Nhục Phi tối sầm.

“Ừ! Say rồi thì sao chứ? Đi thôi! Chúng ta vào nhà thờ cầu nguyện nào!”

Tiểu Hạ nắm tay Nhục Phi kéo cậu vào nhà thờ.

Nhục Phi biết người say rượu thì không nên vào nhà thờ, rất muốn ngăn cản Tiểu Hạ nhưng khoảnh khắc cô nắm tay cậu thật sự đã khiến cậu mềm lòng. Cậu si dại nhìn cô, tình nguyện để cô cả đời nắm tay mình đi như vậy.

Phan Tiểu Hạ.....

Từ sau năm Nhục Phi lên mười, có lẽ đây là lần đầu tiên cô chủ động nắm tay cậu.....

Thật sự chỉ muốn mãi mãi như thế này, mãi mãi không buông tay.....

Tiểu Hạ kéo Nhục Phi vào trong giáo đường.

May mắn thay, tuy Tiểu Hạ có hơi ngà ngà nhưng cô vẫn còn đủ khả năng để kiểm soát hành vi của mình, hoàn toàn không hề gây ra hành vi thất thố nào trong chốn linh thiêng này.

Vào giáo đường, hai người chọn đại một góc để ngồi, nghe cha xứ đứng trên bục thuyết giảng kinh thánh. Nhục Phi chẳng có chút hứng thú nào song khi nhìn Tiểu Hạ vô cùng thành kính ngoan đạo chăm chú lắng nghe thì cậu lại im lặng ngồi ngắm cô.

Trong giáo đường ấm áp, Tiểu Hạ thì chuyên tâm lắng nghe cha xứ truyền đạo còn Nhục Phi thì lẳng lặng ngắm cô. Cậu nhìn đôi mắt sáng long lanh của cô, nhìn đôi môi đỏ thắm của cô, lại quay ra nhìn những bông hoa tuyết bay bay ngoài trời, chỉ cảm thấy lòng mình tĩnh mịch yên ắng như đêm khuya thanh vắng.

Phan Tiểu Hạ.....

Cậu vẫn còn nhớ có đợt, cô bỗng dưng say mê đến phát cuồng những kiến trúc điêu khắc của nhà thờ, hể tan học là không về thẳng nhà mà một mình đạp xe tạt qua hết các góc ngách của thành phố. Nhục Phi vô cùng tò mò về hành tung của cô, thường duy trì một khoảng cách nhất định len lén theo dõi cô, không để cô phát hiện ra mình. Cuối cùng cũng tìm hiểu được bí mật “cô giáo luôn dạy cháy giáo án” của Tiểu Hạ.

Cậu còn nhớ ngày mình theo sau cô trời rất nắng.

Vì đã lên lớp 7, hôm đó Tiểu Hạ mặc áo sơ mi ngắn tay màu trắng, váy sọc ca rô, ngực cũng nở nang hơn trước, không còn là trẻ con nữa, bây giờ trông cô đã ra dáng thiếu nữ xinh đẹp rồi. Cô vừa ngân nga hát hò vừa hưng phấn đạp xe, cuối cùng thì dừng lại trước cửa một nhà thờ cũ kĩ bên cạnh trường học. Cô đỗ xe cẩn thận sau đó ngồi xuống thềm cỏ trước cửa nhà thờ nhìn ngắm vân vân.

Nhược Phi trốn ở góc khuất, len lén nhìn cô.

Cậu phát hiện có lúc cô cười đùa vui vẻ với các sư, có lúc thì chỉ ngồi một mình đọc sách. Ánh nắng ấm áp chiếu trên người cô, mái tóc dài cùng hàng mi cong cong dường như đều óng ánh sắc vàng rực rỡ. Có mấy chú chim câu ríu rít bay qua bay lại trước mặt cô, cô liền lấy bánh mì trong cặp sách ra rồi bẻ thành từng mẩu nhỏ cho chúng ăn, trên gương mặt cô tràn ngập nụ cười khiến người khác ngây ngất đắm say.

Phan Tiểu Hạ.....

Nhược Phi cảm thấy tim mình bỗng nhiên đập gấp gấp tới kỳ lạ, mắt nhìn cô đắm đuối, phảng phất như đã mê mẩn si dại cô bé cùng mình lớn lên, ra tay cứu mình trong lúc hiểm nguy, luôn mỉm cười ấm áp với mình và là người duy nhất có thể đùa giỡn đánh tay đôi với mình. Chính giây phút đó đã khiến Nhược Phi hiểu được tình cậu dành cho cô, và dường như khoảnh khắc đó cũng đã khiến một chú bé con yếu ớt trở thành chàng thiếu niên mạnh mẽ. Cậu chỉ muốn mau chóng trưởng thành để có thể bảo vệ cô chứ không phải trốn sau lưng được cô che chở!

Thầm Nhược Phi muốn bảo vệ Phan Tiểu Hạ!

Nhược Phi muốn Tiểu Hạ làm bạn gái mình. và muốn. cả hai mãi mãi bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Áp Như Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Tôi công em!

Để Tiểu Hạ chú ý tới mình, Nhược Phi cố gắng học tập, chăm chỉ chơi bóng, vì cậu muốn mình cao nhanh hơn, cao vượt hẳn cô. Nhưng, con trai thường dậy thì muộn hơn con gái, hơn nữa cậu lại kém cô những ba tuổi. Dẫu cho cậu có ngày ngày nỗ lực chơi bóng rổ thì vẫn chỉ cao tới cằm cô, cảm giác phải ngược lên nhìn thật sự khiến cậu khó chịu vô cùng. Càng quá đáng hơn là Tiểu Hạ hình như đã phát hiện ra cậu có ý muốn lớn nhanh, nên cười tít mắt gạt cậu : “Thầm Nhược Phi! Muốn lớn nhanh chỉ chơi bóng rổ thôi thì cũng vô ích, tôi có cách này, cậu có muốn thử không?”

“Vớ vẩn! Ai nói tôi chơi bóng rổ vì muốn lớn nhanh hả?”

“Không thích nghe thì thôi”

“Này! Đừng đi!” (vandkh: ha ha...anh ý bị trúng kế của chị ý)

Tiểu Hạ quay người định bỏ đi, Nhược Phi thấy vậy liền sốt sắng, kiềm không nổi mà túm lấy tay cô. Tiểu Hạ liền né qua một bên, tay Nhược Phi vừa hay chạm đúng vào phần ngực đang ngày ngày phát triển của cô! Khoảnh khắc tay chạm vào nơi đó như bị điện giật vậy, cậu vội vàng rút tay về, mặt cũng đỏ phừng phừng. Cậu cúi gằm mặt, không dám đối diện với cô, ngượng tới nỗi muốn tìm ngay cái lỗ nê nào để chui xuống, tim cũng hồi hộp muốn rớt ra ngoài! Tiểu Hạ cũng sững lại một thoáng, sau đó vô tâm vô tư cười ha ha : “Nếu cậu thật sự muốn biết như vậy thì để tôi nói cho cậu nghe, cha tôi nói lúc nhỏ ông thường tập nhảy cao để chạm tới khung cửa, kết quả là chiều cao của ông tăng lên nhanh chóng. Chỉ cần cậu chạm vào khung cửa 9999 lần là sẽ cao đến 1m90! Này! Sau cậu không nói gì thế? Có phải là đang cảm thấy nghi ngờ không?”

“Thật thế à?” Nhược Phi tưởng thật khê hỏi.

“Đương nhiên là thật rồi!” Tiểu Hạ thoáng sững người, sau đó nghi hoặc nhìn cậu : “Cậu lạ thật đó, mặt sao lại đỏ như vậy.....bị sốt à?”

“Vớ vẩn!”

“Này! Cậu có thái độ gì thế hả? Thầm Nhược Phi!”

Về tới nhà, cậu đóng cửa nằm lì trên giường, nhưng nằm kiểu gì cũng không ngủ được, Bàn tay phải lỡ chạm vào ngực cô bị cậu nắm chặt thành nắm, chặt tới nỗi mồ hôi chảy mướt ra. Nhớ tới lời của cô ban nãy, cậu liền ngồi bật dậy, bắt đầu nhảy lên để chạm vào khung cửa.

Một lần, hai lần, ba lần.

Lúc đầu, Nhược Phi còn nghiêm túc đếm, dần dà, đếm loạn hết cả lên, cánh tay cũng đau nhức mỏi nhừ tới không thể nhắc lên nổi. Cậu thờ hồng hộc

nằm phịch trên giường, lần này chỉ một chốc là đã chìm vào giấc ngủ. Ngày hôm sau, cánh tay phải đau tới không thể cầm bút được! (vandkh:..anh Phi ngây thơ quá...iu ghê)

Tiểu Hạ chỉ nói giỡn một câu mà cậu lại tin sái cổ, nghiêm túc thực hiện, thật sự đã nhảy lên chạm khung cửa nguyên nửa tháng, mãi đến lúc mẹ cậu phát hiện mới bị bắt dừng lại. Về mặt muốn cười mà phải cố nén nhịn của mẹ khiến cậu không thể nào quên, cậu nắn cánh tay đau nhức của mình, song lại không hề có cảm giác căm hận Tiểu Hạ.

Nhược Phi cảm thấy Tiểu Hạ đối với mình giống như cánh tay mỏi rã rời tới không thể nhấc lên nổi, tuy đau nhưng lại cam tâm tình nguyện.

“Phan Tiểu Hạ.....”

Nhược Phi nhìn Tiểu Hạ đang nhắm mắt ngồi cạnh bên, nhớ tới quãng thời gian giày vò đau đớn vì thầm yêu cô, bất giác cười khổ. Bao năm trôi qua, cuối cùng cậu cũng cao lớn như ước nguyện, dần dần cao ngang tầm cô, sau đó là vượt hơn hẳn, nhưng trong lòng cô, cậu vẫn chỉ là một cậu bé mà thôi.

Cô không tin là cậu đã thầm yêu mình trong từng ấy năm và cũng không biết có rất nhiều đêm cậu chỉ ngồi bên cửa sổ lẳng lẽ ngắm cô, mãi đến khi căn phòng đối diện tắt đèn mới chịu đi ngủ. Bây giờ cậu có thể quang minh chính đại ngồi bên cạnh cô, bình đẳng nói chuyện với cô, cùng cô chơi đùa, thật sự đã đạt được tâm nguyện bấy lâu nay của cậu.

Nhưng tại sao vẫn không cảm thấy thỏa mãn?

Cảm giác mê đắm si dại trong lòng chắc là cả đời cũng không thể rũ bỏ được.....

Sau khi biết cô có bạn trai, cậu quay về phòng, đâm thật mạnh vào gương khiến tay chảy máu đầm đìa. Lúc đó, dường như chỉ có cảm giác đau đớn của xác thịt mới có thể hoán đổi được cảm giác đau đớn trong tim. Cách duy nhất cậu có thể làm là chôn chặt tình yêu thầm kín của mình trong lòng, không dám dă động tới nó.

Sang Mỹ năm năm, cậu cố gắng kiềm chế, cố ý không liên lạc gì với cô, cốt chỉ để cô lo lắng quan tâm tới mình, có thể coi trọng mình mà thôi. Cậu cũng rõ cách xử sự của mình vô cùng ấu trĩ, vô vị, nhưng cậu đã không còn biện pháp nào khác nữa rồi.

Cuộc sống bên Mỹ rất đa dạng, mỗi ngày đều có đủ kiểu party, cậu cũng trở thành Party King trong trường đại học. Cậu muốn dùng thứ gì đó để chứng minh bản thân mình, muốn mượn cuộc sống bận rộn náo nhiệt để đối kháng lại nỗi nhớ khắc cốt ghi tâm trong lòng.

Nhưng, cho dù ban ngày có ồn ã, tiệc tùng có náo nhiệt tới đâu thì vẫn không thể kiềm chế nỗi nhớ nhung da diết về người con gái có nụ cười rạng rỡ như đoá hoa!

Chịu đựng giày vò trong suốt một năm, cuối cùng cậu không thể nhịn nổi liền gọi điện thoại quốc tế liên lạc với cô. Lúc chờ đợi đường dây kết nối, tim cậu hồi hộp chùng như muốn rớt ra ngoài. Khi điện thoại được kết nối, cậu chỉ cảm thấy hô hấp của mình bỗng ngưng trệ. Đầu bên kia điện thoại, Tiểu Hạ hoàn toàn không vì chuyện cậu “mất tích” mà nổi giận, trái lại, cô rất phấn khích hỏi han về cuộc sống bên Mỹ của cậu, còn tò mò hỏi cậu đã có bạn gái chưa! Nghe giọng nói thân thuộc và vui vẻ của cô, cậu có cảm giác buồn bực tới phát điên, nhưng khóe miệng lại bất giác cong cong ním cười.

Phan Tiểu Hạ.....Cô mãi mãi là Phan Tiểu Hạ mà cậu yêu nhất!

Về nước, cậu sắm vai vô lại ăn nhờ ở đậu tại nhà cô, cốt chỉ để tiếp cận cô từ từ, dần dần. Nhược Phi muốn Tiểu Hạ cảm nhận được thành tâm của mình, song lại vô cùng sợ hãi bị cô cự tuyệt, không biết có bao nhiêu đêm cậu thao thức trăn trở không thể nhắm mắt ngủ được.

Ở Quê Lâm, khoảnh khắc cùng cô ngắm mặt trời lặn, cậu cảm thấy lòng mãn nguyện chưa từng có. Một người luôn không tin vào số mệnh và thần thánh như cậu bỗng nhiên thành tâm cầu khẩn, cố chấp không cho Tiểu Hạ biết được tâm nguyện của mình, và cũng đồng thời thăm gieo hạt giống hi vọng trong lòng.

Phan Tiểu Hạ, thực ra anh luôn muốn được cùng em mãi mãi bên nhau.....

Những tưởng rằng Tiểu Hạ sẽ dần dần tiếp nhận mình trong vô thức, không ngờ rằng vì một phút kích động, cậu đã hủy hoại tất thảy mọi cố gắng! Khoảng khắc nhìn thấy cô và gã Ưông Dương đó bên nhau, cậu mới thấu hiểu được thế nào là đau tới muốn chết đi! Tim của cậu như bị một tảng đá lớn đè nặng, đau đớn tới không thể thở nổi, trái tim như bị vỡ thành trăm mảnh.

Phan Tiểu Hạ.....Em vẫn chọn gã đàn ông đã tổn thương em sao?

Vì cảm phần nên cậu giảng cho Ưông Dương một đám, nhưng Tiểu Hạ lại vội vàng ôm lấy Ưông Dương, dùng ánh mắt phần nộ nhìn cậu. Giây phút nhìn thấy nước mắt của Tiểu Hạ, cậu bỗng vô cùng sợ hãi!

Phan Tiểu Hạ! Thảm Nhược Phi không bao giờ muốn Phan Tiểu Hạ hận mình!

Cậu vội rời khỏi nhà cô, thực ra, muốn tìm một chỗ để ở tạm không phải là chuyện khó với cậu, vì nơi để cho cậu dung thân có rất nhiều, rất nhiều, song, không có nơi nào có thể gọi là “nhà”.....

Tiếng chuông đồng hồ trong giáo đường đột nhiên vang lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của Nhược Phi. Các tín đồ tay cầm nến đứng xếp thành hàng hát thánh ca “Đêm bình an”, giọng hát ngân nga vang vọng như thanh âm của tự nhiên. Tiểu Hạ lẳng lẽ lắng nghe, nhìn những bông tuyết bên ngoài, mỉm cười nói: “Tuyệt rồi rồi.....Cho dù thế nào đi chăng nữa thì năm mới cũng sắp đến đó!” (happy niu zia>>**))

“Đúng vậy.....Hi vọng sẽ có một sự khởi đầu mới.....” Nhượng Phi cũng nói theo.

“Không còn sớm nữa, chúng ta về thôi!”

“Ừ!”

Bước ra khỏi giáo đường, Tiểu Hạ đứng trước cây thông Nô-en được trang trí toàn đèn nhấp nháy, nhìn dòng người qua lại, quay sang nói với Nhượng Phi : “Xin lỗi vì đêm nay đã chiếm nhiều thời gian của cậu!”

“Phan Tiểu Hạ! Em đang nói vớ vẩn gì vậy?” Nhượng Phi chau mày hỏi.

“Xin lỗi! Vì tôi đã quá ích kỉ! Đêm nay là Nô-en, đáng ra cậu phải cùng người yêu hưởng thụ không khí lãng mạn, nhưng lại phải ở đây với tôi.....tôi thật sự rất xin lỗi, thật sự.....”

“Phan Tiểu Hạ!” Nhượng Phi đột nhiên nắm lấy vai cô.

“Hà?” Tiểu Hạ sững sờ nhìn cậu.

“Làm sao giờ? Vẫn không thể kiềm nén được.....Trước năm mới em có muốn thay đổi gì không?”

“Thay đổi cái gì?”

“Làm bạn gái của anh!” (vandkh:.....sak sak...có phải ngộ lời ko đây?)

Dưới ánh đèn mờ ảo, Tiểu Hạ không thể nhìn rõ được biểu cảm trên khuôn mặt Nhượng Phi, nhưng cô vẫn kinh ngạc cứ như thể nghe thấy người Hàn Quốc thừa nhận mọi điều tốt đẹp trên thế gian đều thuộc về bọn họ vậy! Miệng khô lưỡi cứng, cô không thể thốt lên được lời nào. Cô cứ ngây ra đứng nhìn còn Nhượng Phi lại nói tiếp : “Không! Em không cần phải cự tuyệt, cũng không cần phải trả lời anh ngay bây giờ! Phan Tiểu Hạ! Em yêu Ông Dương mười lăm năm, anh yêu em suốt hai mươi năm, anh không cảm thấy mình thua kém gì hẳn! Em đừng nói với anh rằng tình cảm của anh chỉ là thứ cảm giác lưu luyến của trẻ con, anh đã là một chàng trai trưởng thành rồi, anh biết mình đang làm gì và hiểu rõ tình cảm của mình! Phan Tiểu Hạ! Anh sẽ để em suy nghĩ thật kĩ.....đừng cự tuyệt anh có được không?”

Giọng Nhượng Phi run run, giống như là cậu đã hạ quyết tâm cực lớn mới nói ra được. Tiểu Hạ thần người nhìn cậu sau đó hỏi : “Cậu đang thương hại tôi sao? Nhìn thấy tôi hôm nay bị đá nên cố ý tỏ tình với tôi? Không phải cậu đã có bạn gái rồi hay sao?”

“Phan Tiểu Hạ! Em đừng ngốc như vậy có được không? Chu Cẩm không phải bạn gái anh! Mãi mãi không thể! Anh chỉ yêu mình em mà thôi!”

“Tôi.....tôi.....tôi muốn đi hóng gió một chút!”

Nhượng Phi bỗng nhiên nghiêm túc tỏ tình khiến cô muốn tháo chạy. Cô cuống cuống bước đi, không ngờ là bị trượt chân ngã oạch xuống đường. Cô chật vật cố gắng gượng dậy, tay bị sót một mảng, đau tới muốn khóc. Nhượng Phi vội chạy lại nhưng chỉ kịp đỡ cô dậy mà thôi. Tiểu Hạ cảm thấy mắt cá chân đau nhói liền cúi xuống nhìn chiếc guốc của mình, bỗng dờ cả người : “Bực thật! Dép guốc kiểu gì mà ngã cái đã gãy mất đế rồi! Đôi guốc này tôi mua mất hơn hai nghìn đó, phải đi tìm lão chủ quán tính sổ mới được!”

“Đừng nhộn nữa!” Nhượng Phi bắt lực than.

“Nhưng tôi về nhà kiểu gì đây? Đi chân trần về à?”

“Để anh công em!”...(**tung hoa**)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Nhượng Phi nói xong liền chỉ vào lưng mình sau đó khom người xuống. Tiểu Hạ cả kinh, mặt đỏ bừng : “Không cần đâu!”

“Vậy thì cứ chân trần đi đất nghen! Có điều, trời hôm nay rất lạnh đó!”

Gió cũng rất phối hợp với Nhượng Phi, thổi vèo một cơn khiến Tiểu Hạ rét run cầm cập. Cô vốn là người sợ lạnh, chân trần trên đất quả thực rất cóng, liếc nhìn tấm lưng rộng rãi vững chãi của cậu, cô vẫn buống bình nói : “Được! Cậu công tôi! Nhưng bãi đỗ xe cách đây không gần đâu đó, lúc ấy cậu

đừng có trách tôi không nhắc trước!”

“No problem!”

Tiểu Hạ khẽ vươn tay ôm lấy cổ Nhưộc Phi, Nhưộc Phi đỡ lấy chân cô rồi ngồi dậy. Cử chỉ tiếp xúc thân mật kiểu này khiến mặt Tiểu Hạ bất giác đỏ bừng, tim cũng đập loạn xạ. Vì thấy đầu mình càng lúc càng vầng vất nên cô ngả cả người vào lưng cậu, mắt ngược lên nhìn những ngôi sao lấp lánh trên trời cao.

Chẳng rõ có phải là do ảo giác không nữa, Tiểu Hạ đột nhiên cảm thấy lưng của Nhưộc Phi rất rộng rãi vững chắc, cậu đã trở thành chàng trai đáng tin cậy để con gái có thể dựa dẫm rồi.....

“Thảm Nhưộc Phi! Cậu thật sự thích tôi sao?” Tiểu Hạ hỏi.

“Còn phải hỏi sao?”

“Tại sao?”

“Việc này cũng cần có lý do à?”

“Kiểu gì mà chẳng có lý do! Ví dụ như : tôi xinh đẹp, tôi dịu dàng chu đáo, hoặc là tôi luôn chăm lo săn sóc cho cậu!”(vandkh’sak.chị Hạ tự sướng ác’.*chị Hạ*...’thì chị đúng mà cưng’...liếc liếc

Fei: chạy trời chết...)

“EM... chăm sóc anh? Em thử nghĩ xem ai chăm lo cho ai nhiều hơn?”

“Ah?”

“Phan Tiểu Hạ! Tuy trông em cũng không đến nỗi nào, nhưng dung mạo chỉ trên trung bình một ít mà thôi; ra ngoài thì dịu dàng ân cần tử tế, về nhà là bạo lực ngược đãi hành hạ anh không thương tiếc; đã thế lại không biết tự lo cho bản thân, rất hay đăng trí quên cả đường đi nước bước; hậu đậu đến cơm cũng nấu không xong, để em sống một mình chắc chắn là chết đói; chưa hết, đầu óc vô cùng đơn giản, lại dễ tin người, đúng kiểu ‘hồ nhà gà đường’.....

“Này! Cậu nói xong chưa vậy? Tôi tức rồi đó!”

“Nhưng, anh cũng không hiểu vì sao mình lại thích em.Có lẽ là do em đã cứu anh, do em là người duy nhất nói chuyện cười đùa với anh trong quãng thời gian ở quân khu, hoặc cũng có thể, em là người con gái đầu tiên xuất hiện trong cuộc đời anh! Phan Tiểu Hạ! Em phải chịu trách nhiệm với anh đó!”

“Chịu...trách nhiệm?”

“Lúc anh mới ra đời em đã nhìn thấy hết, chẳng lẽ em muốn chối bỏ trách nhiệm sao?”

Tiểu Hạ không ngờ rằng Nhưộc Phi lại cường từ đoạt lí như vậy, nghe xong cô liền bật cười. Cô nhìn mái tóc đen cắt gọn gàng của Nhưộc Phi, đột nhiên nhớ tới câu nói của Trần Duyệt, bỗng cảm thấy hoang mang run sợ, hô hấp cũng trở nên gấp gáp. Hôm ấy, Trần Duyệt vừa uống rượu với cô vừa nói : “Phan Tiểu Hạ, Ông Dương chỉ biết làm cho cậu khóc, còn Thảm Nhưộc Phi lại khiến cho cậu cười. Tuy người ta nói con gái thường hay yêu người con trai làm mình khóc, nhưng, sống mà chỉ biết khóc thì có nghĩa lí gì?”

Ông Dương chỉ làm cô khóc, còn Nhưộc Phi lại khiến cô cười.....

Nghĩ kĩ, Tiểu Hạ luôn có thể tự nhiên cười đùa vui vẻ khi đối diện với Nhưộc Phi, luôn cảm thấy đỡ kị khi các cô gái khác quẩn lấy Nhưộc Phi, luôn cảm thấy trống trải hụt hẫng khi Nhưộc Phi không ở bên cạnh. Nghĩ mãi nghĩ mãi, cô già hóa hơn cậu thì có gì to tát, cậu được con gái hâm mộ cuồng nhiệt thì có gì hệ trọng? Chỉ cần cô yêu cậu và cậu yêu cô là đủ.....

“Thảm Nhưộc Phi!”

“Ừ?”

“Chúng ta hẹn hò đi!”

“Em nói gì?”

Nhưộc Phi đột ngột dừng bước, Tiểu Hạ ôm cổ cậu khẽ nhắc lại : “Chúng ta hẹn hò đi!”(ek...ek...hức hức...mất soái ca ừ...)

Gió hiu hiu thổi, Nhưộc Phi vẫn im lặng không trả lời, Tiểu Hạ dần dần cảm thấy hoang mang. Chẳng biết có phải do cô bị ám đầu nên mới chủ động nói những lời như vậy với Nhưộc Phi hay không nữa, cô cắn chặt môi, cảm thấy hối hận khôn nguôi. Cố nén thất vọng trong lòng, cô cười gượng : “Hi hi! Bị dọa cho hết hồn rồi phải không? Vừa nãy tôi chỉ đùa thôi.....”

“Không được! Nếu đã nói ra thì phải chịu trách nhiệm cho những gì mình nói! Phan Tiểu Hạ”

Dứt lời, Nhực Phi liền để Tiểu Hạ đứng xuống đất, sau đó ôm chặt lấy cô! Tiểu Hạ chỉ cảm thấy mình bị siết chặt tới suýt nghẹt thở, còn Nhực Phi thì nhất quyết không buông tay! Trong vòng ôm chỉ thuộc về riêng mình, mọi lo lắng hồi hộp cùng ngượng ngùng trong lòng cô dần dần được cảm giác an toàn thay thế, cô vòng tay ôm lấy eo Nhực Phi, áp má vào lồng ngực cậu. Tiếng tim đập rộn ràng mạnh mẽ của Nhực Phi liền vang vọng bên tai, mùi hương trên người cậu cũng vô cùng dễ chịu. Tiểu Hạ nhắm mắt nói : “Thắm Nhực Phi.”

“Ừ?”

“Có việc này.Em đứng trên nền đất rất công chân.dù gì cơ hội cũng còn nhiều, để lần sau ôm có được không?”

“Tiểu Hạ! Anh ‘bỏ tay’ với em thật rồi!”

Nhực Phi nhìn Tiểu Hạ rồi phì cười. Cậu in một nụ hôn trên trán cô sau đó nói : “Tiểu Hạ! Cảm ơn em! Anh sẽ mãi mãi nhớ tới ngày này!”

“Em cũng vậy!”

“Xin lỗi! Anh không ngờ hôm nay sẽ được gặp em nên chưa chuẩn bị quà gì cả.Em muốn gì để anh tặng?”

“Tuyệt!”

“Gi cơ?”

“Con mưa tuyết này chính là món quà tuyệt vời nhất!”

Tiểu Hạ nói xong liền lôi chiếc hộp đựng cà vạt cô chuẩn bị cho Uông Dương ra, sau đó ném thật mạnh. Nhực Phi chỉ lặng lẽ nhìn Tiểu Hạ rồi bỏ tình yêu và quá khứ của cô theo phương thức ấy, còn Tiểu Hạ thì đứng nhìn chiếc hộp ở đằng xa dần dần được những bông tuyết trắng bao phủ, cô cảm thấy tảng đá bấy lâu nay luôn đè nặng trong lòng đã hoàn toàn biến mất. Tiểu Hạ khoác tay Nhực Phi nói : “Còn 5 ngày nữa là năm mới sẽ bắt đầu!”

“Không! Đã bắt đầu rồi!” Nhực Phi đáp lại.

Đêm đến, Nhực Phi ngủ tại nhà Tiểu Hạ.

Cậu ngủ trong căn phòng trước đây của mình, quần áo thì lấy trong tủ của Tiểu Hạ, dường như mọi chuyện đều quay trở lại quãng thời gian cậu mới chân ướt chân ráo đến thành phố S vậy. Tuy đây không phải là lần đầu Nhực Phi ngủ tại nhà Tiểu Hạ, song cô lại cảm thấy hồi hộp ngượng ngùng tới kỳ lạ. Cũng may là Nhực Phi không vội vã đòi thi hành “quyền lợi của bạn trai”.....Cậu chỉ rót cho cô cốc nước nóng, nhìn cô uống hết sau đó mới về phòng ngủ, còn cô cũng từ từ chìm vào giấc mộng.

Vì tác dụng của men rượu nên Tiểu Hạ ngủ rất nhanh, nhưng đến nửa đêm thì phát sốt!

Người cô cực nóng nhưng lại cảm thấy cực lạnh. Cô mơ thấy rất nhiều chuyện đã xảy ra trước đây, lúc thì thấy cảnh Uông Dương dắt cô đi sau đó hôn cô, lúc thì trông thấy anh ta áy náy nói với cô: “Tiểu Hạ! Xin lỗi em! Anh đã yêu người khác mất rồi!”

Uông Dương.

Cảm giác trái tim đau đớn vụn nát lại lần nữa ủa về trong giấc mộng, cô cố gắng để mình tỉnh táo nhưng lại không tài nào mở được mắt ra. Trong lúc cô không biết xoay sở thế nào thì có người bỗng nắm lấy tay cô, nhìn kỹ, hóa ra là Nhực Phi hồi nhỏ. Cậu nắm chặt lấy tay cô, nhất quyết không buông, ánh mắt kiên định nhìn cô nói : “Tiểu Hạ! Dù có xảy chuyện gì Thắm Nhực Phi cũng quyết không bỏ rơi Phan Tiểu Hạ! Tôi thích Tiểu Hạ!”

Nhực Phi thời niên thiếu vừa cao vừa gầy, da dẻ trắng nõn, mắt đen láy rạng ngời. Lòng bàn tay cậu truyền tới hơi ấm khiến người khác an tâm, đôi vai nhỏ nhắn dường như có thể gánh vác được cả thế gian, dần dần khiến Tiểu Hạ cảm thấy yên lòng. Chẳng biết có phải áo giáp không nữa, cô cảm thấy có ai đó khẽ sờ lên trán mình sau đó nhẹ nhàng dỗ cô uống thứ gì đó, rồi lại dịu dàng lau hai hàng lệ lăn dài trên khóe mắt cô. Cô phát hiện vòng ôm của người ấy rất ấm áp, bắt giác vùi sâu vào lòng người ta, lúc này, cô mới thấy thoải mái dễ chịu hơn!

Mùa đông tuy lạnh, nhưng nếu có ai đó bên cạnh mình, nhất định sẽ xua tan đêm đông giá buốt

Cuối cùng cũng không phải cô đơn một mình nữa, cảm giác này thật tuyệt!

Sáng hôm sau, Tiểu Hạ tỉnh dậy liền nhớ tới con ác mộng đêm qua, cô bèn sờ lên trán, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ. Cô nhớ mông máng là mình đã khóc trong mơ, còn nhớ lại rất nhiều chuyện không nên nhớ nữa, nhưng khi cô bước chân tới bờ vực thẳm thì một đôi tay bỗng ôm chặt lấy cô, vô cùng ấm áp, vô cùng dịu dàng. Hồi ức về Uông Dương vô cùng xa xôi, còn vòng ôm ấy lại vô cùng chân thực.....

Mãi đến khi nắm được hạnh phúc trong tay mới thông suốt mọi chuyện sao? Phan Tiểu Hạ!

“Tỉnh rồi à?”

Khi Tiểu Hạ đang ngồi trên sofa thờ người suy nghĩ thì Nhực Phi bước ra khỏi phòng. Sắc mặt cậu cực khó coi, hai mắt thâm quầng, giống như cả đêm không ngủ vậy! Tiểu Hạ vừa trông thấy cậu liền nhớ lại tối qua do chấp mạch dây thần kinh nào đó nên đã đồng ý làm bạn gái cậu, nghĩ đến đây cô bất

giác đờ người. Việc cô cảm kích và động lòng tới qua chỉ là nhất thời mà thôi, giờ tỉnh táo lại, cô không thể không trực tiếp đối diện với sự thật!

Trời ơi! Cô lại có thể chủ động ngỏ lời với Nhượng Phi!!!!!!

Nhượng Phi là một thanh niên rất ưu tú, song cậu lại kém cô những ba tuổi, cô hoàn toàn không muốn chơi trò “tình chị – em”, càng không muốn làm mẹ già chăm sóc cậu! Gia đình của cậu ta tuy khá giả nhưng đến từng này tuổi rồi mà vẫn chưa có công việc ổn định, sau này kết hôn, chẳng lẽ cô phải một tay nuôi cả gia đình sao? Đến lúc cô già khú đẽ, da dẻ nhăn nheo, nhan sắc tàn phai trầm trọng thì cậu vẫn còn vô cùng trai tráng, nếu sau khi ly hôn, phân chia tài sản, muốn tìm người bằng lòng tái hôn với mình cũng khó! Đến lúc ấy, mẹ cô và dì Vương Huệ có quay ra trở mặt thành thù không???

Lui lại mười nghìn bước, nội chuyện tái hôn không thôi, phạm vi lựa chọn cũng vô cùng nhỏ, chắc chỉ chọn được người đã ly hôn như cô hoặc là những ông già góa vợ. Ngộ nhớ vợ trước của đối phương tới làm âm lên, vậy cô có phải là kẻ thứ ba chen ngang vào không? Ngộ nhớ con của đối phương và con của mình bất hòa, vậy thì cô phải làm sao?

Tiểu Hạ càng nghĩ càng sợ, nhắc thấy Nhượng Phi đang đi tới chỗ mình, giống như tương lai thảm hại đang đến gần, cô bắt giắc rùng mình. Đến cô cũng phải bó tay với trí tưởng tượng phong phú của mình, nhưng trên đời này mấy ai biết được chữ “ngờ”?

“Em cũng thật là.....May là hạ sốt rồi!” Nhượng Phi đi đến gần bên Tiểu Hạ, lấy tay sờ lên trán cô sau đó mỉm cười.

Tay của Nhượng Phi vừa to vừa ấm áp, lòng bàn tay tuy thô ráp nhưng lại khiến người khác cảm thấy an tâm kỳ lạ. Da dẻ trắng nõn, mắt to đen láy cùng khóe mắt cong cong kết hợp thành đôi mắt đào hoa tuyệt đẹp.

Cảm giác tiếp xúc thân mật hiện tại khiến Tiểu Hạ đột nhiên thẹn thùng, hai má cũng đỏ ửng. Nỗi phiền muộn ban nãy đã biến mất tăm, thay vào đó là hồ hấp gấp gáp và trái tim bất loạn nhịp đập. Cô chỉ hi vọng bàn tay ấm áp của Nhượng Phi mãi mãi đặt trên trán mình, cũng khát khao được nếm vị ngọt ngào trên bờ môi cậu! Nhượng Phi đương nhiên không biết được “tả niệm” trong lòng Tiểu Hạ, cậu thu tay về, mỉm cười nói : “Trông em rất có sức sống, quả nhiên là động vật hoang dã!”

“Cậu là động vật hoang dã thì có! Ý? Tôi bị sốt sao? Tôi nhớ tới qua mình hình như có.....”

“Đừng nhắc tới những chuyện này nữa! Tôi qua em nói gì, em còn nhớ không?”

“Tôi đã nói gì?” Tiểu Hạ quyết định giả ngốc.

“Phan Tiểu Hạ!” Mặt Nhượng Phi liền biến sắc.

“Tôi thật sự không nhớ được mà! Cậu cũng biết tôi có chút men vào là sẽ nói năng linh tinh, sao có thể cho là thật cơ chứ?” Tiểu Hạ tỏ vẻ vô tội nói.

Nhượng Phi chẳng nói câu nào.

Cậu đứng bên cửa sổ, mặt tái mét, môi mím chặt, cực giống với chú cún con bị thương. Tiểu Hạ thấy vậy thì chùng lòng. Cô bắt đầu hối hận vì trò đùa quá trớn của mình, khẽ háng giọng nói : “Tình cảnh đêm qua khá là đặc biệt, việc cậu ở nhà tôi thực sự rất bất tiện, cậu nên quay về nhà mình thì hơn. Lát nữa cùng tôi đi chợ thay đôi giốc, sau đó sắm ít quà Tết cho gia đình!”

“Quà Tết!” Nhượng Phi thoáng sững người.

“Nhóc con! Còn 1 tháng nữa là Tết rồi, cậu không định mua sắm gì cho gia đình sao? Đúng là bất hiếu!”

“Phan Tiểu Hạ! Em đừng có đánh trống lảng! Rốt cuộc thì em có chịu trách nhiệm với anh không?”

“Thảm Nhượng Phi! Từ trước tới nay toàn là con trai chịu trách nhiệm với con gái thôi! Mà tôi phải chịu trách nhiệm gì với cậu chứ?”

“Phan Tiểu Hạ!” Nhượng Phi cau lên.

“Được rồi! Đừng giận nữa! Nhìn cậu kìa, giận đỏ cả mặt! Đi thôi! Cùng tôi đi sắm sửa!”

“Em.....thật sự nuốt lời sao?”

Giọng Nhượng Phi run run, cậu căng thẳng nhìn Tiểu Hạ, còn Tiểu Hạ cuối cùng cũng không nhịn được liền phì cười! Cô đỏ mặt, vội quay lưng lại với cậu rồi nói : “Đồ ngốc.....Đi thôi!”

“Phan Tiểu Hạ! Em vẫn chưa trả lời anh!”

“Mau đi thôi!”

Tiểu Hạ không chịu nổi kiểu lằng nhằng dây dưa của Nhượng Phi, cô nắm tay kéo cậu đi, tuy vậy, mặt cô lại nóng ran. Nhượng Phi lúc đầu còn sững sờ, sau hiểu ý liền nắm chặt lấy tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, nguyện cả đời không chia lìa.

Phan Tiểu Hạ.....

Cuối cùng cũng có thể nắm tay em! (**tung hoa**** ăn mừng 2 người thui**)

Một khi đã nắm tay nhau, cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì, anh cũng nhất quyết không buông tay! (soái ca...soái ca của em...huhu...)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Sau bữa tiệc, Ưông Dương tuy có gọi điện cho Tiểu Hạ, còn để lại tin nhắn trên nick QQ cho cô, song cô hoàn toàn không đoái hoài gì tới hần. Cô xóa tên hần trên danh bạ và trên nick, triệt để gạt hần ra khỏi cuộc sống của mình. Khoảnh khắc ấn nút “Delete”, cô không phải không do dự, nhưng cảm giác chán ghét, một mối lại dấy lên, chiếm hết toàn bộ tâm tư cô.....

Mệt rồi.....Đầu cho có tiếc không nỡ bỏ, nhưng có những cái nhất thiết phải bỏ đi.

Người cũ cũng vậy!

Sau khi bằng lòng hẹn hò với Nhược Phi, Tiểu Hạ trẻ ra thấy rõ và cũng ngày càng chăm chút tới diện mạo của mình hơn.

Trước đây, cô rất sợ người khác làm tổn thương mình và luôn trốn tránh tình yêu, nhưng khi thật sự tiếp nhận tình cảm của Nhược Phi, cô mới phát hiện ra rằng tình yêu vô cùng ngọt ngào, thi vị.

Vì lớn lên bên nhau nên hai người có thể thấu hiểu đối phương như hiểu chính bản thân vậy. Nhược Phi biết Tiểu Hạ luôn sống rất qua quýt đại khái, tuy cậu không muốn Tiểu Hạ nghĩ rằng mình thích ở lì tại nhà cô, nhưng cậu không thể không sang chăm sóc, nấu nướng, dọn dẹp giúp cô. Tiểu Hạ cũng dần dần thích ứng cảm giác có Nhược Phi bên cạnh, nếu hôm nào cậu bận không tới được là cô lại cảm thấy lòng trống trải, mất mát vô cùng.

Cô thích ngắm dáng vẻ cậu lúc chuyên tâm vẽ tranh, thích ngắm gương mặt anh tuấn của cậu, thích mùi hương dễ chịu trên người cậu, và càng thích nhìn cậu chơi bóng rổ hăng say tới mướt mồ hôi.

“Cô lên! Cô lên!”

Lúc này, chàng trai áo trắng, Thẩm Nhược Phi của chúng ta đang chơi bóng rổ trên sân. Tuy không phải là trận thi đấu chính thức nhưng vẫn thu hút được rất nhiều nữ sinh tới cổ vũ. Và không có gì lạ khi mọi ánh mắt ngưỡng mộ của bọn họ đều đổ dồn về phía chàng trai phong độ ngồi ngời ngời trên sân, chốc chốc họ lại phấn khích vỗ tay hò hét! Tuy ánh mắt Tiểu Hạ cũng ánh lên về ái mộ không kém gì bọn họ, nhưng tâm trạng cô lại điềm tĩnh tới lạ thường.

Trên sân, chỉ có mỗi mình cô là mặc áo choàng dài, đi giày cao gót, so với đám nữ sinh đi giày đế thấp, cột tóc đuôi ngựa mà nói, trông cô vô cùng nổi bật. Khi mọi người vui mừng hoan hô, cô chỉ lặng lẽ mỉm cười, Nhược Phi chốc chốc lại nhìn về hướng cô đứng, thật sự khiến lòng cô dấy lên cảm giác ngọt ngào. Ánh mắt triu mến của Nhược Phi cuối cùng cũng bị mấy cô nữ sinh bên cạnh Tiểu Hạ chú ý, họ nhao nhao đoán già đoán non xem ai mới là người được Nhược Phi để mắt tới, nhưng hoàn toàn không thể nghĩ ra người ấy chính là Tiểu Hạ!

“Anh ấy đang nhìn tớ?”

“Sao tớ lại cảm thấy anh ấy đang nhìn tớ?”

“Đúng là mơ tưởng hão huyền! Anh ấy đang nhìn tớ đó!”

Cuộc tranh luận của mấy cô gái khiến Tiểu Hạ phì cười và cũng cảm thấy có chút khoái trá trong lòng. Cuộc chơi vừa kết thúc, Nhược Phi liền chạy tới chỗ Tiểu Hạ, mấy cô nữ sinh thấy vậy liền hò reo phấn khích. Nhưng bọn họ chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn cậu đi tới bên cạnh Tiểu Hạ, đón lấy chai nước trong tay cô, sau đó mỉm cười dịu dàng hỏi: “Em cảm thấy chán à?”

“Cũng tạm! Thú vị hơn lúc ngồi bên cạnh xem anh vẽ tranh!” Tiểu Hạ trả lời.

“Lát nữa em muốn làm gì?”

“Về nhà!”

“Không muốn đi dạo phố hay xem phim với anh sao?”

“Không có hứng!”

“Ừ!”

Không biết có phải là ảo giác hay không nữa, Tiểu Hạ đột nhiên cảm thấy đôi mắt đang rưng rưng của Nhược Phi đột nhiên tối sầm lại, tim cô bỗng nhói đau, song cô vẫn vờ như không trông thấy!

Trong xe, cô đưa cho cậu một chiếc khăn giấy, cậu nhận lấy, sắc mặt cũng tươi tỉnh hơn trước.

“Mẹ bảo anh về nhà ăn Tết!” Nhược Phi bỗng nói.

“Là chuyện nên làm thôi! Năm ngoái em cũng về nhà ăn Tết mà!”

“VẬY, hai ta cùng về nhé!”

“Ồ!”

“Em chắc chắn chứ?”

Lúc này, Tiểu Hạ mới rõ câu nói “cùng về nhà” của Nhược Phi không chỉ có ý cùng lái xe về nhà mà còn hàm ý muốn chính thức công khai quan hệ của hai người với gia đình! Chẳng hiểu tại sao khi nghĩ tới ánh mắt ngạc nhiên tới không nói thành lời của người thân, Tiểu Hạ lại cảm thấy đầu đau như búa bổ, chỉ muốn tránh né thật nhanh. Đang lúc cô không biết phải trả lời ra sao thì chuông điện thoại reo, nó cũng phá tan được không khí trầm mặc có chút ngại ngùng của cả hai.

“Tiểu Hạ! Con đang làm gì vậy? Ăn cơm chưa con?”

“A? Con ăn rồi ạ!”

Tiểu Hạ cuống cuống làm dấu “Xuyt” cốt để Nhược Phi im lặng. Nhược Phi như có vẻ đồng ý vừa như có vẻ không hề nhìn thấy gì. Cô nói chuyện với mẹ khoảng chừng 5 phút thì ngắt máy, cô quay sang cười gượng nói : “Nghe nói mấy ngày nữa trời sẽ lạnh hơn và sẽ có mưa!”

“VẬY Ạ?” Nhược Phi cười nhàn nhạt.

“Anh.....không vui sao?”

Do dự một hồi, Tiểu Hạ không thể kìm nổi liền nói ra nghi vấn trong lòng. Nhược Phi vẫn tỏ vẻ vô biểu cảm, vừa lái xe vừa nói : “Không có!”

“Ừ.....Em cũng không muốn chơi trò “tình nhân ngầm” với anh, nhưng đợi khi chúng ta về nhà rồi cứ từ từ nói với cha mẹ sẽ có hiệu quả hơn. Nói thật, em quả thực không biết phải bắt đầu từ đâu.....trong lòng em luôn có cảm giác dụi dụi trẻ vị thành niên!”

Nhược Phi cười cười : “Con trai 25 tuổi có thể coi là trẻ vị thành niên sao?”

“Nhưng trong mắt mẹ em thì anh là đứa em trai luôn bị em bắt nạt tới khóc nhè.....Này! Anh lừa em cái gì chứ? Anh quên mất mình đã từng khóc tới chết đi sống lại rồi sao?”

“Phan Tiểu Hạ!” Nhược Phi nghiêng răng kèn kẹt : “Em mà còn nhắc tới mấy chuyện tương tự như vậy nữa thì anh sẽ cân nhắc xem có nên biến bức ảnh em béo phì tới 30 cân thành tờ rơi không đấy!”

“Anh dám?”

“Hôn anh một cái thì anh sẽ không dám nữa!”

“Luuu mạnh!”

Mặt Tiểu Hạ đỏ lựng, ngượng ngùng nhìn ra ngoài cửa kính còn Nhược Phi thì mỉm cười thích thú. Tiểu Hạ liếc nhìn nụ cười khoái chí của cậu qua gương liền cảm thấy ức chế không nói thành lời vì câu nói đùa của cậu!

Tên khốn kiếp này!

Rõ ràng biết không thể đổi lại vai diễn và biết cô có chút cự tuyệt kiểu thân mật như thế, nhưng Nhược Phi lại dám yêu cầu cô làm chuyện đó, không phải là gây khó dễ cho người khác thì là cái gì? Đúng là lưu manh!

“Hôn một cái có mất gì đâu?”

“Không có hứng!”

“VẬY ĐỂ anh tạo ra không khí nhé!”

“Nhưng anh vẫn chưa rửa mặt!”

Lần này thì Nhượng Phi im bất.

Tuy cậu vẫn luôn chọc cô tức tới đỏ cả mặt nhưng chỉ một câu nói đơn giản của Tiểu Hạ thôi là đã có thể khiến cậu bị kích động tới muốn đâm đầu vào tường để tự vẫn. Luận về lực sát thương mà nói, Tiểu Hạ vẫn hơn cậu một bậc! Nhượng Phi cười khỏ nhìn cô gái luôn khiến cậu bất lực nói : “Không sao, chúng ta còn nhiều thời gian, nhưng cứ đặt cọc trước được không?”

“Hả?”

Một nụ hôn phớt liền in trên trán Tiểu Hạ!(hí hí anh ý gian tà quá...nhưng mà ta yêu...hí)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Áp Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Hơi thở nam tính cùng bờ môi mềm mại đột ngột in lên má khiến mặt Tiểu Hạ đỏ như gấc, cô ngẩng ngốc nhìn cậu, còn cậu thì vẫn chăm chú lái xe, cô bỗng cảm thấy mọi chuyện xảy ra khi này chỉ như một giấc mơ mà thôi. Song bên má vẫn còn lưu lại hơi ấm của Nhượng Phi, Tiểu Hạ nghĩ một lát rồi nói : “Em vẫn chưa tẩy trang, nhưng thỉnh thoảng ăn chút phấn cũng không chết người đâu!”

Lần này thật sự khiến Nhượng Phi đang dương dương tự đắc vì thành công “đánh úp” phải ức chế tới phụt máu! Mặt cậu sa sầm, rầu rầu hỏi cô : “Em không có chút cảm giác nào sao?”

“Cảm giác gì?”

“Ví dụ như tim đập chân run hay gì đó tương tự!”

“Tim không đập thì chết rồi còn gì!”

“Em.....thật sự không có cảm giác với anh sao?”

Tuy Nhượng Phi đã cố gắng kiềm chế nhưng Tiểu Hạ vẫn có thể nghe ra giọng nói run run của cậu. Nếu không phải là tận mắt chứng kiến, chắc chắn cô sẽ không tin chàng trai luôn tỏa sáng rạng rỡ như ánh mặt trời trước mặt lại có thể hoàn toàn không tự tin khi đối diện với mình. Ánh mắt căng thẳng, bờ môi mím chặt rõ ràng đã tố cáo tâm trạng trong lòng cậu nhưng cậu lại tỏ ra không hề quan tâm, thực sự khiến Tiểu Hạ không biết nên nói thế nào cho phải. Cô suy nghĩ một lát, sau đó bất ngờ hôn nhẹ lên má Nhượng Phi rồi vội vàng quay mặt đi. Khóe miệng cô còn đọng lại hương vị ngọt ngào, da Nhượng Phi quả thực còn mịn hơn cả tường tượng.....

“Đồ ngốc!” Tiểu Hạ mỉm cười.

“Đồ ngốc là đang mắng ai vậy?”

“Đương nhiên là mắng anh! Anh tưởng em dễ bị lừa thế sao?”

“Ha ha.....”

Gần tới kì nghỉ đông.

Vào mùa đông, thành phố S rất hiếm khi có tuyết rơi nhưng mưa thì nhiều vô kể. Mỗi lần mưa là trời lại nồm, khiến cho mùa đông càng thêm “gió thảm mưa sầu”. Lúc này, Tiểu Hạ đang thờ dãi bất lực nhìn ra ngoài cửa sổ, cô kéo áo thật sát người để giữ ấm, nghĩ tới hôm nay mình không mang ô, lòng càng thêm âm ảm.

“Sao lại mưa nữa rồi! Phien thật đấy.....Biết vậy lúc ra khỏi nhà mang theo cái ô!”

Tiểu Hạ ngồi nán lại phòng làm việc nửa tiếng để đợi mưa ngớt, nhưng cuối cùng cô cũng bị thời tiết đánh bại. Nhìn thấy trời bên ngoài càng lúc càng tối, cô đành bất chấp, đầu trần đội mưa chạy ra ngoài. Nước mưa rơi trên tóc, trên người Tiểu Hạ, cô cảm thấy hơi ấm trên người mình hoàn toàn bị nước mưa cuốn hết, lạnh tới thấu xương!

Lạnh quá.....

Sau khi chạy ra khỏi phòng điều hòa ấm áp, Tiểu Hạ bắt đầu thấy hối hận vì quyết định của mình, nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, nên cô chỉ còn cách tiếp tục chạy trong mưa. Cô lấy tay che đầu đang định chạy về phía nhà để xe, bỗng thấy trời đột nhiên tạnh mưa. Cô kinh ngạc quá đỗi, vội ngừng đầu lên thì thấy một chiếc ô đang giúp cô che hết nước mưa đang rơi xuống. Cô quay sang nhìn gương mặt tuấn tú của Nhượng Phi, ngạc nhiên hỏi : “Sao

anh lại đến đây?”

“Anh biết ngay là em sẽ quên mang ô, cho nên mới tới!” Nhựt Phi đáp lại theo lẽ thường tình.

“Cảm ơn anh!” Tiểu Hạ then thùng cười cười.

“Thật là! Chưa thấy ai ngốc như em.Sáng nay đài báo có mưa, em không nghe thấy sao? Anh đã để sẵn ô ở phòng khách, sao em không biết đường mà cầm đi chứ? Em không biết là mùa này trời thường hay mưa à?”

“Lúc đi vội quá.Thậm Nhựt Phi! Anh có thái độ gì vậy? Anh dám nói em ngốc?”

“Ừ đây! Em vốn là đồ ngốc mà!”

Nhựt Phi không hề khách khí cốc mạnh vào đầu cô một cái, sau đó rút khăn giúp cô lau nước mưa trên mặt và trên tóc, rồi cùng cô bước đi trên con đường rậm rạp tán cây. Tiểu Hạ nhìn Nhựt Phi, đột nhiên phát hiện thấy cô chỉ cao tới cằm cậu. Cậu bé gầy gò còm nhom ngày xưa đã trở thành chàng trai cao lớn anh tuấn tự lúc nào mà cô không hay. Cô dùng ánh mắt “nhà có con trai lớn sắp dựng vợ” hờn hờn nhìn Nhựt Phi, liền bị cậu liếc xéo một cái, cô vội vàng nhìn qua bên khác. Cô khẽ háng giọng, cổ gồng tìm đề tài để nói chuyện : “Không phải đã bảo anh đừng đến trường tìm em sao? Tại sao vẫn cứ đến?”

“VẬY em cứ thế mà dầm mưa nhé!”

Nhựt Phi dứt khoát chéch ô sang một bên, Tiểu Hạ lại lần nữa “tắm” mưa. Tiểu Hạ tức tới không nói thành lời. Cô vội kéo lấy cổ tay cậu, chau mày nói : “Này! Sao lại nhỏ nhen thế chứ? Em có nói gì nữa đâu?”

“Phan Tiểu Hạ! Em không muốn người khác biết chúng ta đang yêu nhau đến thế sao?”

“Không phải! Chỉ là tạm thời giữ bí mật chuyện này thôi! Cha em có người quen ở đây, ngộ nhỡ bị nhìn thấy thì làm sao?”

“Trước đây anh cũng thường tới tìm em đó thôi!”

“Nhưng bây giờ và trước đây không giống nhau mà! Trước đây là trong sáng vô tư, bây giờ là có tật giật mình.”

“Em đó.”

Nhựt Phi khẽ thở dài, kéo Tiểu Hạ lại, ép cô đi sánh vai với mình. Vừa hay, lúc này lại là giờ tan học, Tiểu Hạ chỉ cảm thấy ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía mình, cô căng thẳng tới bước không nổi. Nhựt Phi thì tỏ ra vô cùng đắc chí, vui vẻ hỏi : “Tối nay em muốn ăn gì?”

“Gì cũng được!”

“Anh không biết làm món “Gì cũng được”!” Nhựt Phi đáp lại. “Nếu tối nay em rảnh, có thể đi gặp mấy người bạn của anh không?”

“Bạn của anh? Sao trước đến giờ em chưa từng nghe thấy nhắc đến vậy?”

“Là mấy người bạn họa sĩ của anh, khá tự kiêu. Nếu em cảm thấy bức bối thì cứ lờ họ đi. Dù gì tối nay cũng không có việc gì làm, đến chỗ đó giao lưu một chút, được không?”

“Cũng được!”

Khi hẹn hò với Nhựt Phi, ăn gì đi đâu đều do Tiểu Hạ quyết định, rất ít khi cậu yêu cầu cô làm điều gì, cho nên lần này tự nhiên cô phải đáp ứng lại. Thấy Tiểu Hạ đồng ý đi cùng mình, mặt Nhựt Phi liền nở nụ cười vô cùng sáng lạn, khác hẳn với vẻ rầu rĩ khi nãy. Tiểu Hạ cảm khái nghĩ tính cậu thực quá trẻ con, nắng mưa cũng mau, cô hỏi : “Tối nay chúng ta đi tới đâu?”

“Một trang viên ở nông thôn. Nếu muộn quá thì chúng ta sẽ trọ lại qua đêm!”

“Ừ!”

Qua đêm? Tên nhóc này lại dám đề xướng việc “qua đêm” với cô! Đầu tiên là bàn về chuyện “ăn tối”, sau đó là giả vờ như vô ý nhắc tới “qua đêm”? Lòng dạ của thanh niên quả nhiên là khó lường! (sak.chị ý tưởng tượng nhanh thía. . .hí hí)

Có điều, cô không để cậu toại nguyện! Cho dù có ngủ cùng thì cậu cũng chỉ dám nghĩ mà không dám làm!

“VẬY, tối nay 6h anh đến đón em, em sửa soạn trước nhé!”

“Ừ!”

Tiểu Hạ đáp lại vô cùng hồ hởi, Nhựt Phi chợt dạ liền quay đầu lại. Trông thấy vẻ mặt bí xị của cậu, Tiểu Hạ liền mừng thầm trong lòng, cô cất cao giọng, khí thế nói : “Nếu anh đến đón muộn thì em sẽ không đi nữa đâu!”

“Anh sẽ không đến muộn!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Hẹn hò

Vừa vào tới nhà, Tiểu Hạ liền lục tung tủ quần áo của mình lên, cốt tìm cho ra bộ trang phục phù hợp để đi gặp bạn của Nhượng Phi. Tuy bề ngoài cô luôn tỏ vẻ hồ hững nhưng thâm tâm thì rất muốn lưu lại ấn tượng tốt trong mắt bạn bè của cậu. Cô lựa lên đặt xuống một hồi, mãi mới chọn được bộ váy xám đầy vẻ thực nữ, choàng thêm chiếc khăn hiệu Burberry, trông cô rất thanh thoát tao nhã. Tiếp đó, cô trang điểm cho thật vừa ý. Đương lúc Tiểu Hạ đang tự hãnh diện về diện mạo của mình thì Nhượng Phi ở dưới lầu bấm còi thúc giục.

“Biết rồi! Xuống ngay đây!”

Tiểu Hạ xò vôi đôi guốc rồi “cộc cộc” xuống lầu, sau đó hí hửng ngồi vào ghế bên cạnh Nhượng Phi. Nhượng Phi vừa nhìn thấy kiểu trưng diện quý phụ của cô liền giật cả nảy hỏi: “Sao em lại mặc như vậy?”

“Không đẹp à?”

“Không phải.Rất đẹp.Chỉ là.”

Nhượng Phi giả vờ chuyên tâm lái xe, không dám mở miệng nói tiếp. Lúc này, Tiểu Hạ mới phát hiện ra cậu mặc một chiếc áo khoác lông, bên trong là áo phông dài tay, trông trẻ trung trai tráng tới không thể bì nổi. Nhìn lại bản thân mình, son tô phấn trát, trang sức điệu đà, nước hoa sực nức.Quả thực, trông cả hai vô cùng khác biệt!

Hừ! Ăn vận như vậy cũng không bảo cô trước.

Tiểu Hạ tuy tức tối trong lòng song cũng không dám biểu hiện ra mặt, chỉ để mặc cho Nhượng Phi đưa mình tới “trang viên ở ngoại ô” như đã hẹn.

Trang viên này, Tiểu Hạ đã từng thấy trên tạp chí, nghe nói nơi đây có phong cảnh thanh bình yên ả chốn thôn quê, địa thế cô lập, cách xa thành thị ồn ào, đồ ăn lại rất dân dã, vì thế tầng lớp thượng lưu S thành luôn thích tới đây để tụ hội.

Tiểu Hạ vừa bước vào khu vườn được bao quanh bởi những cây lau sậy liền bị cảnh đẹp trước mắt thu hút tới không chớp nổi mắt. Cô ngây ngốc ngắm nhìn những cây lau sậy cao vút, nhìn ánh tịch dương từ từ buông xuống, ngắm ngôi nhà dần dần đỏ hồng như ráng chiều, cảm thấy thời gian như dừng lại tại giây phút này. Nhượng Phi mỉm cười nhìn cô, sau đó nắm lấy tay cô nói: “Tiểu Hạ, lát nữa có gặp ai đó kỳ lạ thì cũng đừng căng thẳng nhé!”

“Em còn lâu mới căng thẳng! Khoan đã! Ai đó kỳ lạ là sao?”

“Anh nói là ‘ngộ nhớ’!”

Nhượng Phi nói xong liền đẩy cửa bước vào.

Giữa căn phòng bày một chiếc bàn gỗ nhỏ, mọi người đã đến đông đủ, đang ngồi chờ sẵn xung quanh bàn. Ba người con trai và hai người con gái thì ăn bận rất bình thường, duy nhất chỉ có một người mặc áo phông dài tay, dáng người cao cao gầy gầy, nhưng khuôn mặt lại đẹp như diễn viên điện ảnh. Tiểu Hạ kìm không được nên cứ luôn mắt nhìn người đó. Thấy Tiểu Hạ để ý tới mình, người đó liền cười ha hả, còn sắc mặt Nhượng Phi thì đột nhiên biến khó coi.

“Thẩm Nhượng Phi, người đó là.” Tiểu Hạ hỏi nhỏ.

“Anh ta tên là Tống Dĩ Hiên, là đầu bếp tự cao tự đại, vô văn hóa tới khó ưa, em cứ lơ hẩn đi là được!”

“A?”

Tiểu Hạ định hỏi tiếp thì thấy mọi người vừa nhìn mình bằng ánh mắt mờ ám vừa bắt đầu chào đón Nhượng Phi. Một mỹ nữ mặc váy bông mỉm cười niềm nở: “Thẩm Nhượng Phi! Tên nhóc cậu đến muộn, phải phạt 3 cốc! Còn nữa, cậu đang nắm tay ai vậy? Lại thay bồ rồi à?”

“Bạch Băng! Cậu đừng có nói bậy! Cô ấy là Phan Tiểu Hạ, bạn gái của tớ!”

“Eh? Còn có bạn gái chính thức nữa cơ à? Quả nhiên là không cùng type với Na Na hay Doanh Doanh trước đây! Cậu đổi khẩu vị từ khi nào vậy? Giờ lại thích kiểu con gái chín chắn đoan trang à?”

“Đừng đùa nữa! Bạn gái của Nhựt Phi sẽ giận đó! Tiểu Hạ à! Ngồi bên đây này, bên đây này!” Tống Di Hiền tỉnh quái cười tít mắt nói.

Tuy lời của Bạch Băng khiến Tiểu Hạ buồn bực không thể tả, nhưng vì không muốn làm mất mặt Nhựt Phi nên cô đành ngồi xuống.

Đồ ăn thức uống rất ngon miệng, mọi người bàn luận toàn những chủ đề mà Tiểu Hạ có cố gắng nghe cũng không hiểu, cho dù cô rất muốn hòa nhập song cũng không biết bắt đầu từ đâu, vậy nên, cô đành rầu rĩ cúi đầu ngồi ăn. Chẳng biết có phải ảo giác hay không, cô luôn cảm thấy có ai đó đang trân trối nhìn mình, cô ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt khinh thường của Bạch Băng. Ánh mắt đó như đang nhìn vật bẩn thỉu ô uế nhất thế gian vậy.

Bạch Băng.....(á á xuất hiện 1...đổi thủ rồi...)

Tiểu Hạ cảm thấy ánh mắt của cô ta sắc như dao, hồng nhìn thấu tâm tư cô, cố ý xuyên từ ngoài vào trong, cửa đứt da thịt cô, khiến cô đau tới không thể thốt lên lời! Tiểu Hạ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn lại cô ta. Bạch Băng liếc cô một hồi rồi cúi đầu xuống, mặt vẫn lộ ra vẻ căm tức!

Tiểu Hạ mất hết cả hứng để ăn, mặt cô sa sầm, ném đôi đũa lên bàn, quay ra nói với Nhựt Phi : “Thảm Nhựt Phi! Em thấy không khỏe, chúng ta ăn xong rồi về có được không?”

“Sao lại không khỏe? Em bị sốt à?”

Nhựt Phi nghe thấy Tiểu Hạ nói “không khỏe” liền vội buông đũa, khẽ lấy tay sờ lên trán cô để kiểm tra nhiệt độ. Cơ thể của Tiểu Hạ rất yếu, một nắm ít nhất cũng phải nằm liệt giường vì cảm cúm, phong hàn những mười mấy ngày. Cử chỉ quan tâm của Nhựt Phi khiến cô rất vui nhưng cũng rất ngại! Cô vội lấy tay cậu xuống, nói : “Không sao, em không bị sốt, chỉ là bụng hơi khó chịu mà thôi!”

“Vậy để anh đưa em ra ngoài đi dạo một lát!”

“Ừ!”

Tiểu Hạ mỉm cười với Nhựt Phi sau đó cùng cậu ra ngoài hóng gió. Vừa bước ra khỏi cửa, Tiểu Hạ liền thu lại nụ cười, ngay lập tức quay sang hạch hỏi : “Thảm Nhựt Phi! Cô gái tên Bạch Băng đó là ai?”

“Chỉ là một người bạn thôi! Sao vậy?”

“Tại sao cô ta luôn có ý châm chọc em? Còn nữa, Na Na, Doanh Doanh là ai vậy?”

“Em đang ghen sao?” Nhựt Phi mỉm cười : “Bộ dạng lúc ghen tuông của em cực dễ thương đó!”

“Anh đừng có đánh trống lảng! Có phải anh đã từng có rất nhiều bạn gái không?”

“Phan Tiểu Hạ! Em nghe kỹ đây! EM là bạn gái duy nhất của anh _____ Duy nhất trên đời!”

Nhựt Phi nắm lấy tay Tiểu Hạ, nghiêm túc nhìn cô, tim Tiểu Hạ cũng bị câu nói đó làm bắn loạn nhịp đập. Cô cảm thấy mình ghen tuông quá là vô lý, liền ngượng ngùng nói : “Thảm Nhựt Phi! Nếu anh nói sớm là anh sẽ vận như thế này thì em sẽ ăn mặc giản dị một chút. Thật là! Anh thấy mọi người đều mặc rất bình thường, chỉ có mình em là trưng diện như đi dạ hội, trông cực giống con ngốc!”

“Nhưng trông em rất đẹp mà!”

“Thật sao? Nhưng em vẫn thấy mình ngốc.....”

“Rất đẹp. Thật sự rất đẹp!”

Trong bóng tối, đôi mắt của Nhựt Phi lấp lánh như ánh sao, song lại vô cùng dịu dàng, Tiểu Hạ ngẩn người nhìn cậu, chỉ cảm thấy bản thân mình không thể khác trừ nổi, sớm đã chìm đắm trong cảm giác dịu dàng đó! Đường như đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì nên cô vội tìm cách để chuyển đề tài, song người cô như bị cột chặt, không thể nhúc nhích cựa quậy được chút nào!

Thảm Nhựt Phi.....

Đương lúc bầu không khí đang rất... rất... mờ ám thì chuông điện thoại của Tiểu Hạ reo. Tiểu Hạ thoát thấy tên người gọi hiện lên liền ra dấu bảo Nhựt Phi giữ im lặng, sau đó nhấn nút nghe máy.

“Tiểu Hạ! Con đang ở đâu thế?”

“Con đang đi dạo mẹ à.....Dạ! Một mình ạ!” (vandkh: hí chị ý nói dối sẽ xảy ra chuyện gì đây ?)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 80: Hai người một phòng!

Tiểu Hạ nghe điện thoại chừng 10 phút, đợi đến lúc cô ngắt máy quay lại nhìn thì sắc mặt Nhượng Phi đã có chút khó coi rồi. Nhớ tới mình vừa nói dối mẹ, cô liền cảm thấy áy náy day dứt. Cô ngượng ngịu nói : “Mẹ em rắc rối thật đó, ngày nào cũng gọi điện hỏi han. Em đã ngần này tuổi rồi, có cần thiết lúc nào cũng phải lo lắng thế không?”

Nhượng Phi chỉ nhìn cô cười lạnh không đáp.

“Này! Anh nhìn em như thế là có ý gì? Giận rồi sao?”

Đã không còn là lần đầu tiên xảy ra việc như thế này rồi.

Điện thoại của nhà luôn bất chợt gọi đến, mỗi khi như vậy, Tiểu Hạ lại bắt Nhượng Phi im lặng, giả vờ như cậu không ở cạnh cô. Thực ra, trước đây cho dù có cậu ở bên, cô nghe điện thoại của mẹ cũng chẳng cảm thấy có gì phải giấu giếm, nhưng bây giờ không hiểu tại sao lại sợ mẹ biết được quan hệ của hai người. Có lẽ là do “có tật giật mình” mà ra!

“Phan Tiểu Hạ! Em định giấu tới bao giờ? Cứ để anh mãi không được thấy ánh mặt trời sao?”

“Không phải.....chỉ là.....chỉ là em không biết phải mở lời từ đâu thôi.....”

“Nếu em sợ thì để anh nói! Mẹ em thích anh, mẹ anh thích em, anh không nghĩ họ sẽ phản đối chúng ta!”

“Nhưng sự quý mến của họ chỉ là tình cảm hàng xóm láng giềng chứ không phải là tình cảm dành cho “con rể – con dâu” ! Thực ra, mẹ em thích con rể chín chắn thận trọng, anh thử nghĩ xem mình có phải là người như vậy không? Còn mẹ anh lại thích con dâu ngoan ngoãn hiền lành! Cho nên, hai chúng ta hãy cứ từ từ, đợi tới lúc thích hợp thì công khai cũng không sao mà!”

“Phan Tiểu Hạ! Em hối hận rồi phải không?”

“Hối hận cái gì?”

“Hối hận vì đã hẹn hò với anh?”

“Không có! Anh đừng nói bậy!”

“Hai ta chỉ cách nhau có 3 tuổi chứ không phải là 13 tuổi, lời xì xầm bàn tán từ bên ngoài ảnh hưởng lớn đến em như vậy sao?”

“Thảm Nhượng Phi! Em hoàn toàn không giống anh! Anh là người sống vô tư vô lo, còn mỗi bước của em đều phải theo khuôn khổ nề nếp, quyết định yêu anh là việc điên khùng nhất trong đời em! Nhưng, hai ta thật sự hợp nhau sao? Sẽ có một ngày anh sẽ chán ghét em, đến lúc đó em biết phải ăn nói sao với gia đình đây? Không! Xin lỗi! Em không nên kích động như thế này! Không nên to tiếng với anh.....Xin lỗi!”

“Đồ ngốc!”

Nhượng Phi bỗng mỉm cười, cậu xoa đầu Tiểu Hạ rồi kéo cô vào lòng. Tiểu Hạ lo sợ có ai đó đi qua nhìn thấy, liền dần giọng đe dọa cốt để Nhượng Phi buông tay, nhưng Nhượng Phi lại áp trán mình vào trán cô, dịu dàng cười : “Đồ ngốc! Anh mãi mãi không bao giờ chán em! Cho dù em có chán anh, anh cũng không đời nào rời xa em! Bởi vì anh yêu em!”

“Vậy Bạch Băng là như thế nào?”

“Anh không muốn giấu em nữa_____ Cô ấy là bạn của Chu Cẩm. Xin lỗi! Anh không ngờ là hôm nay cô ấy lại tới!”

“Vậy, cô ấy vì Chu Cẩm nên mới có ác ý với em?”

“Có lẽ thế! Nhưng mà, cô ấy hoàn toàn không có tư cách chỉ trích ai! Anh và Chu Cẩm từ trước tới giờ chưa bao giờ bắt đầu và anh cũng chưa bao giờ hứa hẹn gì với cô ấy!”

“Đàn ông quả nhiên là loại động vật tuyệt tình bạc bẽo! Hai người có thật chưa bao giờ bắt đầu không? Chu Cẩm xinh như vậy, anh có dám khẳng định là mình chưa bao giờ động lòng với cô bé không?”

“Nơi này sớm đã có người chiếm hữu mất rồi!”

Dứt lời, Nhượng Phi nắm tay Tiểu Hạ đặt lên lồng ngực mình. Trong đêm tối tĩnh mịch, tiếng tim đập của Nhượng Phi từ bàn tay truyền lại vô cùng rõ rệt, giống như dòng điện lan khắp cơ thể Tiểu Hạ. Tiểu Hạ nhắm mắt, cảm thụ không khí yên ả thanh bình của ban đêm, đột nhiên cô cảm thấy môi mình uơn ướn! (sak.không phải là first kiss chứ.hu hu...)

ThắmNhược Phi.

Tiểu Hạ vội mở mắt, ngay lập tức nhìn thấy hàng mi dài đen nhánh, đôi lông mày dày rậm, mái tóc bồng bênh mượt mà của Nhược Phi. Vòng ôm của cậu rất chặt, hơi thở cũng rất nặng nề, tuy là mùa đông nhưng cơ thể cậu lại nóng tới khó tưởng. Tiểu Hạ miễn cưỡng phát hiện ra nụ hôn của cậu mang theo tính cách bồng bột của tuổi trẻ, lại vừa vụng về như cậu bé nóng vội muốn biểu đạt tình yêu nhưng không biết phải làm như thế nào. Cô nhìn Nhược Phi, lòng đột nhiên dấy lên cảm giác kinh ngạc, bất giác thần thờ. Cô dần dần tin vào lời nói của cậu!

Lẽ nào, lời của Nhược Phi là sự thật? Lẽ nào, cô là người con gái đầu tiên của cậu? Lẽ nào.....Nhược Phi thực sự đã đợi cô suốt bao năm nay? Cứ như vậy mà giấu nếm tình cảm của mình trong lòng, nhìn cô và người đàn ông khác ở bên nhau, cứ thế chờ đợi một tình yêu không biết kết cục?

ThắmNhược Phi! Rốt cuộc ai mới là gốc đây?

Cảm giác rung động và đau đớn bỗng lan ra khắp cơ thể, Tiểu Hạ cũng siết chặt lấy cậu. Cô nhìn Nhược Phi khẽ nói : “ThắmNhược Phi! Em cũng yêu anh!”

Hẹn hò suốt một tháng, đây là lần đầu tiên Tiểu Hạ biểu đạt lời yêu với Nhược Phi. Toàn thân Nhược Phi chấn động, không tin nổi vào tai mình, cứ thế ngây ngốc đứng nhìn cô. Tiểu Hạ nhón chân rồi hôn lên môi cậu. Vì Nhược Phi không hút thuốc nên hơi thở rất dễ chịu, có vị bạc hà thơm mát, chắc là do lúc nãy đã ăn kẹo hoặc giả đó chính là mùi vị đặc trưng của chàng trai trẻ trung rạng rỡ như ánh mặt trời này. Tiểu Hạ ngây ngất thưởng thức đôi môi tuyệt vời của cậu, lần đầu tiên cô có cảm giác “ngập hôn”! (Fei : Sao cứ cảm thấy như Nhược Phi bị “cưỡng hôn” vậy nhỉ???) (vandkh:...ek ek sao thấy chị Hạ như sắc nữ vậy nà ...**chạy nhanh kẻo bị chị ý giết thịt** he he)

Nếu đã yêu, hãy yêu thật sâu đậm, ThắmNhược Phi.

Trong đêm đông tĩnh mịch, hai người cảm nhận nhịp tim, hơi thở cùng mạch đập của nhau, tuy mặt nóng ran nhưng lòng lại hạnh phúc ngọt ngào tới khó tả.

Dưới ánh trăng, bóng của cả hai được kéo dài.rất dài.

Về đến biệt thự thì đã 10 giờ đêm! Tiểu Hạ hỏi nhân viên phục vụ để xem hai người ngủ ở đâu, phục vụ cười tí mắt nói : “Chỉ còn một gian phòng, hai vị có dùng chung không ạ?”

“Chỉ còn một phòng?”

Suy nghĩ đầu tiên của Tiểu Hạ là tên nhóc Nhược Phi khốn kiếp này dám giở trò với cô, cô liếc xéo Nhược Phi một cái, song cậu lại tỏ vẻ vô tội. Nhân viên phục vụ giống như nhìn thấu tâm tư của Tiểu Hạ nên vội vàng giải thích : “Tổng cộng có 5 phòng, nhưng những người bạn của hai vị đã dùng mất 4 phòng rồi, chỉ còn dư 1 phòng mà thôi! Nếu như tiểu thư đây không ngại, có thể cùng tiểu thư Bạch Băng dùng chung một phòng!”

“Không cần! Tôi sẽ ở cùng với ThắmNhược Phi!” Tiểu Hạ lập tức quyết định.

Chỉ cần nghĩ tới khuôn mặt của cô Bạch Băng đó, Tiểu Hạ liền cảm thấy bức bối. Cô thả ở cùng phòng với Nhược Phi còn hơn.Nhược Phi kinh ngạc hỏi cô : “Em chắc chứ?”

“Chắc chắn, nhất định, khẳng định! Này! Anh hỏi nhiều như vậy làm gì? Hai chúng ta đâu phải chưa từng ngủ cùng nhau!”

Tiểu Hạ nói xong liền cầm chìa khóa lên phòng, còn Nhược Phi và nhân viên phục vụ đều tối sầm mặt mũi! Nhược Phi rất muốn nhắc Tiểu Hạ rằng lời nói của cô vô cùng mờ ám, nhưng khóe miệng của cậu lại cong thành đường cánh cung tràn ngập yêu thương.

Cậu yêu cô.

Yêu tất cả mọi thứ thuộc về cô.

Nhưng, đêm nay.....rốt cuộc cậu phải chịu đựng như thế nào đây???? (có lên anh Phi...hí)

Sp: có cảnh...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Một căn phòng

Tiểu Hạ giật dỗi đi lên phòng, còn Nhược Phi thì nói gót theo sau. Trên đường đi, Tiểu Hạ thầm hối hận vì mình “giận quá mất khôn” nên đã đồng ý ngủ

tại nơi này, dù gì Nhượng Phi cũng là đàn ông, cô nam quả nữ dùng chung một phòng.....ư?!

Không! Sợ những chuyện này làm gì chứ? Cứ cho cậu uống gan hùm cậu cũng không dám làm gì cô! Nhưng mà quả thật vẫn hơi ngại.....

Tiểu Hạ liếc mắt lên nhìn Nhượng Phi, chỉ cảm thấy tim mình đập nhanh như vừa chạy nước rút; còn Nhượng Phi thì lại chường ra vẻ mặt vui mừng đắc ý. Vào phòng, cậu lấy dụng cụ vệ từ trong vali ra xếp ngay ngắn. Thấy vậy, Tiểu Hạ liền hỏi : “Ra ngoài chơi mà anh vẫn mang theo mấy thứ đó? Anh cũng biết tận dụng thời gian quá đấy!”

“Bình minh tại nơi này rất đẹp, rất thích hợp để vẽ tranh! Tiểu Hạ! Em đi nghỉ sớm đi, sáng mai chúng ta cùng xem mặt trời mọc!”

“OK!”

“Đừng có trả lời nhanh như vậy! Em có chắc là mình dậy được không?”

“Đương nhiên là dậy được!”

“Vậy sáng mai anh gọi em dậy, em đừng có cầu nhàu đó nhé!”

“Còn lâu em mới thế! Lo cho anh đi, đừng có ngủ dậy muộn đó!”

“Ha ha.....”

May mắn là căn phòng này có hai chiếc giường đúng theo kiểu phòng tiêu chuẩn. Tiểu Hạ đặt vali lên chiếc giường cạnh cửa sổ, lấy quần áo ngủ chuẩn bị đi tắm, nhưng lại phát hiện ra một chuyện rất chi là bí hiểm. Cô mang nhầm áo ngủ, vốn định mang áo bông nhưng lại vô nhảm vấy dấy!

Chiếc váy ngủ bằng lụa này là kiểu váy ôm, hề mặc lên là sẽ phô hết mọi đường cong, tuy mát mẻ nhưng cô chỉ dám mặc khi ở nhà một mình! Cô thật sự không dám tưởng tượng dáng vẻ mình mặc chiếc váy này rồi bước ra từ phòng tắm sẽ dẫn tới hậu quả gì. Đương lúc cô đang chờ người dẫn đo suy nghĩ xem đêm nay có nên cứ thế đi ngủ bỏ qua khâu tắm rửa, hay là tắm xong vẫn mặc nguyên áo len thì Nhượng Phi sấp lại nói : “Chiếc váy này rất đẹp, sao chưa bao giờ anh thấy em mặc vậy?”

“Đẹp cái *** ấy!” Tiểu Hạ hần học tròng Nhượng Phi!

“Phan Tiểu Hạ! Sao em có thể nói tục thế được hả? Làm cô giáo mà có thể như thế sao? Gan của em càng ngày càng lớn rồi đó!”

Dứt lời, Nhượng Phi búng một cái khá mạnh vào trán Tiểu Hạ, Tiểu Hạ đau chảy nước mắt. Tức lên cô nhe nanh múa vuốt hùng hổ lết Nhượng Phi, không ngờ Nhượng Phi lại nhanh tay lẹ mắt tóm ngay lấy cánh tay cô, khiến cô muốn vớ cũng không được! Tiểu Hạ quyết tâm “trừng phạt” Nhượng Phi bằng được, còn Nhượng Phi thì cười ha hả nói với cô : “Em tưởng là anh giống lúc nhỏ, luôn yếu đuối để em bắt nạt sao? Hôm nay anh sẽ đòi lại gấp đôi! Em chết chắc rồi!”

“Anh dám?”

“Sao anh không dám? Em đó, rõ ràng sợ buồn lại dám chọc lét anh, sao lại có người ngớ ngẩn như em vậy nhỉ?”

Nói rồi, Nhượng Phi liền giả vờ cù Tiểu Hạ. Tiểu Hạ tuy sợ phát khiếp nhưng vẫn cố tỏ vẻ ngang bướng, phản kháng lại cậu, song cô nào có phải là đối thủ của chàng thanh niên trai tráng khỏe mạnh như Nhượng Phi! Lúc đầu, Nhượng Phi chỉ cười hi hi bắt nạt Tiểu Hạ, sau dần hô hấp của cậu nặng nề thấy rõ. Cậu bắt lấy tay cô, mỉm cười hỏi : “Sau này còn dám bắt nạt anh nữa không?”

“Không dám nữa.....” Tiểu Hạ meo máo trả lời.

“Vậy món nợ hồi bé phải tính thế nào đây?”

“Sao anh thù dai quá vậy?”

“Thế này đi, em bắt nạt anh một lần nghĩa là phải đền anh một nụ hôn! Em thử tính xem mình còn nợ bao nhiêu cái hôn đây?”

“Hả?”

Tiểu Hạ chưa kịp phản ứng thì Nhượng Phi đã đè cô xuống giường, bắt đầu hôn lấy môi cô! (Fei : ..AAAAAAAAAAAA, “hot kiss” nè!)(Vandkh : **tung hoa, xếp gạch chờ típ*)

Tư thế của hai người thật sự quá....quá là mờ ám, Tiểu Hạ cảm thấy mình càng hôn càng thở gấp, còn người Nhượng Phi càng lúc càng nóng ran! Cô mở tròn hai mắt, vừa hay bắt gặp đôi mắt đen láy của Nhượng Phi đang dán chặt trên cơ thể mình, ánh mắt của cậu di chuyển từ chiếc cổ trắng nõn tới hai bả xương quai xanh quyến rũ rồi sau đó cứ thế lướt xuống....

Thảm Nhượng Phi.....

Cảm giác bất an bỗng dấy lên, Tiểu Hạ đang định đẩy Nhượng Phi ra thì Nhượng Phi đã ngồi dậy trước khi cô kịp hành động! Cậu chẳng nói chẳng rằng, cầm lấy bộ quần áo ngủ sau đó đi vào phòng tắm, mãi lâu sau mới bước ra, rồi im lặng nằm trên chiếc giường của mình, không nói với Tiểu Hạ câu nào

nữa. (Fei : hơ! Hết “hot” rồi! *Xách dép chạy bán sống bán chết*) (vandkh: sak.đang hay mừ *lờm lờm Fei*...chờ ta mí *nhặt dép*)

Tiểu Hạ đương nhiên là biết Nhượng Phi vào đó để làm gì, tuy ngượng ngập nhưng cô vẫn không kìm được liền gặng hỏi : “Nước lạnh không?”

“Phan Tiểu Hạ!” Nhượng Phi nghiêng răng trề trợn.

“Đừng có luôn gọi tên em như vậy! Em biết tên của mình vốn rất hay! Thảm Nhượng Phi, anh nói xem, có phải anh chưa từng yêu ai không?”

“Sao có thể chứ?” Nhượng Phi tức tối liền hừ một tiếng.

“Thế sao anh còn nói là cả đời này chỉ yêu mình em?”

Nhượng Phi không ngờ Tiểu Hạ lại nhảy bén trong phương diện này đến vậy, cậu chỉ sững người nhìn cô. Tiểu Hạ thấy vẻ mặt nghi cảm của cậu thì càng nổi cơn ghen : “Mấy cô Na Na và Doanh Doanh gì gì đó, em không muốn nhắc tới nữa, em muốn biết anh và Chu Cẩm rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Là quan hệ bạn bè! Đây là lần thứ n em hỏi anh mấy câu vô vị thế này rồi!”

“Lúc em nói cô ấy là bạn gái của anh, anh có phủ nhận đâu!”

“Nhưng anh cũng không thừa nhận!”

“Thảm Nhượng Phi! Anh muốn chơi chữ với em hả? Nói rõ ra xem! Anh và Chu Cẩm rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Em thích nghĩ thế nào thì nghĩ! Nếu như nói em đang ghen, có phải là hơi muộn rồi không?”

“Anh đừng có đánh trống lảng! Hai người tiến triển tới đâu rồi?”

“Nếu anh đã nói đến nước này mà em vẫn không tin thì anh chỉ còn cách im miệng!”

Dứt lời, Nhượng Phi thật sự nhắm mắt, nằm xuống giường không thèm tranh luận với Tiểu Hạ nữa. Tiểu Hạ bị thái độ của cậu chọc tức xì khói! Cô điên lên, giận dữ đi vào nhà tắm muốn tắm cho hết tức, nhưng nước mắt lại bắt giắc lăn dài! Từ trước tới giờ cô luôn là người con gái lí trí, hiền lành, luôn nhường nhịn, thông cảm cho người khác, song chẳng hiểu tại sao hễ gặp Nhượng Phi là cô lại biến thành người chỉ biết vô cớ gây sự! Ngay cả khi đối diện với Ưông Dương cô cũng không như vậy.....

Lẽ nào, cô thật sự đang ghen? Ghen tuông chỉ vì một chuyện ngớ ngẩn như thế này? Hoặc là.....cô đã thật sự yêu Nhượng Phi tới mức đó!

Suy nghĩ ấy khiến Tiểu Hạ giật mình, cô vội vàng ngăn không cho mình nghĩ thêm! Tắm xong, cô nằm lên giường của mình, cả đêm không hề nói câu nào với Nhượng Phi!

“Tiểu Hạ, tỉnh dậy đi!”

Hừ.....

“Tôi qua em đã đồng ý đi xem mặt trời mọc, sao giờ lại ngủ tới không biết trăng sao gì vậy? Tỉnh dậy đi!”

Khi Tiểu Hạ đang mơ màng trong mộng thì cảm thấy dường như có ai đó cứ vỗ vào mặt mình, bực lên, cô liền lật người quay sang bên khác, mắt vẫn nhắm nghiền. Giọng nói đó không thấy cất lên nữa, đang lúc cô thờ phào nhẹ nhõm mừng thầm trong lòng thì đột nhiên phát hiện mình cùng với chân bị người khác cuộn lại, bẽ bồng lên! Con buồn ngủ ngay lúc này liền biến mất, Tiểu Hạ kinh ngạc mở mắt ra liền nhìn thấy Nhượng Phi đang bế cô bước ra ngoài!

“Thảm Nhượng Phi! Anh làm cái gì vậy? Thả em xuống!”

“Đã hẹn là đi xem mặt trời mọc rồi! Anh biết ngay là em sẽ ngủ nướng không chịu dậy mà! Nếu em không dậy thì anh cứ bế em như thế này mà đi ra ngoài đó!”

“Không xem không được sao?”

“Không được!”

“Anh thả em xuống, em đi với anh là được chứ gì?”

Chương 82: Có phải cậu đang yêu không?

Tiểu Hạ mắt nhắm mắt ngủ liếc Nhược Phi một cái, sau đó thờ dài bất lực, cô thật sự chịu thua sinh lực tràn trề của cậu rồi! Thay đồ xong, Tiểu Hạ vẫn cảm thấy uể oải, mơ mơ màng màng. Sau khi ném cho Nhược Phi một cái nguyệt, cô liền bước ra ngoài, không khí lạnh buổi sáng sớm đột nhiên ủa tới khiến cô tỉnh táo lên hẳn. Tiểu Hạ ngẩng đầu nhìn những vì sao lấp lánh trên cao liền kinh ngạc thốt lên : “Wa! Nhiều sao quá.Sao lại có nhiều sao thế này???”

Vì sống lâu trong chốn thành thị ô nhiễm và ồn ào nên Tiểu Hạ sớm đã quen với bầu không khí tràn ngập bụi khói, quen với ánh sao mờ nhạt của trời đêm, nhưng giờ đây cô lại có thể nhìn ngắm dải ngân hà tuyệt đẹp tại nơi này!

Trong hồi ức, cô cũng đã từng được ngắm bầu trời rực rỡ ánh sao như hiện tại, cô nhìn Nhược Phi rồi mỉm cười : “Làm thế nào mà anh tìm được nơi này?”

“Phan Tiểu Hạ! Em có thấy trời sao đêm nay giống với lúc nhỏ chúng ta cùng ngắm không?”

“Giống! Nhớ quá đi.”

“Em đó! Suốt ngày chỉ biết ngủ, đột nghĩ hè lần trước, muốn cùng em đi ngắm mặt trời mọc, nhưng em lại ngủ quên mất, lần này anh quyết không để lỡ cơ hội nữa!”

“Có việc đó à? Sao em không nhớ vậy?”

“Những việc liên quan tới anh, em có bao giờ nhớ được đâu!” Nhược Phi hừ lạnh một tiếng.

“Được rồi mà, đừng giận nữa! Bây giờ chúng ta làm gì nào? Đợi mặt trời mọc sao?”

“Ừ! Ngồi xuống đây!”

Càng về sáng, trời càng lạnh, may là Nhược Phi đã chuẩn bị sẵn một tấm thảm len. Hai người đắp chung tấm thảm rồi cùng nhau ngồi ngắm mặt trời đang dần nhô lên từ phía Đông, cùng ngắm khuôn mặt rạng rỡ được ánh bình minh chiếu sáng của đôi phượng.

Nhược Phi ngắm vàng thái dương đang từ từ lên cao rồi quay sang nhìn Tiểu Hạ, bỗng nhiên cậu nói : “Em ngồi yên! Đừng động đấy!”

“Hà?”

Nhược Phi liền vội vàng lôi một khung giấy trắng ra, sau đó dùng bút chì phác họa, Tiểu Hạ đành ngồi yên, không dám nhúc nhích! Chẳng biết đã qua bao lâu, mãi đến khi Tiểu Hạ cảm thấy cổ của mình cứng đờ thì Nhược Phi mới nói : “OK rồi!”

“Thật sao? Đưa em xem nào!”

Tiểu Hạ giật lấy khung giấy trong tay Nhược Phi, chỉ thấy trên đó là hình cô gái có hai má lúm đồng tiền xinh xinh đang ngồi giữa những cây lau sậy với nụ cười dịu dàng trên môi. Không phải là cô thì còn ai vào đây được? Tiểu Hạ không thể ngờ rằng Nhược Phi lại có thể vẽ mình sống động như vậy, cô vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ hỏi : “Đẹp thật đó! Sao chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà anh đã có thể vẽ đẹp như vậy?”

“Luyện nhiều thành quen tay thôi mà!”

“Em thích nó, tặng em nhé!”

“Tranh của anh rất đáng giá đó ~ Em định trả bao nhiêu?”

“Xi! Tiền nong chi tổ làm mất lòng nhau!”

“Tình cảm chi tổ mất tiền nong thôi!” Nhược Phi cười tít mắt đáp lại.

“Được rồi! Cho anh đó!”

Tiểu Hạ nhón chân, khễ in lên môi Nhược Phi, nhân lúc cậu còn đang sững sốt cô liền thò bức tranh lại. Nhược Phi vừa buồn cười vừa tức tối nhìn Tiểu Hạ, cậu ôm lấy eo cô rồi chân thành thổ lộ : “Phan Tiểu Hạ! Trong cuộc đời anh chưa từng có Chu Cẩm cũng chưa bao giờ có người con gái nào khác ngoài em ra, em là duy nhất! Chu Cẩm là đàn em của anh, hơn nữa, cô bé mắc bệnh tự kỷ từ nhỏ, bố cô bé lại là bạn thân của bố anh, anh không thể không lo cho cô bé! Anh thương cô bé, nhưng đó không phải là tình yêu! Anh luôn biết phân định rạch ròi giữa yêu và thương hại!”

“Anh, anh, anh đừng có nói vậy.Em có nói là anh phải tuyệt giao với cô bé đâu!”

“Phan Tiểu Hạ! Vũ trụ chỉ có một mặt trời, anh cũng chỉ có một mình em mà thôi! EM là vàng thái dương duy nhất có thể chiếu sáng thế giới của anh! Em đã từng hỏi mơ ước của anh là gì, mơ ước của anh thật ra rất đơn giản _____ Đó là mơ ước về cha mẹ, hội họa, và cả em nữa! Phan Tiểu Hạ, anh yêu em!”

Thẩm Nhược Phi.....

Tiểu Hạ chỉ cảm thấy tim mình đập nhanh tới không thể tả nổi. Cô nhắm mắt, trầm mặc hồi lâu, hưởng thụ vòng ôm ấm áp của Nhược Phi sau đó mới mở mắt ra rồi mỉm cười. Phản ứng của cô khiến Nhược Phi cảm thấy kỳ lạ : “Em cười gì vậy?”

“Không có gì! Em chỉ cảm thấy mình rất hạnh phúc thôi!” Tiểu Hạ khẽ đáp.

Sau khi từ trên núi xuống, tình cảm của Tiểu Hạ và Nhược Phi lại tiến triển thêm một bậc, nhanh tới mức khiến cô không thể ngờ được. Khi ở bên cạnh Ưông Dương, cô chỉ cảm thấy ngưỡng mộ và bình thản mà thôi, nhưng khi ở cạnh Nhược Phi lại nồng nhiệt rạo rức, cảm giác vui mừng kinh ngạc luôn đan xen lẫn nhau!

Nhược Phi là chàng trai tràn trề sức sống, ngoài vẽ tranh ra, cậu còn thích các môn thể thao, thích bơi lội, thích cưỡi ngựa. Lúc đầu, Tiểu Hạ còn đi cùng cậu, sau dần, cô cảm thấy cơ thể và tâm trạng mình hoàn toàn không chịu nổi nên quyết định quay về cuộc sống của một otaku bình yên nhàn tản. Nhược Phi rất hiểu tâm lý của cô nên không ép buộc cô, nhưng cậu hoàn toàn không biết được bí mật thầm kín luôn giấu trong lòng Tiểu Hạ. (*otaku : dùng chỉ một kiểu người lập dị, kì quái, cô độc, không giao tiếp hay làm bạn với bất cứ ai trừ những người giống như họ*)

Đi chơi cùng Nhược Phi thật ra rất đáng ghét.....

Ánh mắt của mọi cô gái đều dán chặt lên người cậu, dường như chỉ muốn đem cậu nhét vào túi, khư khư giữ làm của riêng vậy. Tiểu Hạ nhìn mà không chịu nổi. Những cô gái đó tuy có người đẹp người xấu nhưng đều trẻ trung hơn cô, tràn trề nhựa sống hơn cô! Bọn họ chơi leo núi, cô ở dưới ngàng cổ lên nhìn; bọn họ vui vẻ bơi lội, cô ở mép bờ chơi trò cứu người với phao cứu sinh.....Nếu cứ vui chơi thoải mái theo cách của Nhược Phi, e rằng cái thân già của cô chắc chắn không sớm thì muộn cũng bị lao lực mà chết!!!

Quả thực là mình đã già rồi sao?

Tiểu Hạ nghĩ đoạn, cảm thấy tâm trạng mình liên rơi vào cõi trần ai, mãi không bút ra được!

Chớp mắt đã sắp kết thúc một học kỳ, kiểm tra cuối kỳ cũng cận kề. Tiểu Hạ mấy ngày nay bận tới tận mắt mũi. Những học sinh bình thường lười học, đến sát ngày thi bỗng dưng lại siêng năng đột xuất, nài nỉ cô gấp rút bồi dưỡng cho chúng, hại cô không còn thời gian hẹn hò với Nhược Phi, ngay cả nói chuyện với cậu cũng khó! Nhược Phi cũng rất bận, số lần tới nhà cô cũng thưa dần. Hai người họ đã khá lâu rồi chưa có buổi hẹn nào thật sự .

Mãi tới hôm nay cô mới được thanh thoi tí chút. Cô liền gửi tin nhắn ân cần hỏi thăm Nhược Phi, rồi hẹn cậu tối nay tới nhà ăn cơm; Nhược Phi đương nhiên là đồng ý ngay tắp lự. Nhìn biểu tượng “kiss” vô cùng dễ thương trên màn hình, cô mỉm cười ngây ngô, song lại vô tình phát hiện ra trên khóa mắt có thêm một nếp nhăn khi nhìn bóng mình in lên màn hình điện thoại.

Tiểu Hạ giật mình, tâm trạng ngay lập tức trở nên tồi tệ, cô vội vàng mở hộp phấn, dặm một lớp phấn phủ lên chỗ đó. Đương lúc cô đang chuyên tâm chăm chút lại nhan sắc thì nghe thấy chị chủ nhiệm khoa hỏi : “Tiểu Hạ! Em đang yêu có phải không?”

“A? Đang yêu.....Không phải đâu ạ!” Tiểu Hạ thảng thốt vội vàng phủ nhận.

“Chị là người từng trải, em không cần phải giả bộ đâu! Đối phương làm nghề gì? Bao nhiêu tuổi? Hai đứa đã thưa chuyện với gia đình chưa?”

“Chủ nhiệm! Em không có yêu ai mà!”

Tiểu Hạ sao có thể nói với chủ nhiệm rằng người cô yêu là một chàng trai kém cô ba tuổi, không nghề ổn định, càng không thể nói rằng hai người đang yêu ngầm, không dám để cho cha mẹ hai bên phát hiện ra! Nhưng, chủ nhiệm dường như lại đọc được suy nghĩ của cô, chị ta liền hỏi dò : “Đối phương kém tuổi em có phải không?”

“Chủ nhiệm! Sao chị lại biết?” Tiểu Hạ giật mình đánh thót.

“Nhìn cách ăn mặc của em là biết thôi mà! Trước đây em toàn mặc vest, giờ thì giống hệt nữ sinh! Tiểu Hạ! Nơi này là trường học, em nên ăn mặc đứng đắn một chút thì tốt hơn!”

“Em biết rồi! Chủ nhiệm, xin lỗi chị!” Tiểu Hạ thẹn thùng nói

.

Hôm nay Tiểu Hạ mặc áo len màu hồng, vận quần bò, tóc cột đuôi gà, tuy rằng trông cô rất xinh, nhưng kiểu “xinh” của cô hoàn toàn không phù hợp với thân phận của một nhà giáo nhân dân. Thấy Tiểu Hạ ngượng ngùng, giọng chủ nhiệm liền dịu xuống : “Không có gì! Chị chỉ muốn nhắc nhở em mà thôi! Tiểu Hạ, nếu em thật sự có bạn trai thì nên nói với chị, chị sẽ giúp em! Còn nếu đối phương không thích hợp với em thì em cần phải suy xét lại, em cũng không còn trẻ nữa, mục đích chính là phải tìm được đối tượng phù hợp để kết hôn, đừng lãng phí tuổi xuân của mình!”

“Chủ nhiệm, em biết ạ!” Mặt Tiểu Hạ biến sắc, cô gượng gạo trả lời.

Kết hôn, kết hôn? Tại sao trong đời cô, hai chữ “kết hôn” lại luôn luôn đè nặng lên vai cô vậy? Con gái hai mươi tám tuổi có nhất thiết phải tìm đối tượng thích hợp, nhất thiết phải kết hôn trước ba mươi tuổi không? Không vì kết hôn, chỉ muốn yêu một cách đơn thuần cũng không được sao? Nhược Phi mới có hai mươi lăm tuổi, cậu ta làm sao có thể muốn kết hôn đây?

Nhưng, cô thật sự hi vọng có một gia đình hạnh phúc, thật sự hi vọng có thể phụ chồng nuôi dạy con cái.....

“Haiz! Đừng trách chị nhiều chuyện, chị là người từng trải mà. Hôn nhân ấy, cần phải có sự si mê mới thành lương duyên, nhưng si mê chỉ trong một khoảng thời gian ngắn thôi! Nếu em chưa có bạn trai, chị vẫn còn một đối tượng nữa, điều kiện khá tốt, em có muốn gặp mặt không?”

“Không cần đâu ạ! Cảm ơn chị!”

“Haiz.....”

Chủ nhiệm thờ dài một tiếng sau đó cũng không nhắc gì thêm nữa. Tuy biết rằng chủ nhiệm cũng chỉ muốn tốt cho mình nhưng lòng Tiểu Hạ vẫn nặng trĩu tâm tư. Đột nhiên, cô cảm thấy chuyện tình cảm giữa cô và Nhược Phi đã xuất hiện một vết rạn, dù không rõ ràng, song vẫn nó vẫn tồn tại.....

Hết giờ làm, cô cùng Trần Duyệt đi mua giày dép và quần áo mới được bày bán trên thị trường. Trần Duyệt thấy Tiểu Hạ đi tới quầy hàng bán quần áo hiệu SCAT dành cho thiếu nữ liền phán một câu xanh rờn : “Tiểu Hạ! Cậu bị mất đây à? Sao đột nhiên lại thích phong cách Lolita vậy? Cậu không xem lại tuổi của mình đi!”

“Trần Duyệt chết tiệt! Nói ít một câu thì chết ai? Tớ hai mươi tám tuổi rồi, chả lẽ không được ăn mặc trẻ trung một tí hay sao?”

“Người khác tuy hai mươi tám tuổi nhưng lại trẻ như mười sáu, còn cậu, chính xác là già già tiêu chuẩn.....”

“Trần Duyệt!”

“Ha ha.....Đùa chút thôi mà.....Cậu yêu rồi phải không?” (vandkh : chị Duyệt ơi yêu là như vậy sao?*cười zan xảo*)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Cậu có biết “Thành Hạ” không?

“Ha ha.....Đùa chút thôi mà! Cậu.....đang yêu phải không?”

“Làm gì có!”

“Vớ! Thảm Nhược Phi?”

“Tớ đã bảo là không phải mà!”

“Thảm Nhược Phi ít tuổi hơn cậu, cậu sợ mình trông già hơn cậu ta nên mới cố ý “cưa sừng làm nghé”? Phan Tiểu Hạ, cậu thấy mình có ấu trĩ không hả?”

“Tớ đã nói là không phải thế mà! Cậu nói nữa là tớ giận thật đó!” Tuy giả bộ sa sầm nét mặt nhưng trong lòng Tiểu Hạ càng lúc càng cảm thấy bất an.

“Tiểu Hạ, cậu làm như thế không đúng đâu! Khi đã xác định yêu nhau thì phải chân thành với nhau, cậu cứ phủ nhận quan hệ thế này, Thảm Nhược Phi sẽ đau lòng đó. Hơn nữa, cậu cần bản không cần phải tìm cách biến mình trở nên cân xứng với cậu ta ____ Người cậu ta thích không phải là thiếu nữ xinh xắn trẻ trung mà là cậu, Phan Tiểu Hạ!”

“Nhưng mà, tớ vẫn thấy mình không xứng đôi.....” Tiểu Hạ lẩm nhẩm nói, cũng mặc nhận luôn phỏng đoán của Trần Duyệt.

Tiểu Hạ nhận thấy cách ăn mặc của mình và Nhược Phi khác nhau một trời một vực. Khi cùng nhau đi dạo phố, cô cảm thấy cả hai không cân xứng, thế nên mới bắt giác chú ý tới phong cách của Nhược Phi, kết quả là “ngô chẳng ra ngô, khoai chẳng ra khoai”, chả ăn nhập gì cả!

Trần Duyệt ngó thấy ánh mắt lưu luyến của cô nàng ngót nghét “hai mươi tám” tuổi đời đang dừng trên bộ váy màu hồng phấn liền thờ dài than : “Không phải là cấm con gái hai mươi tám tuổi mặc quần áo dễ thương, nhưng Tiểu Hạ à, phong cách của cậu là chín chắn đoan trang, sao cứ nhất thiết phải bắt chước kiểu “cute tình nghich” của teen girl chứ? Tớ đúng là rất thích Thảm Nhược Phi nhưng tớ hoàn toàn không muốn cậu vì cậu ta mà “ép dạ cầu toàn” thay đổi chính mình.....”

“Tớ làm gì có đâu?”

“Mong là thế!”

Trần Duyệt liếc Tiểu Hạ với vẻ đầy phức tạp sau đó tiếp tục dạo phố, còn tâm trạng của Tiểu Hạ càng lúc càng nặng trĩu. Cô chưa từng hối hận yêu Nhược Phi nhưng nếu như Trần Duyệt không nhắc nhở cô, e rằng cô đã không biết được rằng tình cảm của mình dành cho Nhược Phi đã tới mức đánh mất cả “bản ngã”, khiến bản thân mình lạc hướng!

Trước tới giờ cô luôn thích vận những bộ quần áo toát lên vẻ thực nữ, thích màu xám nhạt và đen tuyền cao quý ưu nhã, song, sau khi hẹn hò với Nhược Phi thì cô đã vô thức chọn những trang phục không phải “gu” của mình. Dù rằng không đến mức khó coi nhưng lại trái ngược hoàn toàn với phong cách xưa nay của cô!

Nhược Phi mang tới cho cô sức sống vốn đã mất đi lâu nay song đồng thời cũng vô hình chung đem lại cho cô rất nhiều áp lực, phải chăng cô đã quen như thế rồi?

“Đang nghĩ gì thế?” Trần Duyệt hỏi.

“A? Không có gì.....”

“Này! Cậu với gã đàn ông đó ra ngoài ăn một bữa cơm đi! Hắn cũng phải mời tớ một bữa cơm “thân mật” chứ nhỉ? Cảm ơn tớ đã chăm sóc cậu bấy lâu nay.”

“Gi mà “gã đàn ông đó” “gã đàn ông kia”? Khó nghe chết được!”

“Vậy để tớ gọi điện cho hắn nhé?”

“Không! Để tớ về nhà nhân tiện rủ hắn đi!”

“Ok! Vậy tớ ở nhà hàng đợi các cậu! Đừng để tớ đợi lâu đó!” Trần Duyệt cười mờ ám với Tiểu Hạ.

“Không có chuyện đó đâu!”

Tiểu Hạ mang tâm sự trùng trùng về nhà, vừa mới đẩy cửa vào đã nhìn thấy Nhược Phi đang ở trong phòng đọc sách chơi game “Thế giới ma thú”. Cô ngắm bộ dạng chăm chú của Nhược Phi, nghĩ tới áp lực sau này khi hai đứa về sống chung, chỉ cảm thấy tức anh ách, cô chưa gióng nói : “ Anh chơi vui quá nhỉ?”

“Em về rồi à? Bên ngoài có lạnh không?” Nhược Phi liếc Tiểu Hạ một cái sau đó lại quay ra mãi mê đánh quái!

“Lạnh! Tay đỏ hết cả lên rồi này!”

“Vậy em uống chút nước nóng cho ấm người!”

“Anh rót cho em!” Tiểu Hạ bắt đầu nổi nóng.

“Đợi anh chơi nốt ván này đã!”

“Không được. Em muốn uống bây giờ!”

“Tiểu Hạ! Giờ anh mà out là bị bạn bè giết luôn đó.....Em tha cho anh đi!”

“Em cứ không đấy!”

Tiểu Hạ chỉ cảm thấy “lửa giận” bốc lên ngàn ngút, cô bước tới trước mặt Nhược Phi định tắt cái rụp, ai dè Nhược Phi lại lấy tay bảo vệ cái máy tính, ra chiều tức tối lắm. Cậu bắt lấy tay Tiểu Hạ hỏi : “Lại sao thế? Vừa về đã tức anh là sao?”

“Không có gì.” Tiểu Hạ rầu rĩ nói : “Anh cứ chơi nốt game của anh đi, em với Trần Duyệt đi ăn tối!”

“Cùng đi nhé! Đã lâu rồi không được gặp Trần Duyệt.”

“Anh lỡ bỏ anh bạn “game” của mình sao?”

“Game quan trọng, nhưng Tiểu Hạ càng quan trọng hơn!”

“Xi! Anh thật không biết xấu hổ!”

Tiểu Hạ cười cười, tuy miệng mắng Nhược Phi nhưng con giận vừa nãy đã nguôi đi rất nhiều. Nhược Phi thấy Tiểu Hạ không còn giận mình nữa thì biết điều thoát khỏi game, sau đó cùng cô ra ngoài.

Trong nhà hàng, Trần Duyệt đang sốt ruột chờ đợi. Khi nhìn thấy Nhượng Phi và Tiểu Hạ vô cùng thân mật đi vào, cô liền nổi hứng trêu chọc : “Tiểu Hạ, nhìn hai người bước vào tớ tưởng như đang được dự lễ thành hôn cơ đấy, đi sát nhau thế kia cơ mà! Chỉ còn thiếu mỗi nhạc đệm nữa thôi!”

“Trần Duyệt! Cậu lại chọc tớ!” Mặt Tiểu Hạ ửng đỏ.

“Đúng đó! Tớ chọc cậu đấy, làm sao? Ai bảo cậu mãi đến giờ mới nói cho tớ biết! Tớ mặc kệ! Hôm nay cậu bao trọn gói, tớ phải chinh cậu một trận cho bồ ghét!”

“Cậu không giảm béo nữa à?” Tiểu Hạ cười gian.

“Tớ có thể gọi lên rồi bỏ đấy không ăn mà! Cậu có ý kiến gì sao?”

Lần này thì cả ba đều cười rất sảng khoái.

Nhượng Phi gọi khá nhiều món, Tiểu Hạ ăn tới đỏ lựng mặt mày, Trần Duyệt thì ngồi nhìn, cuối cùng nhìn không nổi liền gấp mấy miếng. Nhượng Phi và Tiểu Hạ đều cười quyết tâm giảm cân “được chăng hay chớ” của Trần Duyệt. Đang cười vui vẻ thì điện thoại của Tiểu Hạ vang lên. Cô vừa bắt máy liền nghe thấy giọng của mẹ ở đầu dây bên kia hỏi : “Tiểu Hạ, con đang làm gì vậy?”

“Con đang ăn cơm ở bên ngoài!”

“Vói ai thế?”

“Trần Duyệt ạ!”

Tiểu Hạ chột dạ đáp lại, không hề nhắc tới tên Thẩm Nhượng Phi còn nét mặt Nhượng Phi thì sa sầm, cậu buông đũa xuống ngồi nhìn Tiểu Hạ; đôi mắt của Trần Duyệt hiện lên vẻ ưu phiền. Song, Tiểu Hạ không hề hay biết tâm trạng không tốt của Nhượng Phi, chỉ chuyên tâm ngồi đối đáp lại với mẹ.

“Tiểu Hạ à, con có bạn trai chưa vậy?”

“Chưa có ạ! Mẹ, mẹ cứ hỏi việc này mãi để làm gì thế?” Tiểu Hạ bực dọc hỏi.

“Tết này về nhà, tiện thể đi xem mặt luôn. Đơn vị của bố con có một cậu rất được, mẹ cảm thấy con nên gặp người ta thử xem.”

“Để con về rồi bàn sau mẹ à!”

“Tiểu Hạ, tuổi của con không còn ít nữa đâu. Cứ ngâm tới năm ba mươi tuổi là càng nguy hiểm đó! Dẫu sao, con cũng chẳng mất mát gì cả, người đó, con nhất định phải gặp, biết chưa hả?”

“Con biết rồi!” Tiểu Hạ đáp bừa.

“Đúng rồi, thằng bé Phi Phi dạo này thế nào rồi con? Thằng bé đã có bạn gái chưa?”

“Con.....không rõ lắm đâu ạ.”

“Con bé này, sao không quan tâm tới Phi Phi một chút? Hai đứa con đều sống ở thành phố S, âu cũng là duyên phận, phải biết quan tâm chăm sóc lẫn nhau chứ? Tình cảm của hai con trước đây tốt như thế, sao giờ lại như người dưng vậy hả?”

Mẹ à, không phải là “người dưng” mà là “người nhà” rồi.

Tiểu Hạ rùng mình một cái, rồi chật vật mãi mới cắt được cuộc đối thoại với mẹ. Tới lúc gấp điện thoại lại cô mới thở phào nhẹ nhõm. Trần Duyệt nói đầy vẻ thông cảm : “Mẹ cậu lại kêu ca gì phải không?”

“Thì vẫn chiều cũ, bắt tớ đi xem mặt gì đó, riết nhiều thành quen rồi!”

“Hừ!”

Nhượng Phi đột nhiên hừ lạnh một tiếng sau đó nghịch đôi đũa trong tay. Tiểu Hạ kỳ quái nhìn Nhượng Phi, chẳng hiểu sao cậu lại giận dỗi vô cớ gì nữa. Nhìn thấy vẻ mặt không tốt của Nhượng Phi, Trần Duyệt liền cười giả tảng : “Thẩm Nhượng Phi, nghe nói phòng tranh của cậu sắp mở rồi, nếu cần lăng xê thì nhớ tìm tôi nha!”

“Đa tạ Trần Duyệt tỷ tỷ!” Nhượng Phi nho nhã lịch thiệp đáp lại.

“Khách sáo gì chứ? Haiz! Nói đến phòng tranh là mình lại rầu tới phát ốm. Hai người có biết “Thành Hạ” không?”

“Có phải là tay họa sỹ cực kỳ giàu có đó không?” Tiểu Hạ hỏi.

“Làm ơn đi! Cậu đừng gọi người ta theo cách “tục tĩu” như vậy. Người ta đúng là có tiền thật nhưng tài của người ta còn nhiều hơn! Chủ tòa soạn bảo tớ

cùng hợp tác sưu tầm tin tức liên quan tới những người nổi tiếng trong lĩnh vực văn học nghệ thuật với Lưu Na Na trong vòng một tuần, cái cô quê một cục ấy. Tổ bảo là một mình tổ cũng có thể xử lý gọn, thế là chủ biên đồng ý luôn. Lĩnh vực điện ảnh, văn học tổ đều tìm được người phù hợp rồi, chỉ còn mỗi nghệ thuật là chưa tìm được thôi. Tổ định liên lạc với “Thành Hạ” nhưng làm thế nào cũng không thể tìm được bất cứ tư liệu liên quan tới hân ta. Tức chết đi được! Haiz, nếu có thể một mình độc chiếm phỏng vấn “Thành Hạ” thì có phải hay không? Đành vậy, nhường cho cái cô nàng quê mùa đó làm vậy!”

Tiểu Hạ biết cái cô nàng “quê mùa” mà Trần Duyệt nhắc tới chính là đối thủ không đội trời chung của Trần Duyệt từ thời đại học, giờ có nói gì cũng không hay nên cô chỉ mỉm cười. Nhược Phi nghe tới đấy liền hỏi : “Tayhọa sỹ đó từ trước tới nay không bao giờ tiếp nhận phỏng vấn, e rằng rất khó có thể phỏng vấn được người ta!”

“Haiz. Chính là như vậy.Nghe nói tay họa sỹ đó còn rất trẻ, ngoại hình rất bắt mắt, nhưng lại không chịu phỏng vấn. Riêng điểm này đã thấy điên! Nếu hân mà lọt vào tay tổ.Hừ ~ Hừ....Tổ nhất định sẽ hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà hân, để cho lượng tiêu thụ của tạp chí tăng lên gấp bội!”

“Trần Duyệt, cậu thật yêu nghề!!!” Tiểu Hạ toát mồ hôi hột.

“Hahahaha!” Nhược Phi cũng cười sượng sùng, nét mặt có chút khó coi.

“Này! Sao lại không ăn vậy? Hai người ăn đi! Mình chỉ thích ngồi ôm bụng đói nhìn người khác ăn thôi! Hai người mau ăn đi!”

“Trần Duyệt, cậu thật là nham hiểm!” Tiểu Hạ nhẹ nhàng nói.

“Anh đồng ý với ý kiến của em!” Nhược Phi cũng nhẹ giọng tán thành.

“Này! Hai người muốn chết sao? Ăn mau lên, lát nữa đi mà thanh toán!”

Dùng bữa với Trần Duyệt xong rồi quay về nhà, Tiểu Hạ nghĩ Trần Duyệt gầy như vậy mà cũng tuyệt thực giảm cân, trong lòng bất giác chột dạ. Cô xoa xoa cái bụng tròn căng vừa mới ăn no xong, nói : “Thấm Nhược Phi, anh có thấy em béo không?”

“Em lúc nào mà chẳng béo!”

“Thấm Nhược Phi!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Tin nhắn của Chu Cầm

“Sao thế? Bị Trần Duyệt ảnh hưởng à? Con gái mà, phải mập một chút ôm mới có cảm giác chứ!”

“Ồ! Nói như vậy, kinh nghiệm của anh chắc hẳn rất phong phú? Em thấy, đàn ông các anh chỉ thích những cô có thân hình mảnh mai như lá liễu nhưng ngực phải tròn trịa đầy đặn! Đúng là ích kỉ!”

“Nhưng anh thì lại thích những cô “eo tròn ngực lép” cơ!” Nhược Phi cười gian.

“Gout của anh lạ nhĩ.Không đúng.Thấm Nhược Phi! Anh lại bắt nạt em!!!”

“Hahaha.Em đợi một chút, anh phải nghe điện thoại đã!”

Đương lúc hai người vừa cười vừa đùa thì điện thoại của Nhược Phi reo lên. Nhìn thấy chữ hiện trên màn hình, mặt cậu liền biến sắc, chân mày chau lại, đi ra sân thượng nghe điện. Chẳng hiểu tại sao Tiểu Hạ lại nhớ tới việc Ưông Dương cũng hay tránh cô để nghe điện thoại, lòng bỗng dưng thấy hoảng hốt. Cô vội vàng lắc đầu để bản thân khỏi nghĩ ngợi linh tinh, song, cuối cùng vẫn không thể nén nổi liền đồng tai nghe trộm Nhược Phi nói chuyện. Tiếc là khoảng cách quá xa, cô nghe không rõ lấy một từ.

“Ai gọi vậy?”

Nhược Phi vừa bước vào, Tiểu Hạ liền giả bộ thờ ơ hỏi, nhưng lòng thì thăm mắng mình nhỏ nhen. Nhược Phi chẳng để ý lắm, chỉ cười tí mắt hỏi : “Lại ghen rồi sao?”

“Mơ đấy! Ma mới đi ghen với anh! Cái cô Na Na gì đó của anh lại gọi điện tìm phải không?”

“Na Na nào cơ chứ? Em lại suy diễn lung tung rồi! Nếu nói dối em nữa lời, anh thề dâng nửa cái mạng cho em, nếu nói dối em một câu, anh thề sẽ sang

Tây Trúc thỉnh kinh luôn!”

“Xì! Chả có câu nào nghe lọt tai cả! Đúng rồi! Anh có bạn bè nào quen biết “Thành Hạ” không? Trần Duyệt luôn giúp em, giờ cô ấy gặp khó khăn, sao em có thể bàng quan đứng nhìn được?”

“Minh anh chưa đủ sao? Em nghĩ tới gã đàn ông khác làm gì?” Nhục Phi cười như không cười.

“Hừ! Không muốn giúp thì thôi đi! Nhưng, phải công nhận là em làm khó anh rồi.Ai có thể quen với gã đàn ông thối tha đó được nhỉ?”

“Gã đàn ông.....thối tha?” Nhục Phi nhe răng.

“Đừng thế! Khăng định là hán trông rất xấu, nhưng lại sợ phá vỡ hình tượng đẹp đẽ trong lòng các fan, cho nên mới cố tỏ ra thần bí. Trần Duyệt đã nói, rất nhiều nhân vật của công chúng bề ngoài phô một kiểu bên trong nghĩ một kiểu, rất bí ối dễ tiện!”

“Haiz! Con gái thật lắm chuyện!”

“Chẳng lẽ anh không lắm chuyện sao? Không lắm chuyện thì sao có thể sống nổi cơ chứ???”

“Có anh là được rồi!” Nhục Phi cười vô cùng dịu dàng với cô, nụ cười ấm áp như gió xuân, trong một thoáng đã khiến Tiểu Hạ yên tĩnh trở lại. Cô ngẩng đầu và chăm chú gọt vỏ táo cho mình của Nhục Phi, đột nhiên hỏi : “Thẩm Nhục Phi, anh nghĩ xem đàn ông kết hôn khi nào thì thích hợp nhất?”

“Gi cơ?” Nhục Phi ngừng gọt nhưng cũng không ngừng đầu nhìn cô.

“Em chỉ thuận miệng hỏi thôi mà. Trên sách báo nói là đàn ông qua ba mươi tuổi kết hôn là lý tưởng nhất, anh thấy sao?”

“Đương nhiên, đàn ông qua ba mươi tuổi kết hôn là đẹp nhất! Lúc đó sự nghiệp ổn định, suy nghĩ chín chắn, như vậy mới có thể mang lại cuộc sống hạnh phúc cho vợ con. Sao thế? Em muốn kết hôn rồi à?” Nhục Phi nửa cười nửa không.

“Kết hôn sớm để mau làm bà cô già sao? Em còn lâu mới thêm! Tuy cha mẹ luôn thúc giục nhưng em vẫn thích cuộc sống độc thân hơn, trước ba mươi tuổi không muốn vướng bận tới chuyện hôn nhân đại sự!”

“Uh!”

Thực ra, Tiểu Hạ nghe câu “đàn ông ba mươi tuổi kết hôn mới thích hợp” của Nhục Phi xong thì không lấy làm vui vẻ gì, cô cố ý nói rằng bản thân cũng thích lập gia đình năm ba mươi tuổi để thăm dò phản ứng của Nhục Phi. Ai ngờ, phản ứng của cậu vô cùng bình tĩnh, khiến cô khá là khó chịu, song, cô không thể lộ ra mặt, chỉ đành âm ỉ trong lòng. Nhục Phi nào biết được những suy nghĩ lắt léo đó của phụ nữ, chỉ nói tiếp : “Cuối tuần này bạn thời đại học của anh kết hôn, em có muốn cùng anh đi uống rượu mừng không?”

“A? Bạn thời đại học của anh á?”

“Đừng thế! Nghe nói đằng gái đã mang thai rồi, không lấy không được. Tên nhóc đó lúc nào cũng chơi bời, xem ra, lần này hết đường chối rồi. Còn xuân phơi phới mà đã bị nhốt vào “lồng”, anh đang tính mừng cho cậu ta thêm chút tiền nữa!”

“Bạn của anh có nhiều người lập gia đình chưa?”

“Hình như, con gái nhiều hơn, con trai thì chưa có ai cả. Con gái thường yên bề gia thất sớm hơn mà!”

“Đúng là vậy!”

Tiểu Hạ nghĩ đến những người bạn thân thời đại học của mình đều đã từng đi trên con đường tiến tới hôn nhân huy hoàng, có người cũng đã có con biết đi “mua tương”* rồi, khóe miệng cô bất giác cong lên.

• “Đi mua tương” là câu khẩu ngữ thường dùng chỉ con cái đã lớn, k cần phải chăm bẵm, có câu chuyện cười của Cổ Bình Oa nói về câu khẩu ngữ này như sau:

Có vợ thì tất sẽ có con, nhưng điều đáng nói ở đây là cả gia đình 3 người vẫn sống chen chúc trong căn hộ chưa đầy 10 mét vuông. Một hôm, người chồng được lệnh phải đi công tác xa mà đã đi là biệt lập nguyên cả tháng không về, vợ chồng muốn bù đắp “tình thương mến thương” trước khi chia li, song lại ngặt nỗi, đứa con trai nhỏ tuổi sống chết cũng không chịu rời nhà.....Người vợ mới nảy ra một sáng kiến, ôn tồn nói với đứa con trai : “Ba con sắp đi xa rồi, con đi mua một chai tương về để má nấu một bữa thật ngon cho ba nha!” Khi đứa con xách chai đi mua thì ông chồng gọi giật lại bảo : “Lấy cái này nè!” rồi đưa cho thằng con trai một cái mâm cỡ to, sau đó căn dặn: “Đừng để sánh ra nhe!”. Đưa con ra khỏi nhà rồi, hai vợ chồng mới vội vàng đóng cửa để “hành sự”. Việc xong, ông chồng tắt tã ra bên xe, từ xa ngoảnh lại nhìn thấy đứa con đang từ con hẻm vừa bùng mâm vừa cẩn thận dò từng bước một về nhà, ông chồng nhin không nổi liền phì cười.....

Nhục Phi hoàn toàn không nhận ra Tiểu Hạ có chút bất thường : “Tối nay cậu ta hẹn anh đi uống rượu, nhân thể mở một đêm party từ giờ “cuộc sống độc thân”. Dù gì, cậu ta cũng là đồng nghiệp đầu tiên bị “quy thành”, phải chúc cho ra trò mới được!”

“Sao em cứ cảm thấy các anh có vẻ đang chế giễu người ta vậy?”

“Ha ha! Sơ qua thì cũng có ý này, ai bảo cậu ta còn trẻ vậy đã bị “nhót vô lồng” rồi” Nụ cười của Nhựt Phi có chút mỉa mai.

“Nhót vào lồng”? Kết hôn đối với anh mà nói, chỉ là “bị cầm tù” thôi sao???

Vậy em thì sao???

Tiểu Hạ nghĩ ngợi, lòng càng nặng trĩu, cuối cùng chìm vào cõi suy tư.

Nhựt Phi ở nhà Tiểu Hạ một lát thì đi, sau khi cậu rời khỏi, cô cảm thấy cô đơn vô cùng. Gọi điện cho Nhựt Phi nhưng cậu không bắt máy, chắc là đang cùng với bạn bè uống rượu hát hò, không nghe thấy. Cô nằm trên giường nhớ những ngày tháng quen biết hẹn hò cùng cậu, từ xưa tới giờ, càng nghĩ càng thấy khó ngủ.

Thả Nhựt Phi là một chàng trai tốt.

Tuy cũng có chút ấu trĩ nhưng đại để là một người chín chắn, chu đáo; ở bên cậu, cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều so với khi ở bên Ưng Dương.

Nhưng, tương lai thì sao? Hai người họ thật sự sẽ kết hôn sao? Tình yêu là thứ tình cảm chỉ kéo dài trong một thoáng, liệu cậu có thể yêu cô đến bao giờ???

Haiz....

Tiểu Hạ hết lật bên này lại trở bên kia, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ. Cả đêm mộng mị không dứt, lúc tỉnh dậy cô cảm thấy đầu vầng vát, khó chịu. Bước xuống giường, theo thói quen, cô đi rót cho mình một cốc mật, song, chợt nhớ là mật đã uống hết rồi, cô càng ảo não hơn. Mở tủ lạnh định uống sữa chua thay mật nhưng cô lại nhìn thấy chai mật Nhựt Phi mới mua về để sẵn trong đó.

Ngắm nghía chai mật một hồi, cô thấy mọi buồn rầu trong lòng phút chốc bị cuốn đi mất tăm. Sự chu đáo tỉ mỉ của Nhựt Phi khiến Tiểu Hạ thấy ấm áp vô cùng, thậm chí câu nói tồi qua làm cô bức bối không yên cũng dễ dàng bỏ qua. Lúc cô đang vừa nhâm nhi ly mật vừa xem ti vi thì điện thoại rung. Một số lạ gửi tin nhắn cho cô, hẹn cô tối nay đi uống cà phê, cuối tin ghi tên : Chu Cẩm.

Chu Cẩm???

Tuy Nhựt Phi đã nói giữa hai người họ không có bất cứ quan hệ đặc biệt nào nhưng Tiểu Hạ vẫn cảm thấy áy náy với Chu Cẩm, luôn cảm thấy bản thân mình là “kẻ thừa” bị ỏi vô liêm sỉ cướp bạn trai của cô bé. Nhận được tin nhắn xong, cô cảm thấy hoang mang, có chút ngại ngần không muốn tới chỗ hẹn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Áp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Gặp mặt Chu Cẩm

Phải sao giờ? Phải đối mặt với Chu Cẩm như thế nào đây? Tình cảm của cô bé dành cho Nhựt Phi sâu sắc là vậy, còn cô trước đây luôn lấy chuyện của họ ra làm trò cười.....Chu Cẩm giấu Nhựt Phi hẹn cô rồi cuộc là có ý đồ gì?

Song, dù có thế nào đi chăng nữa, việc phải đến ắt sẽ đến! Tiểu Hạ suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định nhân cơ hội này gỡ bỏ những gút mắc trong lòng mình và trong lòng Chu Cẩm. Tuy không thể làm bạn nhưng ít nhất cũng không phải phản mặt thành thù.....

Dù Chu Cẩm có oán hận thế nào, cô cũng thay Nhựt Phi gánh chịu, dẫu sao, cũng là Nhựt Phi có lỗi với cô bé trước.

7:00PM

Tiểu Hạ nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng vẫn mặc chiếc áo len màu đỏ phối cùng chiếc váy ngắn màu đen. Cô trang điểm nhẹ, cột tóc đuôi gà, trông khá là trẻ trung, tươi tắn. Lúc cô đẩy cửa bước vào tiệm cà phê, ai nấy đều ngược lên nhìn cô, trong lòng cô bỗng sản sinh thứ cảm giác có tên là đắc ý. Thấy Chu Cẩm ngồi một góc cạnh cửa sổ, cô liền lại bên đó, ngồi xuống, mỉm cười nói : “Đợi chị lâu chưa?”

“Chị Tiểu Hạ lúc nào cũng đúng hẹn, em đâu có phải chờ gì đâu! Chỉ là, em tưởng chị sẽ không tới...” Chu Cẩm cười đáp lại.

“Sao lại không tới chứ?” Tiểu Hạ cũng cười làm lành.

“Chị biết lý do mà!”

Tiểu Hạ không ngờ một cô bé có vẻ yếu đuối như Chu Cầm lại có thể ăn nói thẳng thừng đến vậy, cô thậm chí nhận mặt mới mẻ này. Tiểu Hạ gọi một ly cà phê, rồi đi thẳng vào vấn đề : “Chu Cầm, em hẹn chị vì chuyện của Nhượng Phi phải không? Hiểu lầm quan hệ của em với Nhượng Phi, chị thật sự xin lỗi. Chị biết, giờ có nói gì cũng vô ích, nhưng chị vẫn mong em thông cảm. Thành thật xin lỗi!”

“Chị Tiểu Hạ, chị không cần phải xin lỗi em đâu. Tình cảm của anh Nhượng Phi đối với chị, em cũng đã sớm nhận ra rồi, chị là em cứ luôn giả vờ không hay, muốn dùng tình cảm của mình khiến anh ấy cảm động, muốn ở bên anh ấy. Nhưng em cuối cùng vẫn thua, thua chị, em thật sự thấy tâm phục khẩu phục.”

“Chu Cầm.”

Chu Cầm thấu tình đạt lý thế này khiến Tiểu Hạ không biết phải nói gì cho phải, áy náy trong lòng càng tăng thêm gấp bội. Chu Cầm nhấp một ngụm cà phê rồi hỏi : “Chị Tiểu Hạ có biết anh Nhượng Phi làm gì không?”

“Vẽ tranh, mở phòng triển lãm! Có chuyện gì à?”

“Vậy chị có biết “Thành Hạ” không?”

“Thành Hạ? Có phải là họa sĩ thiên tài đó không? Sao vậy em?”

“Anh Nhượng Phi chính là Thành Hạ!” Chu Cầm mỉm cười, nét cười mang ý châm chọc : “Anh ấy hiện giờ là ngôi sao sáng giá nhất trong giới hội họa Mỹ, rất nhiều phòng tranh muốn mời anh ấy mở triển lãm, nhưng anh ấy lại dẹp hết mọi lời mời sang một bên, quay về Trung Quốc, làm ông chủ trong một phòng tranh vô danh. Em nghĩ, anh ấy làm như vậy đều là vì chị. Cha em ở bên Mỹ có quen một danh họa nổi tiếng, ông ấy rất có hứng thú với tranh của anh Nhượng Phi, nếu như có thể học hỏi từ ông ấy thì tương lai của anh Nhượng Phi sẽ ngày càng rộng mở. Hai ta đều biết, nếu ở Mỹ, anh ấy sẽ có tiền đồ sáng lạn hơn, thậm chí có thể trở thành danh họa lừng lẫy khắp thế giới, song, anh ấy lại phớt lờ những lời mời mọc đầy thịnh tình đó, em nghĩ, anh ấy thật sự rất yêu chị. Nhưng chị Tiểu Hạ, hai anh chị có thực là cùng một thế giới không? Những đối tác anh Nhượng Phi bình thường giao tiếp, đàm đạo đều là người trong giới nghệ thuật, tầng lớp thượng lưu, chị có thấy cái thành phố nhỏ bé này sẽ làm thui chột tài năng của anh ấy không? Chị cũng muốn anh ấy trở thành danh họa nổi tiếng chứ không phải là tài sản của riêng mình, có đúng không?”

“Chu Cầm, em còn nhỏ mà đã rất khéo ăn khéo nói, chị rất khâm phục em” Tuy lòng dậy sóng nhưng Tiểu Hạ vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh : “Thẩm Nhượng Phi không phải là “Thành Hạ” gì cả. Chị không tin em đâu. Mà dù cho Thẩm Nhượng Phi có là Thành Hạ thật đi chăng nữa thì đã sao? Lẽ nào, họa sĩ thì không có cuộc sống tình cảm riêng tư à?”

“Chị Tiểu Hạ, cái chị cần là hôn nhân, còn cái anh Nhượng Phi cần là sự nghiệp. Nếu hai người kết hôn, chị nghĩ anh ấy sẽ còn dồn hết tâm trí vào hội họa không? Đời họa sĩ là kiếp cô độc, chỉ có họa sĩ cô độc mới có thể tạo ra những tác phẩm kiệt xuất! Từ hồi anh ấy về nước tới giờ, dường như không hề đụng bút vẽ lấy một lần nào, cái tên Thành Hạ sắp có nguy cơ biến mất khỏi giới hội họa rồi, chị thật sự nhân tâm bất anh ấy phải từ bỏ cả mơ ước của mình sao?”

“Những lời này, em nên nói với Thẩm Nhượng Phi ấy!”

“Nếu như anh ấy nghe thì em đã không tới tìm chị! Chị Tiểu Hạ, em biết bản thân em không nên nói những lời này với chị, nhưng đây là cơ hội ngàn năm có một, nếu anh Nhượng Phi bỏ lỡ, e rằng cả đời sẽ.....Anh ấy là một người rất có tài, không đứng về lập trường của một kẻ luôn thích anh ấy, chỉ đứng về lập trường của một họa sĩ mà nói thì em cũng không muốn tài năng của anh ấy bị vùi dập. Cha em đã đàm phán xong với người ta rồi, nhưng anh Nhượng Phi vì muốn ở cùng chị nên đã từ chối, chị có thể khuyên anh ấy không? Giờ anh ấy chị nghe mỗi lời của chị thôi!”

“Em muốn chị khuyên Nhượng Phi là nên ở bên cạnh em, đồng thời có thể mở mang sự nghiệp hay sao?” Tiểu Hạ cười khò lắc đầu : “Chu Cầm, chị quá coi thường em rồi!”

“Chị Tiểu Hạ, chị đừng nói như vậy, em làm tất cả chỉ vì muốn tốt cho anh Nhượng Phi thôi! Những thứ chị không thể mang lại, em đều có thể làm được cho anh ấy, sao chị cứ giữ khư khư lấy anh ấy, không chịu buông tay cơ chứ? Anh ấy yêu chị, nhưng anh ấy không thể rời bỏ em! Quảng thời gian ở bên Mỹ, là em luôn ở cạnh bầu bạn, khích lệ anh ấy, lúc đó, xin hỏi chị đang ở đâu? Mấy ngày trước anh ấy còn tìm em để qua đêm, chị có muốn xem ảnh để xác minh không?”

Dứt lời, Chu Cầm chỉ vào chiếc điện thoại đặt trên bàn. Tuy biết rõ đây có thể là kế ly gián, nhưng Tiểu Hạ vẫn không thể thoát nổi ma lực huyền kỳ muốn mở chiếc hộp Pandora. Cô run rẩy nhấc điện thoại lên, quả nhiên trông thấy bức ảnh chụp Nhượng Phi đứng quay lưng trên sân thượng.

Thẩm Nhượng Phi.

Nhìn bức ảnh đó, Tiểu Hạ cảm thấy tim mình như đang vỡ vụn.

“Chị Tiểu Hạ, anh Nhượng Phi thích chị, nhưng đó chỉ là thứ tình cảm lưu luyến thời ấu thơ, là thứ tình cảm không thể chiếm được mà thôi. Em nghĩ, anh ấy nên có một tương lai tốt đẹp hơn, không phải sao?”

“Cô nói xong chưa?”

“Đạ?” Chu Cầm sững sờ.

“Nếu như Thẩm Nhượng Phi thật sự coi trọng cô thì cô cũng không cần phải hao tâm tổn trí mà tìm tòi bịa chuyện, lý do duy nhất khiến cô làm thế này đó

là : cô biết bản thân mình có địa vị thế nào trong lòng anh ấy. Mỗi người đều có khoảng không gian riêng, Nhượng Phi có những việc không muốn tôi biết, tôi cũng không ép buộc anh ấy, bởi vì tôi tin Nhượng Phi ít có dự định riêng. Nếu không còn việc gì nữa, tôi xin kiếu!”

“Chị Tiểu Hạ, chị cũng không để ý em quan hệ với anh Nhượng Phi chứ? Tuy rằng việc này ở bên Mỹ là rất thường thấy.....nhưng anh ấy nói sẽ chịu trách nhiệm với em!”

“Nếu đã thế thì cô nên đi tìm Nhượng Phi để được chịu trách nhiệm! Cô vẫn là sinh viên, tiền cũng do bố mẹ chu cấp. Tôi nghĩ tốt nhất là cứ để tôi đãi cô!”

“Chị Tiểu Hạ quả thực rất hào phóng. Nếu như chị muốn biết tường tận quan hệ của em và anh Nhượng Phi thì tối nay hãy tới phòng 402 của khách sạn Kim Đô”

“Để làm gì? Gọi cảnh sát tới bắt gian phu dâm phụ sao? Tôi không có hứng!”

Tiểu Hạ nói xong liền đứng dậy tính tiền, phớt lờ về mặt tức tối đầy vui của Chu Cẩm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Dĩ vãng

Tiểu Hạ nhớ năm mình mới hai mươi tuổi vẫn chỉ là một cô sinh viên ngây thơ yếu đuối, nào có được như Chu Cẩm vừa suy nghĩ thấu đáo vừa dám nghĩ dám làm. Nếu đổi lại là cô vào năm đó, sau khi nghe Chu Cẩm nói vậy, nhất định sẽ nuôi giận đi tìm bạn trai cãi một trận long trời lở đất, song, cô đã hai mươi tám tuổi rồi.

Cho dù bản chất vẫn là cô gái ngây thơ yếu đuối nhưng cô đã hai mươi tám rồi. Cô hoàn toàn hiểu thấu tâm tư của một cô bé hai mươi tuổi và biết phải đỡ đòn thế nào để chặn đứng đường đạn công kích của đối phương.

Tuy cô không có sắc đẹp rạng rỡ như lứa tuổi thanh niên, cũng không có dũng khí liều lĩnh bất chấp tất cả, nhưng bù lại cô có một bộ óc sáng suốt lý trí, có thể đọc được tâm tư của người đối diện. Cô thừa biết mục đích của Chu Cẩm là gì nên luôn nhắc nhở mình phải tỉnh táo nhưng giây phút nhìn thấy bức ảnh đó, cảm giác đau thấu tâm can vẫn bóp nghẹt trái tim cô. Không khí xung quanh như loãng đi, cô ngồi trong xe, tay run rẩy nắm vô lăng, loay hoay mãi cũng không thể khởi động được xe, nước mắt không kiềm được cứ rơi lã chã....

Thẩm Nhượng Phi, cậu thật sự lừa tôi sao?...

8:00 PM

Tiểu Hạ ngồi trong nhà bồn thán cả buổi, mãi mới run rẩy cầm điện thoại gọi cho Nhượng Phi. Chuông đổ một lúc lâu vẫn không thấy Nhượng Phi bắt máy, cô không biết tiếp tục gọi cho kỳ được. Giờ đầu óc cô trống rỗng, chỉ muốn tìm Nhượng Phi nói cho ra nhẽ, muốn cậu phủ định tất cả. Song, tiếng tút dài quen thuộc cứ lặp đi lặp lại bên cạnh tai cô trong không gian tĩnh mịch.

Như có ma xui quỷ khiến, cô vội chạy xuống lầu.

Gió đông rét buốt, cắt da cắt thịt, Tiểu Hạ đứng trước khách sạn Kim Đô nhìn vào đại sảnh đang rực đèn sáng chói, cô bỗng thấy do dự. Cô lấy điện thoại tiếp tục gọi cho Nhượng Phi nhưng vẫn không có người trả lời. Cô cắn răng, đặt cho mình một phòng rồi đi đến phòng 402.

Cô đi như chạy.

Đối diện với cánh cửa bằng gỗ lim to bản, nhìn vào khóa để quẹt thẻ, cô thấy tay mình túa mồ hôi đầm đìa, ướt đầm cả lòng bàn tay. Cô nghe được tiếng tim mình đập thình thịch, cô nuốt nước bọt nhưng cổ họng vẫn thấy đắng ngắt. Cô áp sát tai vào cánh cửa như đi ăn trộm để nghe lỏm, song ngoài tiếng đối thoại loáng thoáng ra thì chẳng nghe rõ được từ nào, cô ức chế thảm rủa cánh cửa này được cách âm quá hiệu quả. Cô gọi điện cho Nhượng Phi, lần này thì ngoài tạp âm ra cô còn nghe được tiếng chuông vô cùng quen thuộc ____ Vang lên từ trong phòng và lần này Nhượng Phi đã chịu bắt máy.

“Tiểu Hạ, có chuyện gì không?” Giọng của Nhượng Phi có chút bực bội.

“Anh đang ở đâu vậy?” Tiểu Hạ khề hỏi.

“Anh đang ở ngoài có chút việc”

“Việc gì vậy?” Tiểu Hạ chất vấn.

“Không có gì. Lát nữa anh gọi lại cho em có được không?”

“Nhược Phi, anh xong chưa thế?”

Giọng của Chu Cẩm bỗng lọt vào trong ống nghe, Tiểu Hạ chỉ cảm thấy máu trong cơ thể như ngừng chảy, cô thực sự hi vọng lúc này mình bị ảo thanh nhưng cô không thể tự lừa dối chính bản thân mình. Vợ nhún nút ngắt máy, cô cảm thấy cơ thể lạnh toát, khó thở cực độ.

Thì ra...

Thì ra từ đầu tới cuối mi vẫn chỉ là một con ngốc thôi, Phan Tiểu Hạ...

Nước mắt lăn dài trên má, không sao kìm nổi, bỗng cô nghe thấy tiếng nói ngay sát cánh cửa vọng ra liền chạy vội đi tìm chỗ nấp. Nhược Phi mở cửa, nghi cảm ngó nhìn hành lang vắng vẻ không một bóng người, chẳng hề phát hiện ra Tiểu Hạ đang nấp sau cầu thang.

“Nhược Phi, anh đang nhìn gì vậy?”

“Không có gì, tôi về đây”

“Anh không ở lại với em sao?”

“Cô nên tự học cách sống một mình đi, Chu Cẩm”

“Em mãi mãi không thể bằng chị Tiểu Hạ sao?”

“Cô ấy là người con gái tôi yêu nhất, còn cô chỉ là người ngoài mà thôi” Cậu lạnh nhạt trả lời.

“Thế tại sao anh lại đến thăm em, có phải anh vẫn có chút gì đó quan tâm tới em không?”

“Nếu tôi đến thăm cô khiến cô hiểu lầm vậy thì tôi sẽ không đến đây nữa. Cô nên nhớ rõ một điều, chúng ta không thể có kết quả!”

Tiểu Hạ không hề nghe thấy đoạn đối thoại giữa Nhược Phi và Chu Cẩm, cô cũng không rõ mình xuống dưới lầu bằng cách nào, ngay cả tiền đặt cọc cũng không đòi lại, chỉ chạy một mạch ra khỏi khách sạn. Cô cố gắng giữ đầu óc tỉnh táo, mong sao có thể khống chế được bản thân, cố gắng lái xe về nhà rồi khóa trái cửa, ngồi lặng thinh trong phòng. Qua một lúc lâu cô gọi điện cho mẹ : “Mẹ, mai con sẽ về. Dạ, chỉ mình con thôi ạ. Xem mắt? Dạ được ạ. Con cũng muốn kết hôn rồi...”

Tiểu Hạ tắt máy, không lưu lại tin nhắn cho Nhược Phi, chỉ gói ghém sơ sài rồi quay về nhà. Khi nhìn thấy ngôi nhà cũ kỹ, cha mẹ ngày càng già đi trông thấy, cô không thể kìm nổi nước mắt, chỉ rung rung nhìn mẹ, gọi : “Mẹ.....”

“Còn nhớ đường để về cái nhà này nữa hả? Mẹ tưởng mày chết luôn ở cái thành phố S ấy rồi chứ? Xem lại mình kìa, béo thế này cơ mà. Eo to như thùng phuy ấy!”

“Mẹ, mẹ đừng có đả kích con gái bé bỏng của mẹ nữa được không?” Tiểu Hạ khóc thầm trong lòng, nỗi đau này cô không thể san sẻ cùng ai...

Ăn tối xong, cô nằm trên chiếc giường thân quen biếng nhác trở mình, ngửi mùi nắng đọng lại trong chăn, cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn hẳn.

Nơi này không có mưu toan hãm hại, không có đám học trò nghịch như quỷ sứ, không có tình yêu tan vỡ khổ sở, chỉ có một mái nhà ấm áp đầy ấp tình thương : có người mẹ ngoài lạnh trong nóng, có người cha luôn cười xòa bao dung cho tất cả, có những con phố quen thuộc, có những cửa hàng thân quen, ngay cả không trung cũng đầy ắp mùi hương của “gia đình”.

Cảm giác được về nhà thật là thích.

Tiểu Hạ nằm trên giường xem ti vi, càng xem càng thấy buồn ngủ, cô đang định đi tắm rồi leo lên giường đánh một giấc thì mẹ cô đẩy cửa bước vào. Bà có vẻ vô cùng bí mật, vội đóng cửa lại hỏi : “Tiểu Hạ, con ngủ chưa vậy?”

“Mẹ không thấy con đang mở mắt sao? Còn điều này nữa, mẹ có thể gõ cửa mỗi khi vào phòng không?”

“Là người một nhà còn làm mấy chuyện khách sáo như thế làm gì? Lần này con định ở lại bao lâu?”

“Một tuần trước khi kết thúc kỳ nghỉ đông ạ. Mẹ, con nhớ mẹ mà!” Tiểu Hạ nũng nịu.

“Con bé này....”

Bà khẽ lấy tay xoa đôi mắt sưng húp của cô, nhà chỉ có mỗi một đứa con gái, làm cha làm mẹ ai chả muốn con gái mãi ở bên mình, nhưng tìm được việc tốt thời buổi này giống như mò kim đáy bể, vậy nên vì tương lai của con cái, cha mẹ đành phải hi sinh chút tâm tư vị kỷ của mình mà thôi.

“Tiểu Hạ, con nói thật cho mẹ nghe, con có bạn trai rồi phải không?”

“Không có ạ” Tiểu Hạ giật thót, vội quay mặt đi.

“Không nói dối mẹ chứ?”

“Thật sự không có mà”

“Thế tại sao lại không dám nhìn mẹ? Mỗi khi con nói dối thường không dám nhìn vào mẹ, con còn định chối đến bao giờ?”

“Mẹ...Mẹ đừng gặng hỏi nữa. Con đã nói là không có, có đánh chết cũng chỉ là không có thôi!”

“Được rồi. Tuần sau con đi xem mắt đi. Đối phương là giáo sư trường đại học, mẹ xem rồi, khá được đó, nếu kết hôn thì sẽ là chỗ dựa vững chắc cho con sau này. Quan trọng là cha của người ta làm trong Bộ giáo dục, không biết chừng có thể giúp con chuyển công tác về quê dạy học, nếu được như thế thì đúng là “song hỉ lâm môn””

“Mẹ, mẹ nghĩ xa quá rồi đấy” Mặt Tiểu Hạ đen thui.

“Kết hôn vốn dĩ là lo liệu cho cuộc sống sau này, mẹ biết trong lòng con vẫn còn nghĩ đến Ưông Dương, nhưng hai đứa đã chia tay lâu như vậy rồi, con cũng phải nghĩ đến người khác đi chứ!”

“Mẹ à, con với Ưông Dương đã chẳng còn gì nữa rồi.” Cô bắt lực than vãn : “Con với anh ta chia tay cũng được mấy năm, mẹ nghĩ con còn có thể nhớ đến anh ta sao?”

“Thế sao con lại u sầu rầu rĩ cả ngày như thế? Có phải lại có đứa nào bỏ rơi con không?”

“Sao mẹ lại nói chữ “lại” chứ? Lẽ nào, ngoài tình yêu ra thì cuộc sống chẳng có thứ gì là không vừa lòng sao? Mẹ, con không còn là trẻ con nữa, mẹ để con yên tĩnh suy nghĩ có được không?”

“Tùy con. Tuần sau nhớ đi xem mắt đó”

“Dạ, con nhất định sẽ đi” Tiểu Hạ đáp.

“Đúng rồi, Phi Phi sao không về cùng con, thằng bé không về nhà ăn Tết à?”

“Không biết ạ. Con không thân với nó” Tiểu Hạ lạnh giọng.

Thấy tâm trạng cô thật sự không vui, bà cũng không trêu chọc nữa, chỉ đứng dậy toan rời đi. Tiểu Hạ bỗng gọi với : “Mẹ, đồ chơi của con hồi bé mẹ quảng hết đi rồi à?”

“Đâu có, mẹ mà quảng đi ngộ nhờ có ngày con đòi lại, mẹ không biết lấy gì ra để đưa thì con làm ầm ĩ lên à?”

“Mẹ để ở đâu thế?”

“Trong cái túi da rắn ở nhà kho đó. Sao thế?”

“Không có gì ạ”

Đêm đen yên ắng bốn bề, Tiểu Hạ mò tới nhà kho, cô dễ dàng tìm ra cái túi da rắn mà mẹ cô đã cất đóng đồ chơi thuở nhỏ vào.

Chiếc tàu hỏa sút góc, con búp bê sơn vải, chiếc súng nhựa cũ kỹ.....Mọi món đồ đều khiến cô hồi tưởng lại những ký ức xa xăm, trong đông hồng độ, cuối cùng cô cũng tìm ra con Kinh Thiên Trụ mà Nhượng Phi đã tặng.

So với những món đồ sặc sỡ bày bán la liệt trong các shop đồ chơi thì con Kinh Thiên Trụ này chẳng thể chen chân vào hàng topten được nữa, thậm chí còn rớt hẳn xuống vị trí cuối bảng, cô vẫn về con rô bốt đã tróc mất lớp sơn bên ngoài, ngăn người chìm vào hồi ức. Đường như cô nhìn thấy cô bé Phan Tiểu Hạ đang nắm chặt lấy bàn tay của cậu bé Thẩm Nhượng Phi, dùng toàn bộ sức mạnh để che chở cho cậu, còn cậu đứng đằng sau nhìn cô bằng ánh mắt tin tưởng và dựa dẫm...

Rốt cuộc là từ khi nào thì cậu nhìn cô bằng con mắt khác? Từ khi nào thì đôi mắt tin tưởng ấy lại biến thành ngờ vực, từ khi nào thì tình bạn thanh mai trúc mã biến thành tình yêu trai gái? Có phải ngay từ đầu cô không nên hẹn hò với cậu không? Như thế cho dù không có người yêu thì cũng có bạn bè bên cạnh.

Nhưng giờ, ngoài hồi ức ra cô chẳng còn gì cả...

Thẩm Nhượng Phi.....nếu biết mình sẽ yêu cậu đến nhường này thì ngay từ đầu tôi đã không đồng ý làm bạn gái cậu, nếu không, tôi sẽ không đau khổ như bây giờ...luôn cảm thấy trái tim mình trống rỗng, chẳng khác gì bị mất đi một vật vô cùng quan trọng. Con Kinh Thiên Trụ cậu cho ngày đó, tôi vẫn còn giữ nhưng tôi lại trao trái tim của mình cho cậu mất rồi. Tôi hận bản thân tôi như bây giờ lắm!

Tiểu Hạ lẩm nhẩm một mình cuối cùng gục mặt khóc nức nở.....

Chương 87: Gặp lại Ưng Dương

Loại bỏ những suy nghĩ không đáng có, những ngày tháng ở nhà, Tiểu Hạ cảm thấy khá thoải mái và nhẹ nhõm.

Không có áp lực công việc cùng với sự hiện diện của Nhược Phi, ngày nào cô cũng sống rất dễ chịu thanh nhàn. Hàng ngày, cứ mười giờ cô mới chịu dậy, hề ngủ là phải ngủ cho thích mắt mới thôi, rảnh rỗi không có việc gì thì cô đi bát phở với bạn bè, hát karaoke, cuộc sống cứ thế nhàn nhã trôi đi. Cô không dám bật điện thoại, cố gắng để mình sống thật thư thái nhưng hằng đêm, khi mọi người đều say giấc nồng thì nỗi buồn lại len lỏi tìm về trong suy nghĩ.

Không rõ Nhược Phi đang làm gì nhỉ?

Muộn thế này rồi, chẳng biết cậu ta có vui đầu vào vẽ tranh đến quên cả ngủ nữa hay không? Mà không, có Chu Cẩm chăm sóc rồi, làm sao cậu ta có thể ăn ngủ bữa bãi như thế được? Có lẽ, cậu ta sẽ đỡ khó xử hơn khi phải chọn lựa giữa hai bên.

Tiểu Hạ lặng lẽ cười thầm, song, tìm lại như bị ai đó xé làm đôi, đau đớn đến không tài nào thở nổi.

Tối nay phải đi coi mắt rồi. Cô gượng dậy, trang điểm kỹ càng, khoác lên mình bộ váy áo màu vàng nhạt. Cảm thấy sắc mặt tươi tắn hơn rất nhiều. Đứng trước gương cổ vũ cho mình, Tiểu Hạ làm một lúc liên tiếp ba lần “cố lên”. Tuy nhiên vẫn không thể nào lấy lại được tinh thần hăng hái như trước kia. Cô đưa tay khẽ sờ lên mặt gương lạnh giá, nhớ đến khuôn mặt trắng bệch của Nhược Phi, rồi đột nhiên tiến thẳng ra cửa, rũ bỏ hết những hoài niệm không đáng có đó đi.

Bây giờ tối, cô y như hẹn có mặt tại Holy land Starbucks, không ngờ, đối phương đã đợi mình từ lâu rồi. Xem ra là một người đàn ông tốt rất đúng hẹn. Nhìn người đàn ông “đúng hẹn” cười hòa nhã, hai mắt rạng ngời đang không ngừng vẫy tay với mình, cô bỗng thấy khó cất bước lại chỗ anh ta.

“Là cô giáo Phan phải không nhỉ? Ha ha, cô nói mình sẽ mặc váy màu vàng, tôi vừa nhìn là đã nhận ra ngay, chúng ta rất có duyên đó!”

“Dạ, có lẽ là thế ạ.” Tiểu Hạ bẽn lẽn cười đáp lại.

“Đúng rồi, quên mất không giới thiệu, tôi cũng là giáo viên đó, tôi chuyên dạy triết học Mác, cô có là Đảng viên không?”

“Dạ?”

“Tôi vào Đảng được mười hai năm rồi đó...”

Kể đó, gã đàn ông “thông minh tuyệt đỉnh”, gia cảnh đường hoàng, tư tưởng cực kỳ tích cực đó bắt đầu thao thao bất tuyệt ngồi thuyết giảng. Lúc đầu, cô còn đứng ngồi không yên, dần dà thì mặt vô biểu cảm, đưa mắt lơ đãng thả hồn nhìn ra bên ngoài. Cô nhớ đến nỗi bức tức trong buổi coi mắt lần trước vì Nhược Phi đột nhiên xông vào phá hỏng, nhớ đến vẻ mặt cương quyết vô lại của cậu, khóe miệng bất giác cong lên mỉm cười. Đương lúc cô ngây ngất thả hồn theo gió thì một bóng dáng rất đối quen thuộc bỗng đập vào mắt. Chớp mắt để nhìn cho thật rõ, cô cảm thấy máu trong người như ngừng chảy.

Thắm Nhược Phi.

Qua lớp cửa kính, trên con đường tấp nập người qua lại, Nhược Phi chỉ đứng chôn chân tại nơi đó, lặng lẽ nhìn cô. Cậu trông xanh xao hốc hác hơn trước rất nhiều, cằm lún phún râu, đôi mắt đen láy giờ đây xám xịt sắc lửa tối tăm, lạnh lẽo buốt giá tiềm tàng cơn bạo phát kinh người. Nhìn thấy Nhược Phi, Tiểu Hạ cảm thấy bồn chồn, hoảng hốt đến đáng sợ. Cô định trốn nhưng Nhược Phi đã nhanh chân bước vào Starbucks, xông đến nắm lấy cổ tay cô.

“Cậu làm gì thế?” Tiểu Hạ khẽ mắng.

“Xin lỗi, làm phiền một chút, tôi thật sự có việc rất gấp.” Nhược Phi mỉm cười với gã đàn ông : “Anh à, anh không ngại khi tôi và Tiểu Hạ về trước chứ?”

“A? Cô Phan à, đây là bạn của cô à?”

“Đúng thế ạ...Xin lỗi, hôm nay đến đây thôi được không ạ?”

“Ừ. Thế hai người cứ tự nhiên nhé, à, cô Phan có thể cho tôi số điện thoại không?”

Tiểu Hạ chưa kịp trả lời, Nhược Phi đã kéo tay cô lôi thẳng ra ngoài. Tay cô bị cậu siết chặt, đau điếng, nhưng sợ bị người xung quanh để ý nên cô đành để cậu lôi mình đi xềnh xệch. Đến công viên trung tâm cô mới giằng tay ra, mắng to : “Thắm Nhược Phi! Cậu điên rồi!”

“Tại sao không hề nói câu nào đã bỏ đi? Tại sao lại đi coi mắt??? Tại sao... tại sao đã cho tôi hi vọng lại để tôi thất vọng? Phan Tiểu Hạ! Em nói đi! Rốt cuộc là tại sao?”

Đây là lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt phần nộ đến cực điểm của cậu.

Trong trí nhớ, lúc nào cậu cũng mỉm cười, dù có tức đến mấy cũng chỉ lạnh lùng buông vào câu châm chọc, hoặc là cười khẩy trêu cô. Giờ thì khác, cậu như con thú bị thương, nỗi tuyệt vọng và đả kích ngập ngụa hiện lên trên gương mặt. Vốn dĩ phải cảm thấy cực kỳ hoảng sợ nhưng cô lại run rẩy đôi môi, rung rung nước mắt : “Thẩm Nhược Phi, chúng ta chia tay thôi.”

“Tại sao?”

“Cậu biết lý do mà.”

“Tôi không biết.”

“Là vì Chu Cẩm.”

Khi Tiểu Hạ nhắc đến cái tên đó, đồng tử trong đôi mắt đen sậm thoáng co lại, bàn tay vốn đang siết chặt từ từ rời lỏng. Tiểu Hạ cảm thấy sự biến đổi trong tâm lý cậu liền mĩa mai : “Nếu tôi nói cậu phải đoạn tuyệt với cô ta, cậu có làm không?”

“Tiểu Hạ...”

“Cậu chỉ cần trả lời là có hay không thôi!”

“Bây giờ anh...”

Tiểu Hạ cắt đứt lời cậu : “Được rồi, không cần nói nữa, tôi biết câu trả lời của cậu rồi. Tôi không phải là loại con gái hào phóng quảng đại gì cho cam, nên tôi không thể làm được... vì thế, chúng ta chia tay đi!”

“Tại sao em lại không nghe anh giải thích? Tại sao lại không tin anh?”

“Thế cậu muốn tôi phải làm sao? Đợi đến ngày bị cậu đá thì mới tỉnh ngộ hả? Chuyện tình cảm trước kia của tôi đã đủ đau khổ rồi, cậu còn muốn tôi phải quằn quại chịu đựng đến bao giờ? Đến khi khắp người đều là thương tích cậu mới chịu buông tha cho tôi sao? Tha cho tôi đi, Thẩm Nhược Phi! Tôi không muốn phải rơi nước mắt vì cậu nữa!!!”

“Em... đã khóc sao?”

Nhược Phi khẽ đưa tay vuốt nhẹ lên má cô, lặng lẽ nhìn giọt nước mắt đọng lại trên đầu ngón tay, còn cô thì quay người dứt khoát bỏ đi. Cậu sững sờ, toan đuổi theo thì điện thoại lại reo. Cậu nhìn số điện thoại không ngừng nhấp nháy trên màn hình hiển thị rồi nhấn nút tắt máy, đầu bên kia truyền đến giọng nói hốt hoảng của Bạch Băng : “Thẩm Nhược Phi! Cậu ở đâu thế? Chu Cẩm không tìm thấy cậu lại tự sát rồi, giờ đang đưa vào bệnh viện rửa ruột, bao giờ cậu mới về thế???”

Nhược Phi không hề trả lời, tiếng huyền não của bác sĩ ở đầu bên kia vọng lại dần trở nên trống rỗng. Cậu đưa mắt nhìn bóng dáng của người con gái mình hết mực yêu thương đang dần xa khuất, chỉ đành dõi theo đến khi bóng cô hòa vào màn đêm u ám. Cậu không hề quan tâm đến tiếng khóc nức nở của Bạch Băng, ngắt luôn điện thoại, nhắm mắt lại, cảm nhận cái giá lạnh cắt da cắt thịt của đêm đông.

Cậu mệt rồi, đã đến lúc phải quyết định rồi.

Buổi coi mắt lần trước đương nhiên là xôi hỏng bỏng không, Tiểu Hạ ở lì trong nhà, tập trung chuẩn bị đón Tết. Cô cùng với cha mẹ đi siêu thị mua về một đồng đồ mừng năm mới. Nhìn đêm giao thừa vô vị, náo nhiệt, cô cũng cố gắng gượng cười để qua hết tất niên.

Mùng hai Tết là ngày phải đi thăm hỏi họ hàng bạn bè, tuy Tiểu Hạ luôn thăm cầu khẩn nhưng thần may mắn dường như không hề ngó ngang gì đến cô. Cho nên cô chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn Nhược Phi và dì Vương Tuệ xách túi hoa quả sang nhà mình chơi, cũng chỉ có thể giương mắt ngồi nhìn cha mẹ niềm nở nắm tay Thẩm Nhược Phi hỏi han này nọ. Cô giả vờ chăm chú ngồi xem phim, nhưng tai vẫn động lên nghe lỏm cuộc đối thoại của họ. Cô nghe thấy mẹ mình hỏi : “Vương Tuệ, Phi Phi của chúng ta đã có bạn gái chưa thế?”

“Không có ạ, thật sự là khiến người ta lo muốn chết... Tiểu Hạ thì sao ạ?”

“Cũng thế cả. Lần nào cũng bị người ta đá.”

“Nếu không phải Nhược Phi kém Tiểu Hạ ba tuổi, em thật sự mong nó làm con rể của chị.”

“Ha ha, con gái chị thì không được rồi, nó vừa ngốc vừa vụng về, nào có xứng với Phi Phi của chúng ta. Đúng rồi, phòng tranh của Phi Phi khi nào thì mở thế?”

“Ngay tháng sau đó chị, đến lúc đó mình cùng đi, được không chị?”

“Tất nhiên rồi. Tiểu Hạ, con có nghe thấy không thế? Phan Tiểu Hạ!”

“Nghe thấy rồi ạ.”

Tiểu Hạ lạnh nhạt trả lời. Mắt vẫn dán vào màn hình, không hề liếc Nhượng Phi lấy cái nào. Đợi đi Vương Tuệ và Nhượng Phi ra về, mẹ cô liền đập bốp vào đầu cô một cái : “Tiểu Hạ, sao con có thể vô lễ với dì Vương Tuệ thế hả? Con cãi nhau với Phi Phi đó à? Sao mà lạnh nhạt với nó vậy?”

“Không có ạ. Chúng con đều lớn cả rồi nên dĩ nhiên sẽ khác trước.”

“Cũng đúng... Tháng sau phòng tranh của Nhượng Phi khai trương, cha và mẹ cũng đến thành phố S, cả nhà mình cùng đi nhé. Con nói xem nên tặng thẳng bé quà gì bây giờ? Tặng hoa hay là bố trí một ban nhạc đến nhỉ?”

“Mẹ thích gì thì tặng cái đó, con mệt rồi, đi ngủ trước đây.”

Nói rồi, cô đứng dậy đi thẳng vào phòng. Nằm trên giường, cô thao thức mãi mà không ngủ được. Thái độ lễ phép và lãnh đạm của Nhượng Phi lúc nhìn thấy cô khiến cô có cảm giác hụt hẫng không nói lên lời. Cô thật sự rất nhớ về mặt ranh mãnh và những câu đùa ác ý của cậu.

Đây không phải là kết cục mà cô muốn sao? Rõ ràng là đã đạt được mục đích nhưng tại sao lại cảm thấy buồn tê tái như thế này?

“Thẩm Nhượng Phi...”

Cô lầm rầm gọi tên cậu, nước mắt nương theo khóe mắt chảy xuống, cô mặc kệ, không hề có ý lau đi, nhắm mắt thật chặt để cổ ngủ, cuối cùng cũng chìm vào mộng mị.

Dù có tuyệt vọng, đau khổ đến đâu thì vẫn phải tiếp tục sống. Trước khai giảng năm ngày, Tiểu Hạ quay về thành phố S, tuy đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi nhìn thấy mọi đồ đạc của Nhượng Phi đều biến mất, lòng cô vẫn cảm thấy trống rỗng.

Tuy cô và Nhượng Phi chỉ sống cùng nhau có nửa năm, nhưng nửa năm này cũng đủ để cô quen với sự có mặt của Nhượng Phi. Hai chiếc bàn chải đánh răng cắm trong cái ca đặt trên giá rửa mặt nay chỉ còn có một, khăn mặt treo phơi phơ treo một mình trên dây, thậm chí lúc xem phim cũng chẳng có ai thềm tranh điều khiển với cô nữa...

Cuộc sống quay trở về quỹ đạo vốn có của nó nhưng vì sao lại cảm thấy không quen? Tại sao lại cảm thấy cô đơn, tìm như bị ai đó lấy mất đi bộ phận quan trọng nhất?

Tiểu Hạ rầu rĩ, lấy điện thoại ra tìm số của Nhượng Phi nhưng rốt cuộc vẫn không có dũng khí để bấm gọi. Cô sập điện thoại lại sau đó lại mở ra bấm số của Trần Duyệt, định hẹn gặp cô ấy___giờ cô có rất nhiều chuyện muốn nói.

Điện thoại đổ chuông mãi mà không có ai bắt, Tiểu Hạ đoán chừng tâm này Trần Duyệt đang bận nên không tiếp tục làm phiền nữa. Cô rời nhà một mình đi hóng gió, thần thờ cất bước trên đường phố, mua một đồng hồ chỉ biết có dùng vào việc gì được hay không về, sau đó tới tiệm cà phê yêu thích của mình để nhâm nhi. Cô gọi một tách cà phê Ý, bản thân ngồi nghe tiếng nhạc du dương, mãi mới để ý thấy có người bỗng nhiên ngồi vào ghế đối diện với mình tự lúc nào. Cô mơ màng đưa đôi mắt ngẩn lẹ nhìn người đó, đột nhiên cảm thấy hơi thờ chẳng còn.

“Tiểu Hạ, không ngờ em lại đến đây.” Ưông Dương thẹn thùng cười với cô : “Thẩm Nhượng Phi không đi cùng em sao?”

“Hôm nay anh ấy có việc bận.” Tiểu Hạ bất giác nói dối.

“Thế à...”

Ưông Dương gọi một ly cà phê, rồi cứ lặng lẽ ngồi chuyên tâm quẩy thìa. Tiểu Hạ ngượng ngùng đang định mở miệng từ biệt thì Ưông Dương bỗng nói : “Hai người vẫn ở cùng nhau nhỉ?”

“Dạ?”

“Tiểu Hạ, em vẫn ở cùng Thẩm Nhượng Phi có phải không?”

Tiểu Hạ chẳng biết phải trả lời thế nào, đúng, cô đã từng ở cùng với Nhượng Phi nhưng giờ... song cũng không cần phải giải thích chuyện này với Ưông Dương.

“Đó là chuyện của em” Tiểu Hạ lạnh nhạt trả lời.

“Cậu ta làm em khóc sao?”

“Không có.”

“Tiểu Hạ...” Ưông Dương dùng ánh mắt đau khổ nhìn cô.

“Ưông Dương, chúng ta chia tay rồi đó. Anh cũng sắp kết hôn rồi, nếu cứ thân mật với bạn gái cũ thế này e là sẽ không hay đâu.”

“Anh chia tay cô ấy rồi.”

“A?” Tiểu Hạ kinh ngạc tốt độ.

“Đáng lẽ anh phải chia tay với cô ấy từ lâu, nhưng anh không muốn mất chức chủ nhiệm sắp lọt vào tay mình. ... Vì sự nghiệp mà tình nguyện hèn hò với cô gái mình không hề yêu, ngay cả anh cũng cảm thấy coi thường chính bản thân mình. Anh những tưởng có tiền tài chức vị là có thể quay lại với em, thực ra là do anh bị lối sống vụ lợi đó ảnh hưởng quá nhiều, đến nỗi đánh mất cả lý tưởng của mình. Tiểu Hạ, chúng ta...”

“Xin lỗi anh, Uông Dương.”

“Ừ, anh biết, ngày mai anh sẽ đi Châu Phi, không ngờ hôm nay lại được gặp em ở đây, coi như là lưu lại một chút hồi ức đẹp đẽ trước khi ra đi.”

“Châu Phi?”

“Ừ, anh đi Châu Phi làm từ thiện. Em còn nhớ không, đó là mơ ước bấy lâu nay của anh.”

“A, đúng thế...”

Tiểu Hạ còn nhớ sơ trung năm thứ nhất, cả trường đều kéo nhau đến khu giảng đường để xem phóng sự. Trong phim chiếu cảnh tang thương đói khổ của những em bé nghèo ở Châu Phi, Tiểu Hạ xem mà xót xa trong lòng, xung quanh có mấy bạn gái che miệng khóc nức nở, có một cậu con trai ánh mắt rưng rưng bỗng cất tiếng tuyên bố : “Sau này tôi sẽ học ngành y để giúp đỡ những em nhỏ đó.”

Cậu trai đó chính là Uông Dương.

Tiểu Hạ năm lên mười hai tuổi liền nhìn Uông Dương bằng ánh mắt ngưỡng mộ, cũng thầm gieo hạt giống ‘thương thầm trộm nhớ’ cậu từ đó. Lên đại học, quả nhiên Uông Dương chọn ngành y, tốt nghiệp xong cũng thuận lợi trở thành bác sĩ.

Nhưng lý tưởng hồi còn nhỏ giờ đâu còn nữa? Có lẽ, mọi người đều quên nó mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Lời hứa trước đây

“Uông Dương, anh đã nghĩ kĩ chưa vậy? Môi trường ở Châu Phi vô cùng khắc nghiệt....có nhiều người đi rồi thì.... Anh thật sự đã quyết định rồi à?”

“Đúng thế. Có thể em không nhớ, đây chính là...”

“Là mơ ước từ năm lớp 7 của anh!” Tiểu Hạ nói chen vào.

“Em còn nhớ à?” Mắt Uông Dương sáng rực.

“Dạ. Tuy hơi ngại nhưng em...từ giây phút đó em đã thích anh rồi.”

“Vậy à... Chuyện lâu lắm rồi mà em vẫn còn nhớ.” Uông Dương mỉm cười, ánh mắt trở nên mơ màng.

“Dĩ nhiên rồi. Dù gì anh cũng là mối tình đầu của em. Chịu đựng bao năm, đến khi tới nhà em thì lại bị ba em...Xin lỗi anh, Uông Dương!”

“Đừng nghĩ nhiều về chuyện đó. Là anh đã lừa em, Tiểu Hạ. Xin lỗi! Anh vẫn nợ em câu ‘xin lỗi’ này. Anh những tưởng mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của mình, muốn ém nhem mọi chuyện vì sợ em sẽ rời xa anh. Song, tất cả đều vượt khỏi tầm tay. Nếu...nếu lúc đầu anh nói hết cho em hay, có phải kết cục của chúng ta sẽ không như thế này?”

“Đều đã qua rồi, Uông Dương. Chẳng có gì đáng để nhắc đến nữa.” Tiểu Hạ cười gượng.

“Đúng là vậy...Dù thế nào đi chăng nữa, em nhất định phải hạnh phúc đó, Tiểu Hạ.”

“Ừm. Chúc anh ‘thuận buồm xuôi gió’, Uông Dương!”

Từ tiệm cà phê bước ra, Tiểu Hạ lái xe đi hóng mát. Cô cảm thấy tâm trạng mình cực kỳ bình tĩnh.

Chẳng ngờ, lúc gặp Uông Dương, cô lại không có cảm giác ngại ngùng như đã tưởng. Hai người trò chuyện cứ như đôi bạn lâu ngày không gặp vậy,

cùng chúc phúc cho nhau, nhưng lại biết rõ cơ hội gặp nhau thêm lần nữa chỉ là số không.

Đỗ xe xong, cô rào bước về nhà, dọc đường chỉ mãi suy nghĩ từ đầu đến cuối chuyện tình của mình và Uông Dương, kết quả của nó khiến cô dấy lên cảm giác chua xót bi thương.

Đến trước cổng chung cư, cô bỗng trông thấy có người đang đứng ở đằng xa, nhìn kĩ, thì ra là Nhượng Phi.

“Thẩm Nhượng Phi?” Tiểu Hạ nghi cảm nhìn người đó, dường như không thể tin nổi vào mắt mình.

“Phan Tiểu Hạ.”

Ánh trăng chiếu lên gương mặt anh tuấn khiến cả người cậu mờ ảo, mơ hồ. Tiểu Hạ chỉ trân trối đứng đó nhìn cậu, bao nhiêu tâm sự giấu kín trong lòng không biết phải mở miệng bắt đầu từ đâu. Cuối cùng cô hỏi : “Cậu đến đây làm gì? Vẫn còn đồ gì chưa mang đi sao?”

“Ngày mai là ngày khai trương phòng tranh của anh, em có đến không?”

“Ừ. Tôi nghe cha mẹ nói rồi. Cả hai sẽ đến tham dự buổi lễ khai trương của họa sĩ tài năng ‘Thành Hạ’. Hâm mộ thật đó, họa sĩ thiên tài!”

“Sao em lại biết được chuyện đó?” Nhượng Phi thoáng sững người.

“Tuy là giấu rất tài nhưng ‘giấy không bọc được lửa’, không có gì là có thể giấu mãi được cả. Hại tôi cứ lo ngay ngáy chuyện cậu không có tiền đồ nên ngày nào cũng cố gắng dành dụm, bớt xén được đồng nào hay đồng đó.... Cậu luôn coi tôi là đồ ngốc có phải không?”

“Tiểu Hạ!”

“Chẳng phải có ông họa sĩ bậc thầy nào đó nhầm trúng tác phẩm của cậu hay sao? Sao cậu vẫn chưa thèm quay về Mỹ vậy? Nhà Chu Cẩm giàu lắm đó, nếu bỏ lỡ thì sẽ vô cùng đáng tiếc. Cậu luôn mong đến năm ba mươi tuổi mới cưới vợ, nhưng tôi thì khác. Cái tôi cần nhất chính là hôn nhân, không chỉ đơn thuần là tình yêu đâu. Cậu đã chẳng cho tôi được gì cả, còn đến đây quấy rầy tôi làm gì nữa? Mau về đi!”

Tiểu Hạ dùng hết sức đẩy Nhượng Phi rồi quay người bước lên lầu. Nhượng Phi vội nắm lấy tay cô, đau khổ lên tiếng : “Sở dĩ anh không nói cho em biết sự thật là vì muốn có cơ để ở cạnh em, có cơ hội... cơ hội được tiếp cận em. Anh vốn định tìm thời điểm thích hợp để nói cho em hay, xin lỗi là anh...”

“Sao ai cũng đều gạt tôi vậy hả? Lại còn luôn lấy cớ là ‘vì muốn tốt cho tôi’ nữa? Tôi biết tôi là con ngốc, nhưng không phải ngốc đến nỗi : lúc nào cũng bị người ta lừa rồi còn phải giả vờ vô cùng khoan dung độ lượng, phải giả vờ ngây ngô nói là ‘không sao đâu’! Tôi phải lên nhà rồi, phiền cậu buông tay ra!”

“Phan Tiểu Hạ!”

“Cậu yên tâm. Buổi khai trương ngày mai tôi sẽ đến, nếu không đi thì cha mẹ tôi sẽ rất khó xử... Chúng ta... nên kết thúc ở đây thôi.”

Nói rồi, cô mau chóng lên lầu, không dám quay lại nhìn Nhượng Phi. Vội vã đóng cửa phòng, cô tuột người ngồi thụp xuống sàn, hồi lâu sau mới thở dài thườn thượt. Cô đứng dậy, lấy dũng khí nhìn xuống dưới, nhưng Nhượng Phi đã bỏ đi rồi.

Đi rồi sao?

Có lẽ đây là kết cục tốt nhất cho hai ta, Thẩm Nhượng Phi...

Cả đêm Tiểu Hạ không tài nào ngủ được.

Hôm sau, cô chọn cho mình bộ lễ phục đỏ tía, dặm phấn hồng lên để che bớt sắc mặt nhợt nhạt, chuẩn bị cùng cha mẹ đến dự buổi lễ khai trương phòng tranh của Nhượng Phi.

Thật lòng mà nói, cô hoàn toàn chẳng muốn đi chút nào, nhưng vì sợ cha mẹ nghi ngờ nên cô chỉ đành vờ vui vẻ, vờ hưng phấn đi cùng họ.

Di Vương Tuệ hôm nay tuy vận bộ sườn xám màu đỏ sậm theo phong cách thời xưa nhưng với khí chất thanh nhã quý phái lại khiến ai nấy đều phải ngược nhìn, ra chiều vô cùng ngưỡng mộ.

Đang đi cùng gia đình Tiểu Hạ đến buổi lễ khai trương, đột nhiên di đưa tay vỗ trán, lo lắng nói : “Chết rồi! Em quên mang theo tờ giấy phát biểu, lát nữa phải làm sao?”

“Giấy phát biểu?”

“Chính là tờ giấy lát nữa dùng để phát biểu cảm tưởng và cảm ơn quan khách đó mà, tối qua em vất vả lắm mới viết ra được. Giờ lại quên mang theo rồi, phải làm sao đây?”

“Dì à, dì đừng lo lắng như thế, chỉ cần dì nghĩ lại rồi viết ra tờ khác là được mà.”

“Giờ dì đang lo sốt vó, làm sao có tâm trạng mà viết ra được? Tiểu Hạ, phiền cháu đi lấy giúp dì có được không?”

“Ở đâu hả đi?”

“Trong phòng làm việc của Phi Phi đó. Haiz, già rồi lần cần. ...”

Thấy di Vương Tuệ tỏ ra tự trách như vậy, Tiểu Hạ liền vội vàng nhận lời. Cô an ủi đi mấy câu rồi đánh xe đến phòng làm việc của Nhược Phi.

Thở hồng hộc chạy vào phòng, theo chỉ dẫn của di Vương Tuệ, quả nhiên cô tìm thấy tờ giấy đó ở trong ngăn bàn. Thở phào nhẹ nhõm, đang định rời đi thì cô bất chợt nhìn thấy tập tranh phác thảo quen thuộc của Nhược Phi ____ Quyền vớ mà cậu không bao giờ cho cô xem

Trong này chứa bí mật gì thế gì? Sao cậu ta lúc nào cũng coi nó như báu vật, chẳng chịu cho mình xem thế nhỉ? Hà, cơ hội đến rồi. Nhưng mà, làm thế này có bị coi là xâm phạm vào đời tư của người khác không nhỉ?

Chẳng cần phải lo nghĩ nhiều, cậu ta đã cùng Chu Cẩm đặt phòng qua đêm rồi, có gì mà riêng với chả tư nữa? Dù cho trong quyển vở này có hình *** của con gái đi chăng nữa thì cũng là chuyện bình thường. Xem một chút thôi mà, có mất gì đâu?

Cuối cùng thì cũng thành công thuyết phục mình xong, cô liền giờ tập tranh ra. Lúc đầu chỉ là những nét vẽ phác thảo đơn giản, rồi đến hình vẽ tĩnh vật, sau cùng... là tranh của Phan Tiểu Hạ qua từng năm tháng.

Hình cô mặc đồng phục cười rõ tươi, hình cô mập ú không dám lộ mặt gặp ai, hình cô bồn thần ngồi bên cửa sổ nghĩ ngợi, hình cô cật lực chạy cự ly ngắn trong giờ thể dục, cả một tập vở dày cộp chỉ toàn hình của cô.

Lúc đầu, nét vẽ của cậu còn cứng, vụng về, rất trẻ con, dần dà càng ngày càng thành thạo, càng vẽ càng truyền thần, vô cùng đáng ngưỡng mộ. Nhìn tập tranh, cô cảm thấy mình như đang được đứng trong căn phòng trưng bày tập tranh thời thơ ấu của mình, mỗi một bức tranh là một kỷ niệm. Cuối cùng cô cũng đã hiểu tại sao hôm ngắm mặt trời mọc, Nhược Phi lại vẽ cô thành thạo mà xuất thần đến vậy, thì ra là đã dày công tập luyện bao năm. Hôm đó, cậu khẩn trương như thế, thì ra là không muốn cô phát hiện bí mật đã chôn chặt trong tim.

Tên gốc Nhược Phi này! Nếu không phải mình vô tình phát hiện ra, có lẽ cậu ta sẽ định giấu mình cả đời!

Nếu đã thế, sao lại phản bội cô?

Tiểu Hạ gấp tập tranh vẽ lại, nhẹ nhàng đặt vào chỗ cũ. Mắt cô cay xè nhưng lại cố ngăn nước mắt lăn xuống làm hồng lớp hóa trang, vội vàng chạy xuống lầu, lái xe một mạch đến lễ khai trương của Nhược Phi. Cô không biết phải đối mặt với cậu thế nào, nhưng cô lại vô cùng sốt sắng muốn gặp cậu ____ phải gặp ngay bây giờ.

Việc Nhược Phi là họa sĩ thiên tài ‘Thành Hạ’ dường như đã bị cánh báo giới tường tận. Mọi phóng viên, nhà báo của các tạp chí đều tập trung trong buổi lễ khai trương, như đang tham dự buổi họp báo của siêu sao màn bạc vậy.

Để duy trì tác phong ‘tranh nổi người không nổi’, mọi tác phẩm, phòng tranh được tu sửa và cả họa sĩ đều bị cấm chụp ảnh, ghi hình, chỉ được phép chụp phòng hội nghị nơi diễn ra buổi lễ khai trương mà thôi. Song, như thế vẫn không thể ngăn nổi tình thần tích cực vì sự nghiệp của cánh báo giới.

Trần Duyệt đứng lẫn trong đám đông, nhắc thấy Tiểu Hạ thì phấn khích vỗ tay, cười vô cùng đều giả. Tiểu Hạ biết cô ấy đang nghĩ gì, cũng chẳng muốn giải thích nhiều, chỉ cười đáp lại rồi đi vào phòng.

Trước khi phòng tranh hoàn công thì Tiểu Hạ có đến chơi mấy lần, lúc đó, cô đã cảm thấy phong cách trưng bày của phòng tranh này cực kỳ đặc biệt, không ngờ, sau khi hoàn thành lại càng khiến người ta xuýt xoa khâm phục đến vậy. Nó hoàn toàn không giống với phong cách xa xỉ thịnh hành thời nay, hành lang trưng bày được thiết kế theo phong cách tự nhiên, tươi mới, cảm giác như đang được chìm trong tiết trời xanh mát của những tháng đầu hè.

Hầu hết tác phẩm của Nhược Phi đều được trưng bày dọc theo hành lang này. Chắc chắn là sẽ được đưa vào bán đấu giá hết. Cuối hành lang là một bức tranh sơn dầu cực lớn, đang được rất nhiều người vây quanh tán tụng. Trong tranh là một màu xanh ngắt của cánh đồng bao la, có một bé gái và một bé trai đang nắm tay nhau tung tăng đi trên bờ ruộng. Tuy chỉ vẽ từ phía sau, nhưng ai cũng có thể đoán ra khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của hai đứa bé qua bóng lưng. Ánh nắng hiền dịu như ánh hoàng kim bao bọc lấy hai đứa trẻ, màu nền rực rỡ sắc màu, đậm chất cổ tích thần thoại. Ai đã xem nhiều những tác phẩm thuộc trường phái trừu tượng khiến người ta khó hình dung, giờ chỉ cần nhìn vào tranh của Nhược Phi là sẽ phải thốt lên kinh ngạc ngay tức khắc. Bức ‘Thành Nhược Hạ Hoa’ này khiến người ta lập tức liên tưởng đến thời niên thiếu đầy hoài niệm của mình, vì thế mà nó nhận được rất nhiều lời tán dương của giới nghệ thuật. Rất đông người đứng chôn chân bồi hồi ngắm bức tranh rồi hiếu kỳ quay ra hỏi giá. Tuy nhiên, cô nhân viên trực ở quầy lễ tân chỉ mỉm cười lịch sự đáp lại: “Xin lỗi, bức tranh này chúng tôi không bán!”

“Không bán?”

“Dạ phải ạ. Đây là bức tranh mà ông chủ chúng tôi tâm đắc nhất, ông ấy định dành tặng cho vợ sắp cưới của mình ạ.”

“Vợ sắp cưới? ‘Thành Hạ’ đã có vợ sắp cưới rồi sao?”

“Dạ. Tuy chưa từng gặp mặt nhưng chúng tôi đoán cô ấy rất xinh đẹp.”

Tiểu Hạ sững sờ nghe cô tiếp viên nói từng câu, đôi mắt bỗng cay xè, người khác có thể không rõ bức tranh này vẽ về ai và ở đâu, nhưng cô thì hoàn toàn biết rõ.

Đây là cánh đồng mà cô và Nhượng Phi lúc bé luôn chạy ra trốn mỗi khi gây họa ...

“Phan Tiểu Hạ, sau này tôi sẽ luôn bảo vệ bà!”

“Tôi cóc cần! Cậu vừa loắt choắt vừa còm nhom, bảo vệ được mình đã là may lắm rồi!”

“Tôi là đàn ông cơ mà!”

“Cậu là con nhím thì có!”

“Hừ! Thế bà chắc là con heo quay rồi!”

Lời hứa khi xưa văng vẳng bên tai, dù có là tiếng cãi vã thì cũng hết sức buồn cười. Có rất nhiều kỷ niệm cô đã dần lãng quên mất rồi nhưng Nhượng Phi thì vẫn nhớ như in.

Thì ra, cậu chưa bao giờ quên những kỷ niệm thời ấu thơ, có chăng, người lãng quên nó chính là cô...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Cầu hôn

“Tiểu Hạ, sao mẹ thấy nơi này quen mắt thế nhỉ? Rất giống với đại viện của chúng ta!” Mẹ của cô thắc mắc.

“Bố cũng thấy giống!” Cha của cô thêm vào.

“Nếu cậu bé trong tranh là Phi Phi thì cô bé đó là ai? Lẽ nào là con?”

Tiểu Hạ không biết phải trả lời thế nào.

Đương lúc cô đang băn khoăn không biết phải đáp lại thế nào thì bỗng có tiếng ồn ào huyền ảo từ xa vọng lại. Thì ra Nhượng Phi đang bước lên bục phát biểu.

Hôm nay cậu vận bộ vest màu xám bạc, mái tóc được chải chuốt cầu kỳ, trông rất lịch thiệp, bước đi nhẹ nhàng nhưng lại đầy ắp tự tin và kiêu hãnh. Cậu đứng trên bục, mỉm cười, vô cùng lịch sự trả lời những câu hỏi của phóng viên, có người lên tiếng hỏi: “Cậu Thẩm, có thể hỏi cậu một vấn đề không? Tại sao cậu lại lấy ký danh là ‘Thành Hạ’, cái tên này và bức ‘Thành Nhượng Hạ Hoa’ có ý nghĩa tương quan đặc biệt nào không?”

“Bởi vì tên của người con gái tôi yêu có một chữ ‘Hạ’, còn tôi họ ‘Thẩm’, nên tôi mới lấy ký danh là ‘Thành Hạ’. Bức ‘Thành Nhượng Hạ Hoa’ là lễ vật cầu hôn mà tôi muốn tặng cô ấy, hi vọng cô ấy sẽ nhận nó.”

• *‘Thẩm’ là họ, nghĩa của nó là ‘chìm sâu, ngấm sâu’. Tiểu Hạ có chữ ‘Hạ’ là mùa hè. ‘Thành Hạ’ là ‘giữa mùa hè’, cho nên Nhượng Phi mới lấy ký danh là ‘Thành Hạ’.*

“Ra là vậy. Xin hỏi, cô gái may mắn đó là ai thế ạ?”

Cả căn phòng lập tức xôn xao.

Tiểu Hạ chỉ ngậy người lắng nghe, chẳng còn tâm trí để ý đến ánh mắt dò hỏi của cha mẹ và dì Vương Tuệ. Cô chờ người nhìn Nhượng Phi đang mỉm cười tiến về phía mình, tiếng ồn ào xung quanh như hoàn toàn biến mất, cô chỉ đứng chôn chân tại chỗ, ngậy ngó nhìn Nhượng Phi bước lại, nắm lấy tay mình. Lòng bàn tay ấm áp của cậu khiến người cô cứng đờ, chỉ biết đờ đẫn ngắm nhìn chàng trai mang lại hạnh phúc cũng như đau khổ cho mình, rồi nghe cậu nói: “Tiểu Hạ, em có bằng lòng lấy anh không?”

“Thẩm Nhượng Phi, cậu điên rồi! Giữa chốn đông người mà cậu làm gì thế hả?” Bờ môi run rẩy, tiếng nói thốt ra như người vừa từ trong mộng tỉnh lại.

Giờ cô mới nhận ra, trong phút chốc, mình đã trở thành tiêu điểm của cả hội trường. Cha mẹ, dì Vương Tuệ, phóng viên và rất nhiều người không quen biết khác đều đang đổ dồn ánh mắt về phía cô.

Tiểu Hạ vừa tức vừa thẹn, mặt đỏ như gấc, chỉ mong sao có thể lập tức biến mất khỏi nơi này. Cô rất muốn giải thích rõ quan hệ của mình và Nhượng Phi cho mọi người nghe nhưng tình thế cấp bách, cô chẳng biết phải mở miệng nói như thế nào, máu nóng trào lên, cuối cùng lại chọn cách: cầm đầu bỏ chạy khỏi đường trường...

Cô xách váy chạy thực mạng, lẹ như một con gió, bỏ mặc tiếng ồn ã sau lưng.

Đứng trên sân thượng, cô thở hồng hộc lấy sức, cảm thấy chuyện vừa xảy ra như một giấc mộng, hoàn toàn không chân thực...

Trong cơn mơ, Nhục Phi đến cầu hôn cô trước mặt bao người...A! Xấu hổ chết được!!!!

“Phan Tiểu Hạ, em chạy đi đâu thế? Phục em rồi đó, đeo giày cao gót mà chạy nhanh thế hả?”

Nhục Phi đuổi theo tận lên sân thượng, cậu nhìn Tiểu Hạ đầy vẻ bất lực, thờ hờn hèn chỉ trích cô. Tiểu Hạ lập tức quát lên: “Thảm Nhục Phi! Vừa xảy ra cậu nói năng linh tinh gì thế hả?”

“Anh có nói linh tinh gì đâu?” Nhục Phi tỏ vẻ vô tội.

“Chúng ta chia tay rồi, cậu không hiểu à? Cậu cầu hôn cái quái gì chứ? Đã thế lại còn trước mặt bao người! Đầu cậu có vấn đề rồi hả???”

“Tiểu Hạ, lúc trước em nói là không muốn kết hôn, anh có muốn lấy em đến thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ biết lặng lẽ đợi em. Sau đó, em lại bảo em cần nhất là hôn nhân, anh cũng bằng lòng đem nó đến cho em. Những thứ em muốn, anh đều cho em hết, nhưng nếu em muốn bỏ rơi anh thì anh sẽ không bao giờ chấp nhận đâu! Rốt cuộc em còn muốn anh phải làm thế nào nữa?”

Cơn tức kìm nén bao ngày qua cuối cùng cũng bạo phát. Tuy cậu luôn tự dặn lòng mình: không được ép cô nhưng khi nhìn thấy cô lại một lần nữa bỏ chạy, để lại mình sau lưng thì mọi lý trí của cậu đều bị cuốn theo gió! Cậu không muốn phải cân nhắc bất cứ một việc nào nữa, cậu chỉ biết nếu bỏ lỡ cơ hội lần này thì có lẽ cả hai sẽ vĩnh viễn chạm vai đi qua nhau, không thể cùng song song tiếp bước. Cậu không muốn sống những tháng ngày nhưng nhớ, bị nổi cô đơn giày vò đau khổ thêm một lần nữa, cái cậu muốn bây giờ là sự ấm áp của hạnh phúc, thứ có thể nằm trong lòng bàn tay do tình yêu mang tới.

“Thảm Nhục Phi...” Tiểu Hạ nhìn cậu, không biết phải nói sao, trong đôi mắt tràn ngập nỗi xót xa và đau khổ.

“Xin lỗi, anh không nên nóng tính quát tháo em như thế. Nhưng việc em bỏ đi mà không nói lời nào khiến anh thực sự rất lo lắng. Tiểu Hạ, cái này... là lễ vật mà anh muốn dành tặng cho em, là quà Giáng sinh anh đã hứa sẽ đền cho em!”

Nói rồi, Nhục Phi lấy một chiếc hộp từ trong túi áo ra. Tiểu Hạ giật mình, tưởng là nhẫn cầu hôn nhưng khi mở ra thì mới biết nó là một sợi dây chuyền bằng kim cương, được tác chế thành hình hoa tuyết. Cô kinh ngạc nhìn cậu, còn cậu thì có chút ngượng ngùng nói: “Em có nói là thích ngắm tuyết trong đêm Giáng sinh, nếu là tuyết thật thì sẽ dễ tan, nhưng cái này thì sẽ không bao giờ biến mất.”

“Cho nên?”

“Cho nên, lấy anh nhé? Tiểu Hạ?”

“Thảm Nhục Phi, cậu điên rồi à? Còn Chu Cầm thì phải làm sao hả?” Tiểu Hạ kinh hãi hét lên.

“Chu Cầm? Chuyện này thì có liên quan gì đến cô ta?” Nhục Phi khó hiểu.

“Cậu còn giả vờ nữa hả? Cậu tưởng chuyện hai người đặt phòng trong khách sạn, tôi không biết sao?”

“Đặt phòng?” Lần này thì cậu thực sự bị cô làm cho lú lẫn rồi.

“Khách sạn Kim Đô. Cậu còn định giả vờ đến lúc nào nữa hả?”

Cuối cùng thì cô cũng nói ra bí mật bấy lâu nay luôn chôn chặt trong tim, bí mật sắp bị móc meo từng ngày từng giờ. Nước mắt rung rung nhưng lại kiên cường không để nó rơi xuống. Nhục Phi nhìn cô hồi lâu, cuối cùng cũng hiểu rốt cuộc cô đang nói về cái gì, cậu đưa mắt dời ra xa, trầm tĩnh nói: “Chu Cầm mắc bệnh trầm uất, thường hay tự sát. Tuy anh và cô ta không có quan hệ gì mờ ám nhưng nguyên nhân cô ta tự sát lại chính là vì anh.”

“Tự...sát?”

“Ừ. Hai lần uống thuốc ngủ, ba lần nhảy lầu, may là thoát chết, hai lần cứa tay tự tử.”

“Tại sao chứ?” Tiểu Hạ không tài nào hiểu nổi.

“Anh nghĩ, cô ta quá dựa dẫm vào anh, ngoài anh và Bạch Băng ra, cô ta không hề có lấy một người bạn thân nào. Vì thế, càng ngày, tình yêu của cô ta dành cho anh càng lớn. Tại anh không tốt, lần đầu tiên cô ta tự sát đã lo lắng chạy vội đến bệnh viện, nếu không đã không hình thành thói quen xấu này.”

“Nhục Phi, sao anh lại có thể nói như vậy...”

“Là cô ta nói với em phải không?”

“Ừ. Nếu vì lý do đặc biệt thì sao anh lại không nói cho em hay?”

“Anh sợ em sẽ giận.” Nhục Phi xoa đầu cô, khẽ thở dài: “Em không thích anh và cô ta dính líu với nhau, anh thật sự sợ em biết chuyện mà bỏ anh.”

“Thảm Nhược Phi...”

“Tiểu Hạ, chúng ta quen biết nhau từ nhỏ, em không thể tin tưởng anh một chút nào sao? Sao anh có thể phản bội, phụ lòng em được chứ? Anh luôn mong mỗi được dắt em về ra mắt mẹ, nói cho mẹ hay Tiểu Hạ mà mẹ luôn yêu thích chính là bạn gái của anh. Anh luôn mong được ở bên em. Anh...anh sợ...em sẽ rời xa anh...”

Nhược Phi đau khổ nhìn Tiểu Hạ, những lời lẽ chân thành của cậu khiến cô mềm lòng. Cô nhớ đến những bức chân dung được vẽ lên bằng tấm chân tình, dù không biết có nên tin cậu hay không nhưng ánh mắt đau khổ của cậu khiến tim cô thất lại.

Nhược Phi thấy Tiểu Hạ không trả lời thì vội đeo sợi dây chuyền lên cổ cho cô rồi ôm chặt lấy đầu cô, nghẹn ngào : “Phan Tiểu Hạ, quà anh tặng em, em không được phép tháo ra!”

“Ừ!” Nghe đến nỗi khổ sở, giày vò do tình yêu đơn phương bao năm mang lại cho cậu, mắt cô bỗng cay xè, không thể kìm được liền gạt đầu.

“Còn nữa, em không được bỏ rơi anh!”

“Em...”

“Đã nhận quà rồi thì anh coi đó như em đã đồng ý. Em cũng không muốn tin anh cầu hôn thất bại được đăng lên đầu trang báo ngày mai phải không?”

“Anh uy hiếp em?”

“Đúng thế. Nếu em bỏ anh thêm lần nữa thì sẽ cực kỳ mất mặt đó~~~~”

Một Thảm Nhược Phi ăn mặc chải chuốt, phong thái ngời ngời mà lại dùng thái độ nhõng nhẽo để nũng nịu với vợ sắp cưới... khiến Tiểu Hạ dờ người, như có sét đánh ngang tai.

Cô đưa mắt nhìn đám ký giả đang nóng lòng chờ xem chuyện hay sắp xảy ra, rồi nhìn Trần Duyệt đang cười gian với mình, đảo mắt nhìn cha mẹ và dì Vương Tuệ đang đứng đờ như pho tượng, sau đó quay sang nhìn vẻ mặt mong chờ của Nhược Phi, cuối cùng gạt đầu.

Gì mà Chu Cẩm với tuổi tác cách biệt, đều biến hết đi. Trả lại niềm hạnh phúc được kết hôn cùng người con trai mà mình yêu nhất cho cô!

“Tiểu Hạ! Thật sao? Em đồng ý thật sao? Cảm ơn em!”

Nhược Phi mừng đến phát điên, vội ôm cô xoay mấy vòng, khiến cô sợ muốn rớt tim! Qua một lúc lâu, cậu nắm tay cô cùng tiến về phía song thân phụ mẫu, trình trọng tuyên bố : “Mẹ, cô chú, người con yêu là Tiểu Hạ, mong mọi người tác thành cho hai đứa con.”

“Việc này...”

Mẹ của Tiểu Hạ vẫn hóa đá chưa tỉnh, còn dì Vương Tuệ thì có định lực hơn. Dì nắm tay Tiểu Hạ, cười trêu mếu : “Tiểu Hạ, hóa ra người mà Phi Phi luôn thầm thương trộm nhớ chính là cháu! Trước đây dì luôn mong có thể có một đứa con gái ngoan ngoãn như cháu, giờ thì thỏa nguyện rồi. Chúng ta đã là người một nhà rồi ha!”

“Cô chú, có thể cho phép chúng con không ạ?”

“Việc này... Tiểu Hạ, con nghiêm túc chứ?”

“Dạ.” Tiểu Hạ gạt đầu khẳng định.

Cô đã hạ quyết tâm, dù cha mẹ có phản đối thì cô sẽ cương quyết ở bên Nhược Phi đến cùng. Bởi vì Tiểu Hạ yêu Nhược Phi, cậu đã trở thành phần không thể thiếu trong cuộc đời của cô. Cô cúi đầu, chờ đợi cha mẹ trách mắng, song mẹ cô lại nói : “Con bé này, việc lớn thế mà cứ giấu cha mẹ! Mẹ và dì Vương Tuệ đã sớm có ý định kết thông gia nhưng vì thấy hai đứa con cứ như người dưng nên đành thôi. Không ngờ lại bị hai đứa con giở trò, giấu nhem đi, đến giờ mới chịu công khai. Xem ra, người lớn chúng ta đã lo thừa rồi.”

“Dạ?” Giờ thì đến lượt Tiểu Hạ hóa đá.

“Ý của mẹ con là : chúng ta đã sớm có ý tác hợp cho hai đứa rồi, nhưng vì thời nay luôn tôn trọng tự do hôn nhân nên bậc làm cha làm mẹ như chúng ta không thể can dự vào chuyện yêu đương của con cái. Giờ hai con thế này... chúng ta thấy an tâm rồi.”

“A?”

“Phi Phi, con phải chăm sóc cho Tiểu Hạ thật chu đáo đó! Phải rồi, đợi sau buổi lễ khai trương hôm nay chúng ta sẽ bàn chuyện tổ chức đám cưới của hai đứa nha!”

Thế là, cha mẹ hai bên liền lập tức bàn bạc phải tổ chức đám cưới ra sao, sinh lễ, quần áo cưới, tổ chức ở đâu, kéo dài bao lâu, quan khách gồm những ai, đều được đem ra bàn tất tần tật, cực kỳ sôi nổi. Tiểu Hạ đứng chết chân tại chỗ, ngây ngô nhìn họ. Nhược Phi thấy thế thì tiến lại ôm cô, in lên trán cô một nụ hôn : “Tiểu Hạ, nếu biết thế này, anh đã không hùa theo em làm ‘đôi tình nhân ngầm’ rồi. Để xem, lần này em chạy kiểu gì?”

“Nhược Phi à, sao em cứ cảm thấy như bị lừa vậy?”

“Vậy thì cứ xem như em bị lừa cả đời đi.” Nhược Phi trêu mếu trả lời rồi ôm cô chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Hòn ghen

Trên trang nhất của tất cả các tờ báo ngày hôm sau đăng toàn tin : ‘Thành Hạ’ cầu hôn bạn gái trước mặt đông đảo người đến dự. Riêng phần giữa, gay cấn nhất thì được chị hai Trần Duyệt ‘một tay che trời’ giúp hai người họ ‘bịt miệng’ cánh báo chí. Yêu cầu duy nhất của Nhược Phi với đám ký giả đã đến tham gia buổi lễ khai trương là : mong bọn họ không được tiết lộ hình ảnh hay thân phận của cậu và vợ sắp cưới, vì thế, mọi tờ báo đăng tin đều không có hình của cả hai, nếu có thì cũng chỉ là hình chụp sau lưng kích thích trí tưởng tượng của độc giả mà thôi. Ai nấy đều háo hức muốn biết, cô gái bí ẩn, hết sức may mắn được chàng trai tài hoa ‘Thành Hạ’ cầu hôn là người thế nào, mọi tờ báo, tạp chí liên quan đến tin của cả hai đều được bán hết sạch veo trong ngày đầu tiên. Xem ra, nó đã chính thức trở thành tin ‘hot’ nhất trong toàn thành phố rồi.

Tuy không thấy rõ mặt của người trong cuộc nhưng ảnh chụp bóng lưng của Tiểu Hạ được đăng tải trên mạng, khiến vô số người tò mò, đoán già đoán non. Đây là lần đầu tiên Tiểu Hạ trở thành đối tượng bị người ta sàm soi, bàn tán. Giờ cô mới hiểu tại sao lúc đầu về nước, Nhược Phi lại chọn cách giấu nhẹm tên tuổi của mình đi _____ Hóa ra cuộc sống bị người đời soi mói, cực kỳ đáng sợ.

“Nhược Phi, tiếp theo anh định làm gì?”

Tiểu Hạ ngồi trên sofa trông mắt lờm Nhược Phi đang chăm chú xem TV, lên tiếng hỏi cậu định xử lý việc này thế nào. Cha mẹ hai bên đều đã háo hức quay về quê, chuẩn bị tổ chức đám cưới cho hai người rồi. Trước khi về, mẹ của Tiểu Hạ còn bịn rịn nắm tay Nhược Phi, suýt nữa thì bật khóc, ý như ‘lấy con gái mẹ, con phải chịu thiệt rồi’, Tiểu Hạ đứng bên nhìn mà tức nổ đom đóm mắt.

Nhược Phi vẫn dán mắt vào màn hình, cất tiếng trả lời: “Làm gì là làm gì?”

“Kết hôn này, mơ ước cho cả đời này, rồi còn Chu Cẩm này?”

“Kết hôn thì : càng nhanh càng tốt, mơ ước thì : anh nghĩ, đã hoàn thành rồi, không có gì phải theo đuổi nữa. . .Phòng tranh cứ giao cho người nắm kinh tế quản lý, thỉnh thoảng anh dạo qua xem một chút là OK. Còn về Chu Cẩm, anh sẽ nói rõ với cô ta, không để cô ta làm ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta sau này nữa.”

“Ý? Giao cho người nắm kinh tế? Phòng tranh đó là tâm huyết của anh, anh lỡ giao nó cho người ngoài sao?”

“Phải xã giao để tìm đối tác mà, nếu cứ vì bàn chuyện làm ăn mà lu bù vào nhậu nhẹt thì sẽ không thể sáng tác được những bức tranh đẹp, và lại, người nắm kinh tế đó có phải là người ngoài gì đâu.”

“Người đó là ai? Sao em chưa bao giờ nghe thấy anh nhắc đến nhỉ?”

“Người đó là vợ sắp cưới của anh, Phan Tiểu Hạ!”

“Thảm Nhược Phi! Em đồng ý làm người quản lý phòng tranh của anh lúc nào hả?”

“Người làm vợ phải có trách nhiệm ủng hộ sự nghiệp của chồng, hơn nữa, việc đó có vất vả lắm đâu nào? Em lỡ để anh bận tới bận lui hết lo làm ăn lại lo sáng tác sao?”

“Lỡ!” Tiểu Hạ ác ý đốp lại.

“Anh biết em không lỡ.” Nhược Phi đắc chí cười tươi.

Tiểu Hạ bó tay với cậu luôn.

Đối với người ngoài, lúc nào cậu cũng tỏ ra chín chắn, chừng chạc, ai có thể ngờ rằng, khi chỉ có riêng hai người với nhau thì cậu lại lộ ra bản tính giảo hoạt, gian manh, rất vô lại, đã thế còn rất hay mè nheo. Cậu đi guốc trong bụng cô nên mới hiểu cô sẽ vì mềm lòng mà đồng ý, thế nên càng ngày càng trắng trợn hà hiếp người ta. . . .Sao số cô ‘xui’ thế không biết?

“Nhược Phi, anh không hận em sao?” Đột nhiên cô lại hỏi vậy.

“Hận gì cơ?”

“Hận em vô trách nhiệm, không nói câu nào đã bỏ đi.”

“Việc ấy hà... anh quen rồi. Em có thể trì hoãn đến mức anh yêu em suốt bao năm mà không hề hay biết, ngốc đến nỗi thà tin người ngoài chứ không chịu tin anh. Phan Tiểu Hạ, anh chỉ mong sao sau này, em có làm việc gì cũng phải tìm hiểu rõ nguyên nhân rồi hãy quyết định. Dù có luận anh tội chết thì cũng phải cho anh cơ hội giải thích chứ? Giống như xã hội phong kiến thời xưa, trước khi kết án tội nhân thì cũng phải cho người ta ký tên điểm chỉ trước. Em đừng có học theo chủ nghĩa Phát Xít mà giết người không cần lý do như thế nữa nha!”

Nói rồi, cậu tỏ ra vô cùng bất lực nhìn cô, sau đó lắc đầu thở dài, giống như ‘người lớn nhìn đứa trẻ con’, vừa giận vừa thương. Vốn dĩ cô cũng rất áy náy về việc làm của mình nhưng khi nghe thấy giọng điệu có ý trách móc của cậu thì ‘âm’ một cái, máu nóng bốc lên đầu, cô chua giọng hờn mát : “Thảm đại gia, tiểu nữ sai rồi, đại gia đại từ đại bị tha cho tiểu nữ được không? Mà không đúng, mọi chuyện đều do lỗi của đại gia cả, ai bảo đại gia có khuôn mặt ‘hại nước hại dân’ như thế. Đại gia nói thử coi, tại sao mỗi lần đại gia ra đường đều có một đàn ong bướm rập riu theo sau, còn tiểu nữ thì bị coi như vô hình? Tại sao mỗi lần đại gia chơi bóng rổ đều có một đàn nữ sinh, chẳng hề quen biết, hò hét cổ vũ cho đại gia, mà không hề cổ vũ một tiếng nào cho tiểu nữ? Đã thế, đại gia còn quay ra cười với họ nữa chứ! Đại gia định quyền rũ nữ sinh hả?”

“Tiểu Hạ, em đừng có vô lý như thế... Em có chơi bóng rổ đâu mà người ta cổ vũ cho em? Hơn nữa, những hoạt động ngoài trời em có tham gia mấy đâu, họ cũng không thân quen gì với em, đương nhiên sẽ không thể cổ động cho em rồi...” Nhược Phi đầu đầu trả lời lại.

Tiểu Hạ cứ khẳng khái không chịu nhượng : “Cho nên anh thừa nhận chúng ta không cùng chung một tiếng nói có phải không? Anh là thanh niên trai tráng, sức khỏe dồi dào, còn tôi chỉ là một bà cô già, không có ai thèm rước chứ gì? Hay lắm, cuối cùng thì anh cũng đã nói ra suy nghĩ thật lòng của mình rồi!”

“Phan Tiểu Hạ, em đúng là giận quá mất khôn rồi! Sao hả? Giờ không giả bộ nhu mì hiền lành, độ lượng khoan dung nữa hả? Em thừa nhận mình đang ghen rồi à?”

“Ừ đây! Em thừa nhận mình đang ghen đấy, sao nào? Anh có giỏi thì cắn em thử coi!”

Tiểu Hạ bất chấp đúng sai, cố cãi đến cùng, đem hết bực bội trong lòng trút lên đầu Nhược Phi, muốn cãi nhau với cậu một trận nảy lửa. Ai dè, Nhược Phi chỉ cười triu mến, không hề tỏ ra giận dữ. Tiểu Hạ thấy thế thì tức tối đầy voi, không nể nang ai, há miệng, cắn luôn vào tay cậu... Đầu tiên là ngấu nghiến, sau đó vì xót xa nên từ từ giảm bớt lực. Nhược Phi chẳng hề kêu la, để nguyên cho cô trút giận. Tiểu Hạ khẽ rờ vết răng mình vừa cắn, sáng giọng quờ mắt : “Anh là đầu gỗ à? Sao lại không phản kháng gì cả?”

“Nếu thế em sẽ càng giận anh.” Nhược Phi thành thật nói ra : “Chỉ cần em không giận, không bỏ anh đi nữa thì anh có sao cũng được.”

“Anh là đồ ngốc!” Lừa giận vì câu nói thâm tình ấy mà biến mất, chỉ còn lại nỗi đau vô hạn.

“Tiểu Hạ, sao em lại không có niềm tin vào chuyện tình của chúng mình? Là do anh không đủ chân thành sao?”

“Không phải là do anh không đủ chân thành mà là do em luôn tự ti về mình... Anh luôn được con gái hâm mộ, điều đó cực kỳ gây áp lực cho em, em rất sợ: anh chỉ nhất thời thích em, nếu sau này gặp được một nửa đích thực sẽ hối hận rồi bỏ rơi em”

“Phan Tiểu Hạ... ai nói là anh thích em?”

“Gì cơ?” Tiểu Hạ sững sờ.

“Anh có thể thích rất nhiều người nhưng lại chỉ yêu một mình em. Phan Tiểu Hạ, sao em lại trì hoãn thế hả? Anh yêu em mà em không biết sao? Nếu không yêu em thì sao anh lại muốn kết hôn với em? Sao phải mặt dày mà ở lì nhà em? Em không thể động não suy nghĩ một chút sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: END

Trước chap cuối này còn một chap nữa, nhưng me tìm mãi trên mạng cũng không có, nó có tựa đề là : Chu Cẩm tự sát. Nghe tên chap là cũng lờ mờ đoán được nội dung. Tiếc là k đc tận mắt chứng kiến cảnh anh Phi lo cho chị Hạ thế nào...

Cảm ơn mọi người đã đi đến cùng bộ truyện và ủng hộ me và nàng vandkh hết mình.

Tiểu Hạ siết chặt tay Nhược Phi, cảm giác bất an khi nãy vẫn đè nặng trong tim, cô cùng Nhược Phi đến bên Chu Cẩm. Thấy cậu, vẻ mặt Chu Cẩm bối rối cực độ, còn cậu chỉ lãnh đạm nhìn cô ta : “Làm ầm lên như thế đã đủ chưa?”

“Nhược Phi...”

“Nếu thấy đủ rồi thì mau cút sang bên này ! Tôi sẽ thuyết phục cha cô để cô ở nhà tĩnh dưỡng đến khi khỏi bệnh thì thôi. Nếu thích nhảy lầu thì cô nên ký thủ tục hiến nội tạng trước đi đã, vừa có lợi cho người khác vừa khiến bệnh viện cảm kích rồi rít, chưa biết chừng còn được hưởng hậu đãi nữa cơ! Cô cứ yên tâm, dù cô có chết thì tôi cũng chẳng thay đổi quyết định đâu, thậm chí sẽ chẳng thêm đốt vàng cúng cô nữa cơ. Nếu cô muốn chết thì mau nhảy xuống đi, đừng lãng phí thời gian của người khác!!!”

“Em...”

Nom thấy Chu Cẩm sắp bật khóc, Tiểu Hạ không đành lòng, liền bước đến nắm bàn tay lạnh băng của cô ta. Chu Cẩm sững sờ trước hành động của Tiểu Hạ, ngược mắt nhìn cô và Nhược Phi, cuối cùng cúi đầu, để Tiểu Hạ dẫn mình đến nơi an toàn, những việc về sau đều giao cho bệnh viện và cảnh sát xử lý. Bạch Băng vẫn chưa kịp hoàn hồn, run rẩy mãi cuối cùng mới thốt lên : “Cảm ơn...”

Tiểu Hạ và Nhược Phi không trả lời, chỉ nắm tay lướt qua họ. Chu Cẩm dõi theo, không cam tâm, hét lên : “Tôi vẫn chưa chịu thua đâu!!!”

“Tùy cô!” Tiểu Hạ không hề quay đầu lại, coi lời cô ta như gió thoảng qua tai.

Vừa về đến nhà, Nhược Phi liền nổi trận lôi đình, mắng cô lên bờ xuống ruộng... Tiểu Hạ cũng rõ mình đã liều mạng đến cỡ nào, chỉ biết cười lấy lòng, nhưng Nhược Phi vẫn không nguôi giận, còn lôi cô ra tét vào mông đèn đẹt, cho cô chừa cái thói thích làm gì thì làm, không màng đến hậu quả đó đi!

Lúc Tiểu Hạ sắp tức điên lên thì Nhược Phi bất chợt ôm chặt lấy cô, vùi đầu mình vào ngực cô : “Sau này không được như thế nữa, nghe không? Nếu em có mệnh hệ gì thì anh biết làm sao?”

“Xin lỗi! Em sai rồi, em hứa sẽ không để anh lo lắng nữa.” Cô ray rứt nói, nước mắt không cầm được, lăn dài trên má.

Mấy hôm sau, Chu Cẩm quả nhiên lại gọi điện cho họ, nhưng đối tượng cô ta muốn tìm lại là Tiểu Hạ, không phải Nhược Phi. Tình yêu si mê cuồng dại, nồng nổi bốc đồng của một cô thiếu nữ hơn hai mươi tuổi dành cho chàng trai tên Thẩm Nhược Phi được cô ta bộc bạch hết trong e-mail. Dù là người ngoài, thậm chí là tình địch nhưng sau khi đọc xong những dòng chữ được viết bằng máu và nước mắt, Tiểu Hạ vẫn cảm thấy xót xa khôn nguôi.

Cuối thư Chu Cẩm thừa nhận :

“Chị Tiểu Hạ, thực ra lúc đó em đã định kéo chị xuống để cùng chết với em, nhưng khi thấy Nhược Phi, em lại chùn tay. Anh ấy lao đến, nhưng lại kéo chị lên trước, trong tâm trí anh ấy lúc đó chỉ có mình chị mà thôi. Dù em và chị có cùng chết thì anh ấy cũng chỉ ôm mình chị khóc mà thôi. Em không lỡ để anh ấy phải đau khổ cả đời. Em chỉ có thể nói lời xin lỗi về những việc em đã gây ra cho cả hai. Có lẽ, sau này chúng ta sẽ không có cơ hội gặp lại nữa.

Chúc anh chị hạnh phúc bên nhau.

Chu Cẩm.”

Thì ra, cô ấy định...

Tiểu Hạ nghĩ đoạn, bất giác rung mình, cô đưa mắt nhìn Nhược Phi đang chuyên tâm vẽ tranh, lặng lẽ ngắm cậu. Cảm nhận thấy ánh mắt thâm tình của cô, Nhược Phi liền quay sang cười : “Sao lại nhìn anh như thế? Anh quyền rũ lắm à?”

“Không biết xấu hổ!” Tiểu Hạ thẹn quá hóa giận, lên giọng mắng cậu.

Cô cân nhắc mãi, cuối cùng quyết định chôn chặt những dòng tâm sự của Chu Cẩm vào trong tim, không muốn cho Nhược Phi hay. Nhược Phi phát hiện ra vẻ mặt phức tạp của cô, buông bút vẽ, tiến đến ôm cô vào lòng hỏi : “Đang nghĩ gì thế?”

“Không có gì đâu.”

“Mẹ anh nói, đã đặt cỗ cưới xong xuôi hết rồi, chỉ còn chờ ngày lành tháng tốt là tổ chức hôn lễ cho hai ta thôi.”

“Ồ.” Tim cô giật thót, thẩn ra một lúc rồi mới gạt đầu.

Càng gần ngày cưới, tâm trạng của cô càng bồi hồi, thực tế mà nói, lấy nhau chẳng qua chỉ là ký ẹt vào tờ giấy đăng ký kết hôn, rồi tổ chức một đám cưới mời quan viên hai họ đến chứng kiến là xong, nhưng khi nghĩ đến chuyện cả đời được ở bên cậu, tim cô vẫn cứ đập thùm thụp, rạo rực khó tả. Lân tiếp xúc thân mật khi trước bị chuyện của Chu Cẩm chen ngang, phá hỏng mất, song, việc đó...sớm muộn thì cũng phải xảy ra thôi...

Cùng với Nhược Phi...

Chỉ cần nghĩ đến cảnh mình và cậu thân mật, mặt cô liền đỏ au, như quả cà chua chín mọng, cực kỳ dễ thương. Hành động tiếp xúc thân mật lúc này, càng khiến cô ngượng chín người. Nhược Phi ôm eo cô, hơi thở nóng rực phả bên tai : “Chỉ bằng, chúng ta làm việc đó đi.”

“Việc, việc gì cơ??”

“Chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, chỉ bằng chúng ta làm ngay bây giờ đi!”

“Đúng là chuyện sớm hay muộn, nhưng để sau hẵng làm không được sao?”

“Nhưng anh không đợi được nữa!”

Hơi thở của Nhược Phi càng lúc càng nóng rực, Tiểu Hạ cảm thấy mình như đang tan chảy trong vòng ôm ấm áp của cậu. Cô chìm đắm trong đôi mắt đen láy, đôi môi ngọt ngào, hàng xương quai xanh quyến rũ, cơ thể săn chắc trong chiếc áo sơ mi màu trắng của Nhược Phi, thoáng chốc, cơ thể cô nóng rẫy như bình trà mới pha, đỏ mặt tía tai. Nhược Phi thấy thế liền búng má cô, cô rẫy lên như phải bóng rồi cắn chặt môi, hạ quyết tâm.

“Nhược Phi...”

“Hử?”

“Việc đó, em đồng ý. Nhưng anh cũng biết, từ nhỏ em đã sợ đau... cho nên... nếu có thể, anh có thể làm nhanh chút được không...”

“Phan Tiểu Hạ, em đang nói gì thế? Anh đang bảo bao giờ thì chúng ta đi làm thủ tục đăng ký kết hôn ở phường cơ mà!?”

“A?”

“Nhưng mà, nếu em đã có ý thì bây giờ ‘làm’ cũng không sao!”

“Thảm Nhược Phi!!!!”

“Anh chịu áp lực một chút, mất mặt một chút, thỏa mãn yêu cầu của em là được mà.”

Thế là, Tiểu Hạ liền được ném trái cảm giác ‘tự làm tự chịu’, khóc không ra nước mắt.

Nửa năm sau.

“Thành Hạ” về nước sau buổi triển lãm tranh để lại tiếng vang lớn ở Châu Âu, những tháng ngày sau đó thì lại biến mất trước sự săn lùng ráo riết của cánh báo giới. Có nhiều ký giả tức đến phát điên, đập vỡ cả laptop của mình để xả giận. Trong nửa năm này, Trần Duyệt – tổng biên tập của tạp chí COCO – người duy nhất trong giới báo chí thân quen với ‘Thành Hạ’ cũng đang cầu nhàu lăm bầm chửi rủa trước máy tính vì Tiểu Hạ đã tắt máy, không thể liên lạc được.

“Tiểu Hạ chết tiệt! Đúng là đồ ‘trọng sắc khinh bạn’! Chẳng hề đếm xỉa đến công sức cô đây bỏ ra để làm mai cho hai người gì cả!!! Haiz, bạn bè kiểu gì thế không biết, lúc buồn thì tìm mình để giải bày cho bằng được, lúc mình bị tên Tống Di Hiền khôn khéo đó chọc cho ức trào máu thì lại trốn biệt, gọi không bắt máy. A!!!! Kiếp sau ta sẽ không làm nữ cường nhân nữa!!!!”

Trần Duyệt bức xúc khôn tả, bật nick QQ, nện phình phịch trên bàn phím, viết tin nhắn cho Tiểu Hạ, lên án thói trọng sắc khinh bạn của cô, tiện thể hỏi thăm mười đám cưới tổ tông nhà Tống Di Hiền. Trái ngược với tâm trạng phẫn uất của Trần Duyệt, lúc này Tiểu Hạ đang ở Dương Sóc phơi mình tắm nắng, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã chốn thần tiên...

Lại một ngày nữa trôi qua...

Tiểu Hạ lười nhác nằm trên giường, ngắm ánh chiều tà đang từ từ khuất sau rặng núi, lại quay sang ngắm chàng trai đang chuyên tâm vẽ tranh rất dỗi khời ngô tuấn tú bên cạnh, cảm thấy hạnh phúc dạt dào.

Đám cưới diễn ra một tháng trước mãi là kỷ niệm đáng nhớ nhất trong cuộc đời cô. Cảnh cha mẹ cô mừng mừng tủi tủi, bịn rịn chúc phúc cho con gái, vĩnh viễn đọng lại trong tim cô. Chủ nhiệm khoa cuối cùng cũng quay về với giáo sư Vương, khi đến dự hôn lễ của cô, cả hai đều khá sượng sùng. Uống Dương đang ở Nam Phi cũng gửi thiệp chúc phúc cho cô...

Nhưng ai ngờ, sau hôn lễ, Nhược Phi lại lu bù vào công việc.

Mãi bận mớ triển lãm nên giờ cả hai mới có cơ hội đi hưởng tuần trăng mật, vì thế, Tiểu Hạ ôm một bụng tức quyết tâm chơi quên trời đất...

Cô giờ tạp chí, tìm chốn thiên đường dành cho những cặp đôi hưởng tuần trăng mật, đột nhiên cảm thấy đói, thế là cô xoa bụng kêu: “Nhược Phi, em đói...”

“Em muốn ăn gì?” Nhược Phi hỏi.

“Em muốn ăn mì sốt cà chua.”

“Đợi chút để anh đi nấu.”

Nhược Phi vội buông bút, xuống bếp bắt tay vào nấu nướng. Còn Tiểu Hạ thì ngồi đỉnh giường đợi đồ ăn bùng lên tận miệng... Chẳng hiểu tại sao, dạo này cô cực kỳ thèm ngủ, nhu cầu ăn uống cũng tăng theo, vì thế mà người cứ tròn vành vạnh. Càng ngày cô càng kén ăn, ngoài đồ do Nhược Phi nấu ra, thì chẳng thèm ăn gì, Nhược Phi cũng chiều cô, lần nào cô mở miệng đòi cũng lập tức xuống bếp nấu luôn.

Hai người cứ thế cách xa cuộc sống bụi trần, vui chơi ở Dương Sóc đã năm ngày rồi...

Còn nhớ, lần đầu hai người đến Dương Sóc, Tiểu Hạ buột miệng nói là thích định cư tại đây. Không ngờ, Nhượng Phi lại mua nguyên một căn hộ, ngay gần dòng Lệ Giang thơ mộng, yên tĩnh trong lành như chốn bồng lai tiên cảnh. Trong phòng treo toàn tranh của Nhượng Phi, không khí ngập tràn mùi màu vẽ thoang thoảng, cực kỳ dễ chịu. Tiểu Hạ cảm thấy buồn chán, bèn với tay, lật tờ tạp chí du lịch ra, định tìm tiếp thì thấy đằng sau tờ tạp chí có đăng bài ‘dấu hiệu của phụ nữ khi mang thai’, càng đọc càng chăm chú, cuối cùng là tròn mắt như đang ngộ ra điều gì đó. Tính lại thì thấy kỳ kinh nguyệt tháng này đã trễ mất một tuần, cô bật dậy, lấy từ trong ngăn kéo ra một vật gì đó, chạy vào toilet. Đợi khi cô rầu rĩ từ toilet bước ra thì Nhượng Phi cũng đã nấu xong, cậu cất tiếng hỏi cô : “Tiểu Hạ, em bị sao vậy? Sao sắc mặt khó coi thế?”

“Không có gì đâu...”

“Đợi mấy ngày nữa chúng ta về nhà chào cha mẹ rồi đi Hi Lạp, Ai Cập du lịch nhé. Coi như là hưởng tuần trăng mật. Hay là mình đi Châu Âu? Dù gì cũng được nghỉ phép dài dài nên chúng ta cứ thả ga mà vui chơi thôi.”

“Việc đó, e là không được đâu...”

“Sao lại không được? Em không muốn đi du lịch à?”

“Em hình như, có lẽ, có thể... là đã có em bé rồi.”

Tiểu Hạ nhẩn nhó nói tạm biệt với trời xanh mây trắng ở Hi Lạp, kim tự tháp hùng vĩ và dòng sông Nil thơ mộng ở Ai Cập. Còn Nhượng Phi thì dờ ra một lúc, bỗng dưng cậu ôm chặt lấy cô! Cậu khẽ vỗ đầu mình tự trách : “Thế mà cũng không phát hiện ra... được bao lâu rồi em?”

“Sao em biết được? Có lẽ là... một tháng rồi...”

“OK! Từ giờ trở đi, em không được đi đâu hết, chúng ta lập tức về nhà!”

“Nhưng em muốn đi Ai Cập mà...”

“Anh nói không đi là không đi! Giờ anh đi đặt vé máy bay.”

“Nhưng chúng ta mới ở đây được có năm ngày mà!!!”

“Ai bảo em có thai chứ?” Nhượng Phi cười gian, đắc chí ra mặt : “Không ngờ anh cũng lợi hại ra phết, mới có một tí mà đã dính...”

Một cái gói bay vèo qua, đập bốp vào mặt cậu.

“Phan Tiểu Hạ! Em định mưu sát chồng hả?”

“Em mặc kệ, em muốn đi chơi, tại anh hết đó!!!!”

“Nhưng chúng ta sắp có em bé rồi. Như thế không được sao? Anh hi vọng sẽ là bé gái giống hệt em.”

“Nhượng Phi...”

Nói rồi, cậu liền ghé tai áp lên bụng cô, vô cùng chăm chú nghe ngóng động tĩnh bên trong. Tiểu Hạ dịu dàng xoa đầu cậu, đưa mắt nhìn chiếc chuông gió đang đung đưa, kêu leng keng bên khung cửa, mỉm cười mãn nguyện. Tuy cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý làm mẹ, nhưng cảm giác sinh con cho người đàn ông mà mình yêu thương, thật là tuyệt.

“Nhượng Phi, em muốn ăn kẹo.” Cô nói.

Nhượng Phi nghe lời liền móc túi, lấy mấy viên kẹo sữa, bóc vỏ rồi đút cho cô ăn. Tiểu Hạ cảm thấy vị ngọt thấm dần vào tim, vô cùng cảm động.

Kề ngực như cô, chạm tiêu như cô, mấy ngày trước mới biết lý do Nhượng Phi luôn mang kẹo theo người là vì sợ cô đột nhiên bị tụt huyết áp rồi ngất xỉu như hồi bé. Đúng là cảm động không sao tả xiết...

Chỉ là một chuyện còn con như thế nhưng cậu vẫn nhớ như in, đã hai mươi năm trôi qua rồi...

Một người đàn ông tốt như cậu, sao cô có thể không yêu cho được?

Một lần gió nhẹ xào xạc thổi qua, chiếc chuông gió lại va vào nhau kêu leng keng, thanh âm trong trẻo, rung động lòng người. Dưới chiếc chuông có treo một dải lụa đỏ, là thứ mà hôm qua Nhượng Phi và Tiểu Hạ đi đến cây đa bỏ đề ước nguyện lấy về.

Vừa nhìn thấy dải lụa màu đỏ vô cùng bắt mắt, do cậu buộc lên cây ngày đó, cô liền nhận ra ngay. Mặc kệ cậu có uy hiếp thế nào, cô vẫn kiên quyết lấy cho bằng được, cậu sững sờ nhìn cô đi đến bên một anh chàng cao to đẹp trai nhờ anh ta giật xuống hộ. Chữ viết trên dải lụa đỏ là nét chữ vô cùng quen thuộc của Nhượng Phi.

‘Con hi vọng Phan Tiểu Hạ sẽ đồng ý làm bạn gái con. Thắm Nhược Phi năm 25 tuổi thay Thắm Nhược Phi năm 5 tuổi cầu nguyện.’

Giây phút nhìn thấy lời ước nguyện được viết trên dải lụa, Tiểu Hạ đã bật khóc. Cô cứ nắm chặt không buông, ngăn Nhược Phi cướp nó lại. Cô ngược mắt ngắm cây đa bồ đề được thắp rất nhiều tâm nguyện lên trên cành, tay nắm chặt dải lụa đỏ, mỉm cười hạnh phúc.

Tâm nguyện đã được thực hiện, chỉ bằng nhường chỗ cho người có lòng thành treo tâm nguyện của mình lên đó. Giờ cô đã nắm hạnh phúc trong tay, về sau, cô sẽ không phải cô đơn vò võ một mình, không còn mơ màng lắm đường lạc lối nữa. Cuộc sống của cô sẽ như đóa hoa bắt tử, rực rỡ, nở rộ, mãi không lụi tàn...

“Tiểu Hạ, em đang nghĩ gì thế?” Nhược Phi xoa đầu vợ hỏi.

“Không có gì đâu. Em đang nghĩ, con của chúng ta sẽ được sinh vào mùa hè năm sau, nên đặt tên gì bây giờ?”

“Nếu là con gái thì gọi là Thắm Hạ, con trai thì gọi là Thắm Dực.”

“Tên gì mà khó nghe chết được! Anh mau nghĩ tên khác đi, không nghĩ ra em sẽ không sinh đâu!!!”

Nhược Phi : “.....”

Con của Tiểu Hạ và Nhược Phi chắc chắn sẽ được hạ sinh vào mùa hè năm sau, nhất định sẽ xinh đẹp như đóa hoa mùa hạ. Tình yêu của họ cũng như đóa hoa bắt tử, rực rỡ nở rộ, mãi mãi không lụi tàn.

Thành Nhược Hạ Hoa.

Tên Thắm Dực mà Nhược Phi đặt, thực ra ý nghĩa của nó rất hay, chẳng qua là nghe không lọt tai lắm : *Dực là cánh chim, tên cậu là Nhược Phi có nghĩa là ‘tung bay’, vì thế cậu muốn con trai mình như chú chim tự do được sải cánh trên bầu trời.*

Tình yêu : Tàn mạn

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Thì Ra Ấm Ấp Như Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.